

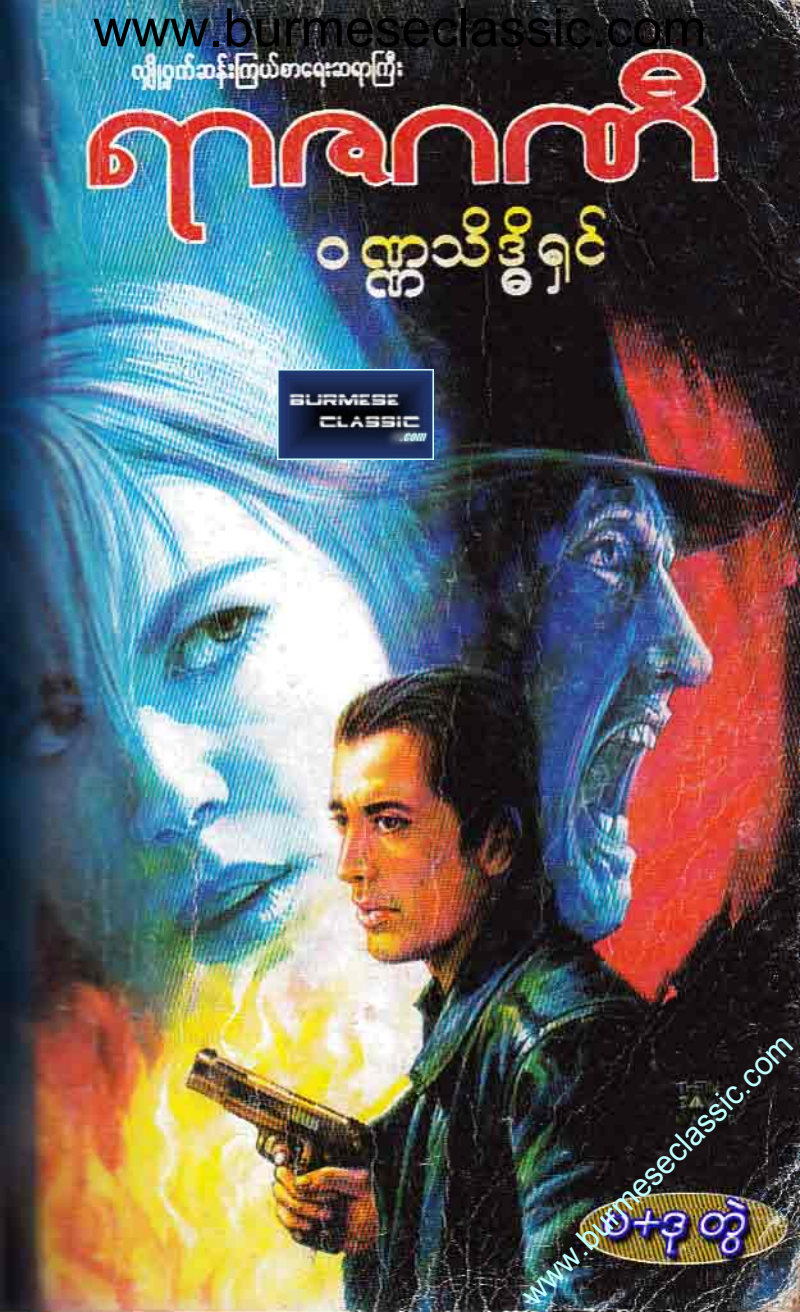
www.burmeseclassic.com

ထိုဥပုဒ်အားကြယ်စာအုပ်အုပ်စုကြီး

ဂျော့ဂျော့

၀ ဣသိဒ္ဓိရှင်

BURMESE CLASSIC .COM

www.burmeseclassic.com

၀ + ၃ ၅

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရေပေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပိုပြင်စွမ်းမြှင့်တင်ရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အဟုတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသုံးနှိုင်းတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်လူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * ကပ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်ပေးမည့်
- * အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ပညာရေးပစ္စည်းအဖွဲ့အစည်းများ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပစ္စည်းကုန်ပစ္စည်းကောင်းထိန်းသိမ်းစောင့်စရာတပ်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * ကပ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြှင့်တင်ရေး

1 7 1

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၂၉၀၅၀၄
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၅၇၀၅၀၆

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်လွင် (မြ-၃၅၂၃)

သော်ကလစဉ်

၆၀၅၊ သုဓမ္မာလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်

ဦးမောင်မောင်လွင် (မြ-၀၂၃၅၀) ကပ်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ်-၂၀၄၊ လမ်း-၃၀၊ ပန်းတဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယအကြိမ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ကျယ်၊ အုပ်ရေး - ၅၀၀

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင် (ပထမတွဲ)

ရာဇဝင်

အခန်း (၁)

မရဏဇဉ်သည် ကိုဆိုးလေ

ကျွန်ုပ်၏အမည်ကား ဦးအောင်ကြွယ် ဖြစ်ပါသည်။ သက်န်းကျွန်းမြို့နယ်ရှိ အာချီယားရပ်ကွက်၌ သံရည်ကျိုစက်ကြီး တစ်လုံး ထောင်ရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို စတင်အခြေချ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ထိုခေတ် ထိုအခါက စက်တစ်လုံးပိုင်ဆိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များက လက်ချိုးရေတွက်နိုင်သဖြင့် အရပ်အခေါ်အဝေါ်အရဆိုလျှင် သူဌေးတစ်ဦးသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါအံ့။

မြို့စွန့်၌ရှိသော သံရည်ကျိုစက်ကြီးတစ်လုံးက တစ်နေ့ကုန် တင်ပို့လှူလည်ပတ်နေသမျှ ကျွန်ုပ် စိတ်ချမ်းသာရတော့သည်။ ထိုအချိန်ကာလက ကုန်ကြမ်း သံတိုသံစကလည်း မရှားလှ။

အထူးသဖြင့် ကုလားလူမျိုးအများစုက ကျွန်ုပ်၏စက်ရုံကြီးကို အားထားလျက် သံတိုသံစများကောက်ယူကာ မကြာခဏ လာရောင်းချလေ့ရှိကြသည်။

ကုလားစုဆိုသောအရပ်ကား ကျွန်ုပ်၏ဖောက်သည်အများဆုံးရှိနေသော အရပ်ဖြစ်၏။ တိုအချိန်ကာလက မြန်မာလူမျိုးအများစုမှာ သံတိုသံစများ ကောက်ယူရောင်းချရသည့်အလုပ်ကို ရှက်သလိုလို သဘောထားနေကြသည့်အချိန်၌ 'သံပုံချွန်' (ရွှေတိဂုံဘုရား၏မြောက်ဘက်) ထိုအရပ်က သူတို့၏ စီးပွားရေးစားကျက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က စက်ရုံတည်ရာမြေကို ဘူမိနက်သန်အောင်မြေမှန်ဟု သဘောထားရလေတော့သည်။ အလုပ်တစ်ခုကို လောက်ချလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည့်အတိုင်း သံတိုသံစများကို အရည်ကျိုပစ်နေရာမှ နေ့စဉ် အင်္ဂလိပ်မြန်မာသတင်းစာကြီးကို အချိန်ယူဖတ်ရ၍ ကားမောက်ခြင်း၊ ကားတိုက်ခြင်း၊ သင်္ဘောများ၊ စက်လှေများ နစ်မြုပ်ခြင်း၊ ကိစ္စတို့ပါ ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုလာခဲ့ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုဖတ်ရှုမိပြီဆိုလျှင် သတင်းစာကို အနီလှိုင်းတား၍ ထိုဖြစ်ပွားခဲ့သည့်နေရာသို့ အရောက်သွားခဲ့ပြီး ပျက်စီးသွားသော သံဓည်ပစ္စည်းများသုံးမရကြောင်း သိရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ သံရည်ကျိုစက်အတွက် လေလံဆွဲခဲ့သောအလုပ်ကို စီးပွားရေးအရ လုပ်ကိုင်တတ်၏။

သံရည်ကျိုစက်လုပ်ငန်းအတွက် ငွေရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကို သုံး၍ မဟာစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးအဖြစ် အကြံကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေမိခြင်းကို ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးက ခည်သည့်အနောက်အယုတ်မှနေ၍ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းပင် လုပ်ကိုင်လည်ပတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

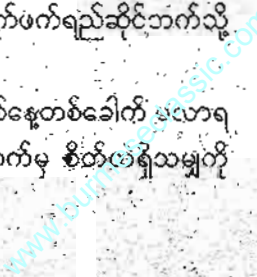
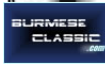
သံရည်ကျိုစက်မှ အရည်ကျိုပစ်လိုက်ရသော ပစ္စည်းများမှာ အားလုံးလိုလို လူ့အသုံးအဆောင်ကုန်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သွားစေသည်။

ထိုပစ္စည်းပေါ်၌ မှတ်ပုံတင်စားသည့် 'အောင်ကြွယ် သံရည်ကျိုလုပ်ငန်း'မှထုတ်လုပ်သည်' ဟူသောစာတန်းကို တပ်မိလိုက်ရုံနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်သတင်းက မြန်မာပြည်အနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ဘဝမေ့တတ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်။ ဆင်းရဲသည့် အောက်ခြေလူတန်းစားဘဝမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံး သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာအောင် ဆက်ဆံတတ်သောကြောင့် လူပေါင်းစုံနှင့် သဟဇာတဖြစ်အောင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်တတ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် ပျင်းပျင်းရိရိရှိလာသဖြင့် သံရည်ကျိုစက်ရှိသော လမ်းထိပ်၌ရှိသည့် ကိုပါကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုပါကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မလာရရင် မနေနိုင်။ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုရောက်မှ စိတ်ဝင်၍သမျှကို

❖ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

အပန်းတော်ပြေစေသည်ဟု ဘိန်းသမားများ ဘိန်းစွဲသကဲ့သို့ မှတ်တမ်းထားသည်။

တစ်နေ့တာ အလုပ်ခွင်ထဲ အာရုံနှစ်ထားသမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ယူတတ်၏။ (လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ အပန်းဖြေတတ်ခြင်းကို မည်သူက တီထွင်လာခဲ့သနည်း။)

ထိုဆိုင်၌ ကျွန်ုပ်စကားပြောဖော်များရှိသည်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်း၊ မြင်းပွဲများအကြောင်း၊ မြန်မာ့ခေတ် သတင်းစာကြီးများတွင်ပါလာတတ်သော ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ရပ်များ အကြောင်း ထိုသို့ပြောလိုက်ရမှ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းသမျှကို အကြောအခြေဖြေလိုက်ရသလို ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်ုပ်ကား လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တတ်သူ မဟုတ်၊ သို့သော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သောအလုပ်ကို ကြိုက်သူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ဆိုင်သို့ရောက်လာချိန်မှာ မွန်းတိန်းချိန်ဖြစ်သောကြောင့် စကားပြောဖော်များ မတွေ့ရ၊ ဆိုင်ရှင် ကိုပါကြီး တယောက်သာ အရောင်းပါးသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှောက်လျက် အိပ်စက်ပျော်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုနှိုး၍ ပုဏ္ဏားလက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်တစ်မှာလိုက်၏။

ထိုဆိုင်၌ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် တစ်ယောက်တည်းမှ သောက်သူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

● ရာဇဝင်

လက်ဖက်ရည်ကို လူတိုင်းမှာယူတတ်ပုံ အမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ပုဏ္ဏားနှစ်ကောင်ဟု မှာရသည်။

ပုဏ္ဏားက အများသိပြီးကြသည့်အတိုင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်တစ်ခွက်ကို ချို့ပျစ်ပျစ်ကလေး ဖျော်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ သောက်ရသည်မှာ အရသာတွေ့သော်လည်း ခွက်တစ်ဝက်သာပါသောကြောင့် မဝသလိုလို ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားနှစ်ခွက်ကို တစ်ပြိုင်နက်မှာယူရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် ရောက်မလာခင် မြန်မာ့ခေတ် သတင်းစာကြီးကို ဟိုလုန်သည်လုန် ကြည့်ရှုနေမိသည်။

‘ခင်ဗျားအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ် ပါတယ်ဗျ’ အလိုက်သိတတ်သူ ဆိုင်ရှင်ကိုပါကြီးက လက်ဖက်ရည်ခွက်များ လာချပေးရင်း စကားစလိုက်၏။

‘ဘာသတင်းလဲဗျ ဆိုစမ်းပါဦး’ ကျွန်ုပ်က သတင်းစာကို ထောင်ဖတ်နေရာမှ ရုပ်ရင်းလှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကိုပါကြီးက ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရင်း...။

‘အထူးအဆန်း လုပ်ပြီး ပြန်မေးနေရသေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား မနက်ကတည်းက သတင်းစာဖတ်ရသေးဘူး ထင်တယ်’ ကျွန်ုပ်က မဖတ်ရသေးကြောင်း ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

‘ပေး... ကျုပ်ကိုသတင်းစာ’ ကိုပါကြီး၏ ပဟေဠိကိုသိလိုသောကြောင့် သတင်းစာကို ကဗျာကယာ လှမ်းပေးလိုက်၏။ သူက ထွန်ပုံအတွက် သတင်း

* ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ကောင်းတစ်ပုဒ်ကို လှန်လှောပေး၏။

ကျွန်ုပ်ဖတ်ရှုမိသော် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

+++++

'သတင်းကတော့ အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျ' ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်မနက်မတည်းက အဲဒီသတင်းဖတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ပြောပြချင်နေတာဗျ၊ ခင်ဗျားက အခုမှ ဆိုင်ကိုလာတော့ အခုမှ ပြောရတာ။ ဒီသတင်းက ခင်ဗျားလုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။

ကိုပါကြီး ရွက်ခတ်မည့်ကြောင်း သတိထားမိလိုက်၏။ သဘောပျက်တစ်စင်းကို လူတွေဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေရသည်ကို ကျွန်ုပ် ခဏ်းစားမရနိုင်။

ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ဆိုသည့် စကားအရ ရေထဲ နစ်မြုပ် ပျောက်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းဟူသမျှ အကောင်းပကင်

ရာဇဝင်

ြန်လည်ရရှိရိုး ထုံးစံပရို အကျိုးအပဲ့ အစုတ်အပြတ် သံချေးတက် အဆွေးတို့သာ ရရှိတတ်ကြသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ စုတ်တီးစုတ်ချာ လူတစ်ယောက် ခင်လာသည်။

ကျွန်ုပ် ပြောလက်စစကားကိုဖြတ်၍ ထိုလူကို တစ်ဖက်ခုံမှ လှမ်း အစာခတ်လိုက်မိသည်။ ထိုလူက ကျွန်ုပ်အား ရင်းရင်းနီးနီးရှိသော အသိပိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုံးပြသည်။

သူ့ကို မတွေ့ပူးမမြင်ဘူးသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ်အား သူငွေဦးအောင်ကြွယ်အနေနှင့် သိထားမိပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်က မိတ္တူလူကုန်ကို ကျေညက်လှသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကို တုံ့ပြန် ပြီးပြရင်း အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရလေသည်။

ကိုပါကြီးနှင့်ပြောဆိုနေသော သတင်းအကြောင်း စကား ပြတ်သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အတွေးထဲသို့ သတင်းတစ်ပုဒ်က ခိုနေဆဲ။

ကျွန်ုပ်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ပြီး၍ နောက် တစ်ခွက် မသောက်ရသေးမီ တစ်ဖက်ခုံမှ ကျွန်ုပ်အားပြုံးပြသက သူ့မှာထားသော လက်ဖက်ရည်ခွက်အား တစ်ကျိုက်တည်း မော့ သောက်လိုက်လေသည်။ သူ့က လက်ဖက်ရည်ကြိုက်ပုံရသည်။

'လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းမယ်'

လက်ဖက်ရည်ဖိုး ငွေတစ်မက်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ကျွန်ုပ် တက်သို့ ရှိကျိုးစွာ နှုတ်ဆက်လိုဟန် ရှေ့တိုးလာရင်း... ကျွန်တော့နာမည် ဆိုးပေမီ သူငွေ။ နောက်ကိုလိုအပ်တဲ့

ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ရာဇဝင်

အကူအညီရှိရင် ကိုပါကြီးမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်။

အေး... ကောင်းပါပြီကွယ်။

ကျွန်ုပ်က သည်လိုလူမျိုးအား အချိန်ကုန်ခံ ပြောဆိုမိသွားတဲ့ စကားအမြန်ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။ ထိုလူက ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုပါကြီးက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် အကြွေတစ်ခွက်ကို လာရောက်သိမ်းဆည်းရန် လျှောက်အလာ...

အဲဒီလူ နာမည်အရင်းက ဆိုးပေပဲလားဗျ။

ဟုတ်ပါတယ်။

နို့ ဒါနဲ့ သူက ဘာလုပ်လို့ ကျုပ်ကို အကူအညီလိုအပ်တာလဲ

ကိုပါကြီးကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောသွားရတော့မှ လဲ

ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြောဆိုသောစကားကို မရှင်းသလို ကြီးထဲမှ ကြော်ငြာသတင်းတစ်ပုဒ်က ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ် ဆိုပိုင်ရင် ကိုပါကြီးအား မေးမြန်းကြည့်ရလေသည်။ ကိုပါကြီးက ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားထောင်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။

မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြုံးသည်တော့မသိ။ ပြီးမှ...

ဒီလူ အလုပ်က လူတိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဗျ။

ဘယ်လို... ဘယ်လို၊ လူတိုင်းနဲ့ ဆိုတော့ ကျုပ်ပါပဲ

ပေါ့

ဟုတ်ပါတယ်။

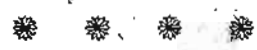
နေစမ်းပါဦး၊ နို့ သူက ဘာလုပ်လို့လဲ

သူ့အလုပ်က ရင်ခွဲရုံမှာ လူသေတွေခိုက်ခွဲတဲ့အလုပ်လေ။ ကြောင့် သေဆုံးသွားတဲ့လူ မှန်သမျှ သူ့ဆီကို ရောက်ရတာပဲ။ ငွေကို ဒီလူက တိုက်ရိုက်မပြောချင်လို့ သွယ်ဖိုက်ပြောဆိုသွားတာ ထင်ပါရဲ့

ကိုပါကြီး၏ စကားအဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးကဲ့သို့ ဖြန်းခဲနေထဲသွားလောက်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တို့တိုင် သည်လိုလူမျိုးနှင့် တစ်သက်လုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့မည် မဟုတ်ဟု ယူဆထားခဲ့မိသည်။

ယခုတော့ မရဏဇဉ်သည် ဆိုးပေက အသက်လေးဆယ် ကျော်ရုံကလေးရှိသေးသော ကျွန်ုပ်အား သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်၍ တရားပြသွားခဲ့လေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲ တွေးတောနေသည့် မြန်မာခေတ်သတင်းကြီးထဲမှ ကြော်ငြာသတင်းတစ်ပုဒ်က ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သေခြင်းတရားကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ဖြစ်၍ ခွက်ကျန်လက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက်အား မော့သောက်မိတ်ရင်း ကိုပါကြီးကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ကပျာကယာ ထွက်ခွာခဲ့မိလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

ငန်းနက်နှင့် ရတနာသိုက်

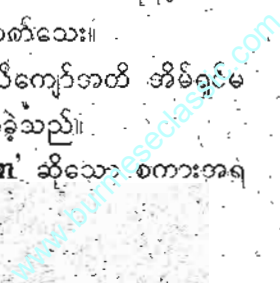

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသည်နှင့် မနေ့က ကိုပါကြီး ဆိုင်၌ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရပုံ အကြောင်းများ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ မနက် (ဘရိတ်ဖတ်) စာ မစားမီ ဒိုင်ယာရီ ရေးမှတ်ခြင်းအလုပ်ကို ဝတ္တရားမပျက် လုပ်တတ်လေ့ရှိသော ကျွန်ုပ် အဖို့ မနေ့က အပြစ်အပျက်တို့အား မမေ့နိုင်ပဲရှိ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ထားသော ပေါင်မုန့်၊ မီးကင် ထောပတ်သုတ်နှစ်ချပ်က ဂျုံစိမ်းနို့မပျောက်သေး။

တစ်ခါတစ်ရံ အသက်လေးဆယ်ကျော်အထိ အိမ်ရှင်မ မရှိပဲ နေလာရသည့် ဘဝကို ငြီးငွေ့လာခဲ့သည်။

'Love is without reason' ဆိုသော စကားအရ

သည် အသက် သည်အရွယ်ရောက်မှ ဆင်ခြင်မှုမရှိဘဲ အချစ်ကို ရှာဖွေချင်မိသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် အာရုံရောက် နေရသောကြောင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အချစ်ကိစ္စ၌ အချိန်မပေး နိုင်ခဲ့။

ကြီးပွားချမ်းသာရေးကိုသာ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား အပြည့် အဝသုံး၍ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ပြုနေရသောကြောင့် အားနည်း ချက် ပေါ်ပေါက်ရတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့တည်းမဟုတ်၊ ဆံပင်ဖြူဆယ်ချောင်း ပေါက်လာ၍ စိတ် ပျက်အားလျော့မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဆံပင်ဖြူဆယ်ချောင်းအတွက် ရိုးကုမ္ပဏီမှ ဝယ်ယူထားသော ဆံပင်နက်ဆေး (အင်္ဂလန်မိတ်) တစ်ဘူးကုန် အောင် အသုံးပြုရုံနှင့် အဆင်ပြေသွားနိုင်ကြောင်း သိနားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် အသက်အရွယ်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်လာမှ မြန်းအေးကို ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားနေရသည့်ကိစ္စက ရှက်စရာ ဖြစ် ၏။ မြန်းအေးက ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် မိန်းမ ပီသ သော ဣန္ဒြေအဆင်းရူပကာတို့နှင့် ပြည့်စုံလှသူမိန်းကလေး တစ်ဦး သာဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ရုပ်ရည်က အရွယ်မကျသေးသော်လည်း ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ လောကဓံတရားတို့ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရင်း သူဌေးဖြစ်

လာရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခြားလူတွေထက် ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကျဆင်းနေသည်။

ဇရာဟူသည်ကား ဖုံးကွယ်၍ မရနိုင်သော လက္ခဏာပင် ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်၏ အဆင်းရူပကာကို မှန်တစ်ချက်ရှေ့၌ မြင်နေ ရသည်ကိုပင် စိတ်မချမ်းမသာ မရွှင်မပျဖြစ်ရသည်။ ထိုကိစ္စကို ရှိန်းမောင်ပင် အသိဆုံးဖြစ်၏။

ရှိန်းမောင်ကား ကျွန်ုပ်၏ မွေးစားသားဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအတွက် အစစအရာရာ စိတ်ချယုံကြည်စွာပင် လွှဲအပ်ထား နိုင်ရန် ကောက်ယူမွေးစားထားခြင်းဖြစ်၏။

ရှိန်းမောင်က လုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့်ရှိ သည့်အပြင် ခိုင်းလိုက်သည့်အလုပ်ကို သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဆောင် ခွက်တတ်သည့် အရည်အချင်းတစ်ရပ်ရှိနေခြင်းကြောင့် သူ့ကို အားကိုးရသည်။

သူ့အနေနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်း မရှိသည့်ကိစ္စဟူ၍ မြန်းအေးအား ကျွန်ုပ် တိတ်တခိုးချစ်နေသည့် ကိစ္စတစ်ခုသာ ရှိလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။

စာအုပ်စင်ပေါ်မှ မနေ့က ထွက်သော မြန်မာ့ခေတ် သတင်းစာကို ရှာလိုက်သည်။ ရှိန်းမောင်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့လေပြီ။

‘မင်း ဒီသတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီလား’

ရှိန်းမောင်ကို မနေ့က သတင်းစာကို လှမ်းပေးလိုက်

သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပြီးပါပြီ အဖေ၊ သင်ဘောနစ်သွားတာကို ဆယ်ယူနိုင်တဲ့သူရှိရင် လုပ်အားခငွေ သုံးဆယ့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမဟုတ်လား'

ရှိန်းမောင်က တိတိကျကျ ဖြေလိုက်၏။

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီသတင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ'

'စီးပွားရေးအရ ကြော်ငြာတစ်ခုပဲလို့သာ သာမန်ကာ လျှောက်လေ့လာလို့ရပေမယ့် သူတို့ရေးထားပုံအရဆိုလျှင် ရှားပါး လှတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို လခသုံးဆ ပေးပြီး အလုပ်ခေါ်တယ်ဆိုတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ'

'မင်းအတွေး မဆိုးဘူး ရှိန်းမောင်၊ အဖေကလဲ မင်းလို တွေးမိတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို နစ်မြုပ်သွားတဲ့ ငန်းနက်ဆိုတဲ့ သင်္ဘော ကြီးမှာ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ရတနာပါသွားမှာ ကျိန်းသေနေပြီကွ'

'ဒီလိုဆို အဲဒီသင်္ဘောပျက်ကို ကျွန်တော်တို့က ဦးအောင် ဆယ်ခိုင်းရင် ပွမှာပဲ'

ရှိန်းမောင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။

'ငှက်ပျောသီးအခွံ နွားစားသလို လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး သားရဲ့၊ အဲဒီသင်္ဘောဟာ ပင်လယ်ပြင်ထဲ နစ်မြုပ်သွားတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ နစ်မြုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာက အိုင်မတန်မှ သဲလွန်စရာလို့ ခက်တယ်ကွ'

'ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ သဲလွန်စကို အရင်ရှာရမှာပေါ့ နော်'

'အေး... အဲဒီသင်္ဘော ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်နေရာ မှာ နစ်မြုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာသိအောင်ကြိုးစား၊ သိသွားမှ ရှေ့အစီအစဉ်ကို ဆက်လို့ရမယ်'

ရှိန်းမောင်က ကျွန်ုပ်ပြောဆိုသည့် ကိစ္စနှင့် ဖတ်သက်၍ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သဘောပေါက် နားလည်သွားပြီဟုထင်သည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ဘောပျက် နစ်မြုပ်သည့် ကိစ္စအတွက် ခရီး ထွက်ရန် အသင့်ပြင်ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ (Motives) ခေါ် လူတစ်ယောက်၏ လိုအင်ဆန္ဒ ပြီးမြောက်မှုအတွက် စေ့ဆော်တိုက်တွန်းခံရသည့် အတိုင်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျေကျေနပ်နပ် ရှိသွား သလို ထင်ရသည်။ ငန်းနက်ကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖရှာတွေ့လျှင် ရတနာသိုက်အား ရရှိပြီး ကမ္ဘာပေါ်၌ ချမ်းသာအကြွယ်ဝဆုံး ဓာရင်းဝင် သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားနိုင်ကြသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။

ငန်းနက်နှင့် ပက်သက်၍ ကျွန်ုပ် လုံးဝသဲလွန်စ မရရှိ သေး။

အခန်း (၃)

အကြံအစည်နှစ်ခုနှင့် ရောက်လာခြင်း

ကျွန်ုပ် ဦးတိုးစိန်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်လာရောက်ခြင်းအကြောင်းမှာ ရာဇဝင်ပါမောက္ခ
ဟောင်း တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးစိန်တိုးထံမှ ၎င်း ငန်းနက် သင်္ဘောကြီး
နှစ်မြုပ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သဲလွန်စရာဖွေရန်နှင့် သူ၏
စက္ကရီတေရီခေါ် အတွင်းရေးမှူးမလေး မြန့်အေးကို တွေ့လိုသော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

ဦးတိုးစိန်အိမ်က (ဂျူးဘန်း)လမ်း၌ရှိပြီး ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်
က ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် အလွန် ကျယ်ဝန်း
သော ခြံကျယ်ကြီးနှင့် ခမ်းနားလှပေသည်။

ဘိုးဘွားလက်ထက်က ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည့်အတိုင်း အလွန်

ရှေးကျသော တိုက်အိုကြီးအား မပြုမပြင်ဘဲ ထားသည်တို့က ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တစ်ခုကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိတတ်မှန်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှပေသည်။

ကုလားလူမျိုးဒရဝန်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ထမင်းချက် ကရင်မကြီးကို အလုပ်ခန့်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ(၄)နာရီအထိသာ ရုံးခန်းကို အောက်ထပ်၌ ဖွင့်လှစ်ထားလေ့ရှိပြီး သူ၏အိမ်ဧည့်ခန်းမှာ ပြတိုက်တစ်ခုနှင့် တူလှ၏။

ကျောက်စာ၊ ပေစာ၊ ပုရပိုက်ဟောင်းများနှင့် ရှေးဟောင်းကနုတ်အင်္ကျီအပွဲများ ပန်းပုံရုပ်များကို အခန်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ပွနေအောင် ဝေ့မြင်ရသည်။

ဦးတိုးစိန်ကိုယ်ကိုယ် ထိုပေစာ၊ ပုရပိုက်ပုံထဲဝင်၍ မှန်ဘီလူးတစ်လက်နှင့် အလုပ်ရွပ်နေကြောင်းတွေ့မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်လားရင်းကိစ္စကို သူ့အား ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့်သည်။ ဦးတိုးစိန်က ကျွန်ုပ်၏စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း...

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်က အဟောခင်းပုံထဲနေရတယ် ဆိုပေမယ့် ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာတွေကို အင်မတန်မှ မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိတာပျ။ အင်္ဂလိပ်တွေက ပါဠိဆရာကြီး ဦးဖြေကို နယမခဒီပနီပါနိသျှကျမ်းစာ ပုံနှိပ်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တုန်းကဆိုရင် ဘာပြောကောင်းမလဲ ကျုပ်တို့နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးအတွက် တစ်သက်လုံးမြတ်နိုးသွားဖို့ ကျမ်းစာတစ်စောင်ပေါ်လာပြီဟာဆိုပြီး လွှတ်ပျော်နေတာ...

'နိုင်ငံခြားက တိုင်းတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာဖို့ဆိုတာ သိပ်ကိုလွယ်မေမယ့် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ ခလွယ်လှဘူးလေ'

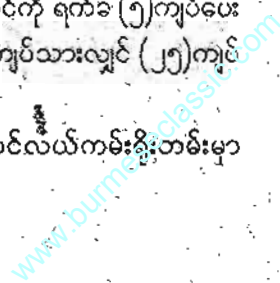
ဦးတိုးစိန်က အနား၌ စကားပြောဖော် ဖြစ်လာရသော ကျွန်ုပ်အား မြန်မာမှုကို မြတ်နိုးသူပီပီ ပေစာပုရပိုက်များအကြောင်းကို သူ့လေ့လာထားသည့်အတိုင်း ရှည်လျားစွာ ပြောပြနေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အတော်လေးကို စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ လားရင်းကိစ္စအတွက် ခရီးမရောက်နိုင်ဘဲ ဦးတိုးစိန်၏လေကြော၌ မျောနေရလေခြင်းဟု စိတ်ထဲ အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

ဦးတိုးစိန်မှာ အငြိမ်းစား ပါမောက္ခဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်နေသော်လည်း တက်ကြွနေသောစိတ်ကို လုံးဝမလျော့။

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မေ့လျော့ကာ ပေစာပုရပိုက်ထဲ၌ အချိန်ကုန်နေသူ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ ပေစာ၊ ကြိုးစာ၊ ဆုတောင်းစာတို့က ထိုခေတ်၌ပင် ထင်ရှားကျော်ဇောလှသည်။ တချို့ကြိုးစာများကို ရွှေချည်မျှင် ငွေချည်မျှင်များ ဖောက်၍ မိန့်ဆိုလာသည်အထိ တွေ့နိုင်သည်။ ကြိုးစာတစ်စောင်ကို ရက်ခ (၅)ကျပ်ပေး၍ ရက်လုပ်တတ်ပြီး ထိုခေတ်က ရွှေတစ်ကျပ်သားလျှင် (၂၅)ကျပ်ထိ ပေးရသော ကာလဖြစ်သည်။

'ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းမှာ

ဝန်းနက်ဆိုတဲ့သင်္ဘောတစ်စင်း ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်မှာ နစ်မြုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကအစ မှတ်တမ်းရှိခဲ့မှာ သေချာနေပြီ။

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်နေ့လောက် သိမှာလဲ ဦးတိုးစိန်၊ သိပ်ကြာလို့တော့မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒီကိစ္စက ကျုပ်အာတွက်တော့ အဲဒါကို အရေးကြီးနေပြီ'

'ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်အကြောင်း သိသားနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိစ္စကို စီးပွားရေးအရထက် ဝါသနာကို အရင်းခံပြီး လုပ်ရမှာဗျ'

ကျွန်ုပ် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဦးတိုးစိန်နှင့် စကားဆက်ပြောနေလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် အရေးကြီးသော ကိစ္စများကို စီစဉ်ဖို့ နောက်ကျနေပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် . . .

'ခင်ဗျားဆီက ဘယ်နေ့အဖြေရမှာလဲ ပြောဗျာ'

စိတ်မရှည်လေဟန်နှင့် လှမ်းမေးလိုက်မှ . . .

'သန်ဘက်ခါလာခဲ့ဗျာ'

ဦးတိုးစိန်ထံမှ တိကျသောရက်ချိန်းကို ရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပထမအစီအစဉ် ပြီးမြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပြီမို့ ဝမ်းသာအားရနှင့် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဥတိယအစီအစဉ်ဖြစ်သော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် မြနင်းအေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အတွင်းရေးမှူးမလေး မြနင်းအေးက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်

ရင်း ပြုံးပြသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ အေးမြသွားသလို ခဲစားလိုက်ရသည်။

ဦးတိုးစိန်ထံ မကြာခဏ အလည်လာတတ်သော ကျွန်ုပ်အား အသိအမှတ်ပြုလေဟန် ပြုံးပြသည့်ဟန်မျိုးမှန်း သိသော်လည်း ရင်ခုန်နေမိသည်။

မြနင်းအေးကတော့ သိဟန်မတူချေ။ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ရေးမှတ်နေသည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေသည်။

မြနင်းအေးဆိုသည့် နာမည်လေးနှင့်လိုက်အောင် အေးမြသော အလှပိုင်ရှင်လေးကို မျက်စိထဲမှပင်မထွက်၊ ကားဆီသို့ ဦးတိုးစိန်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာသောအချိန်အထိ ရင်ခုန်သံက မငြိမ်သေး။

ဦးတိုးစိန်ထံ သန်ဘက်ခါ တစ်ခေါက် လာရပေဦးမည်။

မြနင်းအေး၏အလှကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်တွေ့ရပေဦးမည်။

အခန်း (၄)

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့် မြနင်းအေး

'ဘာတွေများ ဒီလောက်ထိ စဉ်းစားနေရတာလဲ မောင်'
'မြနင်းအေး စကားကြောင့် အင်စပက်တာ နေမြင့်
သောက်လက်စ ပိုလိုစီးကရက်ကို တောက်ပစ်လိုက်ရင်း...'

'အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မြ အကြောင်းပေါ့ကွာ'

'အလဲ့... ဆိုစမ်းပါဦး'

• 'အခုတလော မြို့ပေါ်မှာ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက အတော့်ကို
သောင်းကျန်းနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အထက်က ကိုယ့်အပေါ်
လူဆိုးဂိုဏ်းကို ဖမ်းဆီးပေးဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား'

'အဲဒါနဲ့ မြအကြောင်းက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ'

'နေပါဦး မြရယ်၊ ကိုယ့်စကား ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး'

အင်စပက်တာ နေမြင့်က သွပ်သူမြနှင့်အေးကို စိတ်မရှည်
လေဟန် ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် မြနှင့်အေးက ငြိမ်နေလိုက်လေ
သည်။

'မြနဲ့ အစ်ကိုတို့ သီတင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ဖို့ သဘော
တူစီစဉ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား'

'အင်းလေ'

'ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို ခြေရာခံလိုက်ဖို့ အထက်က အစ်ကိုကို
တာဝန်ပေးထားတယ် မြရဲ့ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာကိုစွဲကို နောက်ရွှေ့ထားလိုက်မှဖြစ်မယ်...'

ဒုစရိုက်လူဆိုးတွေဆိုတော့ အလွယ်တကူ ခြေရာခံဖို့
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီဂိုဏ်းကို ဘယ်တော့မိနိုင်မယ်ဆိုတာ ခန့်
မှန်းလို့ မရဘူးလေ'

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို အမြဲ ဥပေက္ခာပြုရက်သူ အင်
ပက်စတာ နေမြင့်အပေါ် မြနှင့်အေး မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်မိသည်။

မြနှင့်အေးနှင့် နေမြင့်တို့ မေတ္တာမျှနေခဲ့ကြသည်မှာ ကြာ
မြင့်ခဲ့လေပြီ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်လိုက်တိုင်း
အင်စပက်တာကလေး နေမြင့်မှာ တာဝန်ပေးချက်တစ်ခုခု ရှိနေ
တတ်၏။

ယခုလည်း ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက မြို့ထဲ၌ အတင့်ရဲစွာ
သောထိုးကျန်းနေသဖြင့် သူ့အတွက် ခြေရာခံလိုက်ဖို့ အထက်က

အမိန့်ပေးလာပြန်သည်။

'အစ်ကိုရယ်... အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေ
ရင်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ'

'ကံတ ဘူးပေါ့ မြရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ'

စိုးရိမ်လွန်ကဲသော ချက်နှာလေးနှင့် မေးနေသည့် ဇနီး
လောင်းကလေး မြနှင့်အေးကို အင်စပက်တာ နေမြင့်က မတုန်
လှုပ်လေဟန် ပြောလေသည်။

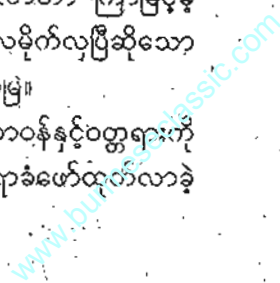
'အို... မဖြစ်ဘူး အစ်ကို၊ မြတော့ အစ်ကိုကို အလုပ်
က ထွက်စေချင်ပြီ၊ မြ အခုလို ကြားမိတာတောင်မှ ရင်တွေ့တုန်
လှပြီ... သိရဲလား'

အင်စပက်တာ နေမြင့်က မြနှင့်အေးကိုကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

မြနှင့်အေးတစ်ယောက် သူ့အပေါ် မည်မျှချစ်သည်ကို
ပြောဖို့တောင်လိုမည်မဟုတ်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားမိသော
စိတ်ကို အဝေးသို့ အာရုံပြုပို့လိုက်ရင်း စကားမဆက်ဘဲ ငြိမ်နေ
လိုက်မိသည်။

အင်စပက်တာအလုပ်ကို သူ့လုပ်လာတာ ကြာမြင့်ခဲ့
လေပြီ။ အင်စပက်တာ နေမြင့်ဆိုလျှင် ဆိုးလမိုက်လှပြီဆိုသော
လူမိုက်ကြီးများက အစ ကြောက်လန့်ကြရမမြဲ။

နေမြင့်အတွက် ပေးအပ်သော တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကို
ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းမရှိသလို စွမ်းစွမ်းတစ် ခြေရာခံဖော်ထုတ်လာခဲ့

သော အမှုပေါင်းကလည်း မနည်းတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ပုလိပ်မင်းကြီးကအစ သူ့အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက အခုတစ်လော အတော်ကို ဆိုးသွန်နေသည်။ တခြားနိုင်ငံများမှ လူဆိုးဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းများကို အတယူကာ မြို့ထဲအထိ အတင့်ရဲ စွာ ဝင်ရောက် ဂြိုဟ်မွေ့လာသည် သတင်းအရ ဘိန်းနှင့်ဆေးခြောက်များကိုပါ မြို့ထွင်ခိုးသွင်းလာကြောင်း သိရသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို ခြေရာခံမိနိုင်ရန် နေ့ရောညပါ လိုက်လံစုံစမ်းနေရသည်။ အင်စပက်တာနေမြင့် တစ်ဦးတည်းမဟုတ် အခြားစုံထောက်အဖွဲ့များကိုပါ နေရာအနှံ့ ဖြန့်၍ စုံစမ်းခိုင်းသည်။

ပုလိပ်မင်းကြီးထံ စုံစမ်းရသမျှ သတင်းကို မိနစ်မဆိုင်းအစီရင်ခံ ပေးပို့ရမည်ဆိုသော အမိန့်ကိုပါ ထုတ်ပြန်ထားသောကြောင့် အချိန်တိုင်း တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကို ဦးစားပေးဖို့ အကြီး လှသည်။

‘ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းလာလို့လား အစ်ကို’

မြန်းအေးက ချစ်သူနေမြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမှန်သိ၍ စကားအစရာ မေးလိုက်၏။

နေမြင့်က လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည် ကြီးထဲမှ သတင်းတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကြီး ပြန်ပေါ်လာပြီလော။

စာလုံးအနက်နှင့် ရေးထားသော ခေါင်းကြီးပိုင်းကို စိတ်မပါသလို ဖတ်လိုက်မိသော်လည်း မြန်းအေး၏ အမှုအရာက တန်ဆောင်၍ မရနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမှန်း ပေါ်လွင်လှသည်။

ယမန်နေ့ည ဆယ်နာရီခန့်က ကမ်းနားလမ်းရှိ ဘူတာကြီးဘိယာဆိုင်၌ ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးနေသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

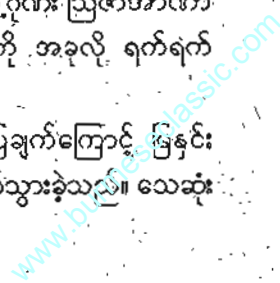
ဆက်လက်စုံစမ်းချက်အရ မိန်းမပျိုကလေး၏ နာမည်မှာ မဝင်းကြည်ဖြစ်ပြီး ပြည့်တန်ဆာ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

သေဆုံးသွားသူ၏ အင်္ကျီပေါ်၌ ပင့်ကူနက် ရင်ထိုးလေးတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက မြန်မာပြည်၌ မပျောက်ကွယ်သေးဘဲ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာပြီဟု ထင်မိသည်။

‘အဲဒါပဲကြည့်ပေတော့ မြေရေ၊ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းဟာ သူတို့ လုပ်ငန်း အောင်မြင်ဖို့အတွက်၊ သူတို့ဂိုဏ်း ဩဇာအာဏာ လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့အတွက် အပြစ်မဲ့တဲ့သူတွေကို အခုလို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပြနေဦးမှာပဲ’

အင်စပက်တာ နေမြင့်၏ ရှင်းပြချက်ကြောင့် မြန်းအေး အနည်းငယ် သဘောပေါက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သေဆုံး

သွားသည့် အမျိုးသမီးလေး မဝင်းကြည်အပေါ်လည်း စာနာတတ်သလို ဖြစ်လာမိသည်။

‘ဒီဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ အစ်ကို’

‘အရင်ကတော့ လူမိုက် နှစ်ခေါက်ပြန်ဘသန်းက ဂိုဏ်းချုပ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မကြာသေးခင်က ဓားထိုးမှုနဲ့ ဘသန်းက သေသွားတယ်လေ...’

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပင့်ကူနက် ဂိုဏ်းရဲ့ သတင်းလုံးဝ စုံစမ်းလို့ မရတော့ဘူး။ အခုပြန်ပေါ်လာပြီ ဆိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်က ဘယ်သူဆိုတာ မသိရပြန်ဘူး။

(၂-ခေါက်ပြန်ဆိုသည်မှာ တစ်ကျွန်းမှ ၂-ခေါက်ပြန်လာခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

‘အဲဒီဂိုဏ်းနဲ့ ဆက်စပ်မယ်ထင်တဲ့လူတွေကိုရော မသင်္ကာမှုနဲ့ မဖမ်းဘူးလား’

မြနှင်းအေးက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအကြောင်း စိတ်ပါလာလေဟန် ဆက်လက်မေးမြန်းနေပြန်သည်။ အင်စပက်တာ နေမြင့် ရင်ထဲ၌ ကျေနပ်သလိုလို ရှိသွားခဲ့၏။

မြနှင်းအေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်နေရသော တာဝန်ဝတ္တရားနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏ ပြောပြတတ်သည်မို့ အတော်ကို နားလည်နေဟန်ရှိသည်။

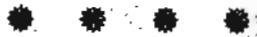
‘လူမိုက်တော်တော်များများကိုတော့ ဖမ်းပြီး စစ်ဆေးကြသေးတယ် မြရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူမိုက်တွေက အရင်ဂိုဏ်းတွေလို

မဟုတ်ကြဘူး... ဒါကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ကတောင်မှ တို့ဆေးသားလေသလားလို့ ထင်မိကြသေးတယ်လေ’

‘ဪ’

မြနှင်းအေးတစ်ယောက် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့် မတ်သက်၍ သူ့အပေါ် အတော်လေး နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီဟု ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စနောက်ရွှေရန် ချောမော့ပြေသိမ့်ရင်း နှစ်ယောက်သား ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

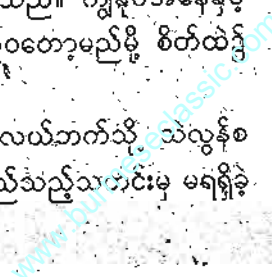
အခန်း (၅)

သတင်းတစ်ပုဒ်၏ ခြောက်လှန့်မှု

လူတစ်ယောက်၏ လိုအင်ဆန္ဒထဲ၌ မိမိဘဝလုံခြုံရေး အတွက် မည်သို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမည်ကိုပါ ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမည်ကို မြန်မာ့ခေတ် သတင်းစာတစ်စောင် ဖတ်ရင်း ထိခံနက်ကျ ကောင်းစွာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်အား ဦးတီးစိန်က ငန်းနက်သင်္ဘောနှင့် ပက်သက်၍ သိရှိနိုင်ရန် တစ်ရက်ခြား ချိန်းဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ချိန်းဆိုသည့်နေ့ရက်၌ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝတော့မည်မို့ စိတ်ထဲ၌ ပျော်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ဘက်သို့ သံလွန်စ ချာထွက်ခဲ့သည့် ရှိန်းမောင်ထံမှလည်း မည်သည့်သတင်းမှ မရရှိခဲ့

သေး။

ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ခရီးမထွက်ဘဲ စိတ်ကူး တည့်ရာ မေးမြန်းစုံစမ်းမိသောကြောင့် ရှိန်းမောင် ပြန်မရောက် လာမီ သတင်းရရှိတော့မည်ဟု တစ်ကိုယ်တော်စုံစမ်းမှုအတွက် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ယူဆထားသလို မဖြစ်လာခင် အိမ်ပေါက်ဝလို့ ရှေ့ဆက်မတိုးဖို့ ခြိမ်းခြောက်သည့် သတင်းတစ်ပုဒ် စာ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုသတင်းကား မြန်မာ့ခေတ် သတင်းစာကြီးတစ်စောင်၌ အတိအလင်းဖော်ပြထားသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် အလွန်အရေးပါသော သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ရခြင်းကြောင့် အထူးပင် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်မိသည်။

ထိုသတင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်း သောင်းကျန်းနေသော ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက မဂိုလမ်းရှိ ကုလားသူဌေး ရှာဖီရာမန် ဆိုသူအား သတ်ဖြတ်လိုက်သည်ဆိုသော သတင်းတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

သတ်ဖြတ်လိုက်သူမှာ ကျားကြီး လှမြင့်ဆိုသည့် ဒလဘက် မှ လူမိုက်တစ်ဦးပင်ဖြစ်ကြောင်း ၊ ထိုလူမိုက်အား ပုလိပ်အဖွဲ့က ထက်နက်နှင့်တကွ ဖမ်းဆီးမိသည့်အခါ စစ်ဆေးကြည့်၏။

ကုလားသူဌေး ရှာဖီရာမန်အား သတ်ဖြတ်ရသည့် အ ကြောင်းရင်းမှာ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်က သူ့အား ကြေးစား ငှားရမ်း ခဲ့ပြီး ငန်းနက်ဆိုသည့် သင်္ဘောပျက်ကို ရှာဖွေနေသူ တစ်ဦးဖြစ်

ငန်းသိ၍ လုပ်ကြံခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုလေသည်။ ကျားကြီးလှမြင့်ကိုယ်တိုင် ငန်းနက်နှင့် ပတ်သက်၍ မည် သည့် အကြောင်းမှ မသိရှိရကြောင်း...

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံဖို့ငှားရမ်းခဲ့စဉ်က တမ်းနားလမ်းပေါ်၌ ကားနက် တစ်စီးပေါ်ထိုင်လျက် မည်သူမည် ဝါမှန်းမသိအောင် ရုပ်ဖျက်ထားပြီး သူလိုသမျှငွေကို ပုံအောပေး တာ သတ်ဖြတ်ခိုင်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ထွက်ဆို ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ဖတ်မိသောကြောင့် ကျွန်ုပ် အကြီး အကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသည်။

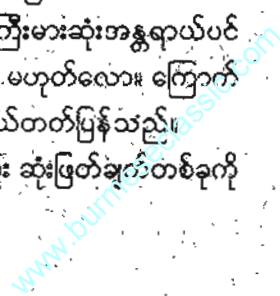
ကျွန်ုပ်တစ်သက် စားမကုန်သော စည်းစိမ်ကြွယ်ဝခြင်း များရှိပါလျက် ပျောက်ဆုံးနေသော ငန်းနက်ပေါ်အဘယ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေရသည်ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်ခဲ့။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ်များက အဝိဇ္ဇာ မှိုင်းတွေလို ဖုံးလွှမ်းထားလေပြီလား။

သေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့သောစိတ်ကြောင့် ခန္ဓာဝန် အတွင်း၌ စီးကျိုးမီးခဲပမာ ပူပြင်းလာရလေပြီ။

ငန်းနက်က ကျွန်ုပ်အတွက် အကြီးမားဆုံးအန္တရာယ်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ထိုသတင်းကတစ်လှန့်လိုက်ပြီ မဟုတ်လော။ ကြောက် ရွံ့စိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ပရိယာယ်ကြွယ်တတ်ပြန်သည်။

စိတ်က ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို

ပိုးဖလံများ မီးကိုတိုး၍ ရဲသကဲ့သို့ မိုက်မဲစွာ ရှေ့ဆက်တိုးချင်ပြန်သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့် နှစ်မြှုပ်သွားသော သင်္ဘောမှာ မည်သို့ ဆက်စပ်နေသနည်း။

ဤသတင်းအရဆိုလျှင် နှစ်မြှုပ်သွားသည့် ဝန်းနက် သင်္ဘောတွင် ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးမိသလို ရတနာသေတ္တာတစ်လုံး ပါနေမည်။

ထိုရတနာသေတ္တာကို ရယူလိုသောစိတ်ကြောင့် ကုလား သူဌေး ရှာဖီရာမန်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သေချာသောအလုပ်တစ်ခုကို မည်သည့် အခက်အခဲရှိရှိ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိပါ။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအပေါ်လည်း ကောင်း၊ ထိုကိစ္စအပေါ် စိတ်ဝင်တစားနှင့် လိုက်လံစုံစမ်းနေသည့် တခြားဂိုဏ်းအပေါ်လည်းကောင်း ဝရစိုက်လိုစိတ်မရှိ။

ကျွန်ုပ်ဘက်မှ အသက်ကိုဉာဏ်စောင့် ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြဿနာအတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် လိုင်စင်နှင့် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရထားသော မစ္စကို သေနတ်တစ်လက်အား ယုံကြည်အားကိုးထားမိသည်။

လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း စွန့်စားရဲ

သည့်သတ္တိတော့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတိုးစိန် သတ်မှတ်ပေးထားသည့် နေ့ရက်ကိုသာ မျှော်ကိုးနေရရှာလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဝန်းနက်နှင့် ဖတ်သက်သော အကြောင်း ဒိဋ္ဌိများအား သိရှိရန် ဦးတိုးစိန် ချိန်းဆိုထားသည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ အရောက် ပြန်သွားမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သန့်ဌာန်ချထားလိုက်၏။

ဦးတိုးစိန်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်သူ့ထံသို့ ထိုသတင်းကို ဖတ်မိစာတည်းက လာရောက်မေးမြန်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၆)

ဟပ်ဗဲနီလေး ပေးခဲ့သူ

လောကကြီး၌ အကျိုးရှိရန် စွမ်းဆောင်နေချိန်တွင် အပြစ် မှီလာမည့် ကိစ္စကို တွန်ဆုတ်ရှောင်လွှဲနေလိုမရ။ ဦးတိုးစိန်ထံသို့ သွားရန် ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်မိသည်။

သည်နေ့ သံရည်ကျိုစက်၌ ကုန်ကြမ်းပြတ်၍ ခေတ္တရပ် ထားသော အားဗွပ်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် ခြံထဲ၌ တစ်ယောက် တည်းသာ ရှိနေသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအကြောင်း သတင်းစာထဲ ဖတ်ရှုထားခဲ့ သောကြောင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချောက်ချားနေမိသည်။

‘ဒီ... ဒီ’

တံခါးပေါက်မှ လူခေါ်ဘဲလ်သံကြား၍ နဂိုတတည်းက

လှုံဆော်နေသော ကြောက်စိတ်က နှလုံးအိမ်သို့ ရုတ်တရက် ရိုက်
ခတ်လိုက်သလို လန်ဖျန်သွားခဲ့လေပြီ။

မည်သူ့နည်း၊ မည်သည့် အကြောင်းနည်း စဉ်းစားနေ
သောအတွေးကို ချက်ချင်း အဖြေထွက်လာစေရန် အခန်းဝသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းဝ၌ တစ်ကိုယ်လုံးမိုးများ ရွဲရွဲစိုနေသည့် ညဉ့်သိုး
သိုးပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသော လူတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ မိတ်ဆွေ

ကျုပ်သူဌေးကြီး ဦးအောင်ကြွယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ

ကျွန်ုပ်အား တွေ့လို၍ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်မှန်း
သိသောကြောင့် စိတ်ထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေမိသည်။

ကျုပ် သူဌေးကြီး ဦးအောင်ကြွယ်ပဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့
ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တာလဲ။

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို သူကချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ကျွန်ုပ်
၏ စံအိမ်အတွင်း လုံခြုံမှုရှိမရှိ မျက်စိနှင့် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
သူ၏ပုံစံတစ်စိတ်ထဲ မသိုးမသန်ဖြစ်ချင်စရာ ကောင်းလှ၏။

ကျွန်ုပ်လို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေတတ်သူ တစ်ဦးအတွက်
အော်ဂလီဆန်စရာ လူတစ်ယောက်ဟု မြင်မိသည်။

ဆံပင်များက နီကြောင်ကြောင်၊ ညှင်းသိုးသိုး၊ သူ၏ လည်
ပင်းပေါ်၌ ခရုသင်းလိုလို အဖြူကွက်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရသေး

သည်။ အထူးသံသယဖြစ်စရာကောင်းသော လက္ခဏာက သူ၏
တေည့်ငြိမ်မူပင် ဖြစ်သည်။

ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက်မှ မရှိ
ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ
အရင်ပြောမှ တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်မယ် မိတ်ဆွေ

ကျွန်ုပ်က တစ်ဖက်သားအပေါ် လိမ်ညှာလှည့်ဖျားမနေ
ချင်တော့ဘဲ ဖွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုလိုက်ရလေသည်။

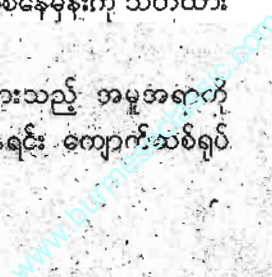
ကျုပ်နာမည် ဦးသက္ကပါ။ ကျုပ် ဒီကိုလာခဲ့တဲ့ကိစ္စကို မြတ်
ကျွန်းစုမှာ နစ်မြုပ် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဝန်းနက်သင်္ဘောနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပဲ

ကျွန်ုပ် အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ကြားလိုက်ရသော
စကားကြောင့် ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယ့်ချင်လောက်အောင်ဖြစ်
သွားရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးသက္ကဆိုသူအား ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေ
လော မှန်းဆမနေတော့ဘဲ တံခါးကို ကပျာကယာ ဖွင့်ပေးလိုက်မိ
သည်။

ဦးသက္ကပုံစံက ပင်လယ်ငှက်ဖျားမိလာသော လူတစ်
ယောက်ကဲ့သို့ အင်အားမရှိသလို ချည့်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေမှန်းကို သတိထား
မိသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည့် အမူအရာကို
သူက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ငေးကြည့်နေရင်း ကျောက်ဆစ်ရုပ်

တစ်ရုပ်လို ရပ်နေသည်။

'ထိုင်ပါ'

ကျွန်ုပ်က ဦးသက္ကဆိုသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အား မနှစ်မြို့သော်လည်း ကတ္တီပါအုပ် ဆိုဖာပေါ်သို့ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရလေတော့သည်။

'ခင်ဗျားက ကျုပ် ငန်းနက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သိချင်နေတယ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'

'ဒါဘာဆန်းလို့လဲ သူ့ဌေးရယ်၊ ကျုပ်တို့ ဗြိတိကျွန်းကို ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဆီက သိတာပေါ့၊ သူ့နာမည်က ရှိန်းမောင်လေ'

'ဪ... ရှိန်းမောင်က ပြောလိုက်တာကိုး'

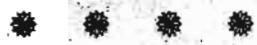
ကျွန်ုပ်က မွေးစားသား ရှိန်းမောင်အား ငန်းနက်နဲ့ ပတ်သက်၍ သဲလွန်စရာဖွေရန် ဗြိတိကျွန်းစုသို့ စေလွှတ်ထားခဲ့သည်ကို သတိရသွားမိသည်။

'ကျုပ်ကို အဲဒီလူက မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ငန်းနက်ကိုရှာဖို့ ဒီနယ်ရောက်လာတဲ့လူဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားဆိုတော့ သူ့ဆီက စုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့ရတာပါပဲ'

'ကဲ... ဆိုပါဦး၊ ငန်းနက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ'

ကျွန်ုပ် သိချင်လှသော စိတ်က မြန်ဆန်လှသည့်အတွက် ကိစ္စပြီးပြတ်သွားစေရန် ဆွေးနွေးပွဲကို စတင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဦးသက္ကအနေနှင့် ကျွန်ုပ်ပြောပုံဆိုပုံ အမူအရာများကို ခြုံငုံသုံးသပ်ရင်း လာရင်းကိစ္စကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေပုံရသည်။

အမန်း (၅)

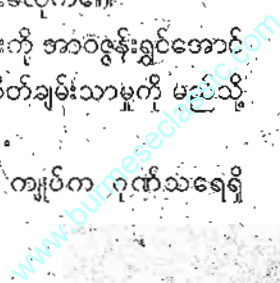
'ကျုပ် ရောက်လာတဲ့ကိစ္စဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီ
ချက်ရှိမှ အကျိုးအမြတ်ရှိမယ့်ကိစ္စဆိုတော့ လူဌေး ဦးစွာ လဲဘော
ပေါက်စေချင်ပါတယ်'

ဦးစွာ ငန်းနက်နှင့်ပတ်သက်၍ စကားလုံးတစ်လုံးမှ စ
မပြောရသေးမီ ပြောလိုသောစကားကို ထိရောက်ရန် အစရှိလိုက်
သည်။

စကားကြီးဆယ်ခွန်းကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ပြောဆိုတတ်
သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သတိထားမိလိုက်၏။

ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် လူတစ်ဖက်သားကို အာဝဇွန်းရွှင်အောင်
ပြောဆိုနိုင်သည့်အပြင် တစ်ဖက်သား၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖည်သို့
လိုက်လျောရမည်ကို သိထားသူဖြစ်၍။

'ပြောမှာသာပြောပါ ဦးသက္က၊ ကျုပ်က ဂုဏ်သရေရှိ

❖ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

သူဌေးတစ်ဦးပါ သစ္စာကတိ တည်ရပါစေမယ်၊ ကျုပ်အပေါ် အကျိုး ရှိအောင်လုပ်ပေးရင် ခင်ဗျားအတွက်လည်း အကျိုးမယုတ်သွား အောင် ကူညီတတ်ပါတယ်။

ပြတ်ပြတ်သားသားရှိသော ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဦးသက္က ယုံကြည်စိတ်ချသွားပုံရသည်။

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ် လိပ်ကို ကောက်ယူမီးညှိရင်း အချမ်းပြေသွားစေရန် ဖွာရွိုက်လိုက် ၏။

ပြီးမှ...

'ဝန်းနက်မှာ ရတနာသေတ္တာတစ်လုံး ပါသွားတယ်ဗျာ'
'ရတနာသေတ္တာဟုတ်လား ဦးသက္က'

'ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်လိုရတနာတွေ ပါသွားတယ်ဆိုတာ တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒီသင်္ဘောက မြန်မာသင်္ဘော မဟုတ်ဘူးဗျာ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောလေ'

'ဪ'

'အဲဒီသင်္ဘောနစ်တုန်းက ခင်ဗျား ဘယ်မှာရှိသလဲ'

'ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မြိတ်ကျွန်းစုမှာ နေလာ ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီသင်္ဘောကြီး နှစ်မြှုပ်သွားတာကို မျက်စိ နဲ့ မြင်လိုက်ရတာပဲ ...

အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အသက်က ငယ်သေးတယ်လေ၊ ဒီ သင်္ဘောကို ဘယ်လိုဆယ်ရမယ်၊ ရတနာသေတ္တာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့

ပြန်ရှာရမယ်ဆိုတာကို မသိသေးဘူး ...

နောက်တော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်ကို သတိရစေမယ် သမိုင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုမိရာမှ မြန်မာ့အမွေအနှစ်တွေကို တိုင်း တစ်ပါးကို ခိုးထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောကြီးအကြောင်း ဖတ်မိတယ်လေ'

'ဆက်စမ်းပါဦး'

'အဲဒီသင်္ဘောဟာ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာတင် နှစ်မြှုပ်သွား ခဲ့တဲ့ ဝန်းနက်သင်္ဘောကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို သိခဲ့ရတယ်။ ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်သိထားတဲ့ ဆလုံရွာထဲက လူတချို့လဲ ရှိနေကြ သေးတယ်လေ ...

တစ်နေ့မှာ သဲတင်းစာထဲ ထူးဆန်းတဲ့ကြော်ငြာ တစ် စောင် ပါလာတာကိုတွေ့ရတယ် ...

အဲဒီကြော်ငြာကြောင့် ဝန်းနက်ကို ရှာဖွေလိုတဲ့လူတွေ ခြိတ်ကျွန်းစုကို တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြတယ်လေ'

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးသက္ကပြောဆိုနေသည့် စကားလမ်း ကြောင်းထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ မျှော်ပါလာသူ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း တို့ သတိထားမိလိုက်သည်။

ဦးသက္ကအနေနှင့် ဝန်းနက်နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်း တို့ကို လိမ်ညာဖြိုးဖြန်းနေခြင်းမရှိဘဲ တိတိကျကျပြောနိုင်သူ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း အသက်ဝင်လာစေသော သူ၏ အမှုအရာဗျား တ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အတိတ်ကို မျက်ဝါးယင်ထင်

တွေ့မြင်လာရလေအောင် ပြန်လည်ဖော်ကျူးပြသလို ဖြစ်နေသည်။
'နိုးသားတဲ့ ဆလုံလူမျိုးတွေအပေါ် ငွေနဲ့ ပေါက် လှည့်စား
ပြီး ငန်းနက်တို့ဆယ်ယူဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ကုသိုလ်ကံမကောင်းလို့
ရမသွားခဲ့ကြဘူးလေ'

'ဘာလို့ မရကြတာလဲ ဦးသက္က'

'ပင်လယ်ရေကြောင်းက အမြဲပြောင်းနေတတ်တာမျှ၊ ငန်း
နက် နှစ်မြှုပ်သွားတဲ့နေရာကို စိတ်မျက်စိနဲ့ မှန်းဆကြည့်ပြီး ရှာလို
ရတာမဟုတ်ဘူး မြေပုံရှိမှရတာ'

'ဘယ်လို... မြေပုံ ဟုတ်လား'

ဦးသက္က ပြီးလိုက်ရင်း လွယ်အိတ်ထဲမှ ပလပ်စတစ်အိတ်
ရောင်နှင့် ပတ်ထားသော အရာတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအရာကား ပေါ်တူဂီသင်္ဘောငန်းနက် မြှုပ်သွားသည့်
နေရာကို အတိအကျသိနိုင်သော မြေပုံတစ်ချပ်သာ ဖြစ်နေလေ
တော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စကားဆက်ပြောရန်မလိုတော့၊ မြေပုံ
စာရွက်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း သိလိုသောကိစ္စကို မေးမြန်းကြည့်နေမိ
တော့သည်။

ဦးသက္ကက သူ့ကိုယ်တိုင် တိကျအသေချာဆုံး ရေးဆွဲထား
သော မြေပုံစာရွက်နှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်ကို ရှင်းလင်းတင်ပြ
ပြောဆိုနေသည်။

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲ၌ ကျေနပ်မိသလိုဖြစ်သွားသည်။ ဦးသက္က

အပေါ် အထင်အမြင်သေးသောစိတ်များ ကွယ်ပျောက်၍ ကျေးဇူး
ဆင်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၈)

ဦးသက္ကနှင့်ကျွန်ုပ် အပေးအယူ တည်သွားကြလေတော့
သည်။

'ငန်းနက်ရတနာတွေရရင် ကျုပ်ကို ဝေစု သုံးပုံတစ်ပုံ
ပေးရမှာနော်'

'စိတ်ချစမ်းပါခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ကတိသစ္စာ တည်
ပြည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ . .

ကျုပ်အတွက် အကျိုးရှိလာရင် ခင်ဗျား တောင်းတဲ့ဝေစု
ကို ပေးရမှာပေါ့'

ကျွန်ုပ်က တက်ကြွစွာပြောဆိုသော်လည်း ဦးသက္က၏ အမူ
အရာက ညှိုးနွမ်းနေကြောင်းကို သတိထားမိလိုက်သဖြင့် . .

'ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဦးသက္က၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို မယုံသလိုဘဲ'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ ကျုပ်ဟာ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး'

'ဘယ်လို... ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိနိုင်ဘူး ဟုတ်လား'

ဦးသက္ကပြောဆိုသော စကားလေသံကို လုံးဝ နားမလည်လေဟန် ပြန်မေးလိုက်သည်။

သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းသာမှုအရိပ် အရောင်များ မမြင်ရဘဲ ကြေကွဲမှုအရိပ်အရောင်များရှိနေကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရသည်။

'ကျုပ်က လောကကြီးထဲ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နေရတော့မှာဗျ'

'ဗျာ'

'ဟုတ်တယ်... ကျုပ် ပင်လယ်ကထွက်လာရင်း မနာလိုသူ တစ်ယောက်ကြောင့် အဆိပ်သင့်လာတဲ့လူပဲ...'

ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ဝေစုအတွက် ကတိတစ်လုံးတည်ပါလို့ ထပ်ပြောပါရစေ'

'စိတ်ချပါခင်ဗျာ'

'ကျုပ် အကယ်၍ သေဆုံးသွားခဲ့ရင် ကျုပ်ရဲ့ဝေစုကို သမီးရင်ရင်ကို ပေးစေချင်တယ်'

'ခင်ဗျားသမီးကို ကျုပ်မှမမြင်ဘူးတာပဲ ဦးသက္ကရယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တောင်မှ အခုမှ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြရတာ မဟုတ်လား' သွေးပျက်၍ ကယောင်ကတမ်း ပြောဆိုနေသည်ဟု ထင်သောကြောင့် မှားယွင်းစွာ ပြောဆိုနေသည့်စကားကို ကျွန်ုပ် ထောက်ပြခဲ့သည်။

'ဒီအတွက် ကျုပ်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်လေ'

ဦးသက္က ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ကပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုနှိုက်ယူလိုက်၏။

သူထုတ်လိုက်သောအရာကား ဖဲချပ်လေးတစ်ချပ်ပင် ဖြစ်သည်။

တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ဟတ်ဖဲခေါ် အသည်းပုံနီ ဖဲချပ်လေး။

ထိုဖဲချပ်လေးအား ငြိခနဲနေအောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ရင်း...

'ရော့တစ်ခြမ်းကိုခင်ဗျားသိမ်းထား... ခင်ဗျားဆိုကို တစ်နေ့ ဟောဒီဖဲချပ်လေးတစ်ခြမ်းနဲ့ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ရင် ရင်ရင်ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးနိုင်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား'

ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းမွန်လှသော ဦးသက္ကအား ကျွန်ုပ် အလွန်ပင်လေးစားသွားမိသည်။

သူပေးသော ဖဲချပ်ကလေးကို ယူ ရင်း အိပ်ကပ်ထဲထည့်ကာ သိမ်းလိုက်မိသည်။

ကျပ်ပြန်မယ် သူငွေ

မြေပုံတစ်ချပ်ကိုပေး၍ နှုတ်ဆက်ကာ လေးမင့်စွာပြန် ထွက်သွားသူ ဦးသက္ကကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား မိသည်။

ဦးသက္ကတစ်ယောက် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပြီး ယခု မနှင်ဘဲနှင့် ပြန်သွားရပြန်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားရတော့မည့် လူ တစ်ယောက်မှန်းသိနေ၍ ရတနာမြေပုံအား ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ် နှင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏သမီးဖြစ်သူ ရင်ရင်တစ်ယောက် မကြာမီ ဟတ်ဖီနီ လေးတစ်ခြမ်းကို ယူဆောင်၍ ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု တဖွဖွ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဦးသက္က၊ သမီးဖြစ်သူ ရင်ရင် သူ တို့ သားအဖနှစ်ယောက် နှင့် သံသရာတစ်ကွေ့၌ ဆုံတွေ့လိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူး ခဲ့။

ရတနာမြေပုံကိုကိုင်ရင်း ထူးဆန်းလှသည့် အဖြစ်အပျက် များကို စဉ်းစား တွေးတောနေမိလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် မကြာခင် ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာပေတော့မည်။

ငန်းနက်နစ်မြုပ်သောနေရာမှ ရတနာသေတ္တာကို ရှာဖွေ နိုင်လိမ့်မည်။

အခန်း (၉)

အမှားနှစ်ခုပေါင်းလျှင် အမှန်တစ်ခုဖြစ်မလာနိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ် ငန်းနက်အား သွားရောက်ရှာဖွေရန်ကိစ္စကို ပြင်ဆင်ရလေတော့၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဦးသက္ကတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဘယ်မရောက်မလာခဲ့။ ဦးတိုးစိန်နှင့် ဒိုင်းဆိုထားသော ကိစ္စကိုလည်း ခေါင်းထဲ မမှထားလိုက်ရလေပြီ။

ထိုရက်အတွင်း သားဖြစ်သူ ရှိန်းမောင် ရောက်လာသဖြင့် ဦးသက္က မြေပုံစာရွက် လာပေးသည့်ကိစ္စအား ပြောပြလိုက်သည်။

သူက အတော်ကို အံ့အားသင့်သွားရှာသည်။ သူ့ကိုယ်လိုင် ခြိတ်ကျွန်းစုသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ငန်းနက်နှင့် ပတ်သက်သော ဆဲလွန်စကို ရှာဖွေပိသော်လည်း မည်သည့် သတင်းအစအနမျှမရ

❁ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

သောတဝမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာ
အောင် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခဲ။

ယခုတော့ ဝန်းနက်နစ်မြုပ်သောနေရာကို အတိအကျ
ပြနိုင်သည့် မြေပုံက အိမ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ အလွန်အံ့ဩစရာ
ကောင်းသည့် ကိစ္စပင်ဖြစ်တော့သည်။ မြိတ်ကျွန်းစုသို့ ခရီးထွက်
မည့်ကိစ္စအား မွေးစားသားရှိန်းမောင်ကို စတင်ဆွေးနွေးလေသည်။

'ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းဆိုတာ အခုတစ်လော သောင်းကျန်းနေ
တယ်ကွ...'

မဂိုလမ်းက ကုလားသူဌေး တစ်ယောက်တောင် သင်္ဘော
ပျက်ကို ဆယ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရလို့ အသတ်ခံရတယ်တဲ့၊ ဒီတော့
အဖေတို့အစီအစဉ်ကို လျှို့ဝှက်ထားဖို့ လိုမယ်'

ရှိန်းမောင်က ကျွန်ုပ်ပြောဆိုသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
လုပ်ရင်း နားထောင်နေသည်။

'လိုအပ်မယ့် ပစ္စည်းတွေကို မြို့ထဲမှာ ရှာဝယ်ပေတော့၊
သင်္ဘောပျက်ကိုဆယ်ဖို့ အလုပ်သမားတွေကိုတော့ ဟိုရောက်မှ
ဆလုံတွေကို ငှားမယ် ကြားလား'

အလုပ်လုပ်လျှင် စေ့စပ်သေချာမှုကြိုက်သော ကျွန်ုပ်၏
စကားကို မွေးစားသား ရှိန်းမောင်က တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာ
တတ်မှန်း သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

လောကကြီး၌ ရှိန်းမောင်အထင် ကြီးသောလူဟူ၍ ကျွန်ုပ်
တစ်ဦးသာရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ထိုသို့ အထပ်ကြီးခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ဆင်းရဲခဲ့

xxxxxxxxxxxx

ရိုန်းမောင်က သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးတတ်သူ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လူတိုင်းကို အထင်မကြီးတတ်သောစိတ်က ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ လူတိုင်းအပေါ် အထင်ကြီးတတ်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုယ် နှိမ့်ချတတ်သော စိတ်မျိုးကိုသာ မွေးမြူတတ်၏။

အမှားနှစ်ခုပေါင်းလျှင် အမှန်တစ်ခုဖြစ်မလာနိုင်ဟူသော စကားကိုလက်ခံသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အမှားနှစ်ခုကို ပေါင်စပ်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

လူ့စိတ်ဆန္ဒ ပြည့်စုံခြင်းမရှိနိုင်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်တိုင် မြနင်းအေး၏ အချစ်ကို မရနိုင်သေး။

ဦးတိုးစိန်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်အတိုင်း ရောက်မသွားနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ထဲစနိုးစနေောင့် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ် ဖြတ်သန်းလာရသော ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ မိန့်

ဘလေးပေါင်းများစွာကို ရင်းနှီးစွာ တွေ့ဆုံခဲ့ရဖူးသော်လည်း ရင်မချန်မိ။

မြနင်းအေးနှင့် ဆုံစည်းမှ အဘယ်ကြောင့် ရင်ချန်မိသနည်း။ ထိုကိစ္စကား ကျွန်ုပ်အတွက် စဉ်းစားမရနိုင်သည့်အရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြနင်းအေးက ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို မပေးစွမ်းနိုင်သေးသော်လည်း သူ့အပေါ်မြတ်နိုး ခင်တွယ်တတ်သော ဓမ္မတ္တာအိတ်ကို ရရှိရစ်ပတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်ကွာခြားခြင်းကြောင့် မြနင်းအေးက ကျွန်ုပ်အား မချစ်နိုင်ဟု ဆိုခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျှော်လင့်ခြင်းများ အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားပေတော့မည်။

မြနင်းအေးနှင့်ပတ်သက်၍ လုံးဝမစဉ်းစားရဲတော့။ ထို့ကြောင့် ရတနာရေမြပုံ စာရွက်ကိုသာ စားပွဲပေါ်ဖြန့်ကြည့်ရှင်း မြိတ်ကျွန်းစုသို့ ငန်းနက်သင်္ဘောအား သွားရောက် ဆယ်ယူရမည့် ကိစ္စကိုသာ အလေးအနက်ထား စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုကိစ္စက တဒင်္ဂတော့ ကျွန်ုပ်ရင်ကို ချမ်းမြေ့လာစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၀)

မြိတ်ကျွန်းမှ ကြေးနီသေတ္တာ

မြိတ်ကျွန်းစုသို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ကံကောင်းထောက်
သဖြင့် ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ စက်လှေတစ်စီးနှင့်
ညွှန်းအတိုင်း ငန်းနက်နစ်မြုပ်ခဲ့သည့်နေရာသို့ မောင်းနှင်
စာခဲ့သည်။

စက်လှေပေါ်၌ ငှားရမ်းလာသော ဆလုံကြီး ၁၀ဦး။
တို့၏အသွင်က အဏ္ဏဝါပြင်ကို ကြောက်လန့်ဟုန်လှုပ်နေဟန်
ဖြင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ ပင်လယ်လေစိုမ်း
အဖြစ်နေသောကြောင့် မတော်တဆ ဖျားနာမည်စိုးရိမ်ရသည်
တတ်ပါလား။

လေတွေ သိပ်တိုက်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးဆက်လို့ မလာ။

စိုးရိမ်တကြီး အော်ပြောလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဆလုံကြီး ဦးသာဆန်း၏ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြလိုက်ရင်း...

ဖြစ်ပါတယ် ဆရာလေးရှဲ့၊ မုန်တိုင်းရှိတယ်ဆိုရင် မနေဘူး။ ငှက်တွေတောင် ပျံနေကြသေးတာပဲ။ ပင်လယ်ဆီလေကြမ်းမှာပေါ့ဝေ။

ဆလုံသံဝဲဝဲနှင့် ကျွန်ုပ်နားလည်အောင် ရှင်းပြနေသလို မည်သို့ပင်ဆိုစေ စက်လှေကြီးက လှိုင်း လူးနေသောကြောင့်ရေကြောင်း မသွားကောင်းဆိုသော ရှေးစကားကို ရှားလို့ မဖြစ်သေး။

ထွက်လာသည့်နေ့ကလည်းသောကြာနေ့ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ နောက်ဆုံး စက်လှေထဲတွင် ပါလာသော ရေငန်ပိုင် ဦးကြီးစင်သို့ ပူဇော်ပသရသော အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့သလိုပတ်ဝန်းကျင်က မိုင်းမှောင်စပြုလာ၍ ပိုပြီး သတိထားနေရသည်။

စိုးတဖွဲ့ကလေး ရွာသွန်းစ ပြုလာသည်။ ရှိန်းမောင်ရေလမ်းခရီးကို သွားနေကျဖြစ်၍ လှိုင်းမူးသည့်အင်္ဂါ ခံနိုင်လည်း ကျွန်ုပ်ကား ကုန်းပတ်ပေါ် အန်မိလေတော့သည်။

မြေပုံအရဆိုလျှင် ဝန်းနက် နှစ်မြှုပ်သွားသည့်နေရာ မြိတ်ကျွန်းစု ပုလဲနက်ကျွန်း အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်

ရေအောက် သင်္ဘောပျက်များ ဆယ်ယူရေးလုပ်ငန်းကို မကြာခဏ လုပ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုလို ရင်ခုန်ရခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။

ယခု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဦးမဆောင်ခဲ့ပေ။ ရှိန်းမောင်က ဦးဆောင်၍ ရေငုပ်သမားများငှား ဆယ်ယူရခြင်းအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ယခုအခါ ထိုအလုပ်ကို လောဘစိတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ပင်လယ်သို့ ထွက်၍ ဦးစီးနေရခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုခရီးသို့ ဦးသက္ကသာပါလာခဲ့လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းရလမလဲဟု တွေးမိသည်။ ဦးသက္က၏ သတင်းကိုထပ်မံ မကြားရသည့်အတွက် သေဆုံးသွားပြီဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မှတ်ယူရတော့သည်။

ဦးသက္ကနှင့်ပတ်သက်၍ ကတိတစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်ဖျက်လိမ့် မည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကား ပင်လယ်ဓားပြများရန်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် လိုင်စင်နှင့် သေနတ်တစ်လက်ကို ခါးကြားထိုးလာခဲ့သည်။

ခါးကြားထိုးရခြင်း အကြောင်းမူကား ငှားရမ်းလာသော ဆလုံများထံ၌ အကယ်၍သာ ရတနာသေတ္တာကို ရခဲ့ပါလျှင် လူယက်တိုက် ခိုက်ရန်မူသည်လူ ပေါ်လာနိုင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကို မြင်မိရုံမျှနှင့် ဟန့်တားရာရောက်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ပုံစံက စက်လှေကို ဓားပြတိုက် သိမ်းဆည်းလာသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးနှင့် တူနေကြောင်း သတိထားမိသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက ပြန်လင်းသွားကြောင်း မြင်ရ၍ ပမ်းသာ

သွားမိလေသည်။

ပုလဲနက်ကျွန်း ရေပိုင်နက်အတွင်းသို့ စက်လှေက ရောက်ရှိလာသဖြင့် ရေငုပ်သမား ဆလုံကြီးဆယ်ဦးက အသင့်ပြင် ထားကြသည်။

ကျွန်ုပ်က စက်လှေကို ပုလဲနက်ကျွန်းတစ်ဖက်ဆီသို့ ကပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ မျက်စိအမြင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့စက်လှေ ရပ်တန့်ထားသောနေရာနှင့် တစ်ပြောင့်တည် မြင်နိုင်သော ကိုက်(၁၀၀) အကွာအဝေးကို ခန့်မှန်း၍ ဆလုံကြီး ဆယ်ဦးအား စတင် ရေငုပ်ခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

ငန်းနက်အား ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ပြီ။

စက်လှေကုန်းပတ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဆလုံကြီးများ ဆယ်ယူပေးသည့်ပစ္စည်းများကို စိတ်လက်ရှည်စွာ တစ်ခုချင်းစုဆောင်သိမ်းဆည်းနေမိသည်။

ပထမအသုတ် ဆယ်ယူရရှိလာသမျှ သင်္ဘောပျက်ကြီးအတွင်းမှ သံထည်ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ဆလုံကြီးများလည်း ရေအောက်တွင် အချိန်ကြာကြာ ငုပ်နေနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်လိုချင်သော ရတနာသေတ္တာတစ်လုံးကိုမှ တွေ့ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

ဆလုံကြီးများက ရေငုပ်၍ ဆယ်ယူရရှိသော ပစ္စည်းများကို သံခြင်းများထံ ထည့်ပေးလိုက်၏။

သင်္ဘောပျက်ထဲမှ ဆွေးမြည့်သော သံထည် အကျိုးအခံ

ပစ္စည်းအတိုအစများထဲတွင် ထူးဆန်းသော ကြေးနီသေတ္တာ တစ်လုံးပါလာကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြေးနီသေတ္တာမှာ သံချေးများ ရေညှိများနှင့် ရှုပ်ထွေးပေကျဲနေပြီး အလွယ်တကူ ဖွင့်ယူ၍ မရပေ။

ထိုသေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်မရအောင် သော့ခံတ်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်အရေးကြီးသော ပစ္စည်းများရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

• သေတ္တာ၏အရောင်က ကြေးနီရောင်ပျောက်၍ သံချေးရောင်သမ်းလှလှ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ လိုအင်ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ဝနေပြီဟု သင်မိရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

ထူးဆန်းသော ဝိုင်ပုလင်း

ကြေးနီသေတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍ မည်မျှအဖိုးတန်မှန်း သိကြသေး။ ကျွန်ုပ်နှင့် ရှိန်းမောင်တို့က ခြိတ်ကျွန်းစုသို့ ရောက် ကာကတည်းက ရတနာရှာဖွေဆိုသည့် ကိစ္စကို စကားပင် မဟာခွဲ သာကြောင့် ရေငုပ်အလုပ်သမား ဆလုံကြီးများက ထိုသေတ္တာနှင့် ဆက်သက်၍ မေးမြန်းခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

အလုပ်သမား ရှာဖွေစဉ်က သံရည်ကျိုစက်အတွက် သံတို ခဲများကို ဆယ်ယူပေးရမည်ဟု ပြောဆိုပြီးမှ ခိုင်းစေခဲ့သည့် အတွက် ကြေးနီ သေတ္တာအား သံထည်ပစ္စည်းစာရင်းထဲ ထည့်ထား

ကြဲဟန်တူသည်။

တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လာသည့်အခါ ရှိန်းမောင်က စကား
၍...

‘ကြေးနီသေတ္တာမှာ အဖေ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ရတနာတွေ
ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တော့လုံးဝမထင်ဘူး’
‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘ကြေးနီသေတ္တာက သံချေးတွေခွာလိုက်တဲ့အခါ သူ့အလေးချိန်အတိုင်း ရှိနေတယ်လေ’

‘ရတနာဆိုတာက အလေးချိန်ရှိတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာသားရဲ့၊ ကြေးနီသေတ္တာထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မပါဘူးရင် ဖွင့်မရနိုင်လောက်အောင် သော့ခတ်ထားပါမလား’

‘အဖေနဲ့ကျွန်တော် ငြင်းမနေတော့ပါဘူးဗျာ၊ အဖြေသိအောင် ကြေးနီသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရအောင်’

‘အေး... ကောင်းတယ်’

ကျွန်ုပ်နှင့် မွေးစားသား ရှိန်းမောင်တို့ နှစ်ယောက် တည်းခိုခန်းထဲ၌ ကြေးနီသေတ္တာအား ခက်ခဲစွာ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြံစည်ကြတော့သည်။

ကြေးနီသေတ္တာ ပွင့်လာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ယူဆထားသော အဖိုးတန်ရတနာများ မတွေ့ရဘဲ အစိမ်းရောင် မုလဲတစ်လုံးသာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဖျက်သွားမိလေသည်။

‘ဘာပုလင်းကြီးလဲ အဖေ’

‘ပေါ်တူဂီတွေ ကြောင်တောင်တောင်လုပ်ပြီး သိမ်းထားတဲ့ ပိုင်ပုလင်းတစ်လုံး ထင်ပါရဲ့ကွာ’

ပုလင်းကို နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်အောင် သိမ်းဆည်းထားဓာတ်သော နှစ်ချို့ပိုင်ပုလင်း တစ်လုံးဟု ထင်မိသည်။

x x x x x x x

ပေါ်တူဂီလူမျိုးများအနေနှင့် အရက်ပုလင်းများကို မြေ
မြုတ်ပြီး နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်အောင် သိမ်းဆည်းလာတတ်ကြောင်း
ကျွန်ုပ် သိရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် လက်ထဲကိုင်ထားသော ပုလင်း
အတွဲ ၊ အဆန်းတကြယ်လုပ်ပြီး ပြောဆိုမနေတော့။

ပုလင်းထဲမှ အလွန်စူးရှသောအနံ့ကို ရရှိကလွဲ၍ မည်
သည့် ထူးခြားချက်မှ မတွေ့ရ။ အစိမ်းရောင် ဖန်သားပြင်က ဖုံးအုပ်
ထားသောကြောင့် အထဲမှ အရည်များကိုလည်းမမြင်တွေ့ရ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ စိတ်ဝင်စားမှုအာရုံက ထို ပုလင်း
သာဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း အားမလိုအား
မရဖြစ်လာကာ တစ်ဝိုက် ငုံ့လိုက်မိသည်။

ထို့ . . .

လည်ချောင်းထဲ သံချွန်ကို မီးကင်၍ ထိုးခံလိုက်ရသလို

အကြောများ ရှိန်းထလောက်အောင် ပူခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့
ကြောင့် ဆက်မော့မသောက်တော့ဘဲ နေထွေးပစ်လိုက်သည်။ ပုလင်း
ထဲမှ ပူပြင်းရှုတ်သော ဝိုင်တချို့ ဝမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု
ဆင်လိုက်ရသည်။

ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ ရှာဖေကလဲ သူတို့အရက်က
မြန်မာအရက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းတယ်ဗျ

မွေးစားသား ရှိန်းမောင်က ကျွန်ုပ်၏ နီမြန်းသွားသော
မျက်နှာနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ရင်း ဟားတိုက်
သွယ်မောနေသည်။

ကျွန်ုပ်ပျက်လုံးထဲ ရှိန်းမောင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဝိုးတဝါး
ဖြစ်လာမိသည်။ ရှိန်းမောင်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အမြင်အာရုံထဲတွင် ကြီး
သွားလိုက်၊ ဝယ်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

မူးလိုက်တာ သားရယ်

ရှိန်းမောင်က ကျွန်ုပ်ကို တွဲခေါ်လာခဲ့သည် ကျွန်ုပ်၏
မျက်နှာမှာ ထူအမ်းအမ်းကြီးဖြစ်သလို ခံစားရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
ခါချင်ကောင်ကလေးများ တက်လာသလို ရွစ်ရွစ် ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၁၂)

အသက်နှစ်ဆယ် ပြန်ငယ်သွားရခြင်း

အလွန်ပြင်းရှသော နှစ်ချို့ပိုင်ကို တစ်ဝိုက်မိလိုက်
နှင့် ကျွန်ုပ် နာရီပေါင်းများစွာ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားမိသည်။
အိပ်ရာမှ နိုးထသည့်အခါ ခေါင်းထဲ ကိုက်ခဲခြင်းမရှိဘဲ
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေပြန်သည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိန်းမောင်တင်ထား
သော ပိုင်ပုလင်းကို မြင်မိသောအခါ ထန်းရည်သမားက အမူးပြေ
သွင် ထန်းပင်ကို မော့ကြည့်တုတ်သည်ဆိုသော စကားအတိုင်း
ထိုအရက်ပုလင်းဆီသို့ ကြည့်မိပြန်သည်။

သို့သော် အဝင်ဆိုးလှသော ဝိညာဏ်ကိုကား ကျွန်ုပ်
မသောက်ဝံ့တော့၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောက်မိလျှင် ကျွန်ုပ်ကို
ဆိုးရွားသော ဝေဒနာကို ခံစားရပေဦးမည်၊ ထို့ကြောင့် အစိမ်း
ရောင်ပုလင်းအား တစ်နေရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်မှဖြစ်မည်ဟု စိတ်
ကူးလိုက်မိသည်။

ငန်းနက်အား ဆယ်ယူသည်ကိစ္စမှာ သည်နေ့ဆိုလျှင်
ဆယ်ရက်မြောက် ရှိလေပြီ။

ငန်းနက်နစ်မြုပ်သောနေရာကို မြေပုံစာရွက် လာ
သွားသည့် ဦးသတ္တအပေါ် ကျေးဇူးတင်ရှိခံသော်လည်း ထို သဘော
ထဲမှ သံဆည်ပစ္စည်းအဟောင်း အစုတ်များမှအပ မည်သည့်ပစ္စည်း
မှ မရခဲ့။

ရတနာသေတ္တာဟု ထင်ရသော ကြေးနီသေတ္တာတစ်ခု
ထဲမှ အစိမ်းရောင် ပုလင်းတစ်လုံးသာ ရရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။
ထို့ကြောင့် ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်၊ မျှော်လင့်ချက်၊ လောဘ
စိတ်ဖြင့် မြိတ်ကျွန်းစုသို့ ရောက်ရှိလာသော ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်
စဉ်းစားမိတိုင်း ရှက်မိသည်။

ထိုကြေးနီသေတ္တာနဲ့ အစိမ်းရောင်ပုလင်းကို တွေ့
လျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် ရှက်စိတ် ပြေပျောက်နိုင်မည်မဟုတ်တော့
ထို့ကြောင့် ထိုအရာများကို ရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ထားလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ် မျက်နှာဆစ်ရန် အိပ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း

သော ရေချိုးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းရှိသော မှန်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ
အား အမှတ်မထင်ကြည့်ရှုလိုက်မိသည့်အခါ...

ဘုရား... ဘုရား ငါ... ငါ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်၊ ငါ
မျက်နှာ ပြောင်းသွားပါလား... ပြောင်းသွားပါလား

မည်သူမျှ မကြားမိစေရန် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။
အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင် နုပျိုလန်းဆန်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး ဇရာအရေး
အကြောင်းများ ပျောက်လျက် အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ်ဟု ထင်ရ
လောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရ
လေသည်။ မိမိပါးကိုကိုင်ကြည့်ရင်း မှန်တစ်ချပ်၌ တွေ့မြင်နေရ
သော ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ရင်း အတိုင်းအဆမသိအောင် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နုပျိုလန်းဆန်းခြင်းဆိုသော အရာကား ဖန်တီး၍ရသော
ကိစ္စမျိုးမဟုတ်၊ မည်သူကမှ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာခြင်းအား
ကျော်လွှားနိုင်ခွင့်မရခဲ့ဟု အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိသည်။

ယခုဘေး ကျွန်ုပ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် နုပျို
လန်းဆန်းခြင်းကို ရရှိခဲ့လေပြီ။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်းကို အဖြေရှာမိသည့်အခါ
ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးတည်းမပါလာသော အစိမ်းရောင်ပုလင်း

တစ်လုံးထည့်ထားသည့် ဝိုင်ဟုထင်ရသော ပြင်းရုရှအရည်ကြောင့် ဟု စိတ်ထဲသိလိုက်ရသည်။

ထိုအရည်မှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးများသုံးစွဲခဲ့သော ဝိုင်အရက် တစ်မျိုး မဟုတ်မှန်း သိရှိသွားသည့်အခါ ကြေးနီသေတ္တာထဲမှ အစိမ်းရောင်ပုလင်းတစ်လုံးကို လွှင့်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးတော့။

ထိုပုလင်းထဲမှအရည်က 'နပျိုလန်းဆန်းခြင်းအတွက် အထူးအာနိသင်ထက်မြက်စေသည်။ ဆေးဖြစ်ကြောင်း- သိလိုက်ရ လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကြေးနီသေတ္တာအား မည်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ အလွယ်အကူဖွင့်မရအောင် သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထား ဖို့သာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒ အလုံးစုံပြည့်ဝသွားခဲ့ပြီဟု အောက်မေ့ လိုက်မိသည်။ မှန်ထဲ၌ နပျိုသွားသောရုပ်သွင်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ကြည့်ရှုမဝနိုင်ခဲ့။

မြနှင့်အေးသာ သူ၏ နပျိုလန်းဆန်းနေသည့်ရုပ်သွင်ကို သာ တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် သူမ၏စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ သွားဖွယ်ရှိသည်။

ရတနာများကို ရှာဖွေမတွေ့ခဲ့သော်လည်း နပျိုလန်းဆန်း ဆေးက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောအရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များက ထိုဆေးကြောင့် ပြောင်းလဲလာသောရုပ်သွင်ကို ကြည့် ရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာမိသည်။

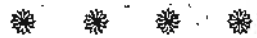
ယခုအခြေအနေအတိုင်းသာ တည်းခိုခန်းထဲက ထွက်

သွားခဲ့လျှင် လူများက ကျွန်ုပ်အား အံ့ဩလို့ ဆုံးမည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်၏ အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ချုပ်ထား ရသည့် အဝတ်အစားများကို စွန့်မဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိ သည်။

ထို့ကြောင့် ဝိရိယထဲမှ ခေတ်အမီဆုံး ဂျာတင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်အား သူဌေးဦးအောင်ကြွယ်မှန်း မသိရလေအောင် ဦးထုပ်တစ်လုံးနှင့် ရုပ်ဖျက်၍ တည်းခိုခန်းမှ ဆိပ်ကမ်းသာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

အချစ်၌တိုသည်မရှိ

မြတ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းသာက အမြဲ လူစည်ကားတတ်သည့်
ရာပင် ဖြစ်သည်။

'မိုးပြာ' ဟိုတယ်မှာ နာမည်ကြီး၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးကား
မိုးပြာဟိုတယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အဆိုးအကောင်းကို နယ်ပိုင်မင်း၊
ပင်ပေတ်တာတို့က မတင်ပြသဖြင့် မသိ။

ငွေကား ထိုခေတ်ထို အခါက အရာရာကို ပြီးမြောက်စေ
သာအရာပင်ဖြစ်၍ လာ ရောက်စစ်ဆေးသည့် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို
ပေးထားရုံနှင့် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ပါးခွင့်ကို ရရှိနိုင်လေသည်။

* ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

ပိုင်ရှင်ဦးတင်မြင့်မှာ တရုတ်ကပြားတစ်ဦးဖြစ်၏။ စီးပွားရေးအတွက်သာ တွက်ခြေကိုက်မည်ဆိုလျှင် ရေပြည်အထိ လိုက်ဝံ့သူ လူတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆိပ်ကမ်းသာအရပ်ကိုရွေးချယ်၍ အနောက်နိုင်ငံကဲ့သို့ နိုက်ကလပ်ဆန်ဆန် ကပွဲများဖြင့် မြှူဆွယ်ကာ ဧည့်ကြိုများဖြင့် ပြားယောင်းတတ်သည်။

များသောအားဖြင့် မိုးပြာသို့ ရောက်လာသူများမှာ စက်လှေပိုင်ရှင်များ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ၊ လောင်းကစားသမားများပင် ဖြစ်လေသည်။

မြိတ်မြို့သို့ စတင်ရောက်လာစဉ်က ဦးအောင်ကြွယ် မိုးပြာသို့ ရောက်လာခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ဧည့်ကြိုများနှင့် နာမည်ကြီးလှသော မိုးပြာက သူ့အတွက်တော့ အလွန်ပျင်းစရာကောင်းသည့် နေရာတစ်ခုလုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဧည့်ကြိုများက ပိုက်ဆံရှိသူချင်းတူသော်လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ချောမောလှပသည့် သူဌေးသူကြွယ်ကလေးများကသာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိတတ်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျခဲ့ရသည်။

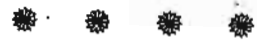
ထိုဟိုတယ်သို့ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်အခါမှ မလာတော့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယခုတော့ သူ၏ရုပ်သွင်က အသက်(၂၀)ကျော်ကျော် ပြ

၈၅ ● ရာဇဝင်

လည်နုပျိုခဲ့သည့်အတွက် မကျေနပ်ပွဲနွဲ့ရန်အားခဲ၍ မိုးပြာသို့ ၃တိယအကြိမ် ရောက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ မြိတ်မြို့ရှိ သူဌေးတစ်ဦးထံမှ အလွန်တန်ဖိုးကြီးမြင့်သော မာစီးဒီးအမိုးအစား ခွဲညားသော ကားကြီးတစ်စီးမှာ ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူကား ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမမျိုးလေးများ စွဲမက်လောက်သောရုပ်ရည်ရှိသည့် သူဌေး ဦးအောင်ကြွယ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ကျွန်ုပ် ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်နှင့် အနားသို့ ဧည့်ကြိုကလေးများ ဝိုင်းလာသည်။

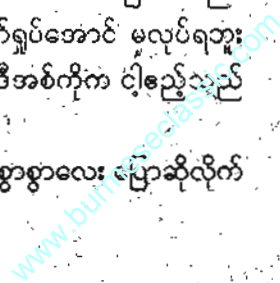
ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိုသို့ အတွေ့အကြုံမျိုးကို သည်တစ်ကြိမ်သာ ကြုံခဲ့ဖူးသဖြင့် အလွန်သာယာနေမိသည်။

‘လာလေ ကိုကိုရဲ့’

အသားဖြူဖြူ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် အသားညိုညို မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့မှ အလှအယက်ကြိုဆိုမိသလို ဖြစ်နေ၍ မည်သည့်ဘက်သို့ ဦးစားပေးလိုက်ရမည်ကို မသိအောင်ဖြစ်မိသည်။

‘ဒီမှာ အယ်နီ၊ ဧည့်သည်ကို စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ရဘူးလို့ သူဌေးက မှာထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအစ်ကိုက ငါ့ဧည့်သည်နှင့်အလုပ် နှင်သွားလုပ်စမ်း’

အသားညိုညိုမိန်းကလေးက ခပ်စွာစွာလေး ပြောဆိုလိုက်

၏။

'အောင်မယ်... နင်က လူလည်မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီဧည့်သည်က ငါ့ဆီကိုလာတာ သိရဲ့လား'

အသားဖြူဖြူမိန်းကလေး အယ်နီဆိုသော သူကလည်း တစ်စက်လေးမှ အလျော့ပေးချင်ပုံမရ။ ကျွန်ုပ်က ကြားမှအနေ ခက်လှ၏။ စီးပွားရေးအရ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်အောင် ကြိုဆိုနေမှန်း စိတ်ထဲမှသိနေ၍ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အပြုအမူအား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လုံးဝ အထင်ကြီးနိုင်ခြင်းမရှိ။

'လွတ်နော်၊ ငါ သူဌေးနဲ့ သွားတိုင်မှာ'

သူဌေးနဲ့ တိုင်မည်ဆိုသော်စကားက အထိရောက်ဆုံးပြု သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အယ်နီဆိုသော အသားဖြူဖြူမိန်းကလေးက အလျော့ပေးကာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နောက်ဆုတ် ကျန် ရှာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သည်တော့မှ သက်ပြင်းချရလေတော့ သည်။ အလျင်တစ်ခေါက်က မိုးပြာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသောအခြေ အနေနှင့် ယခုအခြေအနေကား များစွာကွာခြားလွန်းလှပေသည်။

'မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ'

'သီဂီပါ ကိုကို'

ကိုကိုဟူသော အသုံးအနှုန်းကား ကျွန်ုပ်ရင်ကို လှုပ်ခတ် သွားစေသည်။

'မင်းက မိုးပြာဟိုတယ်မှာ ဧည့်ကြိုအလုပ်ပဲလား'

'ဟုတ်'

ကျွန်ုပ်က ရိုးသားသောသူဌေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စစ်ဆေး မေးမြန်းလိုက်သောကြောင့် သီဂီဆိုသောမိန်းကလေးမှာ မည်သို့ စကားဆက်ရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေမိသည်။

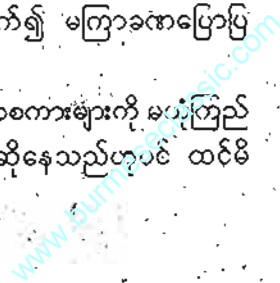
ဧည့်ကြိုတစ်ဦးမှန်း သိသော်လည်း ချက်ချင်းဟန်ဆောင် နိုင်မှု မရနိုင်မှန်းတိုသိ၍ သူမ ခေါ်ဆောင်သည့်နောက်သို့ လိုက်လာ ခဲ့လေတော့သည်။

သီဂီနှင့်အတူ စားပွဲလွတ်တစ်ခု၌ ထိုင်ရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူကား မန္တလေးသူကလေး တစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ မိသားစုအတွက် ရိုးသားစွာငွေရှာရင်း ပထွေးလုပ်သူက ဖျက်ဆီးလိုက်သဖြင့် စိတ်နာပြီး အိမ်မှထွက်ပြေးလာရသူဖြစ်၏။

သူ့အနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ပုံသည်က တစ် ကြောင်း၊ သူ့မိသားစုအတွက် သူမသာလျှင် အနစ်နာခံ၍ မောင် ငယ် ညီမငယ်များအတွက် ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့လိုသည်ကတစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် သည်ဘဝအခြေ အနေသို့ ရောက်လာခဲ့ကြောင်းကို သနားစဖွယ် ပြောပြသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မွေးစားသားရိုန်းမောင်က သူ့တွေ့ကြို လာခဲ့သည့် မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏပြောပြ ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် သီဂီပြောဆိုနေသောစကားများကို မယုံကြည် ခဲ့။ ဇာတ်နာအောင် တမင်လုပ်ကြံပြောဆိုနေသည်ဟုပင် ထင်မိ

သည်။ မှန်ချင်လည်း မှန်လိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ရောက်လာသော ရည်ရွယ်ချက်ကား မိမိကလေးတစ်ဦးအား သနားဂရုဏာဝင်ကာ မေတ္တာမျှရန်ကိစ္စမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သိင်္ဂီပြောဆိုသမျှကို သနားမိလေဟန် နှာထောင်နေမိသည်။

သိင်္ဂီက သူပြောဆိုနေသမျှကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိသွားလေပြီဟု ထင်လိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ကား ယုံလွယ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် မာယာများသော သိင်္ဂီလိုအမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ပို၍ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ တခြားလူနှင့်မတူအောင် ရွံရှာမုန်းတီးမိနေသည်မှာ ဧည့်ကြိုအလုပ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

မြန်မာမိန်းကလေးများကို ငွေရှိသူ နိုင်ငံခြားသားကုလားသူဌေး၊ တရုတ်သူဌေးများက အသုံးချနေခြင်းကား စက်ဆုတ်ရွံရှာဖွယ်ရာ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ငွေရမည့်အလုပ်ကို ဦးနှောက်မရှိသော သိင်္ဂီလိုမိန်းကလေးများသာ လုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ယခုလည်း စားသောက်ခန်းမထဲသို့ ပုရိသများ အညှီရှိရာ ယင်အုံသကဲ့သို့ ဝိုင်းလာရလေအောင် တရုတ်သူဌေး ဦးတင်မြင့်က ကြံစည်ခဲ့သည်ဆိုလည်းမမှားပေ။

(ထိုခေတ်ကာလက မြန်မာလူမျိုးများ၏ လုပ်အားတ

အသုံးချ၍ စီးပွားရှာနေသူ အများစုမှာ တရုတ်သူဌေး၊ ကုလားသူဌေးများသာ... ဘနဗူးသိုက်တူးလိုသူများ ဖြစ်ကြသည်။)

စာရေးသူ။

ကျွန်ုပ် သိင်္ဂီကို အကဲခတ် ကြည့်မိသလောက် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း လင်ကောင်းသားကောင်းရနိုင်လောက်သည့် အင်္ဂါရုပ်တော့ရှိသည်။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က ချမ်းသာကြွယ်ဝသောသူတစ်ယောက်မဟုတ်သည့်တိုင် လောကဓံအား ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်သော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။ သို့သော် ထိုခေတ်ကြီး၌ တိုင်းတစ်ပါးမှ ကူးစက်လာသည့် ရောဂါဆိုးကား နိုင်ငံခြားယဉ်ကျေးမှုကို အားကျခြင်းပင်ဖြစ်၏။

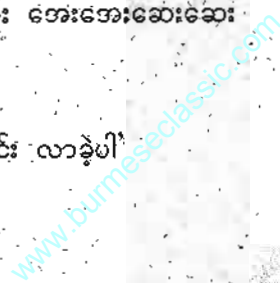
ထို့ကြောင့် သိင်္ဂီလို မိန်းကလေးများ မပျက်စီးသင့်ဘဲ ပျက်စီးရှသည်ဟု မှတ်ချက်ချမိလေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ သည်လို မိန်းကလေးအား ကျွန်ုပ် မကယ်တင် နိုင်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ နှိုးဆွနေခြင်းတစ်ခုကား သူမပြောဆိုနေ သည့် စကားများက အမှန်လော့၊ လိမ်ညာပြောဆိုနေခြင်းလော ဝေခွဲရန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

‘သိင်္ဂီနဲ့အစ်ကို နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်တယ်’

‘ဘယ်တော့လဲ ဟင်’

‘မနက်ဖြန် ဟောဒီလိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ပါ’

အိတ်ကပ်ထဲမှ ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သော တည်းခိုခန်းတစ်ခု
လိပ်စာကို ရေးပေးရင်း သူ့မအားချိန်းဆိုလိုက်မိသည်။ သိရှိ အ
အရာက ကျွန်ုပ်အပေါ် နားလည်လေဟန်မတူချေ။

စူးစမ်း လေ့လာ သော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဆက်
ဆက်လာခဲ့ပုံမည်ဟု ကတိပေးရင်း စားပွဲမှ ထသွားလေသည်။
ကျွန်ုပ်မနက်ဖြန် အတွက် ကြို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

+++++

နုပျိုဆေးကို ပြင်းရှုမှန်းသိပါလျက် ထပ်မံ ငုံလိုက်မိသည်
အလျင်တစ်ခေါက်လောက် အဝင်မဆိုးတော့။

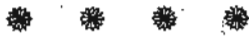
ကျွန်ုပ် သိရှိအား ချိန်းဆိုခဲ့သည်ကို သတိရနေဆဲ။ နောက်
တစ်နေ့ နံနက်လင်းသည်နှင့် ဝီရိယကြီးစွာ စောစော စီးစီးထင်
တည်းခိုခန်းမှ ရုပ်ဖျက်ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

သိရှိနှင့်တွေ့ဆုံခြင်းကိစ္စနှင့် ရုပ်လှနုပျိုဆေးကိစ္စအား
မွေးစားသား ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် လုံးဝမသိသေး။

သူ့အား ပုလဲကျွန်း၌ သင်္ဘောဖျက်မှ သံထည်ပစ္စည်းများ
ကို သွားရောက် ဆယ်ယူခိုင်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ ရောက်ရှိပြီး တစ်နာရီ
ခန့်အကြာတွင် သိရှိရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ချိန်းဆိုချက်မှာ
မည်သည့်ကိစ္စကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြရန် လိုမည်မထင်
ပါ။ ထို့ကြောင့် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် မြို့ပြင်ရှိအိမ်တစ်လုံးသို့
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ထိုအိမ်ကို ငွေပေး၍ ငှားရမ်းထားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့
အတွက် အနှောင့်အယှက်မရှိနိုင်မှန်း သိသည်။ အိမ်သို့မရောက်
မီကတည်းက ကျွန်ုပ် ရင်ခုန်သံမြန်လာသည်။ ဘယ်အတွက်ကြောင့်
ဆိုသို့ ရင်ခုန်ရသနည်း၊ စဉ်းစားရခက်လှပါတိ။

အခန်း (၁၅)

ပျက်ပြယ်နိုင်သော ဆေးတန်ခိုး

သိင်္ဂီ၏ ပြုစုယုယမှုအပေါ် ကျွန်ုပ် သာယာနေမိသည်။
 အိပ်မောကျနေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မသိစိတ်က
 သာယာနေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။
 သိင်္ဂီကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ် အား အဆင်ကြီးလေးစားခြင်း
 တခြားယောက်ျားများ နည်းတူ သဘောထားခဲ့ပုံရသည်။
 ကျွန်ုပ်အား သူ့ဌေးဦးအောင်ကြွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ
 ဆိုသည် လုံးဝတွေးထားမိတန်မတူချေ။
 ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း နုပျိုသောရုပ်သွင်ကြောင့် သူ့ဌေး

ဦးအောင်ကြွယ်ဘဝက ဈေးကွဲခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သိင်္ဂီအပေါ် သာယာမိခြင်းကား သူ့ဘဝနှင့်လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပါ။

ဖောက် ပြန်တတ်သော မျိုးသိပ်စိတ်တစ်ခုအတွက် ဝတ်မပြေနိုင်သော ပင် လယ်ရေကို ငန်မှန်းသိပါလျက် သောက်လျက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ မသိစိတ်က ပြစ်မှုတစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျူးလွန်လာသော တရားခံတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏နံဘေး၌ သိင်္ဂီရှိနေသည်ကိုပင် မသိနိုင်ရှာတော့ နှစ်နာရီခန့် အိပ်စက်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်မျက်နှာ အရေပြားပေါ် ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်။

အင်းစက်ပိုးကောင်ကလေးများ သွေးကြောထဲဖြတ်သန်းလာသကဲ့သို့ ယားယံလာသည်။

ကျွန်ုပ် ဆက်မအိပ်နိုင်တော့။ အိပ်ရာထဲမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အတူ လန်နီးလာသူက သိင်္ဂီပင်ဖြစ်လေသည်။ သူက ကျွန်ုပ်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း...

ရှင်... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ

မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ သိင်္ဂီ၊ အိပ်မက်မက်ပြီ ယောင်နေတာလား

ပြောင်းလဲသွားသည့် သူ့အမူအရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်လုံးဝနားမလည်နိုင်သောကြောင့် သူ့မအား မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်မိသည်။

အား

သိင်္ဂီက ဘာမှမပြောဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း ငေးကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် လန်အော်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် မသင်္ကာဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်ရာ...

ဟင်... ငါ... ငါ...

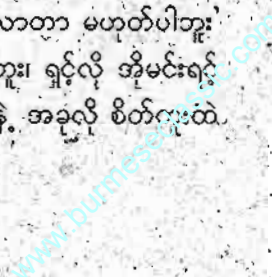
မြေတစ်ကောင် အရေခွံလဲပစ်လိုက်သလို ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်၌ နုပျိုလန်းဆန်းခြင်း လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အရေပြားများ ကွာကျနေကြောင်းကို သတိထားမိလိုက်လေသည်။

သိင်္ဂီက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေဟန် အနောက်သို့ဆုတ်ရင်း...

ရှင်... ရှင်... ရှင်ဟာ မျက်နှာနှစ်မျိုးနဲ့လူ၊ ရှေ့မတိုးနဲ့ နော် ရှေ့လုံးဝတိုးမလာနဲ့

အစ်ကို ရှင်းပြပါရစေဦးကွာ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ မင်းအပေါ် လိမ်ညာလှည့်စားပြီး ဒီကိုခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး

အို... ရှင်ဘာမှ ရှင်းပြစရာမလိုဘူး၊ ရှင်လို အိုမင်းရင့်ရော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မအနေနဲ့ အခုလို စိတ်ကူးထဲ တောင် ထည့်မစဉ်းစားဘူး သိလား

❁ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ကျွန်ုပ်အပေါ် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နှင့်
သော စကားလုံးများနှင့် ဆက်ဆံလိုက်သောကြောင့် ခါးသီး
မုန်းတီးမှုများက ရင်ထဲ ဆူးနှင့်ထိုးဆွလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားမိသည့်
ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေခဲ့လေပြီ။ အရှင်
နှင့် သိက္ခာတရားတို့က ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲ၌ ပဋိပက္ခများ ဖြစ်လာ
လေပြီ။ သူ့ဌေး ဦးအောင်ကြွယ်ဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုအတွက်
ကွယ်နေပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သန်မာထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
သူမ မပြေးနိုင်အောင် တံခါးပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။
အခန်းကျပ်ကျဉ်းလေးအတွင်း၌ပင် သူမက ထွက်ပေါ်
တစ်ခုကို ရှာဖွေနေသည်။

မသိစိတ်ထဲရှိ အဆိပ်လို ပြင်းထန်လှသော နာကြည်
အမုန်းတရားက တစ္ဆေတစ်ကောင် ပူးကပ်နေသကဲ့သို့ စိုးမိုးထား
လေပြီ။

ထိုအချိန်၌ သူမ၏မျက်နှာက ကျွန်ုပ်အားကြည့်
သွေးပျက်ကြောက်လန့်နေလေပြီ။

ရှင် ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ပြောလို့မရရင် ကျွန်မ အော်လိုက်
သိလား။

မိန်းမတို့၏မာယာနှင့် ကျွန်ုပ်အား ခြိမ်းခြောက်အနိုင်
ဖို့ ကြိုးစားနေပြန်သည်။

ကျွန်ုပ် ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်။ အကယ်၍သာ သူမက

၉၉ ❁ ရာဇဂင်္ဂီ

လိုက်ပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ သူ့ဌေး ဦးအောင်ကြွယ်ဆိုသော သိက္ခာ
တရားမှာ အဖတ်ဆယ်စရာ ရှိမည်မဟုတ်တော့။

'အား... အင်း'

ကျွန်ုပ်၏ သန်မာလှသော လက်ကြီးများနှင့် လည်ပင်း
ကို ညှစ်သတ်မိခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

သူမမှာ အားနည်းသူ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း လုံးဝမရှိဘဲ ညည်းညူလျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျ၍ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ သူမကို သတ်မိခဲ့ကြောင်း ဖျတ်ခနဲ အသိအရား ဝင်လာသော်လည်း အရှက်နှင့် သိက္ခာတရားအတွက် ကာတွယ်လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေမိသည်။

သူမ သေဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ လုံခြုံမှုမရှိနိုင်သေး။

ငါ လူသတ်မိပြီ . . . လူသတ်မိပြီ . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ငါ သတ်တာကို သိသွားရင် ဒီနယ်က လုံးဝပြေးလို့လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး

သူ၏အလောင်းကိုကြည့်ရင်း သောကများ ရင်ထဲလောင်း ကျွမ်းလာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အသစ်ပြောင်းလဲနေသော မျက်နှာကို မည်သူမျှ ကောင်းစွာမမှတ်မိနိုင်သေး။ ထိုအချက်က လွတ်မြောက် ရာ လမ်းစတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

အလောင်းအား သဲလွန်စ ရှာမရအောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ် ၍မရသော်လည်း ကျွန်ုပ်သတ်ခဲ့ကြောင်းကို မည်သူမျှမသိအောင် အေးဆေးစွာ သဲလွန်စဖျောက်၍ ရနိုင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့် သဲလွန်စဖျောက်ဖျက်မှုကို ပြုလုပ် ရင်း ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ညဉ့်ဦးယံ အချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

အာနိသင်ပြယ်သောကြောင့် ပြောင်းလဲလာသော မျက်နှာ ကို မွေးစားသား ရှိန်းမောင် မရိပ်မိစေရန် မူလမျက်နှာ အနေ အထားအတိုင်းဖြစ်စေရန် ပြုပြင်စီရင်ရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ထက်အလျှင် ရှိန်းမောင်က ပြန်မလာသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရှိန်းမောင်တစ်ယောက်ကား ကျွန်ုပ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ထူးဆန်းသောကိစ္စများ ကို လုံးဝမသိရှိသေး။ ထိုမြို့ပေါ်၌ လုံးဝမနေလိုဘဲ မိမိနေရပ်သို့ ပြန်ချင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပြောဆိုသည့်အခါ သူက အလွန် အံ့အားသင့် နေရှာသည်။

တယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အဖေရာ၊ ပြန်ချင်တော့လဲ ချက်

င်းကြီးပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ ရန်ကုန်က ရည်းစားကိုလွမ်းနေပြီ ခင်တယ်

‘ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ’

မြနှင့်အေးဆီသို့ သူ၏စကားက ရည်ရွယ်သလိုဖြစ်သွား သာကြောင့် ကျွန်ုပ်အရှက်ပြေသဘောနှင့် အကြောက်အကန် ပြင်း လိုက်မိသည်။

ရှိန်းမောင်ကကြည့်၍ စပ်ပြီးပြီးလုပ်နေသည်ကိုပင် မလုံ နိုင်။ ထို့ကြောင့်...

‘ငါတို့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ရတနာတွေ ရှာမှမတွေ့တာ ကြောင့် ကုန်ကျစရိတ်လေးကာမိအောင် ငန်းနက်က ပစ္စည်း တွေကို ဆက်သယ်နေရတာပဲလေ၊ လေးငါးရက်ရှိ ပြီမဟုတ်လား၊ ကုန်က သံရည်ကျိစက် လည်နိုင်မှဖြစ်မယ် သားရဲ့၊ နို့မဟုတ် ငါတို့အပေါ် ဗိုဗိုစားသောက်နေရှာတဲ့ အလုပ်သမားတွေ ဖတ် နေလိမ့်မယ်’

‘ဒါဆိုလည်း အဖေ့သဘောပဲလေ’

ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းပြချက်ကြောင့် ရှိန်းမောင် ယုံကြည် သွားလောက်ပြီဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် မွေးစားသားတစ်ယောက်အပေါ် လိမ်ညာ ညာဆိုရသည့်အလုပ်ကို သည်တစ်ကြိမ်မျှသာ ယုပ်ကိုင်မိသော် လည်း အတော့်ကို စိတ်ပင်ပန်းလှချေ၏

ရှိန်းမောင်အား အစိမ်းရောင်ပုလင်းထဲမှ ထူးဆန်းသော

နုပျိုဆေးရည်နှင့်ပတ်သက်၍ လုံးဝ လျှို့ဝှက်ထားကာမှ ဖြစ်တော့မည်။

အကယ်၍သာ ဖွင့်ပြောလိုက်မိပါလျှင် ထိုကိစ္စမှတစ်ဆင့် မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်ကာ စဉ်းစားမိခဲ့ပါမူ သတင်းစာထဲ ပါလာခဲ့သော ဧည့်ကြိုသင်္ဂီသေဆုံးမှုနှင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် သံသယ မကင်း ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရှိ၏။

ညောင်မြစ်တူးလျှင် ပုတ်သင်ဥ မပေါ်စေချင်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

'ဒီလောက်စွန့်စားရရှင် ကျေနပ်လောက်ပါပြီ ရှိန်းမောင်ရယ်၊ ငါတို့အကွက် မြိတ်ကိုလာခဲ့ရတာ ရတနာတွေ ရှာမတွေ့ပေမယ့် ရေမြေသဘာဝ အသစ်အဆန်းတွေနဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုခု ရလာတာက အမြတ်ပဲပေါ့'

ဟူ၍ ဆိုလိုက်ရာ ဂျွန်ပဲပြောသည့်စကားအဓိပ္ပာယ်အရ ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် မသိနိုင်ရှာဘဲ အလိုက်သင့် ပြုံးလိုက်ရတော့သည်။

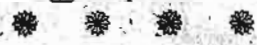
ကျွန်ုပ်ကား ရှိန်းမောင်အခန်းထဲမှ ထွက်သွားမှသာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို ဖင်းခနဲ ချနိုင်လေတော့သည်။

အဝတ်အစားသေတ္တာထဲသို့ အစိမ်းရောင်ပုလင်းက ထည့်လိုက်သည်။ နုပျိုလန်းဆန်းသော အရည်တစ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲ၌ ကြာရှည်စွာ လျှို့ဝှက်ထား၍ မဖြစ်နိုင်သေး ထိုကိစ္စအား တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လိုစိတ်

ပေါက်လာသည်။

'ရန်ကုန်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဦးတိုးစိန်အား ခွင့်ယတိုင်ပင်ကြည့်လျှင် ကောင်းလေမလားဟု စိတ်ထဲ အောက်မေ့မိသည်။

ဦးတိုးစိန်က သမိုင်းပါမောက္ခဟောင်းဖြစ်၍ ထိုဆေးနှင့် ပတ်သက်၍ သိချင်သိမည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၇)

မြေဆိုလျှင် ဖားဖျိုလိမ့်မည်

အင်းစိန် စီအိုင်ဒီဝင်း၌ မြတ်မြို့၌ သေဆုံးခဲ့သော သိင်္ဂီ
 (ခေါ်) မြင့်မြင့်ရှိဆိုသော မိန်းမချောလေး တစ်ဦးနှင့်ပတ်သက်
 ၍ စုံထောက်မင်းကြီးက အင်စပက်တာ နေမြင့်အား ဆွေးနွေးရန်
 လိုက်၏။ စုံထောက်မင်းကြီးက ရောက်လာလာချင်း အမှုတွဲကို
 စိတ်ရှုရန် ပေးအပ်ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် အမေးအမြန်းထူလွန်း
 ထူသည့် အင်စပက်တာနေမြင့်ထံမှ မည်သို့ စကား ထွက်လာလေမ
 သဟု ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း စောင့်မျှော်နေသည်။

နေမြင့်က လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နှာခေါင်းပိတ်ရင်း စုံထောက်
 မင်းကြီးအား လုံးဝမကြည့်ဘဲ အမှုတွဲစိုင်ကိုသာ စိတ်ဝင်လား
 စိတ်ရှုနေမိသည်။ စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က အလွန်စေ့စပ်

သေချာ သော အင်စပက်တာနေမြင့်တစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် ထိုအမှုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းခြင်းမရှိသေးရသနည်းဆိုသော ကိစ္စ အား ရင်ထဲမကျေမနပ်ဖြစ်နေရာမှ . . .

“မောင်မင်း . . . ကျွန်ုပ်အား ပြောစရာစကား မရှိလေဘူးလား . . .”

‘ရှိပါတယ် မင်းကြီး၊ ကျွန်တော် စကားမှားပြီး ဒေါသထွက်မှာ စိုးလွန်းလို့ပါ’

အင်စပက်တာနေမြင့် စကားကြောင့် စုံထောက်မင်းကြီး၏ မျက်လုံးတစ်စုံက ဝင်းစက်စက် ဖြစ်သွားကြောင်း ငါဝါမျက်မှန်အား ဖောက်ထွင်းမြင်လိုက်ရသည်။

‘ကျွန်ုပ် မောင်မင်းကို ဒေါသထွက်စရာ မရှိနိုင်ပါဘူး နေမြင့်က ပြုံးလိုက်ရင်း . . .’

‘ကျွန်ုပ်ဟာ တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ပတ်သက်လာရင် အလွန် ရှိသေလေးစားတတ်သလို အလုပ်ခွင်ထဲမှာ စည်းကမ်းရှိသေစွာ နေထိုင်လာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စည်းကမ်းမရှိသူတွေအကြားမှာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို စွမ်းစွမ်းတမ်း ကြိုးစားလုပ်နေပေမယ့် မပြီးမြောက်နိုင်ပါဘူး မင်းကြီး’

ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုနေသည့် အင်စပက်တာနေမြင့်၏ စကားကို စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရင်း ဆေးမြင်းလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေလေသည်။ မင်းကြီးရှေ့၌ သူနှင့်အတူထိုင်နေသော မြန်မာစုံထောက်

တစ်ဦးနှင့် ပန်ချာပီစုံထောက်တစ်ဦးက သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ မင်းကြီးထံ နေမြင့် မည်သို့သော အတို့အထောင်စကားများ ပြောဆိုနေသနည်းဟု ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်မိနေကြသည်။

“တို့တို့နဲ့လိုရင်းကိုသာပြောပါ မောင်မင်း၊ စည်းကမ်းမရှိသူကို ကျွန်ုပ် ခုချက်ချင်း အရေးယူပါမယ်”

စုံထောက်နှစ်ဦး၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေရှာလေပြီ။

မင်းကြီးက စုံထောက်နှစ်ဦးအား အကဲခတ် ကြည့်ရှုရင်း အင်စပက်တာ နေမြင့်ထံမှ စကားသံကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။

‘တကယ်ပြောတာလား မင်းကြီး’

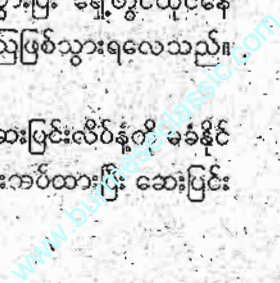
မင်းကြီးက အဖြေထွက်လာတော့မည်ကို အမြန်ဆုံးသိလို၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘စည်းကမ်းမရှိတဲ့လူဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ပါပဲ’

‘အိုး . . .’

မဆင်မခြင်ပြောလိုက်သော အင်စပက်တာ နေမြင့်၏ စကားကြောင့် မင်းကြီး၏မျက်နှာ နီမြန်းသွားပြီး ချွေ့တွင်ထိုင်နေသော တခြားစုံထောက်နှစ်ဦးပင် တအံ့တူညီဖြစ်သွားရလေသည်။ အင်စပက်တာနေမြင့်က ဆက်၍ . . .

‘ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ဆေးလိပ်ထဲမှာ ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ကို မခံနိုင်ဆဲဘဲ၊ နံရံမှာ No Smoking ဆိုတဲ့ စာတန်းကပ်ထားပြီး ဆေးပြင်း

လိပ်ကိုသောက်နေသူ မင်းကြီးဟာလည်း အလွန်စည်းကမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာစိုးလွန်းလို့ပါ။

‘မောင်မင်း သိပ်တော်ပါတယ်’

မင်းကြီးက ဒေါသမဖြစ်ပါဘူးဟု စကားပလ္လင်ခံထားသောကြောင့် မင်းကြီးမှာ သူ့စကားနှင့်သူ မပြောသာအောင် ဖြစ်လျက် အရှက်ပြေ ပြောဆိုရင်း ပြုံးလိုက်ရလေတော့သတည်း။

(အင်စပက်တာနေမြင့် ပြောဆိုရာ၌ မည်သူ့ကိုမျှ မညှာတတ်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်စည်းကမ်းပြုလှသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို အင်စပက်တာနေမြင့် ထပ်ဆောင်ခဲ့ရသော အမှုတွဲများနှင့် ပတ်သက်သော မှုခင်းဝတ္ထုများ အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြသွားပါမည်။)

တရားရေးသူ။

စုံထောက်မင်းကြီးက အင်စပက်တာနေမြင့်နှင့် (ခေါ်) မြင့်မြင့်ရီ ဆိုသော မိန်းကလေးသေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို စတင်၍ ဆွေးနွေးကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော့ အယူအဆအရတော့ (Post mortem) အမလောင်းကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးခြင်းအရ သေဆုံးသူအမျိုးသမီးကေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် လုံးဝမရှိနေပုံရယ်၊ သေဆုံးမယ့် နံနက်ပိုင်းမှာ သိင်္ဂီကာ ဝိုးပြာဟိုတယ်ကို အလုပ်မဆင်မခွင့်တင်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်...

စုံထောက်မင်းကြီးက ဆက်လက်၍ စိတ်စင်တစား

ထောင်နေမိ၏။

‘ခွင့်စာရေးတဲ့ သူ့လက်ရေးဟာ သာမန်ရေးရိုးရေးစဉ် အတိုင်း စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ ချိန်းတွေ့လို့ကြောင်း သူ့ဌေးထံလိမ်ညှာနေရတယ်ဆိုလာ ပေါ်လွန်နေပါတယ် မင်းကြီး...’

ဒါကြောင့် သေ ဆုံးသူမိန်းကလေးမှာ သူ့ရဲ့စိတ်ဆန္ဒနဲ့ လူတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားခဲ့လို့ အခုလို အသတ်ခံရတာပဲ ဆိုတာ အကြမ်းဖျင်း သူ့မှတ်လိုက်လို့ရပါတယ်’

စုံထောက်မင်းကြီးက အင်စပက်တာ နေမြင့်၏ ပြောပြချက်ကို နားထောင်ရင်း သေဆုံးသူ မိန်းကလေး၏ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ...

‘မိန်းကလေးကို လူသတ်သမားက အဓမ္မပြုကျင့်ပြီး သတ်သွားတာလား မောင်မင်း’

‘မဟုတ်ပါ။ ကောင်မလေး ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဓမ္မပြုကျင့်လို့ ရုန်းကန်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ မတွေ့ရတဲ့အပြင် လူသတ်သမားဟာ တင်ကူး ကြံရွယ်ခြင်းမရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားလှပါတယ်’

‘အိမ်း... အင်မတန်ရှုပ်ထွေးစေတဲ့ အမှုပါလား’

မင်းကြီးက အကွက်ကျကျ စေ့စပ်စွာ ပြောဆိုလိုက်သော အင်စပက်တာနေမြင့်၏ စကားသံကို နားကောင်ရင်း ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ထိုအမှုကိုပါ သူ၏လက်ထဲသို့ တစ်ပါတည်း ပေးအပ်ခဲ့လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၈)

သဲလွန်စရသော ရှင်းဆီတစ်ပွင့်

အင်စပက်တာနေမြင့်တစ်ယောက် သူ့၏လက်ထဲသို့
သက်လာသော ကျော်နှစ်ခုနှင့်မတ်သက်၍ သဲလွန်စရှာဖွေနိုင်
အတွက် ပြင်ဆင်ရလေတော့သည်။

အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရား နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာ
မေ့လျော့ထားတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မြဲနှင်းအေး
တော့ သတိရနေတတ်သည်။

'ကိုတို့ တာဝန်ပြီးဆုံးမှလက်ထပ်ကြတာပေါ့နော်' ဆိုသည့်
အပေါ် နားလည်ခွင့်လွတ်သည့် လေသံလေးအား နားထဲမှ မ
တ်နိုင်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း ဆိုးသွမ်း ဆောင်းကျန်းနေသည့် အမှုကိစ္စ၊

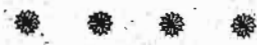
* ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

၁၁၁ ၁၁၅ ၀ ရာဇဝင်

မြိတ်မြို့ အိမ်တစ်လုံး၌ အထက်တန်းလွှာများနှင့် နှစ်ခြိုက်စာသည့် နည့်ကြိုမလေး သီရိသေဆုံးသည့် အမှုကိုစွ...

ယောက်အဖြစ် ပါတီပွဲများ၌ တွေ့နိုင်အောင် သရုပ်ဆောင်နေရလေတော့သည်။

ထိုကိစ္စနှစ်ခုက ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့် ဆိုသကဲ့သို့ သူ့အထဲ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ပုလိပ်အဖွဲ့က ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများကို မကြာခင် ဖမ်းဆီးမိသော်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလွန်စ မရရှိနိုင်သေး။

သင်သည် ဝံပုလွေများအကြားရှိလျှင် ဝံပုလွေကဲ့သို့ အော်ပါ' ဆိုသည့် (ပြင်သစ်စကားပုံ) တစ်ခုအရ အင်စပက်တစ် နေမြင့်တစ်ယောက် ဝံပုလွေလိုအော်တတ်ရန် လေ့ကျင့်ရမည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို မလိုက်နာသူ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ပထမတော့ အခက်အခဲ ရှိလှသော်လည်း ဥရောပဝတ်စုံနှင့် နက်ခဲတိုင်းကို စည်းထားရသည့်အတိုင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုတစ်ခုလို့ ဖြစ်နေမိသည်။

သို့ပေမယ့် အရှေ့ခွဲဟောင်းတစ်ခုကို ချွတ်၍ သေချာဟာသုံးလျက် ဒုစရိုက်သမားများ ကျက်စားနေသည့် နယ်ကို ဖြစ်မည်ဟု သိထားသူဖြစ်သောကြောင့် တက်ကြွနေသည့် စိတ်အားလုံးကို ရည်ရွယ်ချက်လမ်းသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် ပျိုမေတို့အကြိုက် စိတ်တိုင်းကျ အပေါ်တိုင်းသား ဝစ်ယောက်လို့ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သော လူတို့

အခန်း (၁၉)

ရစ်နိုင်၍ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း ကျင်းပနေသော ပါတီပွဲကလေးတစ်ခုသို့ သူစတင်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အထက်တန်းလွှာများ၏ ထိတ်ထိတ်ကြဲကြဲ ပါတီပွဲကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုပါတီပွဲသို့ ဒေါက်တာတင်ထွန်းအောင်၏ အကူအညီဖြင့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အခက်အခဲ သိပ်မရှိ လှ။

သူ့ကိုယ်တိုင် ပါတီပွဲသို့ မဝင်မီ တပ်မိကလပ် မြင်းပွဲသို့ သွားရောက်၍ မြင်းလောင်းခဲ့ဖူးသဖြင့် အထက်တန်းလွှာ စီးပွားရေးလောကထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဝင်ဆံ့နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချာလေပြီ။

ပါတီပွဲတစ်ခုလုံး၌ ဝတ်စားဆင်ယင်လာသူများထဲတွင် နတ်စိထ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေမိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်

ပတ်သက်၍ အင်စပက်တာနေမြင့်တစ်ယောက် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုမိသည်။

ထိုမိန်းကလေးက အသားဖြူဖြူပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ကလေး ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ကိုယ်နေဟန်ထား ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလေး က သူ့အမူအရာနှင့် လိုက်ဖက် ငင်တယ်လွန်းလှ၏။

‘သူက ဘယ်သူလဲ တင်ထွန်းအောင်’

ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပက်သက်၍ သိလိုသော ကိစ္စများကို ဒေါက်တာတင်ထွန်းအောင်ထံ တိတ်တဆိတ် မေးမြန်းလိုက်မိသည်။

‘သူ့နာမည်က နယ်လီတဲ့၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူးပေါ့။ တို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာတော့ အသစ်စက်စက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ဏှာ’

‘ဒါနဲ့ သူက အစက ဘယ်မှာနေလို့လဲ’

‘အင်း... ဝါကြားမိတာကတော့ မြိတ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ အရပ်က မိုးပြာဟိုတယ်မှာ ဘာလိုလိုပဲကွ၊ သူ့နေပုံထိုင်ပုံက ဆိုရှယ် ကျနေတော့လဲ ပြောရအခက်သားပဲ မဟုတ်လား’

မြိတ်မြို့ မိုးပြာဟိုတယ်ဆိုသောစကားကို ကြားမိလိုက် ရုံနှင့် နယ်လီဆိုသော မိန်းကလေးထံတွင် သူလိုချင်သော သဲထွန်း တစ်ခုခုကို ရနိုင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ကျိန်းသေနေပြီဟု သိလိုက် မိသည်။

ထို့ကြောင့် တင်ထွန်းအောင်ကို နှုတ်ဆက်၍ နယ်လီ ဆိုသောမိန်းကလေးနှင့် ရင်းနှီးလာမည့်အခွင့်အရေးကို ရှာဖွေ

အတွက် ပါတီပေးနေသောနေရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နယ်လီက ဓာတ်စက်မှထွက်လာသော သီချင်းသံနှင့်အတူ နယ်လီကခြေတို့ အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ကနေကြသော စုံတွဲကလေးများကို အား ကုန်နေသလား မဆိုသာ။ ဟိုသည်လျှောက်ကြည့်ရင်း တွဲကမည် အဖော်ရှာနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

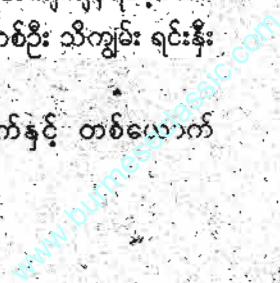
ထိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ မကြာ သေးသောကြောင့် သူ့အပေါ် လှိုက်လှိုစွာ ဆက်ဆံမည့်သူ လူတစ် ယောက်လိုနေမှန်း သတိထားမိသည်။

ရင်ညွန့်ဆီမှ နှင်းဆီရဲရဲလေး တစ်ပွင့်လည်း အောက်သို့ ပြုတ်ကျလှလှဖြစ်နေသည်။

ပန်းဖူးငုံ နီနီရဲရဲကလေးကဲ့သို့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်သော မိန်းကလေးတစ်ပွင့်အား ထိုးလာပုံကလေးကအစ တခြားမိန်း ကလေးတွေထက် ထူးခြားနေခြင်းဖြစ်သည်။ နေမြင့်က နယ်လီ အမူအရာလေးကို ဂရုတစိုက်ဝေးကြည့်နေကြောင်း သိရှိပုံမရ။

ကြည့်နေရင်း ရင်ညွန့်၌ ထိုးထားသော နှင်းဆီကလေး တစ်ပွင့်က အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေ၏။ အခွင့်အလမ်း တစ်ခု ချီးစောင့်နေသော နေမြင့်က ပန်းတစ်ပွင့်ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော နယ်လီထံ လိုက်လံပေးလိုက်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိကျွမ်း ရင်းနှီး အောင် မိတ်ဆက်လိုက်၏။

သည်လောကထဲ၌ လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကား စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ဖော်ရွေမှုရသွားသည်မို့ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

နေမြင့်၏ ရုပ်သွင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ယုံကြည်စိတ်ချမ်းစွာဖြင့် ရင်းနှီးမှု ရရှိသွားလေတော့သည်။

'ဘယ်နှယ်လဲ နယ်လီ အစ်ကိုအစ်မအစ်ကို လက်ခံမေးမဟုတ်လား'

နေမြင့်၏ အမေးစကားကို နယ်လီက ဖော်ရွေသော အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်ရင်း...

'အင်းလေ... အစ်ကိုကြီးက စေတနာနဲ့ ပြုစုကျွေးမွေးချင်တယ်ဆိုရင် နယ်လီက လာရတော့မှာပေါ့။ နယ်လီ ရန်ကင်းရောက်တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင်တော့ အစ်ကိုကြီးပဲ အားကိုးပါရစေနော်'

'ရပါတယ်ဗျာ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်မရင်းနှီးလာပြီးမှတော့ ဒီလောက်လေး ကူညီဖို့ ပြောတာ ကျွန်တော် အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး'

နယ်လီက နေမြင့်တစ်ယောက် သူ့အပေါ် စွဲလမ်းမှုဖြင့် ရက်စတော့ရင် စာစ်ခုသို့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်ဟု ထင်သွားပေတော့မည်။

နေမြင့်အဖို့ ထိုပါတီပွဲ၌ နယ်လီနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံးနိုင်ခဲ့။

မြိတ်မြို့၌ သေဆုံးသွားသူ သိင်္ဂီနှင့်ပတ်သက်၍ နယ်လီ

ထံမှ သိရှိနိုင်သည့်အပြင် နယ်လီအား အသုံးချ၍ ပင့်ကူနက် ဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်သမျှကို သဲလွန်စပင် ရှာဖွေနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂၀)

နယ်လီထံမှ သဲလွန်စ

နယ်လီသိတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ကို နေမြင့်၊ သူဆုံးသွားကတည်းက နယ်လီရင်ထဲမှာ သောကတွေ မှု လောင်နေပါတယ်.....

အဲဒီလူကို သူမသေမီ နှစ်ရက်အလိုမှာ နှစ်ယောက်သား ဧည့်ကြိုလှရင်း စကားများမိပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက် အဲဒီလူစိမ်းနဲ့ သူ အဆင်ပြေသွားကြပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သူ အသတ်ခံရတယ် လို့ ကြားလိုက်ရတာပါပဲ။

နယ်လီက မြိတ်မြို့၊ မိုးပြာဟိုတယ်၌ သိက္ခိမသေဆုံးမီ ကတောက်ကဆ ဖြစ်လာခဲ့ကြရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို နေမြင့်အား

ပြန်လည် ပြောပြလိုက်လေသည်။

နေမြင့်က နယ်လီပြောသမျှအားလုံးကို စကားသံတင် ကေဘဲ လူကိုပါ ငေးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

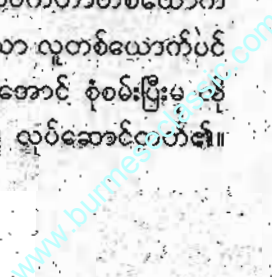
သိက္ခိနှင့်ပတ်သက်၍ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား မေးမြန်းသည့် သဘောဖြင့် စုံစမ်းနေခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အား အင်စပက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပုံမရချေ။

'ပုလိပ်အဖွဲ့ကတော့ သူ့သေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ နယ်လီ အပေါ်ခေါ်မစစ်ကြဘူးလား'

'စစ်ဆေးလွန်းအားကြီးလို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြေးခဲ့ရတာပဲ အစ်ကို၊ ရဲအဖွဲ့က နယ်လီကို မသင်္ကာဘူးလေ၊ မသေ ဆုံးမီက စကားများထားတာလေးက ရှိနေတော့ နယ်လီကပဲ ကြေး အားလူသတ်သမား ငှားရမ်းပြီး လုပ်ကြံသလိုလို ထင်နေကြတာ' ျှေ

နေမြင့်က နယ်လီပြောသမျှကို အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ် နားထောင်နေရသော်လည်း သူ့သိချင်သော ကိစ္စများကို ထပ်မံမေး မြန်းချင်မိသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် မေးသင့်မမေးသင့်ကို ချင့် ချိန်နဲ့နေရသေးသည်။

နေမြင့်မှာ ပါးနပ်မှုရှိသော အင်စပက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အလွန်အမေးအမြန်းထူလှသော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ကိစ္စတစ်ခုကို စေ့စပ်သေချာမှုရှိအောင် စုံစမ်းပြီးမှ ချိ ခပ်သောလုပ်ဆောင်မှုကို အစီအစဉ်တကျ လုပ်ဆောင်လာတတ်၏။

မအောင်မြင်သောအမှု ဟူ၍မရှိ။

သို့ပေမယ့် အခက်အခဲတော့ အနည်းနှင့်အများ ရှိတတ်၏။ နယ်လီ၏ လေးသံဟန်ပန်ကအစ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း မဟုတ်မှန်း သိသာပေါ်လွင်လှသည်။

‘စောစောကပြောသလို သိရှိနဲ့တွဲသွားတဲ့ လူစိမ်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘အဲဒါတော့ နယ်လီလဲ သေသေချာချာမသိဘူး အစ်ကို့ကို အဲဒီတစ်ကြိမ်ပဲ နယ်လီကတွေ့ခဲ့ဖူးတာ’

‘သူ့ပုံစံကရော ဘယ်လိုလဲ’

နယ်လီက ရယ်သည်။ နေမြင့်က ဆင်ခြင်နေသည့်ကြားမမျှော်လင့်ဘဲ ကြားပြတ်မေးလိုက်သော စကားကြောင့်...

‘အစ်ကိုက အင်စပက်တာကြီးကျနေတာပဲ၊ အမှုတစ်ခုလဲ စစ်လိုက်ဆေးလိုက်နဲ့’

နေမြင့် အရှက်ပြေ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့အဖြစ်က အဆောင်နေရခြင်းကို သတိမလွတ်သွားစေရန် တရားမှတ်နေရသည့် လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရသည်။

‘အဲဒီလူက ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန်ပြန်၊ အရပ်ကထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အ... အစ်ကိုထက် လက်နှစ်လုံးလောက် မြင့်မယ်၊ သူ့ကို ဒီနယ်မှာ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်အစ်ကို’

နယ်လီပြောပြသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ထံ အတွေးထဲ ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။

၁၂၅ ● ရာဇဝင်

‘အဲဒီလူအသက်က ဘယ်လောက်ရှိလဲ’

‘နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်လေ’

နယ်လီထံမှ လိုအပ်သော အချက်အလက်များကို သဲလွန်စရာဖွဲ့ခဲ့ရသောကြောင့် အထူးပင်ကျေနပ်နေမိသည်။

သည်လောက် ဆိုလျှင် သူ့အတွက် အမှုရှာဖွေရန် မခက်နိုင်တော့။

နယ်လီနှင့်အတူ ရက်စတောရင့်၌ ကုန်ကျခံရသော ဝမ်းတောဘယ်ဖိုးတော့ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ရသော ကိစ္စများနှင့်ပင် ကျေနပ်လောက်ပြီဟုထင်မိသည်။ နယ်လီ မရိပ်မိစေရန် တခြား ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို လှည့်ပတ်ပြောဆိုလိုက်ရင်း...

နယ်လီအပေါ် မြင်မြင်ချင်းပင် ခင်မင်မိကြောင်း ယခုစာလော ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက နေရာအနှံ့သောင်းကျန်းနေသဖြင့် အသွားအလာ ဆင်ခြင်ဖို့နှင့် မကြာခဏ သူနှင့်တွေ့ဆုံကြရန်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

နယ်လီ ပြောပြသည့်အတိုင်း မိုးပြာဟိုတယ်၌ တစ်ကြိမ်သာတွေ့ပြီး လုံးဝပျောက်ကွယ်သည်ဆိုသော လူစိမ်းတစ်ယောက်အကြောင်းကို ခေါင်းထဲထည့်ထားလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရက်စတောရင့်မှာ အတူပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၂၁)

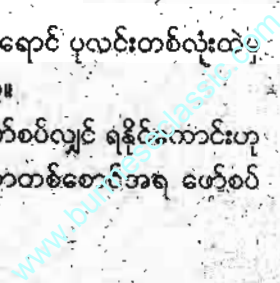
ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေး

ကျွန်ုပ်ကား လောကကြီးထဲ၌ မယုံကြည်နိုင်လောက်
အောင် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့
ရသူ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှတစ်ပါး အခြား စိတ်
ဝင်စားဖွယ်ကိစ္စမရှိနိုင်ဟု အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ထားသူ လူတစ်
ယောက်ဖြစ်၏။

နပျိုလန်းဆန်းစေသည့် အစိမ်းရောင် ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ
ဆေးရည်ကို ထမ့်မံသောက်ဖို့ မဝံ့ရဲပေ။

အချို့အစားတကျ ပြန်လည်ဖော်စပ်လျှင် ရနိုင်မကောင်းဟု
တွေးမိသော်လည်း ရှေးဟောင်း ကျမ်းစာတစ်စောင်အရ ဖော်စပ်

❖ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

ထားခြင်းဖြစ်၍ ပြင်၍မရနိုင်မှန်း သိသည်။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဦးတိုးစိန်ထံ ခြိတ်မြို့က ပြန်လာစဉ် ကတည်းက သွားရောက်တိုင်ပင်ကြည့်လျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း မိမိရင်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ရန်မ သင့်ဟု ယူဆမိပြန်သဖြင့် မသွားဖြစ်တော့။

သံရည်ကျိုစက်ထဲ၌သာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ ဘဝကို မြှုပ်နှံထားရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ပျင်းရိနေသည်ကတစ် ကြောင်း...

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကား ကျွန်ုပ်၏ သောကများကို လျှော့ ပါးစေ၍ ပျော်ရွှင်မှုကို နှစ်ဆတိုးတာ ကုန်ကျစရိတ်အား လေးဆ တိုးစေသည်ဟူသော အဆိုအမိန့်ကြီးကို လက်ခံယုံကြည်မိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လူပျိုဘဝကိုသာ ဖက်တွယ်နေခဲ့သည်။

ယခုတော့ မြနင်းအေးကို မြင်မိကတည်းက ထိုအယူ အဆများအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရဲသည်ထိ ရှိလာပြီ။

မြနင်းအေးက သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိသည်မှာ ရုပ် ရည်ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အမြဲလိုလို အားငယ်စိတ်ဖူး လွှမ်းနေခဲ့ ရသည်။

ယခုတော့ ထိုအရာအားလုံးကို လုံးဝရမစိုက်လိုတော့။ ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ရည်ကို အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်အရွယ် ဖြစ် လာအောင် နုပျိုခွင့်ရှိပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား လက်ဝယ်ရှိနေသော နုပျိုဆေးကို မည်သို့

ဆုံးစွဲရမည်ကို အဖြေရှာမရ ဖြစ်နေလေပြီ။

'တဏှာ' ဟူသော တပ်မက်လိုစိတ်အာရုံတစ်ခုကို ငါးစာ ခေါ်ချိတ်တပ်ထားကြောင်းမြင်ပါလျက် ဇွတ်အတင်းတိုးဝင် စား သောက်ချင်လှသော ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေမိသည်။

အလုပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အရင်ကလောက် စိတ်စင်စားခြင်း မရှိတော့။

အစိမ်းရောင်ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ နုပျိုဆေးကို မည်သို့ ဆုံးစွဲရမည်။

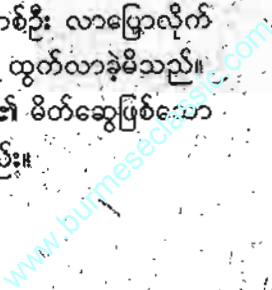
မြနင်းအေးစိတ်ဝင်စားလာအောင် မည်သို့ပြောဆိုရ မည်ကိုသာ တစ်နေကုန် ထိုင်တွေးနေမိသည်။

ရှေးဟောင်း ဆေးကျမ်းများကို လက်လှမ်းမီသလောက် စာဖွေသော်လည်း ထိုဆေးက မည်သည့်နာမည် မှည့်ထားကြောင်း မည်သည့် ခေတ်ကာလက တီထွင်ခဲ့ကြောင်းကို မသိရသေး။

သကုဏလ ဆေးကျမ်းတစ်စောင်ကို ဖွင့်၍ ထိုဆေးနှင့် ဆန်းစပ်ဆုံးဆေးများ ဖော်စပ်ပုံ၊ သုံးစွဲပုံနှင့် ရှောင်ရှားရန် ဇာတ် ဆများအကြောင်းကို ဖတ်မှတ်လေ့လာနေမိသည်။

'ဆရာ... ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်' အခန်းဝမှ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်လေးတစ်ဦး လာပြောလိုက် သဖြင့် ဆေးကျမ်းကိုပိတ်၍ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ဧည့်ခန်း၌ရောက်ရှိနေသူက ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဝေဝင်ပါမောက္ခဟောင်း ဦးတိုးစိန်ပင်တည်း။

● ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ဦးတိုးစိန်ကို မြင်မိသောအခါ ဝမ်းသာခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း အံ့သြခြင်း အားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာမိသည်။

'ခင်ဗျားက တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုချိန်းထားပြီး မြတ်ကျွန်းကိုခန်းထွက်သွားရတယ်လို့ ၊ ကျုပ်မှာဖြင့် ခင်ဗျားလာမယ်ထင်ပြီး စောင့်လို့'

ကျွန်ုပ်အား မြင်မြင်ချင်း ဦးတိုးစိန်က အပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်၏။

ကတိပျက်ယွင်းခဲ့သူ လူဟစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲ လုံခြုံမှုမရှိသလို ဖြစ်မိသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်က ဟန်ဆောင်ပြုံးလိုက်ရင်း...

'ဆောရီး... ကိုတိုးစိန်ရေ၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီရက်ပိုင်း တုန်းက အလုပ်တွေ သိပ်ရှုပ်နေလို့ ကတိပျက်သွားမိတာတော့ ခွင့်လွှင့်ပါ'

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဦးတိုးစိန်က စိတ်ထဲ ကျေနပ်ပုံမပေါ် မျှိုသိပ်လိုသည့်ကနေနှင့် ဆေးတံကိုထုတ်၍ မီးငြိစွာရှိုက်နေသည်၊ ပြီးမှ...

'ဘယ်နယ်လဲ ပုလဲကျွန်းမှာ ဝန်းနက်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောပျက်ကံ တွေ ခဲ့ရဲ့လား'

ဗျာ'

ကျွန်ုပ် အရမ်းအံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ ပုလဲနက်ကျွန်း

● ရာဇဝင်

တိုသွားမည်ကိစ္စ မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးခဲ့။ ကျွန်ုပ်နှင့် ပွေးစားထား ရှိန်းမောင်သာ သိနိုင်လိမ့်မည်။

ယခုတော့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်မထားသလို ဦးတိုးစိန်က ခါဝင်နေပြန်သည်။

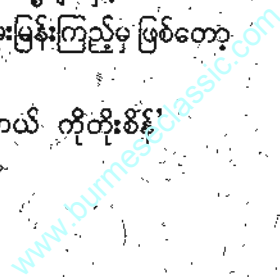
အခန်း (၂၂)

'သိပ်အံ့ဩနေပြီလား ကိုအောင်ကြွယ်၊ ခင်ဗျားက တယ်လဲ
မေ့တတ်တာကိုးဗျ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စုံစမ်းရွာဖွေခိုင်းထားတဲ့
ငန်းနက်သင်္ဘောက ပုလဲကျွန်းမှာ နစ်မြုပ်တယ်ဆိုတာကို မှတ်တမ်း
တွေ့လို့ ပြောလိုက်မိတာလေ'

ဦးတိုးစိန်ပြောပြမှ ခရီးမထွက်မီ ကျွန်ုပ် သွားရောက် မေး
မြန်းခဲ့သောကြောင့် ယခုလို ပြောပြနိုင်သည့်အကြောင်းကို နားလည်
သဘောပေါက်သွားမိလေသည်။

ဦးတိုးစိန်အား ကျွန်ုပ်သိလိုသော ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်
၍ သွယ်ဝိုက်သောနည်းပရိယာယ်ဆင်၍ မေးမြန်းကြည့်မှ ဖြစ်တော့
သည်ကို သိသဖြင့်...

'ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ် ကိုတိုးစိန်'
'ဘာများပါလိမ့်ဗျာ'

'ခဏစောင့်ပါဦး'

ဦးတိုးစိန်အား ခဏစောင့်ခိုင်းလိုက်ရင်း အခန်းတွင်းမှ ကြေးနီသေတ္တာကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုသေတ္တာပေါ်၌ အလွန် လေးနက်သော စာကလေး များရှိ၏။

ထိုစာကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဦးတိုးစိန်အား ဖတ်ပြခိုင်းရန်ဖြစ်သည်။

စာတချို့မှာ သံချေးခွာရင်း ပါသွားသောကြောင့် ပျက် ယွင်းစပြုနေသည်။

သို့သော်လည်း သမိုင်းကြောင်းကိုသိနားလည်သူ ဦးတိုးစိန် က ပြောပြနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

အစိမ်းရောင်ပုလင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့တို့ မသိစေချင် ကြေးနီသေတ္တာကိုသာ ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။

'အဲဒီသေတ္တာကို ငန်းနက်သင်္ဘောပျက်ထဲကတွေ့တာပဲ'

ဦးတိုးစိန်က ကျွန်ုပ်လှမ်းပေးသော သေတ္တာကိုယူ၍ လွယ် အိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးကိုထုတ်လျက် ကြည့်ရှုလိုက်ရင်း...

'သေတ္တာပေါ်မှာ ရှေးထားတာက ရှေးဟောင်း မွန်လူမျိုး တွေရဲ့စာပဲဗျ'

'ဘာတွေရှေးထားတာလဲ'

သက္ကရာဇ် ၈၃၃-၈၅၃ ခုနှစ်က နန်းတက်ခဲ့တဲ့ မိဖုရား ကြီး ရှင်စောပုရဲ့ သမက်ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစေတီမင်း အကြောင်းပဲပေါ့

ပျက်ယွင်းနေသော စာများကို ဦးတိုးစိန် ဆက်မဖတ်နိုင် တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်မေးသည့်စကားကိုသာ အလိုက်သင့် ပြန်လည်ဖြေ ကြားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အားမလိုအားမရဖြစ်သွားမိ၏။

ကျွန်ုပ်သိလိုသော အကြောင်းအရာကိုက ဦးတိုးစိန် ယခု လို ပြောပြသလောက်နှင့် မပြည့်စုံနိုင်သဖြင့်...

'ဒီလိုဗျ... ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးအပေါ်ပါတဲ့ ဓမ္မစေတီ မင်းအကြောင်းရယ်...'

အဲဒါကို ကျုပ်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်နေတာဗျ၊ ခင်ဗျား က သမိုင်းပါမောက္ခဟောင်းကြီးဆိုတော့ သူတေသန လှုပ်ထားတာ လေး ရှိမှာပေါ့၊ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြပါလားဗျာ'

ကျွန်ုပ် လုံးဝ ဟန်ဆောင်နိုင်မှုမရှိဘဲ ပွင့်လင်းစွာမေးမြန်း သိုက်ရလေတော့သည်။ ဦးတိုးစိန်က ဆေးတံကိုဖွာရင်း စဉ်းစား တွေးတောနေသည်။ ပြီးမှ...

'မိဖုရားကြီးရှင်စောပု အကြောင်းတော့ ခင်ဗျားကောင်း ကောင်းသိမှာပေါ့'

'ဟာ... သိတာပေါ့ဗျာ၊ ရာဇဝိရာဇ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် ရှင်ဘုရင်မကြီးတစ်ပါးပဲ၊ မစောပုမြို့လို့တောင် အမည်တပ် ပေးရ တာပဲ မဟုတ်လား။ မိဘုရားကြီးရှင်စောပုရဲ့အရိုးအိုးကို ဓမ္မစေတီ လမ်းမြောက်အက်သုသာန်ကျောင်းမှာတောင် ထားသေးတယ်လေ'

ကျွန်ုပ်က လူပြိန်းတစ်စောင်က မဟုတ်ကြောင်း သိသာစေ

ရန် ဦးတိုးစိန်ကို အားကျမခံ ပြောဆိုလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်အား စီးပွားရေးတွင်သာ အာရုံစိုက်နေရသူ တစ်ယောက်အဖြစ် မသတ်မှတ်ဘဲ ဗဟုသုတရှိသောလူတစ်ယောက်အဖြစ် နားလည်သွားခဲ့လေပြီ။

ရှင်စောပုက သမက်တော် ဓမ္မစေတီမင်းကို ထီးနန်းပေးတယ်ဆိုတာ ထိုက်တန်တဲ့အရည်အချင်း များစွာရှိလို့ပဲ ကိုအောင်ကြွယ်...

ဓမ္မစေတီမင်းဟာ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ရောပဲ ပြည့်ဝတဲ့အပြင် တရားဓမ္မကို မွေ့လျော်သူပါပဲ။ စာပေကျမ်းဂန်တွေ ဆေးကျမ်းတွေကို တတ်မြောက်ရုံသာမကဘူး၊ ဘုရားစေတီတွေကို တည်ပြီး သာသနာထွန်းကားအောင် ဆောင်ရွက်တတ်သေးတယ်လေ .....

တရားစီရင်ရာမှာလည်း ဓမ္မစေတီမင်းရဲ့ ဖြတ်ထုံးဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆိုရပြန်တယ်လေ

ဒါနဲ့ ကလျာဏီသိမ်ကို ဓမ္မစေတီမင်းပဲ တည်ခဲ့တာ မဟုတ်လားဗျ

သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ သိမ်သမုတ်ရုံတင်မကဘူး၊ အထူးအနီးအရပ်မှာရှိတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေကိုတောင် ရဟန်းအသစ်ခံပွဲ ကျင်းပပေးလိုက်သေးတယ်လေ

ဒါနဲ့ မသိလို့ မေးပါရစေဦးဗျာ၊ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောပေါ် ဓမ္မစေတီမင်းရဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ

ဦးတိုးစိန်က ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံးမေးလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင်သေးဘဲ ကြေးနီသေတ္တာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် အဖြေရှာနေသည်။

အခန်း (၂၃)

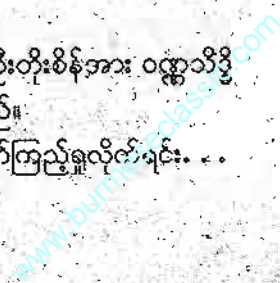
'ပေါ့တူဝီလူမျိုးတွေဟာ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၅၅၉ ခုနှစ်က ဘည်းက ဝတ်စကိုဒဂါးမား ဆိုသူကစပြီး ရေလမ်းခရီးက စတင် ဝင်ရောက်ခဲ့သူတွေပဲပေါ့' .

သေတ္တာထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မေ့စေတီမင်း သက်ထက်မှာ နန်းတွင်းသမားတော်တစ်ဦးက ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိလို့ခေါ်တဲ့ ဒွပ်နပျံစေနိုင်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုးကို ဖော်စပ်ခဲ့တယ်လို့ သေတ္တာပေါ်မှာ ခွန်စာနဲ့ ရေးထားခဲ့တာပါပဲ

'အဲဒီ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ ဆေးသာ အပြင်မှာ တကယ်ရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်'

ကျွန်ုပ်ကမသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဦးတိုးစိန်အား ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ဆေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုလိုက်မိသည်။

ဦးတိုးစိန်က ကျွန်ုပ် အားအကဲခတ်ကြည့်ရူလိုက်ရင်း . . .

န ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

ကိုအောင်ကြွယ်ကြည့်ရတာ အသားအရေတွေ နုပျို လာသလိုဘဲဗျ

အို... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာများ ကျုပ်က အရင်အတိုင်းပါပဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး ကိုယ့်လူရာ

ဟဲ့... ဟဲ့ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးစွမ်းကောင်းလေးများ တွေ ရင်လဲ ကျုပ်ကိုလက်တို့ဦးနော်၊ အသက်တွေက ကြီးလာလေလေ လူကပိုပြီး နုပျိုချင်လာလေလေပဲဗျ၊ ကျုပ် ဝါသနာပါရာအလုပ်ကို လုပ်နေ တာကိုက စိတ်ပျိုကိုယ်နုဆိုသလိုထင်နေရပေမယ့် လူဆိုတာ ဇရာ ကို မကျော်လွန်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ယုံလဲယုံကြည်မိတယ် လေ

ဦးတိုးစိန်ပြောဆိုနေသော စကားများက ကျွန်ုပ်အား စောင်းချိတ်ပြောဆိုနေသလိုပင် ထင်မိသည်။

သူပြောသလို ကျွန်ုပ်၏အသားအရေက နုပျိုသည့် အနေ အထားသို့ ပြောင်းလဲသွားလေပြီလားဟု ထင်မိလေသည်။

အဲဒီ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးဆိုတာ တကယ်ရော စွမ်းလို့လား ကိုတိုးစိန်

ဒီလိုဗျ၊ ဓမ္မစေတီမင်းဟာ ရှေးမင်းဆက်တွေထဲမှာ ကိုယ် တိုင် ဆေးဝါးမန္တာန်၊ အင်္ဂိုရတ်စတဲ့ လောကီပညာတွေကို စုံလင်စွာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ မင်းတစ်ပါးပေါ့၊ တစ်နေ့တော့ နန်းတွင်းသမားတော် ကြီး ဗညားကျမ်းကိုခေါ်ပြီး ဆေးရွက်ဆေးမြစ်တွေကို ပေါင်းအိုးကြီး တစ်လုံးထဲထည့်ပြုတ်၊ မန္တာန်လိုလို၊ ဂါထာလိုလို ရွတ်ဖတ် သရဗျယ်

ခြရင်း ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ကာ ဖော်စပ်ဖူးတယ် ခုန့်ပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ ပါးစပ်ရာဇ ဝင်ထဲမှာ ပြားဖူးတယ်... .

ဇရာကို ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး စိမ့်လိုက်မိပေ မယ့် ဆေးရဲ့အာနိသင်က သုံးစွဲနေစဉ်ခဏတာ နုပျိုစေပြီး ကနဦး ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပေမယ့် ကြာရှည်မခံနိုင်ပါဘူး၊ နောက် တော့ ဓမ္မစေတီမင်းကြီးဟာ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ ဆေးကို ဖော်စပ်တီ ချင်ခဲ့မိရင် နောင်ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တဲ့ ကောင်းကျိုးနဲ့ဆိုးကျိုးအ ကြား တရားနဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်တိုင်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဆိုတဲ့ ဘဝသဘာဝတရားသခင် ဟော ကြားပြသခဲ့တဲ့ လက္ခဏာကြီးသုံးပါးကို မသေ့လျော့တရားနဲ့ ဆင်ခြင်မိတာကြောင့် အမတ်တစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး ဒီဆေးကျမ်းများ နဲ့တကွ ဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေးသေတ္တာကို ဖင် ထဲထဲသွား လွှင့်ပစ်ခိုင်းခဲ့တယ်လေ... .

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပေါ်တူဝီပင်လယ်ဓားပြတွေဟာ နန်း ကြီးအမတ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး ငန်းနက်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စီးဆီ ကိုခေါ်လာခဲ့တယ်၊ မုန်တိုင်းကျတဲ့အချိန် ဖြစ်စာကြောင့် ငန်းနက် ဟာ မုန်တိုင်းဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ ရေအောက်ကို နစ်မြုပ်သွားခဲ့တယ်ဆို တော့ဗျာ... .

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးလဲ ပျောက်ကွယ်သွား တာတာပါပဲ

ရှည်လျားစွာပြောပြသည့် ပါမောက္ခဟောင်း ဦးတိုးစိန်၏

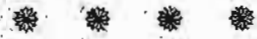
ဝါးစပ်ရာဇဝင်က ကျွန်ုပ်အတွက် မှန်ကန်လွန်းလှပေသည်။

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်အကျွံသုံးစွဲမိလျှင် အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်ကြောင်းကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ် အတွက် ဦးတိုးစိန် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းကား မင်္ဂလာအရှိဆုံး နေ့ရက်သာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဦးတိုးစိန်က သူ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စရှိနေသဖြင့် စကားကို မြန်မြန်ဖြတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားလေတော့သည်။

သူပြန်သွားသည်အထိ ကျွန်ုပ်၏ အတွေးများက မဆင်နိုင့်သေး။ အစိမ်းရောင်ပုလင်းကိုထုတ်ရင်း ပုလင်းပေါ်၌ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဟူသော စာတန်းလေးတစ်ခုကို ရေးမှတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၄)

ချစ်ခွင့်မပိုင်

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းသည်နှင့် နုပျိုဆေးမသုံးစွဲမိခြင်းအေးအား မေတ္တာရှိကြောင်း ပြောဆိုကြည့်ရန် ကျွန်ုပ် အားသတ်မိသည်။

ဦးတိုးစိန် အလုပ်ခန်းသို့ သူ့သွားလာချိန်ကို တိကျစွာ သတ်သားရသည်ကိုက အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်လို ဂုဏ်သရေရှိ သူဌေးသူကြွယ်ကြီး တစ်ဦးအား နှင်းအေးက အဘယ်ကြောင့် စိတ်မဝင်စားနိုင်ရဲသနည်း။

သူမကိုယ်တိုင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသော ကိစ္စအား အဖြေရှာနေမှာ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ အလုပ်ခန်းသို့ သွားမည့် အခြေအနေကို

ခန့်မှန်း၍ လမ်းမတစ်နေရာ၌ ကားနှင့်စောင့်နေမိသည်။

မြနင်းအေးက ဣန္ဒြေရှင် မိန်းမလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ကြမ်းခြင်းလေးကို လက်မှာဆွဲ၍ ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းဖြင့် တစ်လှင်ချင်း လျှောက်လာနေသည်။

ကျွန်ုပ်ကလမ်းကြို၍ လိုက်ပို့လိုကြောင်း ပြောရာ သူမက မပြင်းဆန်ဘဲ မိမိကားနှင့် အတူလိုက်ပါ လာသည်။

သို့သော် သူမသည် မော်တော်ကား ဦးတည်ရှာလမ်းကြောင်း ပြောင်းနေသည်ကို သိသောအခါ... .

‘တယ်ကိုမောင်းနေသလဲ အန်ကယ်’

‘မြနင်းအေးကို အန်ကယ်တစ်ခုခု ကျွေးချင်လို့ပါ’

‘ဟင့်အင်း... ကျွန်မဘာမှ မစားချင်ပါဘူး၊ လိုက်လာတာမှားပြီထင်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားရင် တစ်ဖို့တစ်မည်ထင်မှာစိုးလို့ပါ အန်ကယ်’

မြနင်းအေးက မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်နေသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်၏ အကြံအစည်ကား မြနင်းအေးက မေတ္တာရှိကြောင်း ပြောဆိုရန်ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်ကွာခြားသော်လည်း လူပျိုဆိုသော ဂုဏ်သရေ ရှိနေသေးသောကြောင့် ဖွင့်ပြောလျှင် နီးစပ်သွားနိုင်သည်ဟု ထင်မိသည်။

‘အန်ကယ်က မင်းအပေါ် စေတနာနဲ့ စားစေချင်တာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ရဲ့စေတနာကိုလဲ အေး လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေတ်ကြီးကမကောင်းလေ

တာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစစအရာရာ အနေအထိုင်တတ်မှ တော်ကာကျပါလိမ့်မယ်’

မြနင်းအေးက မည်သို့မျှ စည်းရုံး၍ ရနိုင်မည် မိန်းကလေးဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သိက္ခာဘေးကို ထိန်းရပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အလိုမတူသော သူမ၏ဆန္ဒကို အတင်းအကျပ် မလုပ်ချင်သောကြောင့် ဦးတိုးစိန် အလုပ်ခန်းသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။

‘အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ကိုတိုးစိန်၊ ခင်ဗျား တပည့်မလေးက ဘာ့ တကယ့်ကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ’

အခန်း (၂၅)

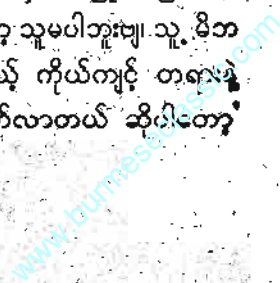
ဦးတိုးစိန်ထံသို့ မြနင်းအေးနှင့် ကျွန်ုပ် အတူမရောက်လာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲမလုံမလဲဖြစ်ကာ ထိုသို့ ပြောပြ
လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးတိုးစိန်က . . .

‘မြနင်းအေး ဘဝအကြောင်းကိုသာသိရင် ခင်ဗျား ဒို့ထက်
တောင် ချီးကျူးဦးမှာဗျ’

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

‘အင်း . . . သူက မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ကတည်းက
သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားရတာလေး ပါတိတက်မှ ပေါ်ပြုလာဖြစ်မယ်
ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအတန်းအစားထဲမှာတော့ သူမပါဘူးဗျ။ သူ့ မိဘ
နှစ်ပါးစလုံးက ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမရှိပေမယ့် ကိုယ်ကျင့် တရားမှု
စာရိတ္တကောင်းမွန်တဲ့ မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတယ် ဆိုပါတော့’

‘ကြော်’

မမျှော်လင့်ဘဲ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားရှာတယ်။ အလုပ် တိစ္ဆာန် မန္တလေးကအပြန်မှာ ကားမောက်တာလေ။ မိဘ မရှိပေမယ့် ဘဝကို သူ့က ဘယ်တော့မှ အားငယ်စိတ်နဲ့ ရင်မဆိုင်ဘူး... . . . .

စိန်ဖလောမိနားကျောင်းကို ဆက်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း စားဝတ်နေရေးအတွက် မင်းကွန်းတောရကျောင်းက အတွားသီလရှင်ကြီးတစ်ဦးထံမှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုရင်း မှီခိုစားသောက်ခဲ့တယ်လေ။ အဲ... . . . . ဘွဲ့ရတော့မှ အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ဖို့ ကျုပ်နဲ့တွေ့ပြီး ဒီကိုရောက်လာရတယ်ဆိုပါတော့

ဦးတိုးစိန်၏ စကားအဆုံး၌ မြနင်းအေး၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသဖြင့် ပိုမိုလေးစားသွားမိသည်။ ဦးတိုးစိန်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်စွဲလမ်းနေကြောင်းကို သိလေဟန် မတူချေ။

“နေစမ်းပါဦး။ အခု ခင်ဗျားဆီမှာ သူလုပ်နေတော့ရော ခင်ဗျား သူ့ကိုပေးတဲ့လခနဲ့ (လာက်ပါမလား”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လဲမပြောတတ်ဘူး”

“အင်း... . . သူ့ရုပ်ရည်ကလေးက ချောမောလှပပြီး အလွန်ကျက်သရေရှိတာဆိုတော့ သူ့အတွက် လင်ကောင်းသားကောင်းတော့ ရနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က စကားကိုစပေးလိုက်သော်လည်း ဦးတိုးစိန်ဘက်မှ အလိုက်သင့် တုံ့ပြန်သည့်စကား တစ်ခွန်းတလေမှ ပေါ်မလာခဲ့။ မြနင်းအေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်ပြီးပြောဆိုနေလျှင် ဦးတိုးစိန်က ကျွန်ုပ်အား သူမကို စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ရိပ်မိသွားမှာ

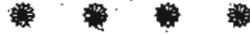
စိုး၍ အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ဦးတိုးစိန်က ဆက်၍... . .

‘သူ့မှာ ရည်စူးထားတဲ့ နေမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်လေး တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ဗျ။ သူတို့နှစ်ယောက် တလောကလေးတင် လက်ထပ်ကြဖို့စီစဉ်နေကြသေးတယ်။ မြနင်းအေးကတော့ ကောင်လေးအပေါ် အတော့်ကို သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်’

ကျွန်ုပ် ရင်တွေခုန်နေမိသည်။ မြနင်းအေး၌ နေမြင့်ဆိုသော ချစ်သူရှိသတဲ့။ နေမြင့်ဆိုသူက မည်သူနည်း။ ကျွန်ုပ်ထက် ပိုပြီး ချစ်ရမည့်သူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ဆိုသောကြောင့် ရင်ထဲကြေကွဲစွာ ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။ နေမြင့်ဆိုသောသူကို တွေ့ချင်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ ချစ်သည့်လူတစ်ယောက်သာ သည်ကမ္ဘာကြီးထဲ ရှိနေသည်ဟုဆိုပါလျှင် လိုက်လံရှာဖွေပြီး သတ်ပြတ်မိမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ မြနင်းအေးကို မည်သူမျှ မချစ်ရ။ တစ်လောကလုံး သူတစ်ယောက်တည်းသာ ချစ်ရပေလိမ့်မည်။

သူ့ရင်ထဲက အတ္တများက လက်နက်တစ်ခုဖမာဖြစ်လာရလေသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ကြေကွဲစွာခံစားရသူ တစ်ယောက်မဖြစ်ချင်။ အရှုံးပေးမိသူတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်။

ထို့ကြောင့် မြနင်းအေးကို မည်သည့်နည်းနဲ့မဆို အဓမ္မသိမ်းပိုက်နိုင်ရန်ကိုသာ နေ့ရှိသရွေ့ ကြိုးစားရလိမ့်မည်ဟု အခိုင်အမာဆုံး သန္ဓ်ဌာန်ကို ချလိုက်မိသည်။ သူကတော့ တစ်သက်လုံး မြနင်းအေးကို ချစ်နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၆)

စိတ္တဇည

ညကမဲမှောင်လျက်ရှိ၏။

ပုရစ် အော်မြည်သံများမှအပ မည်သည့် အသံဗလံမှပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ စောစောပိုင်းက မည်းသန်းစွာ ရွာသွန်းထားသဖြင့် လမ်းမပေါ်တွင် လူပြတ် တောက်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဟိုဒီရင့် ရက်စတောရင့် (ထိုအချိန်ကာလ ဟိုဒီရင့် စား သောက်ဆိုင်မှာ အသင်းဝင်များစုစည်း၍ အပန်းဖြေနေရာ တစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးက တည်ထောင်ခဲ့ပြီး အသင်း ဝင်များစု၍ ဘီလိယက်ထိုးခြင်း၊ ဘီယာသောက်ခြင်း တခြားကစား သုံးမျိုးစုံနှင့် ပျော်ပါးစွာ နေထိုင်လိုသူ အထက်တန်းလွှာ အသိုင်း

အပိုင်းက စုစည်းလျက် ထိုအသင်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။)

အိုဒီရင့် ရက်စတော်ရင့်မှာ ကပ္ပလီကွက်သစ် (ယခု ဓမ္မစေတီလမ်း) နေရာ နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကပ္ပလီကွက်သစ်ဟူသော အရပ်၌ ဖုံးဆိုးများပင် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ဓားပြအများစု ခိုလှုံနိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်၏။ မကြာခင် ဓားပြတိုက်ခံရသောကြောင့် ထိုနေရာသို့ မဖြတ်သန်းခွင့်မရှိတော့ဘဲ ချောက်ချားနေကြသည်။

နယ်လီ စိတ်ညစ်နေမိသည်။ လင့်ခ်လမ်းလိုနေရာမျိုး၌ သူတို့ကားက လာဖျက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထံ ထိုနေရာ၌ ကားပျက်နေသောကြောင့် အကူအညီပေးမည်လူကို ရှာမိသည်။

ဘာလုပ်ကြမလဲ မအေးစိန်

ကားကြုံမောင်ပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်တာပေါ့နယ်လီရယ်

မအေးစိန်က အမှောင်ထဲမှ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်သို့ မြင်သာအောင် ထိုးထွက်လာသည်။

အိုဒီရင့်ကလပ်၌ လူရှင်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အား အကူအညီပေးမည်လူဟူ၍ မတွေ့မိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

အဝေးမှကားတစ်စီးလာနေသည်။

ကားမီးရောင်ကြောင့် မအေးစိန်၏မျက်နှာမှာ ခွိုရသကဲ့

သို့ ရွှင်ပျပျဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ ကားက သူတို့နှစ်ဦးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုးရပ်လိုက်၏။

မအေးစိန်က ကားဆီသို့ အားရဝမ်းသာ ပြေးသွားလိုက်ရင်း...

'တဆိတ်လောက် အကူအညီပေးပါလားရှင်၊ ကျွန်မတို့ ကားပျက်နေလို့ပါ။ ဟို... ဟို... မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း မြှင်တတ်လို့ပါ။ အစ်ကိုကြီးရယ်'

ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ချောမောလှပနေသောကြောင့် နယ်လီနှင့် မအေးစိန်က ယုံကြည်စိတ်ချရလေသည်။

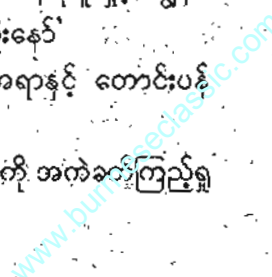
ထိုလူကား ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို သောက်သုံးသောကြောင့် ချစ်ရည်နပျိုလှပနေသော သူဌေးကြီး ဦးအောင်ကြွယ်ပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

'ကားက နပ်နှစ်လုံးပြုတ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ အဲဒီအစွန်း အပိုမဆောင်မလာဘူး ခင်ဗျ'

'ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း ဟောဒီနေရာမှာ ညကြီးအချိန်မတော် မနေရဲဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြံပေးပါဦးနော်'

မအေးစိန်က သနားသဖွယ် အမူအရာနှင့် တောင်းပန်ပြောဆိုနေသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က နှစ်ယောက်စလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှု

လိုက်ရင်း နယ်လီကို မြင်မိရုံနှင့် မည်သူမည်ဝံ! ဖြစ်ကြောင်းကို ချက်ချင်းမှတ်မိလာခဲ့လေပြီ။

'ဒါနို့ ဒီလိုလုပ်... ခင်ဗျားတို့ ကားအတွက်ဝပ်ရှော့ တစ်ခုကို ဝင်အကြောင်းကြားပြီး လာဆွဲခိုင်းလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ကျုပ်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပေါ့... ဟုတ်လား'

ဦးအောင်ကြွယ်၏ အကြံအစည်ကို မာသိသောကြောင့် နှစ်ဦးသား ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးလိုက်ပြီး ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ထိုညတော့ သူတို့နှစ်ဦးက ဦးအောင်ကြွယ်၏ သားကောင်ပမာ ဖြစ်ရရှာပေတော့မည်။ သူ၏ရုပ်ရည်က နပျံ့ဆေးရည်အရှိန်ကြောင့် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ခြင်း အရိပ်လက္ခဏာများ ကင်းစင်ပျောက်ကွယ်စပြုနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

'ဘယ်ကို အရင်မောင်းရမှာလဲ'

ဦးအောင်ကြွယ်က ကားကိုမောင်းနှင်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းကိုပါ'

နယ်လီက သွက်လက်စွာ ဖြေကြားလိုက်သဖြင့် ဦးအောင်ကြွယ် လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားသည်။

နယ်လီပြောသည့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းမှာ သူဌေးသူကြွယ်တို့ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်နေသော နေရာပင် ဖြစ်၏။ မြိတ်မြို့ မိုးပြာဟိုတယ်၌ သူမနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးစဉ်က လုပ်ကိုင်နေရသည့်အလုပ်နှင့် တခြား

ဖြစ်နေသည်။

'အဲဒီမှာ ဘယ်သူဆင်းမှာလဲ'

'အို... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက အလုံဘက်က အဆောင်

ဆာနေတာရှင့်၊ ဟောဒီက သူဌေးသမီးလေး မအေးစိန် ဆင်းမှာ' လှမ်းမေးလိုက်သောစကားကို နယ်လီက ရှက်တိုးရှက်တိုး နန်းဖြစ်၍ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့် အဖြေက ရှင်းသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၇)

ဝက်ဖာအမျိုးအစား ကားတစ်စီးက မိန်းကလေးနှစ်ဦး
အား တင်ဆောင်လျက် ပြည်လမ်းမဘက်သို့ ဦးလည်ကောင်းနှင့်
လေတော့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ် စိတ်ထဲ၌ မအေးစိန်ကို ပို့ပြီးလျှင် နယ်လီ
နှင့် စာရင်းရှင်းဖို့ အတွက်သာ စဉ်းစားနေမိသည်။

နေ့လယ်က မြနင်းအေးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စ
ညီ ပြေးသတ်ရမိသည်။

လူလောက၌ မိန်းကလေးများအပေါ် ဂရုတစိုက် မြတ်နိုး
နေခြင်းကား မှားပြီလား။ ကျွန်ုပ်၏ ကြင်နာမှု၊ ခင်တွယ်မှု၊ သစ္စာရှိမှု
မြနင်းအေးအပေါ် အတားအဆီးမရှိ ပုံအပ်လိုက်ချင်သော်
လည်း သူမက လက်မခံပေ။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားအပ်

သည့် အရာတူ၍ မမြင်မိတော့။

အချစ်ဆိုသောအရာကို စီးပွားရှာသလို လောဘစိတ်ဖြင့်သာ ရယူသိမ်းပိုက်ချင်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်မိခင်ကြီး မသေဆုံးမီ ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားကို ပြေးသတ်ရမိလိုက်သည်။ ထိုစကားမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

သား... လောကကြီးမှာ ကိုယ်ချစ်ရှာသူတိုင်းဟာ အမှားတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလိုပဲ သူ့ချစ်လာနိုး စောင့်မျှော်သူတိုင်းဟာ ပူဆွေးသောက ရောက်တတ်ကြတယ်ကွယ်၊ အကောင်ဆိုးကတော့ ငွေမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့အတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချစ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားတတ်ဖို့ပါပဲ။

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

'ဟိုရွှေကခြံပဲ အစ်ကို'

မအေးစိန်က လက်ညှိုးထိုးပြရင်းက ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့် တွေးလက်စ စိတ်ကူးများ ပြတ်တောက်သွားခဲ့လေသည်။

'နေပါစေ အစ်ကို၊ ခြံပြင်မှာပဲ ရပ်လိုက်ပါ'

ဇက်ဖာကားကို ခြံဝသို့ ထိုးရပ်ပေးလိုက်၏။

မအေးစိန်က ကားပေါ်မှ ကပျာကယာ ဆင်းလာရင်း...

'ဝွတ်နိုက်'

မအေးစိန်က သူတို့နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်ရင်း ခြံ

သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က ကားတို မမောင်းသေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စီးညှိဖွာရွက်ရင်း နယ်လီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူနှင့် နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးထဲတွင် ရမ္မက်စီးလျှံကလေးများ လောင်ကျွမ်းတောက်ပစပြုနေမှန်းကို သတိထားမိလိုက်သည်။

နယ်လီမှာ မည်သည့်မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် သိရှိထားပြီးဖြစ်၍ ထိုညအတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့။

'ဘာကြည့်နေတာလဲ အစ်ကို'

'နယ်လီကို အစ်ကိုတစ်ခုမေးစရာရှိလို့'

'ရှင်'

နယ်လီက နှစ်ယောက်တည်းကျန်ရှိမှ မေးစရာရှိသည်ဆိုသောကြောင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

အားများမေးမလို့ပါလိမ့်ဟူသော အဖို့မလေးတစ်ဦးက ရင်ခုန်နေသလို မာယာကြွယ်ပြနေသည်။

'မေးလေ'

ဦးလှိုင်ရင်း တိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်၏။

'နယ်လီက မြိတ်မြို့ဆိပ်ကမ်းသာ အရပ်မှာရှိတဲ့ မိုးပြာအသောက်ဆိုင်က မဟုတ်လား'

'အင်း'

နယ်လီက သူ့အပေါ် လုံးဝမညာသေး။

* ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

၁၆၀

၁၆၁ * ရာဇဝင်

'အခုလို ညမျိုးမှာ ကိုယ်အင်မတန်မှ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း တစ်ခု နယ်လီဆီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား'

နယ်လီက မတုန်မလှုပ်ရှိနေဆဲ။

'ဪ... လက်စသတ်တော့ အစ်ကိုက နယ်လီကို တား ပေါ်ခေါ်လာပြီးမှ သွေးအေးအေးနဲ့ ဓားပြတိုက်နေတော့တာကို နယ်လီဆီက အစ်ကိုလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာက...'

'အချစ်'

'အို'

နယ်လီ အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ သူ့အား မြိတ်မြို့ကဖြစ်ကြောင်း စတင်အချေပြောလာကတည်းက သူ့အပေါ်သည် စကားမျိုးတွေနှင့် သိမ်းဖို့ကြိုးစားတော့မည်ဟု သိလိုက်မိသည်။

အရင်ကတည်းက မကောင်းမှုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူမို့ ဆင်သေကို၊ ဆိတ်သရေနှင့်ဖုံး၍ မရနိုင်သလို ဖြစ်နေမိသည်။ သည်တော့ သူမ လွှဲရှောင်၍ ရမည်မဟုတ်။

'ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က သံဘောတုကြည့်ပြုမူဖြစ်တာရှင်၊ အဓမ္မတောင်းဆိုလို့ မရသလို ဒီလိုအချိန်မှာ တန်ဖိုးကြီးပေးဝယ်လဲ မရနိုင်ပါဘူး'

'ဪ... ဒီလိုလား'

နယ်လီက သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အား သူ့ဖုန်းကွယ်ထားသည့်ဘဝကို သိသွားမှာစိုးသောကြောင့် မလိုက်လော့နိုင်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်ပြောဆိုလိုက်၏။

'တောက်'

'ဟင်... ရှင်... လူ... လူသတ်သမား'

ကျွန်ုပ် နယ်လီကို နဂါးမွန်းသီအောင် အမောက်ထောင်ပြုဖို့ အချိန်အန်ပြီဟု ယူဆ၍ မက္ကဆီကန်နိုက်ဟုခေါ်သည့် ခလုတ်ဓားကလေးကို ထတ်ခနဲ ဖွင့်ပြလိုက်၏။

အခန်း (၂၈)

အား

နယ်လီက မည်သို့မျှပြောဆိုမနေဘဲ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ကြား
ဆီသို့ ပစ်ကန်လိုက်ရင်း ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်
ပြေးနေသည်။

‘ကယ်ကြပါဦးရှင်...ကယ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကို လိုက်သတ်
နေလို့ ကယ်ကြပါဦး’

အသံကို ပြာနှမ်းလာသည်အထိ ကြောက်အားလန့်အား
ဆော်နေသည်။

ကျွန်ုပ် သည်တစ်ခါတော့ လုံးဝခံလိုက်ရလေပြီ။

နယ်လီ၏နောက်သို့ လုံးဝဆတ်လိုက်ရန် မကြိုးစားတော့

ပဲ ဇက်ဖာကားကို စက်ကုန်ဖွင့်မောင်းနှင့်လိုက်ရင်း အမှောင်ထုထဲမှ အမြန်ဆုံးတိုးထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွေက တလှုပ်လှုပ်ခွန် နေရှာလေပြီ။

သည်လိုခံလိုက်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် လုံးဝမှထင်ထားခဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား လျှော့တွက်ထားမိတာ မှားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်များစွာ နောင်တရမိလျက် ပုလိပ်အဖွဲ့က မမှတ်မိအောင် ဇက်ဖာကားကို တစ်စစီဖျက်ဆီး၍ သံရည်ကျိုစက်ထဲသို့ ထည့်ပစ်ရပေဦးမည်။

ကျွန်ုပ်၏ဘဝ၌ အရေးကြီးဆုံးက သူဌေးဦးအောင်ကြွယ်ဆိုသော ဂုဏ်သိက္ခာကြီးပင်ဖြစ်၏။

နုပျိုဆေးက သတ်မှတ်ချိန်စေ့လာပြီမို့ မျက်နှာတစ်ခွင်လုံး ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်။ နယ်လီတစ်ယောက် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ကျွန်ုပ်အား မမှတ်မိနိုင်။

ပြောင်းလဲသွားသောရုပ်သွင်ကို အမျိုးမျိုး ပြုပြင်ပစ်လို့ ရနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်ကားကို အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် အိမ်သို့ ရောက်အောင် မောင်းနှင်နေရလေစော့သည်။

ညတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောပြဿနာကို မမေ့သေး။ ပုလိပ်အဖွဲ့က ကျွန်ုပ်အား ပိုက်စိပ်တိုက် လိုက်လံရှာဖွေနေကြပြီဟု ထင်မိသည်။ ကျွန်ုပ်ကား စုံထောက်ပညာကို ဝါသနာပါ၍ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာသော်လည်း စုံထောက်တစ်ဦး မဖြစ်ခဲ့။ အမှောင်ထဲသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုးဝင်ရောက်ရှိသွားရသော လူသတ်သမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ထိုအကြောင်းတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အရင်းခံမှာ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ရုပ်နုပျိုဆေးကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်ပုလင်းကို နေ၌ ထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တတိတိနှင့် နှစ်စုံစာလောက် လျော့နေရှာလေပြီ။

နှစ်စုံစာသောက်မိရုံလောက်နှင့်ပင် အမှားနှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ ကျွန်ုပ်လွန်ခဲ့ဖူးလျှင် ထိုတစ်ပုလင်းသာကုန်လျှင် ကျွန်ုပ် မည်မျှ ဒုက္ခရောက်ရမည်နည်း။

ထိုဆေးနှင့်ပတ်သက်၍ အာနိသင်ထက်မြက်ပုံအား သိရှိခဲ့ ကြိုးစားရပေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးဝါးမန္တန်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အထူးသိကျွမ်းလှသူ ဖိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော ယောပြန် ခေတ်စမ်း ဆရာ ချမ်းထံသို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။

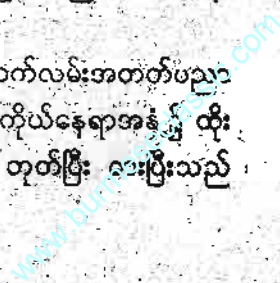
အခန်း (၂၉)

ယောပြန်ခေတ်စမ်း ဆရာကျမ်း

ယောပြန်ခေတ်စမ်း ဆရာကျမ်းမှာ ရှေးပီနောက်ပီ ဖျိုလ်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်က (၆၀) ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ရုပ်ရည်က အသက်လေးဆယ်အရွယ် နပျိုနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူကား သိင်္ဂါရဂေါသ၊ ပဉ္စလက် စသည်ဖြင့် လက်လှည့် ချက်လှည့် အတတ်ပညာများကို တတ်ကျွမ်းသည့် ယောဆရာ ချက်လှည့်သမားကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

တချို့ကတော့ ဆရာကျမ်းကို အောက်လမ်းအတတ်ပညာ ခွင် တစ်ဦးဟု ထင်ပေဦးမည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနံ့ ဝှံ့ ထိုးထားသည့် ဆေးနီမင်ကြောင်များကြောင့် တုတ်ပြီး လေးပြီးသည်

ဟုလည်း ပြောကြသေးသည်။

စကားဆိုသည်က စံ ပြောသည်နေရာမှစ၍ ကား ထွက်သွားတတ်သည်ဟု လူတွေ သတိမပြုမိကြ။

ယောပြန် ခေတ်စမ်း ဆရာဂျမ်း၏ အိမ်ဦးခန်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်နေရင်း မျက်စိက တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ တစ်ခန်းလုံးက ဓာတ်ခန်းကြီးတစ်ခုလို ကြည့်ရှုစရာတွေ တစ်ပင်တစ်ပင်ကြီးနှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။

ဘုရားစင်၊ နတ်စင်များအဖြစ် ရွှေပိန်းချထားသော ဘီလူးခေါင်းကြီးများ၊ လောကပါလ နတ်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်။ လူရိုးလိုလို မျောက်ရိုးလိုလို မျောက်ရိုး အရိုးခေါင်းကြီးတစ်လုံး သားမွေးခေါင်းယပ်တောင်စသည်ဖြင့် မျက်စိထဲ ကြည့်ရှုမဆုံးနိုင်လောက်အောင် ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် ပြည့်နေသည်။

ဘယ်သူလဲမှတ်တယ်... ဦးအောင်ကြွယ်ကိုး၊ အလည်သက်သက်ပဲလာတာ ထင်ပါရဲ့။

ဆိုပါတော့ ဆရာဂျမ်းရယ်

ဘုရားဆတ်ပြုပြီး ယောပြန်ခေတ်စမ်း ဆရာဂျမ်းက ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာရင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ တောထွတ်ခန်း ယွန်းပန်းချီပါသော ကွမ်းအစ်ကြီးတစ်လုံးအား ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှမ်းထိုးပေးလိုက်ရင်း...

ကွမ်းစားဦးကွယ်

နေပါစေခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် အရင်ကတည်းက ကွမ်းစား

ဘတ်လို့ပါ

ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သော စကား၌ အမှားမပါသော်လည်း ဆရာဂျမ်းက မနစ်မြို့။ ကွမ်းရွက်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထုံးသုတ်နေရင်း...

ကွမ်းမစားတတ်တဲ့အတွက် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ရတိုင်း မနပ်ဘူးလို့ ကျုပ်တော့ထင်တယ်

ဗျ

ကျွန်ုပ် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ကွမ်းဋီကာကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြဦးမည် မသိသေးသဖြင့် စိတ်ဝင်တစား ဆက်နားထောင်နေရသည်။

ကွမ်းက အာရုံခြောက်ပါး နိုးထလာစေတဲ့အရာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ကွမ်းကို မုန့်ပဲသွားရည်စာလိုပဲ ကြိုက်တယ်

ကွမ်းအကြောင်း စကားမြန်မြန်ဖြတ်လိုက်ရင်း လာရင်းတိစ္ဆကို မေးမြန်းကြည့်လိုက်၏။ အဓိကထား၍ မေးမြန်းရသည်က ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးအကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးဆိုတာ ရှေးခေတ်ကတည်းက အစစ်အမှန် ချဲ့ဘူးတဲ့ ဆေးပါပဲ၊ အင်း၊ အိုင်၊ မန္တရာ၊ ဂါထာ၊ ဘုရားအတတ်ညာတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးမှာ ဒီပညာတွေ မတိမ်းကောစေဖို့ တျမ်းတွေပြုစုပြီး ထိန်းခဲ့ကြတယ်လေ

အင်္ဂုရတ်ကျမ်း အမျိုးမျိုးဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ သီလသမာဓိဖြူစင်တဲ့ စိတ်တန်ခိုးကြောင့် ပေါ်လာရတဲ့အရာတွေပဲပေါ့။

အတတ်ဗျဉ်း ပညာကိုလွဲမှားမိုက်မဲစွာ အသုံးချချင်တဲ့ လူ့ဘဝတွေကိုကြောက်ပြီး ဖြူစင်တဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေဟာ သူတို့ ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ပညာတွေအတွက် မသမာသူတွေ လက်တွဲ ရောက်သွားမှာမို့လို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်လေ...

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးဟာ အင်္ဂါရတ်ပညာကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ ဓာတ်သေလုံး ပြုစားသေလုံးစတဲ့ ဓာတ်ပြားတွေရဲ့ အာနိသင်တွေကို ပေါင်းပြီးမှ ဖွဲ့စည်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာလေ...

‘ဝါကြောင့် ဓာတ်အစ မနောကလို့ ဆိုခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား’

‘အဲဒီ လောကီပညာအစီအမံတွေဟာ အခုတော့ တိမ်ကောပပျောက် ပပျောက်သွားခဲ့ရပါပြီလေ’

ယောပြန် ခေတ်စိစမ်းဆရာကျမ်းတံမှ ဗဟုသုတရမိပြန်သည်။

‘ဒီဆေးကို အခု ပြန်ဖော်စပ်လို့ မရဘူးလားဗျ’

‘မရဘူး၊ ရလဲမဖော်စပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကြောင့် ရပ်တည်နေနိုင်တဲ့လူက သူ့အသိဉာဏ်ရှိလာမှ လောကကြီးရဲ့ မေ့တာတရားကို ကျော်လွန်ပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးကို သက်တမ်းပိုနေရအောင် ရည်ရွယ်ပြီး တီထွင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ တရားပါးမလား...’

သင်္ခါရလောကကြီး အပေါ်မှာရော သစ္စာဖောက်ရာ မတူပေဘူးလားဗျာ’

ယောပြန် ခေတ်စမ်းဆရာကျမ်းက မျက်လှည့်သမား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစားလောကကြီးအပေါ် သစ္စာရှိစွာ ရပ်တည်နေထိုင်သွားမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကြေညာပြီး သားဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၃၀)

ကျွန်ုပ် သက်ပြင်းကိုချလိုက်မိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်
ယောပြန် ခေတ်စမ်းဆရာကျမ်းကိုလည်း တိုင်ပင်လို့ ရမည်မဟုတ်
ပေ။

(ကိုလိုနီခေတ်က မျိုးချစ် မျက်လှည့်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်
သော ယောပြန်ခေတ်စမ်း ဆရာကျမ်းအကြောင်းကို ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်
အနေနှင့် ပရိသတ်အား ဆက်၍ဖော်ပြလိုပါသည်)

စာရေးသူ။

ယောပြန်ခေတ်စမ်း ဆရာကျမ်းအိမ်မှ ပြန်လာချိန်တွင်
ကျွန်ုပ်၏စိတ်များက အဆိုးနှင့်အကောင်းကို လွန်ဆွဲနေရှာလေပြီ။
ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကား တစ်ဖက်က ကောင်းကျိုးပေးနိုင်သလို

တစ်ဖက်က ဆိုးကျိုးပေးနိုင်ကြောင်း သိနားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ဦးအောင်ကြွယ်ဟူသော နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အရာရာတိုင်း အောင်မြင်ကြွယ်ဝခြင်းကိုသာ လက်ခံလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်ပါမောက္ခဟောင်း ဦးတိုးစိန်၊ ယောဗြန်ခေတ်စမ်းဆရာဂျမ်းတို့ကဲ့သို့ ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု မရှိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသည်။

ကိုလိုနီခေတ်၌ ရင်ထဲတပ်လှန့်ကာ နှိုးဆော်တတ်သည့် မျိုးချစ်စိတ် (သို့မဟုတ်) ဝိသုဒ္ဓိစိတ်က မြန်မာတစ်ဦးအနေနှင့် လိုအပ်နေကြောင်း မိမိကိုယ် မိမိသိရှိသော်လည်း မည်သို့မျှ မသိရှာသော ရင်ထဲမှနာကျင်ချက်များက အရာရာကို မြင်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် အဝတ်နက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့လေပြီ။

ဦးအောင်ကြွယ်ကား သူဌေးတစ်ဦး...

ဦးအောင်ကြွယ်ကား အလှူဒါနရက်ရောလှသူတစ်ဦး စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဝုဏ္ဏိပုဒ်အား အရောင်လင်းလက်လာစေရန် ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် မျှီသိပ်ခံစားနေရသော ဝေဒနာတို့အား သက်သာရာရအောင် မည်သူကမျှ မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့။

လုပ်ပေးနိုင်သည့်အရာကား အစိမ်းရောင်ပုလင်းထဲမှဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ဆေးရည်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုဆေး၏ အာနိသင်က ပြင်းထန်လွန်းသည့်အပြင်အစွမ်းထက်မြက်ချိန်နှင့် အာနိသင်ကျဆင်းချိန်တို့ ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သဖြင့် အမှားများကို ဆက်ကာမှားရသည်။ ထိုဆေးကို သောက်နေ

ခြင်းမှာ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ်ကြိုး ကွင်းစွပ်ပေးနေသကဲ့သို့ ဘဝကို နစ်မွန်းလာစေသည်။

သို့ပေမယ့် ထိုဆေးရည်ကို ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုမည်သို့ရှိနိုင်လိမ့်မည်ကို သိရှိထားဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ သိရှိမှသာ သူ့အတွက် အရာရာကို မှားယွင်းမှုမပေါ်ပေါက်လာအောင် ကာကွယ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ သူစိမ်းတစ်ရံ၌ စိတ်ကူးယဉ်နေခြင်းထက် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခြင်းက ပိုကောင်းလှသည်။

ကြားခြင်းသည် မြင်ခြင်းလောက် မကောင်းချေဟူသော ပါရှင်းစကားပုံအရ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အောင်ပုရေ

လာပြီဆရာ

တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ပုက ကျွန်ုပ်ခေါ်သံကြား၍ ကမန်းကတန်း ပြေးလာသည်။

ဆရာ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေ

ချိတ်အုံးမယ်ကွာ၊ စည်သည်လာရင် ဘယ်သူပဲလာလာ နှိုးမပေးနဲ့၊ ခုနဲ့ထွက်သွားတယ်လို့ သာပြောလိုက်

ဟုတ်ကဲ့

မောင်ပုက ပြောသည့်အတိုင်း တိကျစွာ လုပ်ဆောင်ဘတ်ပြန်၏။ ကြေးနီသေတ္တာထဲမှ အစိမ်းရောင်ပုလင်းကိုတတ်၍ အိပ်

❖ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရွှင်

၁၇၆

ခန်းထဲသို့ ယူဆောင်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆေး၏အာနိသင်ကို စမ်းသပ်ရတော့မည်။

တိုင်တပ်နာရီနှင့် လက်ပတ်နာရီကို အချိန်ကိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပုလင်းထဲမှ ဆေးရည်ကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည့်ခွန်းနှင့် နှစ်ခွန်းခန့် သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ခေါင်းထဲ၌ ရီဝေဝေဖြစ်လာ၍ အိပ်ရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်အိပ်မပျော်မီ ဆေး၏အာနိသင်ပြ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နုပျိုလာသည်ကို သတိထားမိသည်။

မည်မျှ အိပ်ပျော်၍ သွားခဲ့သည်မသိ။

ကျွန်ုပ်၏ စမ်းသပ်ချက်ကား သည်တစ်ကြိမ်၌ ထိရောက်ဆုံး အဖြေတစ်ခုရလိမ့်မည်ဟု သိလိုက်၏။ အလျင်လိုဆေးသောက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လေ့မရှိ။

မည်သူ့ကိုမျှ အတွေ့မခံဘဲ တစ်ရက်လုံးလုံး အခန်းအောင်းနေလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး နာရီကို ကြည့်ရှုမိသောအခါ (၂၄)နာရီတိတိ အိပ်ပျော်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပြီး...

တစ်ရက်အတွင်း နုပျိုလန်းဆန်းသည့်အသွင်မှ အိမ်ထဲရင့်ရော်သောအသွင်သို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်မှန်းကို မှတ်သားမိလိုက်ရလေတော့သည်။

၁၇၇ ❖ ရာဇဝင်

ကျွန်ုပ်အတွက် သည်တစ်ကြိမ် စမ်းသပ်တွေ့ရှိချက်အရ ရုပ်နုပျိုဆေးကို သောက်ပြီးသည်နှင့် ၂၄နာရီအတွင်း လှုပ်ရှားနိုင်ပြီဆိုသော သင်ခန်းစာကို ရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြန်နှင်းအေးအား မည်သို့ စီမံဆောင်ရွက်ရမည်ကို တွေးတောနေမိသည်။

အခန်း (၃၀)

လူသတ်သမား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်

တစ်ကိုယ်လုံး လွမ်းထားသည့် ပိတ်ဖြူကြီးကို မျက်နှာ
ပိုင်းလေးသာ ဆွဲလှန်၍ လှုပ်ကြည့်လိုက်သည်။

အလွန်ချောမော လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်
ကြောင်းကို သတိထားမိသည်။

သူမ၏ လည်ပင်းပေါ်၌ ကြိုးရာက လေး ထင်ကျန်နေခဲ့
သည်။

လူသတ်သမားက ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် လည်မျိုတိုရက်စက်
စွာ ညှစ်သတ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

သေဆုံးသွားပြီးသည့် လက္ခဏာက ဓာတ်ပုံထဲ၌ တွေ့ရှိရ
သော ရုပ်ရည်နှင့် မတူနိုင်တော့သည့်အတွက် မအေးမိန်ကို ကြည့်

ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

မအေးစိန်က ကာယဗလမယ်ရွေးပွဲ၌ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရသော သူဖြစ်၏။

ကနေဒီကျွန်းထိပ်၌ လူပျောက်မှုဖြင့် တိုင်ချက်ဖွင့်ထား သဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေရင်း အလောင်းကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ် သည်။

စစ်ဆေးချက်များအရဆိုလျှင် မအေးစိန်မှာ အိဒီရိုင် ကလပ်အသင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုရှိစိတ်ဖြူ ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် ညာဉ်ကလေးတစ်ခုရှိသည့်ကလေး၍ တခြား မည်သည့်ကိစ္စမျိုးမှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးမရှိဟု သိရလေသည်။

မအေးစိန် သေဆုံးထားပုံမှာ မကြာသေးမီက မြိတ်မြို့ အသတ်ခံလိုက်ရသော သီဂီနှင့် တစ်ယေရာတည်းတူနေသည်။

လူသတ်တရားခံကို မတွေ့ရ။ သံလွန်စမင် ရှာဖွေ၍ မသေ ဆုံးမှုအား (၃၀၂) ပုဒ်မတပ်၍ လူသတ်တရားခံအား ရှာဖွေ ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

လူသတ်တရားခံမှာ မည်သူနည်း။

မည်သည့်အတွက် ကြောင့် မိန်းမလေးများကို ရွေး ချယ် ဖြတ်နေရသနည်း။

တွေးရင်းပင် ကြောက်စရာကောင်းလာခဲ့သည်။ အင် ပတ်တာနေမြင့်အနေနှင့် ပင့်ကူဂိုဏ်းကို ရှာဖွေရန်ကိစ္စ၊ သီဂီ သော စည်ကြိုမလေးတစ်ဦးအား သတ်ဖြတ်သွားသည်ကို ဖော်ထု

နံ့ကိစ္စ၊ ထိုအမှုနှစ်ခုကိုပင် မရှင်းနိုင်သေး။

သည်ကြားထဲ အင်စပက်တာကြီး ဦးအေးမောင်လည်း ခွင့် သုသွားသဖြင့် ဤကိစ္စမှာ အင်စပက်တာနေမြင့်ထံသို့ လွှဲပြောင်း ဘာဝန်ပေးခဲ့ပြန်သည်။

'အမှုကို လေ့လာကြည့်မိတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အလျင်အမြန် တွေ့နဲ့ ဆက်စပ်မယ်ထင်တယ်ဗျ'

ရာဇဝတ်သိန်းထိုက်က စွာကျယ်ကျယ်လုပ်ရင်း ပြော ခိုက်၏။

'ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲ'

'ဪ... မိန်းကလေးတွေချည်းပါ။ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပုံချင်းတူ လို့ပါ'

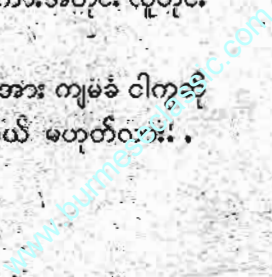
ရာဇဝတ်အုပ် သိန်းထိုက်၏ စကားများက နီးစပ်လှသော် လည်း...

'ဟာဗျာ... မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တစ်ခြားစီ အသတ် တာကြည့်ပြီး လူသတ်သမားက တစ်ယောက်တည်းပါလို့ တစ် ခုချသတ်မှတ်လို့ ဘယ်ရပါမလဲ'

'ဘယ်လို ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်မရှင်းဘူး'

'ဒီလိုဗျာ ပုထုဇနော ဥမ္မကောဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း လူတိုင်း အရွေးတွေချည်းပါပဲ...'

ဒါကြောင့် တစ်ယောက်လုပ်တာကို အား ကျမခံ ငါကွဆို နောက်တစ်ယောက်က ထပ်လုပ်တတ်တယ် မဟုတ်လား...'

ဒါကြောင့် တစ်ယောက်လုပ်တာကို အားကျပြီး ထပ်လုပ်
တတ်တဲ့ အရူးတစ်ယောက် ပေါ်နေပြီလို့ ဆိုချင်တာပဲ

အင်စပက်တာနေမြင့်၏စကားက အားလုံးကို မထိတထိ
ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ရာဇဝင်အုပ် သိန်း
ထိုက်ပင် အနေရခက်သွားလေသည်။

ဆရာ တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ ကနေဒီကျွန်း လူသတ်
မှုအတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြောချက်ပေးချင်လို့တဲ့
'ဟင်... ဟုတ်လား။ အခုပဲလာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ
အင်စပက်တာနေမြင့်က အလုပ်တာဝန်နှင့် ပက်သက်
လာလျှင် မလစ်ဟင်းစေရ။

ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များရှေ့၌ ဂုဏ်ယူ ဝံ့ကြွားလိုစိတ်ဖြင့်
စွာကျယ်ကျယ်မပြောတတ်။

အလုပ်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ထုတ်သူ
လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

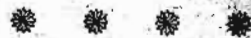
ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်းထဲမှ အလုပ်ခန်းသို့ အရေးတကြီး
ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ပြန်လာဖို့မှာကြားသောကြောင့် တလေးတစား
ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

'ဟင်'

'ဪ... မင်းကိုး'

နယ်လီက ပြောချက်ပေးရန် စားပွဲ၌ ထိုင်စောင့်
လိုက်ရင်း ခြေသံကြား၍ လှည့်အကြည့် အင်စပက်တာနေမြင့်

ရှုတ်တရက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွား
မိသည်။

အခန်း (၃၂)

နယ်လီနှင့်နေမြင့်မှာ ပါတီပွဲ၌ တစ်ကြိမ်သာ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သည်နောက်ပိုင်းတော့ မတွေ့ရတော့။ သူနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသူမှာ အင်စပက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပြောရန် စကားပင် မထွက်ရဲလောက်အောင် စွဲတွန့်တွန့် ဖြစ်နေရှာလေသည်။

‘ဟိုး...ဟိုး...အဲ...အဲဒီသူက’

‘ရဲရဲပြောပါ နယ်လီ၊ ကျုပ်ကိုဘာမှ ကြောက်လန့်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီဇွားနဲ့ ကျုပ်ဟာ မိတ်ဆွေအရင်းကြီးတွေပဲဗျာ’
‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုနေမြင့်’

အင်စပက်တာ နေမြင့်က အဖြစ်အမှန်အတိုင်း သိစေရန် ပြောဆိုလိုက်မှ နယ်လီက စမြောပြုလေတော့သည်။

‘စိန်နဲ့နယ်လီဟာ ခင်မင်ရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။ အဲဒီရင့်ကလပ်မှာ အမြဲဆိုကြတယ်လေ၊ တစ်ညမှာ နယ်လီတို့ ကပွဲ

ယီကွက်သစ်ရှေ့ အရောက် ကားပျက်သွားပါတယ်’
‘ဘယ်အချိန်လောက် ဖျက်တာလဲ’
‘ကိုးနာရီကျော်ကျော်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်’
‘ဆက်ပြောပါ နယ်လီ’

နယ်လီက ကားပျက်သည့်အကြောင်း၊ မအေးစိန်ကို လိုက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်း၊ ထိုသူလူသတ်သမားက သူ့ကိုသတ်ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားသဖြင့် ခုခံကာကွယ်ရင်း ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို အင်စပက်တာနေမြင့်အား စိကာပတ်တုံး ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။ အင်စပက်တာနေမြင့်က နယ်လီပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စား နားထောင်ရင်း...

‘ဒါဆို လူသတ်သမားကို နယ်လီကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရတာပေါ့... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလည်း သူ့လက်ထဲက အသက်လှပြေးသွားတဲ့နေ့ကစပြီး အပြင် လုံးဝမထွက်ရဲတော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ နောက်မှာ အန္တရာယ်တစ်ခု အမြဲကပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထိတ်လန့်နေတယ်လေ... မအေးစိန် သေဆုံးသွားတဲ့အဖြစ်ကို သတင်းစာထဲက ဆက်လိုက်ရပြီး တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ အကူအညီလိုအပ်မယ်လို့ ယူဆမိတာနဲ့ ကျွန်မ အင်စပက်တာ နေမြင့်ထံ ရောက်လာခဲ့ရတာပါ’

နယ်လီက အင်စပက်တာ နေမြင့်ရှေ့၌ ပြောဆိုနေသည့် အိုင်အောင် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည်။ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားနေသော လူသတ်မှုများက နယ်လီ၏ စိတ်အား အချောက်ချားသုံးဖြစ်

စေခဲ့သည်ဟု သဘောပေါက် နားလည်လိုက်မိသည်။

‘မြတ်မြို့ မိုးပြာဟိုတယ်၌ သင်္ဂီသေဆုံးတုန်းကလဲ နယ်လီပဲ သိရှိခဲ့ဖူးတယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဆို လူသတ်သမားဟာ မြတ်မြို့မှာ နယ်လီတွေ့ခဲ့ဖူး တဲ့သူကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

နယ်လီက ထိုညက သူတွေ့ခဲ့ဖူးသူကို ပြန်လည်တွေ့ကြည့် နေမိသည်။

နည်းနည်းတော့ ဆင်သလိုလိုဘဲ၊ ဒါပေမယ့် မြတ်မှာ တွေ့ ခဲ့ဖူးတဲ့လူနဲ့ အရပ်အမောင်းချင်းတူတာကိုတော့ သတိထားမိတယ်။

‘အဲဒီလူကိုမြင်ရင် နယ်လီမှတ်မိနိုင်မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... မှတ်မိပါတယ်။’

အင်စပက်တာ နေမြင့်က ဓာတ်ပုံအယ်ဘမ်ကြီးတစ်ခု အား ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း လူသတ်သမားကို ရှာခိုင်းလိုက်၏။

နယ်လီကစိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှာဖွေပေးနေသော်လည်း နေမြင့်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တောင် မတွေ့ရ။ ထောင်ထွက်၊ လူဆိုး၊ လူခိုက်၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ ဓားပြ၊ သူခိုး စသော ပုစရိုက်သမားများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ရုပ်ရည်က အလွန် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော အင်္ဂါရုပ်များပင်ဖြစ်သည်။

နယ်လီတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့် လူသတ်သမား၏ မျက်နှာက ထိုသို့မဟုတ်။

‘ဒီထဲမှာ အဲဒီလူနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တောင်မတွေ့ပါဘူး’

‘နယ်လီမြင်ဖူးတဲ့လူက ဘယ်လိုပုံစံလဲ’

‘လွယ်လွယ်ပြောရရင် ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်လို ပေါ့ရှင်၊ အမောက်ဆံပင်ကို ကော့စမစ်တစ်နဲ့ ဖွဖွလေးထောင် ထားသေးတယ်၊ သူ့မျက်နှာကလေးကလည်း နုဖပ်လို့ တကယ့်ကို မိန်းမချောချောတဲ့သူပါပဲ’

အင်စပက်တာနေမြင့် စဉ်းစားရခက်သွားသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ချောမောလှပသည့် တရားခံ ကား လက်ချိုးရေတွက်လို့ရသည်။ မကြာသေးမီက ကွမ်းခြံကုန်း ဘူတာ လူသက်မှု၌ ဖမ်းဆီးခဲ့သော အောင်သန်း၏ပုံကို ထုတ်ပြ သော်လည်း မဟုတ်ကြောင်း ခေါင်းခါပြနေပြန်သည်။

‘နယ်လီပြောတဲ့အတိုင်းဆို လူသတ်သမားဟာ မျက်နှာဖုံး တစ်ခု စွပ်ထားတာများ ဖြစ်နေမလားဘဲ’

‘အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုနေမြင့် ၊ ကျွန်မနဲ့သူဟာ နီး နီးကပ်ကပ်ကို ရှိနေခဲ့ဖူးတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ ကျွန်တော် ပန်းချီဆရာ တစ် ယောက်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်မယ်၊ နယ်လီက ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ နှုတ် လူသတ်တရားခံက ဘယ်လို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိတယ်ဆိုတာ မြေပြ၊ ဟုတ်ပြီလား’

အင်စပက်တာ နေမြင့်က ပန်းချီဆရာအိမ်သို့ ဖုန်းဆက် ချိခေါ်ရန် ပြင်ဆင်နေမိသည်။

အခန်း (၃၃)

ပင့်ကူနတ်ဂိုဏ်း

တိုက်အိုပျက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။

ထိုတိုက်အိုပျက်ကြီးမှာ သင်္ကန်းကျွန်း ငမိုးရိပ်တံတား ဘက်၌ရှိပြီး မြို့စွန်၌ ဆီစက်ထောင်ရင်း တရုတ်သူဌေးဦးစိန်ကြည် နှင့် မိသားစုအားလုံး စီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသလို သေဆုံးသွားခဲ့ သည့် နေရာလည်းဖြစ်၏။

ထိုနေရာသို့ မည်သည့်အိမ်ပွဲစား မြေပွဲစားတစ်ဦးကမျှ ဝယ်ယူလိုစိတ်မရှိ။

အလွန်ခိုက်သော မြေနေရာဟု သတ်မှတ်ထားသော ကြောင့် ထိုတိုက်ပျက်ကြီးမှာ ဤအတိုင်းပင် ပိုင်ရှင်မှ ဝယ်ထားခဲ့ရ လေသည်။

ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရွာများမရှိသော်လည်း ဖြတ်သန်းသွားလာသော လမ်းကလေးက ရှိနေသည်။

ငမိုးရိပ်ဘက်မှ အမြဲပြန်တတ်သည့် ခရီးသည်တစ်ချို့၏ ပြောဆိုချက်အရဆိုလျှင် ထိုတိုက်ပျက်ကြီးအတွင်း အစိမ်းသေသေဆုံးခဲ့သည့် တရုတ်မိသားစု၏ အော်သံများကိုပင် နေ့စဉ် ကြားနေရသဖြင့် အနီးအနားသို့ပင် မဖြတ်ရဲကြောင်း သိရသည်။

တစ္ဆေအိမ်ကြီးကဲ့သို့ လူတိုင်းပါးစပ်ဖျား၌ ရေပန်းစားနေသည့် ဆီစက်ဟောင်းတိုက်အိုတိုက်ပျက်ကြီးကား ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ တည်နေရာစခန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူမျှမသိရှာပေ။
'အားလုံး နားထောင်ကြ'

ဩဇာဂုဏ်မြောက်သည့် အသံကြောင့် တစ်ခန်းလုံးမီးကို ရေနှင့် ငြိမ်းလိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

'ငါတို့ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ အင်စပက်တာတွေ ခြေရာခံလိုက်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိကြဖို့ လိုလာပြီ...'

ငါတို့ဂိုဏ်းအနေနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မပျက်ဘဲ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ဇောက်ချလုပ်သွားတော့မယ်၊ လိုအပ်ရင် အိန္ဒိယနိုင်ငံက သံခွာနက်ဂိုဏ်းအဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ပူးပေါင်းမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ မအောင်မြင်ခင်မှာ သတိပီရိယရှိဖို့နဲ့ ကိုယ်ခံရတဲ့ သတ္တိတစ်ခုကို မွှေးကြဖို့လိုပြီ'

အားလုံးမှာ ခေါင်းစွပ်အနက်များစွပ်ထားပြီး ထိုခေါင်း

စွပ်အပေါ်၌ အဖွဲ့ဝင်နံပါတ်များကို တစ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသား အချင်းချင်းတောင်မှ အစည်းအဝေးခန်းဝသို့ ဝင်ရောက်လာလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိရှိဖို့ မလွယ်ကူလှပေ။

အားလုံးက စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သည့်အပြင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တိုက်ခိုက်ခံသူများပင်ဖြစ်ကြသည်။

'နံပါတ်ကိုး'

နံပါတ်ကိုးထံသို့ အားလုံး အာရုံပြုမိကြ၏။

'ပြောပါဆရာကြီး'

'မနက်ဖြန်မြို့စွန်မှာ လူမိုက်ဖိုးထွန်းနဲ့အဖွဲ့က လေးထောင့်ကန်က လူမိုက်ငသီးတို့နဲ့ ဓားပြတိုက်လာသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ဝေစုခွဲကြလိမ့်မယ်...'

အဲဒီတော့ နံပါတ်ကိုးက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကိုခေါ်ပြီး ဆက်သွပ်ရှားပါ။ အရေးကြီးဆုံးက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း ရန်ပုံငွေအတွက် သူတို့ဆီက တိုက်ရာပါသမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ငါတို့လက်ထဲ ရောက်လာဖို့ပဲ... မရှင်းတာ ရှိသေးလား'

'မရှိပါဘူး ဆရာကြီး'

နံပါတ်ကိုး၏အသံမှာ မိန်းမအသံဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးမှာ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက်ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်များပင်ဖြစ်ကြသည်။

ခေါင်းတုံးပေါ်စွပ်ကွတ်ရသည့် လူမိုက်အလုပ်ကို လုပ်ခံသူမှာ လူမိုက်များထက် သာလွန်သော ဖြတ်ထိုးရှာဖွေရိသော

ကြောင့်တည်း။

(ထိုခေတ်က လူမိုက်များ အပြိုင်အဆိုင် သောင်းကျန်း လျက်ရှိသောအချိန်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်တစ်ထောင်ငမိုး၊ လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်၊ အိုးစုမှဝိန်းတ၊ ကီလီမှရန်ကနား၊ လသာလမ်းအရှုပ် စသော လူမိုက်များက နာမည်ကြီးလှ၏။ ကိုလိုနီခေတ်၏အစွဲ ဆိုးတည်း)

လူမိုက်တိုင်း လူဆိုးမဖြစ်နိုင်သလို့...

လူဆိုးတိုင်းလည်း လူမိုက်ဖြစ်မလာခဲ့။

လူဆိုးတစ်ဦးဖြစ်ရန်မှာ လွယ်ကူလှ၏။ အနည်းငယ် မိုက် သွေးပါရမည်။ လက်ရဲလက်ရဲရှိရမည်။ လှယ်ကိမ္မာ၊ ခိုးမှု၊ ဓားပြ တစ်ခုကို ကျူးလွန်သူဖြစ်ရမည်။

ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ လုပ်ကိုင်တတ်ရမည်။ သည် လောက်နှင့် လူဆိုးဖြစ်နိုင်လေပြီ။

လူမိုက်တစ်ယောက်ထိုသို့မဟုတ်။ တစ်ယောက်တည်း သွားလာ သည့်အသွင်၊ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ခိုးဆိုးလုယက်ဖို့ပေါ်ဘဲ လူ မိုက်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုအတွက် နာမည်ရအောင် မိုက်ပြနေ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအနေဖြင့် လူမိုက်နည်းပါးလှသည်။ လူဆိုး ဟူ၍လည်းမရှိ။

သူများဂိုဏ်း၏ ခိုးဆိုးလုယက်လာသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ငွေကြေးများကို ဗန်တိုဗန်ရှည်ပညာ၊ သိုင်းပညာ၊ မြန်မာ့ လက်ထဲ

ပညာ၊ နပန်းပညာတို့နှင့် အတွက်ချပျူဟာဆင်ပြီး ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ဆင်ကာ မိမိတို့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း အင် အားကြီးထွားရေးအတွက် တိုက်ခိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၃၄)

ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာ

လေးထောင့်ကန် ကရင်သင်္ချိုင်း။

မြို့စွန်အရပ်၌ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။

မြို့စွန်၌ အုတ်စုဖြူဖြူကလေးများရှိသော သင်္ချိုင်းကြီး
ဘစ်ခု ရှိဖူးသည်။ ထိုခေတ်က ထိုနေရာအား ကရင်သင်္ချိုင်းဟု
ခေါ်သည်။

လာမု လာပါမလား အိုင်ပီ

ရာဇဝတ်အုပ် သိန်းထိုက်က မယုံကြည်သလိုလို လေသံ
ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး မေးလိုက်၏။

ကုန်ပုံက သတင်းအတိအကျ ရထားတာဗျ

အင်စပက်တာနေမြင့်က သေချာကြောင်း ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရင်း သင်္ချိုင်းကုန်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် အင်စပက်တာနေမြင့်ဦးဆောင်သော အဖွဲ့က ချွန်နှယ်ပိတ်ပေါင်းများကို အကာအကွယ်ယူလျက် အခြေအနေနှင့်အချိန်အခါကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

သည်နေ့ ထိုနေ့ရာ၌ လေးထောင့်ကန်လူမိုက် ငသီးနှင့် ဖိုးထွန်းတို့အဖွဲ့ ဝေစုခဲ့ကြပေလိမ့် မည်။ ထိုအချိန်၌ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက သေချာပေါက် ရောက်ရှိလာ ပေတော့မည်။ ထိုပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို စောင့်ဖမ်းဖို့ မြင်ဆင်နေ သည်။ သူတို့အဖွဲ့ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အမိဖမ်းနိုင်ပြီဟု အားခဲရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

'ဟေ... ဟိုမှာ ချကုန်ကြပြီ'

ရာဇဝတ်အုပ်သိန်းထိုက်က အော်၍လှမ်းအကြည့်ကရင်သင်္ချိုင်းကုန်းပေါ်၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ မြေလွှားကြ၊ အော်ဟစ်ဆူညံစွာ ခုတ်ကြ၊ ထစ်ကြ၊ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်မည်သည့်ဘက်မှ အလျှော့မပေးကြဘဲ ရင်ထိတ်ဖွယ် ကောင်အောင်ထိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအနေဖြင့် အလစ် တိုက်ခိုက်ရသည်အတွက် ကိုယ်လုံပညာ၌ အဆင့်မြင့်တတ်မြောက်ထားသောကြောင့် သူတို့ဘက်က ညာနေသည်။

'အားလုံး တစ်ယောက်မှ လှုပ်မယ်မကြန့်နော်၊ အားလုံး'

လက်နက်ချကြ'

ရာဇဝတ်အုပ် သိန်းထိုက်က စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်လျက် အချိန်ကို စောင့်မနေနိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

'ဒိုင်း... ဒိုင်း'

အပြန်အလှန် ပြစ်ခတ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းမှာ သူတို့အား ဝိုင်းထားသည့်ကြားမှ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်ရင်း စွည်းများကိုပါ ရယူလျက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေတော့မည်။

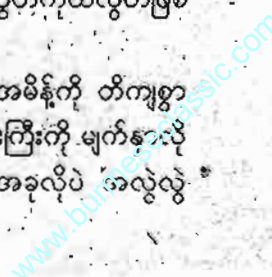
အင်စပက်တာ နေမြင့်မှာ မိမိအမိန့်မရဘဲ ဖမ်းဆီးရန်ကြံည့်သူ ရာဇဝတ်အုပ်သိန်းထိုက်ကိုသာ အပြစ်တင်ကြည့်ရှုလိုက်လေတော့သည်။

'တောက်'

အင်စပက်တာနေမြင့်က တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် မကျေနပ် ဖြစ်နေရှာသည်။ တမည့်ဖြစ်သူ စုံထောက်မလေး နီလာ... :

'ဒီလောက်လဲ မကျေနပ် ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဆရာရယ်၊ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို ဖမ်းချင်ဇောနဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်အောင် နေမှာပေါ့'

'ဒါတော့ဒါပေါ့ နီလာရယ်၊ သူကလဲ အမိန့်ကို တိကျစွာ အကဲအမတ်ဆောင်ချင်တာထက် စုံထောက်မင်းကြီးကို မျက်နှာလှည့်ကာရလုပ်ချင်တာက ပိုများနေလေတော့ အခုလိုပဲ အလွဲလွဲ'

အချော်ချော် ဖြစ်သွားတာပေါ့

စုံထောက်မလေးနီလာက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းလွတ်သွား
သဖြင့် ဒေါသထွက်မဆိုးနိုင်ဖြစ်ရသူ အင်စပက်တာနေမြင့်အပေါ်
ရယ်စရာလို ဖြစ်နေမိသည်။

‘နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားချီးမှာပေါ့ကွာ’

‘ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို
ဆရာဖမ်းမိဖို့ ကျွန်မ တာဝန်ယူစုံစမ်းထားတဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ရှိပါ
တယ်လေ’

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

နီလာ၏စကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်ဖြစ်လေဟန်
နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟောဒီမှာ’

နီလာက အင်စပက်တာနေမြင့်အား စာတစ်စောင် ကမ်း
ပေးလိုက်၏။ အင်စပက်တာနေမြင့်က စားကို လှမ်းယူရင်း ကပျာ
ကယာဖွင့်ဖတ်လို့ နီရာ...

‘လာမယ့် သူဌေး ဦးစိန်ဟုတ်သမီး မွေးနေ့မှာ တောပင့်ကူ
တွေရှိပါစေ။’

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်
(ပင့်ကူနက်တံဆိပ်နှင့်)

‘ဟင်... ဒီစာကို နီလာ ဘယ်ကရလာလဲ’

‘မသင်္ကာလို့ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းစစ်ရင်း အဲဒီလူက’

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဲဒီစာက သူ့အိတ်ထဲက ရခဲ့
တာပဲပေါ့’

အင်စပက်တာနေမြင့်က လေးနက်စွာ စဉ်းစားလိုက်၏။
သည်တစ်ခါတော့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို မိဖို့ ကြိုးစားသေးနေပြီ။ ထိုပွဲသို့
ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ် ရောက်လာမှာ သေချာသည်။

အခန်း (၃၅)

‘ဦးစိန်ဟုတ်ဆိုတာ ‘ဘယ်သူလဲ ဆရာ’
‘ကင်းဘဲလ်လမ်းခြံမှာနေတဲ့ မိုးကုတ်သူဌေးတစ်ယောက်
ပေါ့’

ဦးစိန်ဟုတ်ခြံကား မီးရောင်စုံများနှင့် တလက်လက်
တောက်ပနေသည်။ ထိုနေ့ကား ဦးစိန်ဟုတ်၏သမီးဖြစ်သော စိန်
စိန်ဟုတ်၏ (၂၅)နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်သူဌေး ဦးစိန်ဟုတ်က အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိုးကုတ်၌ ဦးစိန်ဟုတ်မှာ လူကုထံ ‘အသိုင်း
အဝိုင်း ဝင်ဆံ့သော်လည်း အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဟု မဆိုနိုင်
ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ထက်ချမ်းသာသူများက ရှိနေသေး
သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ ဦးစိန်ဟုတ်ကား ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဟု

ဂုဏ်ယူနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူ စိစိစိန်ဟုတ်မွေးနေ့ကို အကြောင်းပြု၍ တစ်ဖက်က လူကုတ်အသိုင်းအဝိုင်းအကြား ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာစေရန် သမီးမွေးနေ့ပွဲ၌ စိန်ဘယက်ပါ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြော်ငြာလိုက်လေသည်။

(ထိုခေတ်က ကြော်ငြာအမျိုးမျိုးကို စီးပွားရေးစားကွက်တစ်ခုအဖြစ် သတင်းစာအမျိုးမျိုး၌ လွတ်လပ်စွာ ကြော်ငြာတတ်ကြ၏။ တချို့ကြော်ငြာများသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေရန် ခပ်ကြောင်ကြောင်သဘောပင်ဖြစ်၏)

စားရေးသူ

လူကုတ်အသိုင်းအဝိုင်းက ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ တေးဂီတသံများက ခြံထဲဖုံးလွှမ်းနေပြီး ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အစားများကြောင့် ခြံအတွင်း ရောင်စုံအလှအပများ တဖျပ်ဖျပ်ဝင်းလက်နေသည်။

စိစိစိန်ဟုတ်မှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် စိန်ဘယက်အား လူပုံအလယ်၌ ကြွားကြွားဝါဝါဆွဲပြရင်း ဧည့်ပရိသတ်များကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေသည်။ ထိုမွေးနေ့ပွဲသို့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်နေသည့် ပုဏ္ဏားကုန်ရိုက်သားတချို့က ဧည့်ပရိသတ်အကြား၌ ရှိနေခြင်းကို မည်သူကမျှ သတိမပြုခဲ့။

သတိပြုမိသူနှစ်ဦးက အင်စပတ်တာနေမြင့်နှင့် နီလာတို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း အချိန်အချက်ပြုလုပ်သောနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ တစ်စက်ကလေးမှ သတိလက်လွတ်ဖြစ်မသွားအောင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို လိုက်လံရှာဖွေနေမိသည်။ ထိုအခိုက် ပင့်ကူနက်ရင်ထိုးလေးနှင့် လူတစ်ယောက်ကို ပရိသတ်အကြား၌ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရလေသည်။

လှစ်ခနဲလူခွဲ၍ လိုက်ရှာမည်အပြု...

တစ်ခြံလုံးမီးများ မည်းမှောင်သွားပြီး အော်သံခပ်စူးစူးပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

'အား'

'အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦးရှင်၊ သမီးလေး သေပြီဟီးဟီး'

မီးများရုတ်တရက် ပြန်လင်းလာသောအခါ စိစိစိန်ဟုတ်ကို သတိပြုတိပြီး ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက စိန်ဘယက်အား လူယက် ထွက်ပြေးသွားမှန်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။ အော်ဟစ်ဆူညံသံများက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံး ဝရဲပွက်သည့်အလား ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

'နီလာ လူခွဲလိုက်စမ်း'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ'

အင်စပတ်တာနေမြင့်နှင့် နီလာတို့က ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားအပေါ် မျက်ခြည်ပျက်မသွားရန် လူစုခွဲလိုက်ခဲ့ကြသည်။

'ယား'

● ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ဖောင်း

ဖောင်း

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားက ကြိုတင်ဖမ်းဆီးပိတ်ဆို့ရန် တာဝန်ပေးထားသော စုံထောက်အဖွဲ့မှ လူနှစ်ယောက်အား အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်နေသည်။

သူ၏တိုက်ကွက်များက မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ပိတ်ဆို့ရန်ကြိုးစားသူ နှစ်ဦးမှာ အလစ်တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။ စိန်ဘယက်ကိုကိုင်၍ ပြေးလွှားနေသောလူက မှတ်မှတ်ရရ ခြံထိပ်၌ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးအနီးရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ယား

ဘိုး

နေမြင့်က ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသား၏ ရင်ဝတည်တည့်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကန်လိုက်ရင်း လက်ထိတ်ကိုကစားလိုက်၏။ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားမှာ လူရောစိန်ဘယက်ပါ လွင့်စဉ်သွားလေသတည်း။

ကျိတ်မှိတ်ပြန်ထကာ အင်စပက်တာနေမြင့်အား တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေပြန်သည်။

အခန်း (၃၆)

နေမြင့်က လက်ထိတ်ကို ယမ်း၍ ရိုက်ချလိုက်၏။

ခွပ်

အင့်

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားမှာ လက်ထိတ်နှင့်ခေါင်း ရိုက်မိသွားခဲ့ပြီး ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဗွမ်း

ဌာနအခေါ်အားဖြင့် ဘာလီရည်တိုက်သည်ဟု ခေါ်သည်။ အာလီသံပိုးအပြည့် ရေကိုခပ်၍ မျက်နှာသို့ မေးသမျှ မပြောမချင်း ရေမွန်းအောင် ပက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဗွမ်း

ပြောလေကွာ၊ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်သူဆိုတာ မေးနေဘယ် မဟုတ်လား

န ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ဦးစွာ

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားအနေနှင့် ခေါင်းမာလှသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အင်စပက်တာနေမြင့် မေးသမျှကို မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဪ... မင်းက ပုံးကြီးနဲ့ ရေတိုက်တာ မကြိုက်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျေးကောင်တွေ သူ့ကို ညင်ညင်သာသာလေး ရေတိုက်လိုက်စမ်းကွာ

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားက ရေများ ရွှဲရွှဲစီအောင် လောင်းထားသဖြင့် ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လိုဖြစ်နေသည်။ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားမှန်သမျှ သစ္စာရှိတတ်ကြသည်။ လွယ်လွယ်နှင့် မေးမရမှန်း သိသော်လည်း စုံထောက်အဖွဲ့က မေးရသောနည်းကို ငွေထားရတော့သည်။ ယခုလည်း ဘာလီပုံးကြီးနှင့် ရေမွန်းနှုအောင် ပက်မေးနေခြင်းမှာ မရသဖြင့် အပေါက်သေးသေးကလေး ဖောက်ထားသော ပုံးတစ်ပုံးကို ယူဆောင်လာသည်။ ထိုပုံးကို မြင်လိုက်သောကြောင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားမှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုပုံးအကြောင်း သူအသိဆုံးဖြစ်သည်။

ရေစက်ကလေးများမှာ တစ်စက်ချင်း ခေါင်းပေါ်ကျလာပြီး မကြာခင် အချိန်အတွင်း၌ ခေါင်းပေါ်လေးလံသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး တင်ထားရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာမိပေလိမ့်မည်။ ရေစက်များကို မြင်တွေ့ရုံမျှနှင့်ပင် ထပ်ကျလာမည်ကို ကြောက်လန့်သွား

လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

မ... မလုပ်ပါနဲ့ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပါတော့

မယ်

ကိုင်း... ဒါဆို ဘယ်သူလဲ ပြော

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အမြဲလိုလို မျက်နှာဖုံး တစ်ဆင့်ထားတဲ့အတွက် ဘယ်သူဆိုတာ မသိရတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူနဲ့ ချိန်းဆိုထားတဲ့နေရာရှိပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီ နေရာကတော့...

အခန်း (၃၇)

နေမြင့် အမှိုက်ပုံရိရာကို ရုပ်ဖျက်၍ ရောက်လာခဲ့သည်။
 ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦး၏ ဖြောင့်ဆိုချက်ပေးသည့်
 အတိုင်းဆိုလျှင် စိစိစိန်ဟုတ်၏ စိန်ဘယတ်ကို အလုံအမှိုက်ပုံကြီး
 နှင့် မျက်စောင်းထိုး၍ရှိသော ဓာတ်ဆီဆိုင် အဟောင်းကြီး၌ ပြန်ပေး
 ရမည် ဖြစ်သည်။ နေမြင့် လက်ထဲမှနာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။
 ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယခုထိ ရောက်မလာသေး။
 အင်စပက်တာတစ်ယောက်အနေနှင့် စိတ်ရှည်သည်းခံ၍
 စောင့်ဆိုင်းရပေတော့မည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်အတွက် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်မျိုးကို
 ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏ ကြုံတွေ့ရတတ်၏။
 ထိုအကြောင်းမှာ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများကို မိမိကဲ့၏
 ခေါင်းဆောင်၏ သတင်းကို သံလွန်စရွာမရသည့်အပြင် သူတို့

ခေါင်းဆောင်မှာ အမြဲတစေ မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို တပ်ဆင်ထားသောကြောင့် မည်သူဖြစ်သည် မသိနိုင်ဆိုသော် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

စဉ်းစားနေစဉ် မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးအသံကိုကြားရသဖြင့် လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အချက်ပြလိုက်၏။

ကားက ဆီဆိုင်ဟောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရပ်လိုက်ရင်း ကားထဲမှလူတစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုလူက မျက်နှာဖုံးနှင့်ဖြစ်ပြီး ရင်ဘတ်၌ ပင့်ကူနတ်တံဆိပ်ရင်ထိုးလေးကို ထိုးထားခဲ့သည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

အင်စပက်တာအနေဖြင့် အမှောင်ရိပ်မှ ကိုယ်တစ်ခြင်း ထွက်ပြလိုက်၏။ ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ဆွီးအား ပင့်ကူနတ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မည်သို့မျှ အယောင်ဆောင်မှန်း မသိနိုင်ပါ။

အင်စပက်တာအနေဖြင့် သူ၏အကြံ အောင်မြင်ပြီဟု စိတ်ထဲ အပိုင်တွက်ထားလိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမှန်းဆထားသလိုဖြစ်မလာခဲ့။ ပင့်ကူနတ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က သူ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်မလာဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရပ်၍...

‘တောပင့်ကူတွေ ဘာစားသလဲ’

ပင့်ကူနတ်ဂိုဏ်းထဲက ဟုတ်၊ မဟုတ် စကားဝှက်နဲ့ မြန်းလိုက်လေတော့သည်။

‘အဆိပ်’

ပထမမေးခွန်းက မှန်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူက ထပ်မံ၍...

‘ဘာအဆိပ်လဲ’

သည်တစ်ကြိမ်မေးလိုက်သော စကားဝှက်မှာ သူ့အတွက် အဖြေရခက်နေလေပြီ။

ထိုအဖြေကို ပင့်ကူနတ်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဆိုလျှင် ဒက်ခနဲဖြေနိုင်လိမ့်မည်။

သို့ပေမယ့် သူကတော့မဖြေနိုင်။ ခေါင်းက ဝေခွဲမရနိုင်သည်က အဆိပ်။ မည်သည့်အဆိပ်နည်း။

ဇယယွန်ဒ၊ အူလယွန်ဒ၊ ပီကလောဟိယွန်ဒ၊ ဟေမထောတုနုရယွန်ဒ ဟူသော အဆိပ်လေးမျိုးထဲမှ မည်သည့်အဆိပ်မျိုးဖြစ်မည်နည်း။ အင်စပက်တာ နေမြင့် ဝေခွဲ၍မရတော့။

‘ဖြောက်’

‘ဟင်’

‘ဟေ့... အယောင်ဆောင် ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ပင့်ကူနတ်ဂိုဏ်းကို ဒါမျိုးလာစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ’

လက်ထဲ၌ ဆိုင်လင်ဇာတပ်ဆင်ထားသော သေနတ် တစ်လက်ကိုင်ဆောင်၍ သူရှိရာဘက်သို့ ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ချိန်ထားလေသည်။ သေမင်းက မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲ သူ၏ လက်တစ် ငှမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

ဧ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ရွှင်

ယား

အင်စပက်တာနေမြင့်က တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်ယောင်ပြ လိုက်ရင်း ဆိုင်လင်ဇာသေနတ်နှင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း ရန်သူ့အား လှူရောသေနတ်ပါ လွင့်စဉ်သွားစေအောင် တရကြမ်း တိုက်ခိုက် လိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ လှည့်ကွက်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရ သောကြောင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားမှာ မဂ္ဂမလှပင် ခံစားလိုက် ရသည်။

ဟိတ်

ဘုံးခန့်ကျနေရာမှ ဟိတ်ဟန်အပြည့်နှင့် တုံ့ပြန်တိုက် ခိုက်ရန် ရုတ်တရက် ထလာလေတော့သည်။

ဟိုင်း

သူက မကြောက်မရွံ့ဘဲ အင်စပက်တာနေမြင့်အား တရ ကြမ်း တိုက်ခိုက်နေသည်။

သူ၏တိုက်လက်များမှာ သွက်လက် မြန်ဆန်လှသည် အပြင် အလွန်ပျော့ပျောင်းလာကြောင်း အံ့ဩဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။

ယား

ဝုန်း

လေထဲ၌ ကြောင်တစ်ကောင်လို ကျွမ်းပစ်ခုန်လိုက်ရင်း

၂၁၃ ဇ ရာဇဝင်

နေမြင့်၏ ရင်စသို့ တစ်ချက်ကောင်း ပစ်ကန်လိုက်လေသည်။

ရှိုး... ဒုတ် ဟူသော အသံသာကြားရပြီး အရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းကန်တိုက်ခိုက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြောင်းကို သတိ ထားမိလိုက်သည်။ သိုင်းပညာနှင့် ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်ကို အဆင့်မြင့်ဆုံး တတ်ကျွမ်းထားသူ တစ်ယောက်မှန်း သိသာလှ၏။

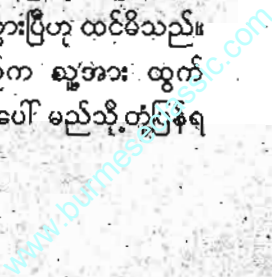
အင်စပက်တာနေမြင့်အဖို့ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ကိုသာ မတောက်မခေါက် တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သတ်ပုတ်ရာ၌ လူ တောမတိုးနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ဟု ထင်ရ သူမှာ သူ့ထက် ပညာအရာ ၌ များစွာသာလွန်နေသည်။

တစ်ချက်ကောင်းတိုက်ကွက်များက မြင်းထန်လွန်းလှသ ဖြင့် ထိခတ်မိသောအရာတိုင်း ကြေမ္မပျက်စီးရသည်အထိ ဖြစ်နေ လေသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့် သူ့လျှော့တွက်ထားသည့် ပင့်ကူ နက်ဂိုဏ်းသားအပေါ် မည်သို့မျှ တိုက်ခိုက်ခွင့် မရနိုင်သေး။ သူ တိုက်ခိုက်လေသမျှ လေကိုထိုးခွင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်သို့ အချည်း နီး ဖြစ်နေသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ အင်စပက်တာနေမြင့်မှာ သူ့ထောင် ချောက်အတွင်းသို့ ထွက်ပေါက်မရှိ ရောက်ရှိသွားပြီဟု ထင်မိသည်။

နေမြင့်ခေါင်းထဲ၌ စဉ်းစားနေသည်က မျှအား ထွက် ပေါက်မရှိပိတ်ဆို့ထားနိုင်သော သိုင်းသမားအပေါ် မည်သို့တုံ့ပြန်ရ မည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

စိုး

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသော တိုက်ကွက်အကြားမှ တစ်ပတ်ကျမ်းပစ်၍ လိုမိုရှောင်ဆိုက်၏။ ရှောင်ရင်းပင် သူရှောင် ကွက်က ချောင်ပိတ်မိနေရှာလေပြီ။ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က ရွှေသို့တိုးလာခဲ့လေသည်။

သူ့လက်ထဲ၌ ချွန်မြနေသော သံလက်သီး။ ထိုသံလက်သီး မျိုးမှာ လူမိုက်များသာ အသုံးပြုလေ့ရှိသော ပစ္စည်းဖြစ်ပြီး တစ်ချက် ထိုးနက်လိုက်သည်နှင့် သေကွင်းသေကွက်၌ ငြိသွား နိုင်လေသည်။ အင်စပက်တာနေမြင့်က ခေါင်းထဲဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခု ရလိုက် သည်။

အား

မျက်နှာဆီသို့ သံနှင့် ဖြန်းခနဲ ပက်လိုက်ရင်း ပိတ်ဆို့ထား သော ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အား ပစ်ကန်လိုက်ရင်း တွန်း တိုက်ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

မင့်ကူနက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်မှာ သူ့အား မည်သို့မျှ လိုက် လိုရှာဖွေရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

အင်စပက်တာနေမြင့် ရန်သူ့စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက် သွားလေတော့သည်။

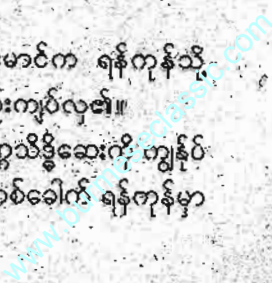
အခန်း (၃၈)

သိင်္ဂီရွှေခွက်ထဲက အဆိပ်

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ အမြဲလိုလိုပူလောင်စွာ ခံစားနေရသည်။ မြနင်းအေးအတွက် ပူလောင်ခြင်းက အချစ်၏ အဆိပ် များပင်ဖြစ်လေတော့သည်။ တစ်ကိုယ်ရည်စာကာယ နေလာခဲ့သူမို့ အချစ်၏ လောင်ကျွမ်းခြင်းဒဏ် မခံနိုင်ဝံ့လေသလား။ သို့တည်း မဟုတ် မရနိုင်သော အချစ်ကိုမှ တစ်တစ်သဖြင့် ပူလောင်ရခြင်း လေလား။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်ကြားထဲ မွေးစားသား ရှိန်းမောင်က ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှ၏။

ရှိန်းမောင် ပြန်လာသည့်အတွက် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို ကျွန်ုပ် ဦးစွဲရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ သူ့အဆိုအရ သည်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်မှာ

ကြာမြင့်ပေဦးမည်။ ရှိန်းမောင်ကို ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိကြည့်ရသည်မှာ သည်တစ်ခေါက် ဝနာမငြိမ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

'မင်း ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ၊ အဖေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း' ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အဖေ'

'မညာပါနဲ့၊ ဘာသားရယ်၊ မင်းပုံစံကို ငါကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပါတယ်'

ရှိန်းမောင်ကို ကျွန်ုပ် စစ်ကားအစ်လိုက်သဖြင့် သူ့ပုံစံက မနေတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့အလျင်လို မနေရဲတော့။ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်သူ တစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်နေပြန်သည်။ သူ့ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ကျွန်ုပ် သိချင်လာမိသည်။

သူ့အား မေးကြည့်လည်း အခြေအနေက ထူးခြားလာ မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရှိန်းမောင်အား ကျွန်ုပ်သတိပေးမိသလို ပြောဆိုမနေတော့ဘဲ သူ့ဘယ်ကိုသွားသည်၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်သိရှိရန် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို သုံးစွဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

'အဖေ၊ ခရီးထွက်မလို့ဆို'

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ'

'မောင်ပုပြောတာအဖေ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမှာလဲဟင်'

'အင်း... ပစ္စည်းအခြေအနေအရ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်

တော့ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ် သားရဲ့

ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် ရှိန်းမောင်မျက်နှာကလေးမှာ ဝင်းပသွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မရှိခိုက် ရန်ကုန်တွင် သူစိတ်တိုင်းကျ သောင်းကျန်း ချွံ ရတော့မည်မို့ ရင်ထဲပျော်ရွှင်သွားလေဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ် အနေနဲ့ မန္တလေးသို့ ခရီးထွက်မည်ဟု အကြောင်း ပြကာ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ဆေးကိုသုံး၍ ရှိန်းမောင်နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

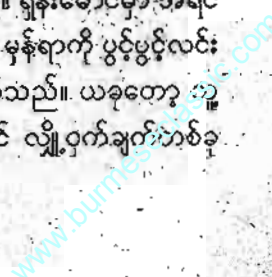
'ကျွန်တော် ဘူတာရုံအထိ လိုက်ပို့ပေးရမလားအဖေ' 'နေပါစေကွာ အဖေမိတ်ဆွေတွေ ပါမှာပဲ၊ အိမ်မှာပဲနေခဲ့' ရှိန်းမောင်က သူ့အပေါ် စိတ်ချယုံကြည်သွားပြီဟု ထင်မိသည်။

ရှိန်းမောင် ဘယ်တွေသွားနေသလဲ...

ရှိန်းမောင် ဘာတွေလုပ်နေသလဲ...

ကျွန်ုပ် သိချင်လှသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ မြနင်းအေးနှင့် ဖတ်သက်လာလျှင် ပူ လောင်စွာ ခံစားတတ်သကဲ့သို့ ရှိန်းမောင်နှင့် ဖတ်သက်လျှင်လည်း အမြဲပူပင်ရတတ်သည်။

မွေးစားသားဆိုပေမယ့် ဖတ်ဝန်းကျင်အမြင်အရ သား အဖအရင်းလိုချစ်ခင်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်သည်။ ရှိန်းမောင်မှာ အရင် ဘုန်းက မလိမ်တတ် မညာတတ်၊ ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောဆိုတတ်သူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့ ချစ်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်ကို မပြောချင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက်ချက်ဘစ်ခ

တော့ ရှိနေရှာလေပြီ။

ထိုအရာကား ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်သော ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို အဖြေမှန်ဖော်လာစေရန် ကျွန်ုပ်မှာတာဝန် အရှိဆုံးဖြစ်သည်။

အိုဒီရင်ကလပ်၌ ချောမောလှပသော ကောင်မလေး တစ်ဦးက သီချင်းဆို၍ဖျော်ဖြေနေသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ နာမည် မှာကေသီဖြစ်၏။ ကေသီ၌ စံပယ်တင် ပဲ့လေးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုပဲ့လေးနှင့်လာရောက်သူညှပ်ပရိသတ်အား ဖမ်းစားထားသည်ဟု ဆိုလျှင် မမှားပေ။

ထိုစားသောက်ခန်းမ၏ ရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံ၌ စပါးကြီးမြွေတစ် ကောင်ညှိခံထားရသလို ဖြစ်ခံနေရသူကား ရှိန်းမောင်မင်ဖြစ် သည်။ ရှိန်းမောင်ရှေ့တည့်တည့်၌ ဂျော်နီဝါးကားပုလင်းတစ်လုံး ရှိ၏။ တစ်ခါမှ အရက်မသောက်ဖူးသူ ရှိန်းမောင်က ကေသီကို စွဲလမ်းစိတ်နှင့် အရက်မသောက်ရင်း ရီဝေစွာ ဝေးကြည့်နေ သည်။

ကျွန်ုပ်က သူနှင့် တည့်တည့်စားပွဲတစ်လုံး၌ ရှိနေသည် ကို သတိပြုမိဟန်မတူ။

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကိုသောက်ရင်း နုပျိုသော အဆင်းရှိသော ကျွန်ုပ်အား ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် မှတ်မိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အခန်း (၃၉)

မန္တလေးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားပြီဟု စိတ်ချယုံကြည် ထားလေဟန်ရှိသည်။

'ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း'

လက်ခုတ်ဩဘာသံကြား၌ ကေသီတစ်ယောက် ကောင်း ကောင်းအောင်ပွဲခံနေလေပြီ။

ကေသီက သီချင်းသီဆို ဖျော်ဖြေပြီး ရှိန်းမောင်ရှိရာ စားပွဲ သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

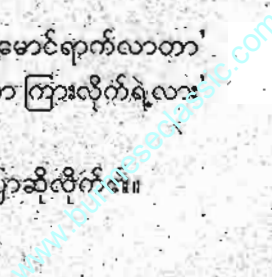
'မောင် ရောက်နေတာကြာပြီလား'

'ဟင့်အင်း... ကေသီ သီချင်းဆိုမှ မောင်ရောက်လာတာ'

'ကေသီဆိုတဲ့ မြကြာယံသီချင်းကိုကော ကြားလိုက်ရဲ့လား'

'အင်း'

ရှိန်းမောင်က စိတ်ပေါလေဟန် ပြောဆိုထိုက်၏။

‘မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်’

ကေသီက ရှိန်းမောင် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်မိသည်။ ရှိန်းမောင်၏မျက်နှာက သဝန်တိုတတ်ကြောင်း သိသာပေါ်လွင်လှသည်။

မြကြာယံသီချင်းကို သူ မကြိုက်မဟုတ် ကြိုက်သည်။ သို့သော် ကေသီအား သူတစ်ယောက်တည်း အားပေးချင်သည်။

အခုလိုစားသောက်ခန်းမအတွင်း ယောက်ျားလေးအများက အားပေးသည်ကို သဘောမကျသလို ဖြစ်နေမိသည်။

အထူးသဖြင့် ကေသီ၏အလှအပကို တခြားသူစွဲမက်မှာ စိတ်မချနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်ုပ်မြင်ကွင်းထဲ မွေးစားသား ရှိန်းမောင်အား စားသောက်ခန်းမ၌ သီချင်းဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ကျွန်ုပ် လုံးဝသဘောမတူနိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့် သဘောမတူရသနည်းဟုဆိုလျှင် ရှိန်းမောင်အပေါ် ကျွန်ုပ် ဖခင်အရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထားရှိအပ်သော မေတ္တာတရားကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရှိန်းမောင်၏ အနာဂတ် ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်၌ တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။

ရှိန်းမောင်မှာ ကျွန်ုပ် အထင်ကြီးသည့်သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးကိစ္စများ၌ အစစအရာရာ မျက်နှာလွဲ၍ ရနိုင်

သည်။

တိုတယ်တစ်ခုမှ သီချင်းသည်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ရှိန်းမောင်အား အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးမသွားစေချင်ပါ။ သီချင်းသည် လေးကို ကျွန်ုပ် အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

အိုရီရင့်ကလပ်၌ ခပ်လည်လည်ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသောအခါ သားဖြစ်သူ ရှိန်းမောင် ကိုယ်စား ရင်နှင့်စွာ ခံစားရသည်။

မိန်းမဟူသည် မြစ်ကဲ့သို့ကွေ့ကောက်တတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။ မြန်းအေးလည်း ထိုနည်းတူပင် ကျွန်ုပ်အား လိမ်လည်လှည့်ဖျားခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

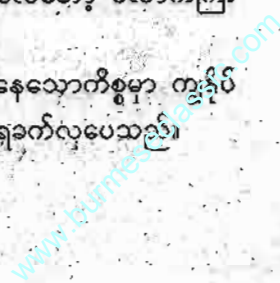
ရှိန်းမောင်နှင့် ကောင်မလေးမှာ စိတ်ကောက်နေရာမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချောမြူရင်း အဆင်ပြေစပြုသွားကြလေပြီ။

ရှိန်းမောင်က သူ့ကောင်မလေးနှင့် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသော စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

‘မောင့်အဖေကကော ကေသီတို့ကိုစွဲကို မသိဘူးလား’

‘ဟာ... ဘယ်အသိခံလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ ကေသီရဲ့ဖေဖေက သူတစ်မျိုး၊ သူကိုယ်တိုင် လူပျိုကြီးဖြစ်နေလေတော့ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူးလေ’

‘ကျွန်ုပ်ရှေ့တည်တည်၌ ပြောဆိုနေသောကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်အကြောင်းသာ ဖြစ်နေသဖြင့် အနေရခက်လှပေသည်။’

သူခရီးထွက်သွားတယ် ကေသီရဲ့ အဖေပြန်လာတော့မှ
မောင်တို့ကိုစွဲကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြည့်ကြသေးတာနဲ့
ကွာ

အို... မောင်ဖေဖေက သဘောမတူရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ

အဲဒီတော့လည်းမောင်တို့

ကျွန်ုပ်ခိုးပြေးကြတာပေါ့ကွာ

ရှိန်းမောင်တုန်လုပ်သွားမိသည်။ သူတို့ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်စူးမိကြပါပေကောလား..

မိုက်လိုက်ပါပေ ရှိန်းမောင်ရယ်

သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှ ပြောပြနေမိ၏။

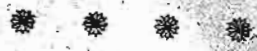
ရှိန်းမောင်အား ကေသီဆိုသောမိန်းကလေးနှင့် ဘယ်နည်း
နှင့်မှ သဘောမတူနိုင်။

* ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်နေသော်
လည်း အဆင့်အတန်းခွဲခြားသည်မဟုတ်။

ကေသီ၏ ပုံစံကို ကျွန်ုပ် သဘောမကျသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

သဘောမကျခြင်းမှာ အိုဒီရင့်ကလပ်၌ လူတကာ၏
အဖော်ဖြစ်ခဲ့၊ ဘဝအာမခံချက်ရှိသည်ဟုဆိုစေကာမူ နှလုံးသား
အာမခံချက်တော့ မရှိနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ မနက်ဖြန်မနက်ပြန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရှိန်းမောင်ကတော့ ကျွန်ုပ်အား မန္တလေးမှ ပြန်လာသည်
ဟု ထင်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၄၀)

'ကျွန်တော့်ကို အဖေခေါ်တယ်ဆို'

'အေး... ထိုင်လေ သားရဲ့'

ကျွန်ုပ်က မန္တလေးမှပြန်လာသည်ဟု လိမ်ညှာရင်း ရှိန်းမောင်အား ကေသီနှင့်ကိစ္စကို မေးမြန်းရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

'သား အခုတလော ဖိုဒီရင့်ကလပ်က ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို'

ရှိန်းမောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။

'ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ အဲဒါ သားချစ်သူပါ'

'ဘာ... မင်းချစ်သူ ဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ခက်ထန်မာကျောသော အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး အသံက ခပ်မာမာဖြစ်လာသော

ကြောင့် ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် တုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။
'သူက ရှိုးရှိုးသားသားလေးပါ ဖေဖေ၊ ပိုက်ဆံခံရလို့ အိုဒီ
ရင့်ကလပ်မှာ သိချင်းဆိုတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးနေရပေမယ့် တခြား
မိန်းကလေးတွေလို ယောက်ျားတကာနဲ့တွဲပြီး ပျက်စီး နေတတ်တာ
မျိုး မဟုတ်ပါဘူး'

ရှိန်းမောင်က ချစ်သူဘက်မှကာကွယ်၍ ကျွန်ုပ်အား မျှော်
လင့်တကြီး ပြောဆိုနေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကေသီ၏ ဝပြာပုံဆိုပုံ နေပုံထိုင်ပုံက
အစ သူ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်အားလုံးကို သုံးရက်တိတိ ဝဏ္ဏ
သိဒ္ဓိဆေးသောက်၍ အိုရီရင့်ကလပ်သို့ သွားရောက်ရင်း ရှာရှာဖွေ
ဖွေ စုံစမ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရှိန်းမောင် မသိနိုင်သောကိစ္စများကိုပင်
ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရလေပြီ။

ထို့ကြောင့်...

'အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ဒီကောင်မလေးနဲ့ လုံးဝ
သဘောမတူနိုင်ဘူး သား'

'စဉ်းစားပါဦး အဖေရယ်၊ သူ့အခြေအနေ တယ်လီဒို
တယ်ဆိုတာ အဖေကိုယ်တိုင် လေ့လာပြီးမှ ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ'

ရှိန်းမောင်က ချစ်သူတစ်ယောက် အပြစ်မရှိဘဲ ဆုံးရှုံးသွား
မှာကို ကြောက်သောကြောင့် ဆင်ခြေပေး၍ ပြောဆိုလိုက်ပြန်
သည်။

'ဘာမှ စဉ်းစားမနေနိုင်ဘူး ရှိန်းမောင်၊ မင်း တစ်ခဲပဲ

စဉ်းစား။ အဲဒါကတော့ ကေသီကို အဆက်အသွယ်မဖြတ်နိုင်ရင်
ငါ့ကို အဖေလို့ ဘယ်တော့မှမသတ်မှတ်နဲ့ ဒါပဲ'

ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် ပြင်းထန်လှသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏
အမိန့်ဩဇာကို ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့။

အခန်း (၄၁)

နဂါးနက်ဂိုဏ်းမှ တန်ပြန်သူလျှို့

အပြင်ဘက်၌ လရောင်မရှိ။ ငမိုးရိပ်ချောင်းဘက်အစစ်
ရှိ တိုက်ပျက်ကြီးက တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို မှောင်ပိန်းလျက်ရှိသည်။
လူအားလုံး အိပ်ခက်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း တိုက်အိုပျက်ကြီးအတွင်း အရိပ်
များက လှုပ်ရှားစပြုနေရှာလေပြီ။

နဂါးနက်ဂိုဏ်းက စခန်းပြောင်းရန် ကားတစ်စီးပေါ်သို့
ပစ္စည်းများ တင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ပယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ထွန်းညှိ
ထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ နဂါးနက်ဂိုဏ်းသားများ အစည်း
အဝေးတစ်ခုကို ကျင်းပနေသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်က ခုံတန်းရှည်၌ ထိုင်နေသူခေါင်းဆောင်များ အားလုံးအပေါ် တစ်ဝက်တစ်ဖျက် အလင်းရိပ်သက်ရောက်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကုလားထိုင်ရှည် တစ်လုံး၌ထိုင်လျက် 'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာအား အမှောင်က ကွယ်ထားသည့်အပြင် နဂါးနက်ဂိုဏ်းသားအားလုံးမှာ' ခေါင်းစွပ်များနှင့်ဖြစ်၏။

'စီအိုင်ဒီ စုံထောက်အဖွဲ့က ကျုပ်တို့စခန်းကို သိရှိသွားတယ်ဆိုတာ အားလုံးရှုံ့ ပေါ့လျော့မှုကြောင့်ပါပဲ'

'ဒီတော့ ကျုပ်တို့ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားတွေအားလုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သွေးမကွဲအောင်နေကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်...'

အရင်ကလို ကျုပ်တို့အားလုံး တစ်စုတစ်စည်းတည်း နေလို့ မရပေမယ့် စုစည်းလို့ရနိုင်မလို့ နေရာတစ်ခုကို သတ်မှတ်ပေးပါမယ်'

အားလုံးက ခေါင်းဆောင်ကြီးပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို ပြောင်းကြမလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး' ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ကို

'ဗျာ'

မေးမြန်းလိုက်သော ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်နံပါတ် ခုနစ်ပင် နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ ပေါ်ထွက်လာလေအောင် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

'လူဆိုးစားပြုဆိုတာမျိုးဟာ ဝန်းကျင်တစ်ခုရဲ့ အပစ်ပယ်ခံ လူတန်းစားပဲ၊ ဒါကြောင့် မြို့ပြင်၊ တိုက်ပျက်၊သင်္ချိုင်းကုန်း၊ ဖုန်းဆိုး၊ဘုရားပျက်စတဲ့ နေရာမှာပဲ နေကြရလိမ့်မယ်လို့ ပုလိပ်အဖွဲ့က ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားကြမှာပဲလေ...'

'ခဲဒီအချက်ကို ကျုပ်တို့က သမားရိုးကျ နည်းအတိုင်း မြို့ပြင်ကိုပဲ တွက်နေရင်တော့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းဆိုတာ မြန်မာပြည်တွင်းကနေ ကမ္ဘာ့အပြင်အထိ ရောက်သွားနိုင်တယ်...'

'ဒါကြောင့် ပုလိပ်အင်စပက်တာတွေ ဘယ်လိုမှ မရှာနိုင်အောင် သူတို့မထင်ထားတဲ့ မြို့လယ်ခေါင်မှာပဲ ခြေရာဖျောက်နေလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို သဲလွန်စရကြမှာ မဟုတ်ဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အကြံဉာဏ်က ကောင်းမွန်လှသော်လည်း အားလုံးက မြို့လယ်ခေါင်၌ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို ထားရှိရန်ကိစ္စအတွက် ယုံကြည်မှုနည်းပါးသလို ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

'ဖြစ်ပါ့မလား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်၊ မကြာသေးခင်က သင်္ဘောပျက်ကိုသွားရှာဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မဂိုလမ်းက ရာဖီရာမန်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် အင်စပက်တာနေမြင့်ဆိုသူက ခြေရာခံလိုက်နေပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကစဉ်းစားလိုက်ရင်း...

'ဒီအတွက်စိတ်မပူပါနဲ့'

'ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နေမြင့်ကို အလျင်အင်စပက်တာတွေလိုပဲ

ပိုင်နက်ထဲကို အရောက်ခေါ်ပြီး စည်းရုံးကြည့်ဦးမှာပါ။

'ဒီကောင်က သိပ်ခေါင်းမာတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'အဲဒီတော့လည်း 'လူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပေါ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမှောင်ထဲမှနေ၍ ဆွေးနွေးတင်ပြသမှုကို စိတ်ရှည်စွာဖြေကြားပေးနေသည်။

အင်စပတ်တာနေမြင့်နှင့် ပတ်သက်၍ ခေါင်းဆောင်များက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြ၏။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနှင့် နကမ္မတီလုံးဝ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော အမူအရာမတွေ့ရဘဲ အင်စပတ်တာ နေမြင့်အကြောင်းကို ခေါင်းထဲပင် ထည့်ထားချင်ပုံမရ ထို့ကြောင့် တခြားကိစ္စများကိုသာ ဆက်လက်ပြောဆိုမှာကြားနေလေတော့သည်။

(အထက်ပါကိစ္စများဖြစ်ပျက်ပြီးနောက်ပိုင်း တစ်လကျော် နှစ်လနီးပါးခန့် ပုလိပ်အဖွဲ့က ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအပေါ် ခြေရာခံမရနိုင်ဘဲရှိကြောင်း သိရှိရ၏။)

(ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ အကြောင်းကို သျှောင်တစောင်းစာအုပ်၌ ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။)

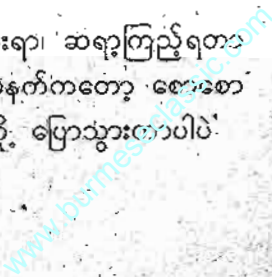
အခန်း (၄၂)

ရှိန်းမောင်အနေနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ကြွယ်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၌ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည်ဟု ထင်ကာ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ရည်းစားလူလူ အူနုကျွဲခတ်သလို လူငယ်ပီပီကေသီနှင့် ချစ်ခြင်းကို ခွဲရကောင်းမလားဟု အထင်မှားတွေးမိကာ သားအဖချင်းပင် စကားလုံးဝမပြောဘဲ နေမိကြသည်။

တစ်နေ့သ၌ . . . ရှိန်းမောင်အပြင်မပြန်လာစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ကြွယ် အားမတွေ့ရ။ တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ဖုကိုသာတွေ့ရသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်မိရာ . . .

'မပြောတတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရာ၊ ဆရာ့ကြည့်ရတာ အခုတလော မျက်နှာလဲမကောင်းဘူး၊ မနက်ကတော့ စော့စော့စီးစီး ပစ္စည်းတွေပြင်ပြီး ခရီးထွက်မယ်လို့ ပြောသွားတာပါပဲ'

ဟေ

ဒါနဲ့ ဘယ်ကိုခရီးထွက်မယ်လို့ ပြောသွားသေးလဲ

အဲဒါလဲမပြောဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့

ရိုန်းမောင် ဝဉ်းစားရခက်သလိုလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့နေထိုင်လာသောကာလအတွင်း သည်လိုပုံပင်ပန်းမှု၊ တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်ဘူးနဲ့။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ကိစ္စအဝဝမှ သူ့အိပ်ယောဂ မကင်းဟု ယူဆထားမိသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က သူ့အပေါ် မွေးစားသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မဆက်ဆံဘဲ သားအရင်းလိုဆက် ဆံတတ်ပုံကို သတိရမိတိုင်း ကျေးဇူးတရားကို သူ့မမေ့နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိသည်။

အဖေ ကျွပ်ကိစိတ်ဆိုးပြီး ခရီးထွက်သွားတာများ ဖြစ်နေလေသေးမသိဘူး မောင်ပု

မပြောတတ်ဘူးလေ

ရိုန်းမောင်၏ဒေါသက မောင်ပုထံသို့ ကူးစက်လာလေတော့သည်။

ခင်ဗျားပြောတတ်တာ ဘာရှိသေးလဲ၊ သွားစမ်းဗျာ၊ ကျွပ်မျက်စိရေ၊ ခင်ဗျားမနေစမ်းနဲ့

မောင်ပုမှာ ကြားထဲမှ ဘုမသိဘမသိ အဟောက်ခံလိုက်နေသဖြင့် ရင်ထဲကျေမချမ်းဖြစ်နေမိသော်လည်း လုံးဝပြန်မပြောဘဲ သဖြင့် အမိန့်အတိုင်း ဧည့်ခန်းမှ ရိုက်ချိုးစွာဖြင့် ထွက်ခွာသွားရလေတော့သည်။ ရိုန်းမောင်အနေနှင့် အခင်ပြောသားသည့်စကားကို

သတိရမိသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ရန် စဉ်းစားရလေတော့သည်။ သူ့စဉ်းစားသည့်အထဲ၌ ချစ်သူကေသီ၏ အကြောင်းက ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်လေသည်။

အင်း.. ဟုတ်ပြီ၊ ကေသီကိုဒီကိစ္စ ငါပြောပြနေပြန်မယ် ခေါင်းထဲ စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း ဖခင်နှင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ချစ်သူကေသီအား ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖုန်းဆက်နေမိသည်။

ဟယ်လို.. ကေသီလား၊ မောင်ပါ ရိုန်းလေ တစ်ဖက်မှကေသီ ဖုန်းကိုင်၍ စကားပြောနေမှန်းသိသည်နှင့်...

ပြောရမှာတော့ ဇာတ်လမ်းကသိပ်ရှည်နေသလိုပဲ ကေသီ၊ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်တို့ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုခရီး ဆက်ရမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရအောင် ချိန်းထားတဲ့နေရာကိုသာ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်။

ရိုန်းမောင် ဖုန်းတိုချလိုက်၏။

ထိုကိစ္စအား ကေသီသာ ပြည်ပြည့်စုံစုံသိသွားလျှင် သူ့အပေါ် မည်မျှအပြစ်တင်ပြောဆိုနေရှာမလဲ မတတ်နိုင်ပါ။ ထိုကိစ္စကို အခုကတည်းက ပွင့်လင်းစွာ ပြောမထားလျှင် နောင်အခါ ပိုမိုရှုပ်ထွေးသွားနိုင်သည်။ သိပ်ကြာပါ။ ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ ကေသီတစ်ယောက် မြင်းလှည်းငှားရမ်း၍ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းခကိုရှင်း၍ ရိုန်းမောင် ထိုင်စောင့်နေသည့်နေရာ

သို့ အမောတကောရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

‘ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မောင်’

‘အဖို့က်ကစပြာသာဒ်မီးလောင်နေပြီလေ’

‘ဟင်... ဘယ်လို’

ရိုန်းမောင်က ရုတ်တရက် ခေါ်သဟကြီးပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ကေသီမှာ လုံးဝနားလည်ရခက်သလို ဖြစ်သွားမိသည်။

သူ့အနေနှင့် ရိုန်းမောင်မှာ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်သော ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သည်လိုပြဿနာမျိုးရှိလာလိမည် မထင်ခဲ့။

‘ကေသီကို မောင် အစကတည်းက တားမြစ်ထားတာ အိုရီရင့်ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာလေ ဒီအလုပ်လုပ်လို့ ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ ကေသီရယ်၊ မောင် ကေသီကို ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်။’

‘အခုတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က ကေသီအပေါ် ဒီအလုပ်လုပ်လို့ အမြင်မကြည်မလင်ဖြစ်လာပြီလေ’

ကေသီက ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်မို့ ဘာမှမပြောသာ ငြိမ်နေလိုက်၏။

အခန်း (၄၃)

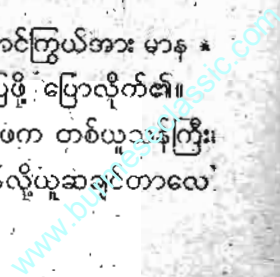
လူတစ်ယောက်၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုစီရှိတတ်စမြဲ။ ဦးအောင်ကြွယ်၌ သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေသလို ကေသီတို့အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသည်မှာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ရလေသည်။

‘ကေသီကိုယ်တိုင် မောင့်ဖေဖေကိုနားလည်အောင် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြပေးပါမယ် မောင်ရယ်’

ရင်နှင့်အောင်ချစ်ရသူဖြစ်၍ ရိုန်းမောင် စိတ်ဆင်းရဲမှာ အိုမလိုလားခဲ့။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ကာ ဦးအောင်ကြွယ်အား မာန * နှိမ်လျက် ကျေနပ်လောက်အောင် ရှင်းပြဖို့ ပြောလိုက်၏။

‘ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူးကေသီ၊ ဖေဖေက တစ်ယူသန့်ကြီး၊ ခြေတမ်း သူပြောတာ သူလုပ်တာမှ အမှန်လို့ယူဆရင်တာလေ’

‘ဩဇာ’

ကေသီတစ်ယောက် ဦးအောင်ကြွယ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ ဘာမှမပြောသာဟု တွက်ဆထားလိုက်မိသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်၏အန္တရာယ်က မသေးလှ။

အရင်ကဲ့သို့ ခရီးထွက်သွားပြီဟု အကြောင်းပြလျက် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို သောက်သုံးကာ အိုဒီရင့်ကလပ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာ၍ ကေသီဆိုသောမိန်းကလေးကို သတ်ဖြတ်ရန် ပရိယာယ်တစ်မျိုးနှင့် ကြိုးစားချဉ်းကပ်၍ နေလေတော့သည်။

ကေသီ၏အလုပ်မှာ စားသောက်ခန်းမ၌ ယမကာ သောက်သုံးသူများကို စန္ဒရာတီးခတ် ဖျော်ဖြေပေးရမည့်အလုပ် ပင်ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲ၌ ချစ်သူနှင့်ဝေးရမည့်အရေးကို ပူဆွေးသောက ရောက်နေရသော်လည်း...

ယမကာ သောက်သုံးသူများ မပျင်းရိသွားစေရန် ဒီရာ သုံးအား၏ လှေကလေးသီချင်းကို စန္ဒရာတီးခတ်ဖျော်ဖြေပေး နေသည်။

သူမ၏အနား၌ ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် ဖခင်မှာကြား သည့် စကားကို မြင်ဝယ်မကျနားထောင်သောပုံစံနှင့် ရောက်မလာ နိုင်သေး။

ရောက်လာသူက နုလျှိုလန်းဆန်းသောအရွယ်ကလေး ဖြစ်နေသည့် သူငွေဦးအောင်ကြွယ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

‘အစ်မကို ဟောဟိုအစ်ကိုကြီးက ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဆုခိုး မြှင့်ပါတယ်’

သီချင်းဆုံးသွားသည်နှင့် စားပွဲထိုးကလေးက ဆွဲကြိုး တစ်ကုံးခိုးမြှင့်ကြောင်း လာပြော၍ ပေးအပ်လိုက်၏။

‘ဘယ်သူပါလိမ့်’

‘ဆွဲကြိုးခိုးမြှင့်သူ လူစိမ်းကိုကြည့်ရင်း ကေသီ အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မ အနုပညာကို ရိုးရိုးပဲ ခိုးမြှင့်ရင် ကေသီကျေနပ်ပါပြီ။ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာမလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုလက်ဆောင် ဆွဲကြိုးကလေးကို ပြန်ယူပါနော်’

ဦးအောင်ကြွယ် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကေသီဆိုသည့် သီချင်းသည်ကလေးကို အထင်တကြီးမရှိခဲ့။ ထို့ ကြောင့် အရင်မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ငွေနှင့်ပေါက်၍ စည်းရုံးပြီး အပျောက်ရှင်းပစ်ဖို့အထိ ကြံစည်ထားပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော်ကေသီက သူထင်ထားသလို ငွေနောက်လိုက်လာ သည့် မိန်းကလေး မဟုတ်သဖြင့် အကြံအစည် ဗျက်သွား၏။

‘ယူပါကွယ်၊ အစ်ကိုက စေတနာနဲ့ ပေးတာပါ’

‘အစ်ကိုစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်’

‘ညီမတို့အတွက် နောက်တစ်ခါ အစ်ကိုခိုးမြှင့်ချင်တယ်ဆို နောက်ခုပ်သာနာနာတီးပေးပါနော်၊ လက်ခုပ်သံကလေးတွေ ဆူညံ

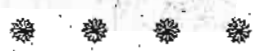
ဝေစီနေသမျှ ညီမရဲ့အနုပညာဟာ ထာဝရအခွင့်ရှည်နေမှာပါ
ကေသီက တစ်ဖက်သားနားလည်အောင် ပြောပြ၍
ဆွဲကြိုးကို အတင်းပြန်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

‘အင်း... အာဂမိန်းကလေးပါလား’

ဦးအောင်ကြွယ်က ကေသီနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အထင်
အမြင်သေးခဲ့သမျှကို နောင်တရမိလေတော့သည်။ ကေသီအား
ပျော့ညံ့ညံ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်းကို သတိထား
မိလိုက်၏။

ဖခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာတရားကားကြီးမားလှပေစွ။

ရိုန်းမောင်အပေါ် တားမြစ်၍မရနိုင်မှန်းသိ၍ သူ ကိုယ်
တိုင် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးသောက်လျက် ရုပ်သွင်ပြောင်းလဲပြီး အိုရီရင့်
ကလပ်သို့ ကေသီအားသတ်ဖြတ်ရန် ရောက်လာသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့
ရလေသည်။ ဦးအောင်ကြွယ်အနေနှင့် မြနင်းအေးကလွဲ၍ တခြား
မိန်းကလေးများကို အဘယ်ကြောင့်မှန်းနေရသနည်း။

မြနင်းအေးက ကန်တော်ကြီးပန်းခြံသို့ ချိန်းဆိုထားသည်
အတိုင်း စောလျင်စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

‘တော့... ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်းကွ’

ပင့်ကူနက်တိုက်သားနှစ်ဦးမှာ မြနင်းအေးကို လှမ်းမြင်
လိုက်သည်။

‘အဲဒါ အင်စပက်တာနေမြင့်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး
မဟုတ်လား’

သက္ကလတ်ဦးထုပ် အပျော့တစ်လုံးကို ခပ်အုပ်အုပ်လေး
ဆောင်းထားသူက ပြောလိုက်၏။

‘ဟီး ဟီး ဟုတ်တယ်၊ အတော်ကိုလှတဲ့ဟာလေးပဲနော်၊
အခုနေ သူ့ကို ငါတို့စခန်းကိုဖမ်းခေါ်သွားရရင် ကောင်းမလား’

‘အေး... ကောင်းတယ်’

တစ်ယောက်က စကားစလိုက်သဖြင့် ကျန်တစ်ဦးက
အလိုက်သင့်ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

အခန်း (၄၄)

မြနှင်းအေး၏ ကံကြမ္မာက ပင့်ကူနတ်ဂိုဏ်းသား နှစ်ယောက်ထံတွင် ရှိနေသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်က ရောက်ရှိမလာသေး။ ပင့်ကူနတ် ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်က တဖြည်းဖြည်းအနားသို့ တိုးကပ်လာခဲ့ကြ ၏။ မြနှင်းအေးက အန္တရာယ်ကို မမြင်မိသေး။

‘ဟိတ်’

အမယ်လေး

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အစကတည်းက ကြောက်လန့်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် သွားခေါခေါနှင့် ပင့်ကူနတ် ဂိုဏ်း သားတစ်ဦးကို တွေးခနဲမြင်လိုက်ရသည့်အခါ လှူဇာတ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားမိပြီး ကြောက်အားလန့်အားနှင့် လန့်အော်လိုက်မိလေ တော့သည်။

‘ဟို... လွတ်နော်... လွတ်’

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးက မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်ထားသော ကျစ်ကားကလေးဆီသို့ မြနှင်းအေးအား အတင်းအဓမ္မခေါ်ရန် ကြံစည်နေကြသည်။

မြနှင်းအေးက လူဆိုးနှစ်ယောက်အကြား ချစ်သူနှင့် ချိန်းထားသောနေရာမှ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက ပြန်ပေးဆွဲသည့် အခြေအနေသို့ မလွဲမသွေ ကြုံလိုက်ရလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဆွဲလားယမ်းလား လုပ်နေလေသည်။ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ လူပြတ်သောမနက်ခင်းဖြစ်၍ အကူအညီပေးမည့်လူဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါးလွန်းလှပေသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ လွတ်လိုက်စမ်း’

အမိန့်ဩဇာသံနှင့်အတူရောက်ရှိလာသူ အင်စပက်တာနေမြင့်ပင် ဖြစ်သည်။

‘မင်းက ဘာကောင်မို့ ငါတို့ကိုအမိန့်ပေးရတာလဲ’

‘ဪ... မင်းတို့က ငါဘာကောင်ဆိုတာကို သိချင်တာကိုး၊ ကဲကွာ’

‘ခွပ်’

‘အင်’

အင်စပက်တာနေမြင့်က ပြောပြောဆိုဆို မြန်မာ့လက်ဝှေ့နည်းကိုသုံး၍ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများကို လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

‘တိုင်း’

‘ဘုံး’

အင်စပက်တာနေမြင့်၏ တိုက်ကွက်များက လျှပ်တပြက်တဖန်အတွင်း ပိရိသေသပ်စွာ လေ့ကျင့်ထားသောကြောင့် တိုက်ကွက်တိုင်းလိုလိုပင် ထိရောက်မှု အပြည့်အဝရှိနေလေပြီ။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း သည်တစ်ကြိမ်တော့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အသာစီးမရနိုင်ခဲ့ကြ။

အချစ်အတွက်နှင့် ရည်းစားလူလှ တိုက်ခိုက်နေရသော အနေအထားဖြစ်သောကြောင့် အင်စပက်တာနေမြင့်မှာ အစွမ်းကုန် ကြံပြုလေတော့သည်။

‘ကိုကို သတိထား’

မြနှင်းအေးက စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများက လက်ထဲ၌ ဓားကိုယ်စီနှင့် လက်ထဲကိုင်ဆောင်ထားသော ဆောင်ဓားနှစ်လက်က ဇီဝိန်ဖြွေဖို့ အသင့် ဖြစ်နေရှာလေပြီ။

မြနှင်းအေးက ပူပင်သောကမျက်နှာလေးနှင့် ငေးကြည့်နေကြောင်းသတိထားလိုက်မိသည်။ ဓားလမ်းကြောင်းများကို ကွေ့နှောင်ရသော အတတ်ပညာက သည်းထိပ်ရင်ဖိုဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများက ခေသူများမဟုတ် လျှပ်တစ်

* ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

မြက်ထိုးဖောက်နိုင်သော ဂန္ထီရတီကပ္ပညာတို့ ပြည့်ဝသူများပင် ဖြစ်၏။

ဝစ်ခန့် ရောက်ရှိလာသော ဓားအစင်းစင်းက ရင်ထိတ် စရာကောင်းလောက်အောင် မျက်နှာရှေ့တည့်တည့် ဧဝရမ်းနေ တတ်သည်။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရသည်နှင့် လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူထားသူဖို့ ပိုပြီးသတိထားရလေတော့ သည်။

ပြင်းထန်လှသော ဓားချက်များက ရင်ကို တစ်ချက် ကလေးသတ်လစ်သွားရုံနှင့်ပင် စူးနစ်သွားစေနိုင်သည်။

ခြင်

သူတို့ဓားချင်း ဝိခတ်မီးပွင့်ထွက်သွား၍ နေမြင့်က နှစ် ယောက်ကြားမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး မထိန်းနိုင်ဘဲ ရုန်းကန်ထွက်လာခဲ့ ရသဖြင့် အနည်းငယ် ဟန်ချက်ပျက်သွားခဲ့ပြီး နာကျင်သလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေရာမှ ရုတ်တရက်ပြန်ထပို့ကြိုးစား လိုက်သည်။ ပုင့်ကူနက်ရိုဏ်း ဓားသမားနှစ်ဦးက သူ့ဓား အံ့ဓား သင့်သော မျက်ရုံးများနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

လွယ်လွယ်တိုက် ခိုက်၍ရနိုင်မည့် လူတစ်ယောက်မဟုတ် တော့မှန်း နားလည်မိလေဟန်ရှိ၏။

ဓားကို လက်ပြန်အနေအထား ကျင့်ကျစ်ပါအောင်ပြောင်း

ကိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ဓားမှာ ဂေါ်ရခါးဓားမြှောင်များသာ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ဓားဦးချွန်ကိုသာမက ထက်မြက်သော ဓား သွားဖြင့် တွက်ခတ်သတ်ပုတ်ခြင်းကိုပါ အထူးဂရုပြုနေရသည်။

အခန်း (၄၅)

မြနင်းအေးက မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရှာသော ကြောင့် မည်သို့မျှ အကူအညီမပေးနိုင်သော်လည်း သူမအား ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းမှ ဓားစာခံအလုပ်မခံရဖို့ သတိနှင့် ရှောင်ရှားနေ သည်။

နေမြင့်က မြနင်းအေးဘက်သို့ ဦးတည်မသွားစေရန် ကာ ကွယ်တိုက်ခိုက်နေရရှာသည်။ တိုက်ခိုက်မှုကား စွမ်းရည်ကိုလျှော့ချ လိုက်လျှင် သူ့အတွက် ချောင်ပိတ်မိသွားနိုင်သည်။

မိုးစားဖြင့် ဦးတည်လာသူ၏လက်သို့ မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခြေထောက်နှင့် တစ်ဖက်သို့ပင် ကန်လိုက်သဖြင့် ဓားသမား တစ်ဦး မှာ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

တစ်ဖက်သို့ အာရုံစိုက်နေစဉ် ကျောနောက်မှ အသစ် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားသော ဓားသမားအား သူ့ဓားနှင့်သူအဆုံး

သတ်ပေးလိုက်၏။

အင်

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားစားသမားမှာ ရင်ဝလီအားတစ်
ချောင်းစိုက်ဝင်လျက် ညွတ်ကွေးလဲကျသေဆုံးသွားခဲ့လေတော့
သည်။ ကျန်ရှိနေသော ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားက အဖော်၏အဖြစ်
ကို ဝေးကြည့်နေရင်း တုန်လှုပ်သွားကြောင်း သတိထားမိလိုက်
သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများအနေနှင့် ထွက်ပြေးဖမ်းထုံးစံ
မရှိကြောင်း သူ့သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကျန်ရှိသောစားသမားမှာ သူ
အား အသေခံတိုက်ခိုက်ပေတော့မည်။ ထိုထိုက်ပွဲက သူတို့အတွက်
နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် နေမြင့်က ရင်ဝညိုစိုက်ဝင်နေသောစားကို ဆွဲ
နုတ်ရင်း ခားချင်းယှဉ်၍ တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံးက သွက်လက်လျင်မြန်ဆုံး လှုပ်ရှားနေပေမယ့်
ခားချက်များက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လုံးဝမထိခဲ့။

နှစ်ယောက်စလုံးက သတိကြီးစွာ ရှောင်တိမ်းတိုက်ခိုက်
နေသည်။ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသော ခားချက်
များက ကြည့်နေရသူပင် တုန်လှုပ်စရာကောင်းလှပေသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းမှ စားသမားက ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေ
သည်။ ဒေါသစိတ်က သူ၏မှားယွင်းမှုကို ဦးတည်လာလိမ့်မည်ဟု
သိထားသဖြင့် နေမြင့်မှားကွက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။

ရွပ်

အား

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း စားသမားလက်သို့ ခားရှုသွားလေသည်။
သွေးများက ရဲခနဲ စီးယိကျလာခဲ့သည်။

ထပ်မကြိုးစားပါနဲ့ ကိုယ့်လူ့ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်း
ခံလိုက်ပါ။

အင်စပက်တာနေမြင့်က အောင်မြင်စွဲကြွားသောလေ
သံဖြင့် အထက်စီးမှ အမိန့်ပေးပြောဆိုလိုက်၏။

ဟား... ဟား... ဟား။ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားတွေမှာ
အညံ့ခံတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်မှာမရှိပါဘူး။ ကျုပ်ကိုဖမ်းချင်ရင် ကျုပ်
အသက်ကို သေအောင်သတ်ပါ။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားက ခေါင်းမာလွန်းလှ၏။ သူ၏ လက်
မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ နေမြင့်အား အသေသတ်နိုင်
ရေးအတွက်သာ သဲကြိုးမဲကြိုး တိုက်ခိုက်နေသည်။

နေမြင့်ကိုယ်တိုင် မော့ဖိုက်ပင်ပန်းနေသော်လည်း နိဂုံး
မချုပ်နိုင်သေးသော ရန်သူအတွက် စိတ်မအေးနိုင်သေး။ ပင့်ကူနက်
ဂိုဏ်းအနေနဲ့ အဆိပ်ပြင်းသော ပင့်ကူနက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့
ကြောက်စရာကောင်းလှကြောင်းကို သူ့ကောင်းစွာ နားလည်သ
ဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်၏။

ယား

ဝှစ်... ဝှစ်

လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာသော ဓားချက်များကို ခုန်မရှောင်နိုင်ဘဲ လူချင်းဝင်ပူး၍ ကပ်ရွှေောင်လိုက်၏။ အလွန် အန္တရာယ်များသော တိုက်ကွက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဖက် ရန် သူ၏ အားနည်းချက်ပျောက်ကွက်ကို ရှာဖွေရင်း နေမြင့် အနိုင် တိုက် ခိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

‘အား’

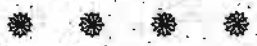
ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားမှာ မျက်စိရှေ့မှောက်၌ပင် ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျသွားရှာလေတော့သည်။ နေမြင့်တစ်ကိုယ်လုံး သွေး များပေကျနေသည်။

မြနှင်းမောင်းက နေမြင့်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ သည်။ အင်စပက်တာတစ်ယောက်၏ဘဝက အသက်ကိုရင်း၍ တာ ဝန်နှင့်ဝတ္ထုများကို ခကျပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေကြောင်းကို သူမ ကောင်းစွာ သဘောမပါကနားလည်ခဲ့ရလေသည်။

‘စိုးရိမ်လိုက်ရတာ အစ်ကိုရယ်၊ အေးဖြင့် အခုမှပဲ ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ်’

အင်စပက်တာနေမြင့်က စိုးရိမ်သောမျက်နှာကလေးနှင့် ကြည့်ရင်း ပြောဆိုနေသည့် မြနှင်းမောင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း... .

‘အစ်ကိုက အေးအတွက် ပိုစိုးရိမ်တာ၊ အစ်ကိုသာအချိန်မီ မရောက်လာရင် အေးကို ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက ပြန်ပေးဆွဲသွားကြမှာ သေချာတယ်’

အခန်း (၄၆)

‘ဒါဆို မိန်းကလေးတွေကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး သတ်ဖြတ်နေတဲ့ ဂိုဏ်းဆိုတာ ပင့်ကူနက်ဇွေပေါ့နော်’

‘မဟုတ်ဘူး အေးရဲ့’

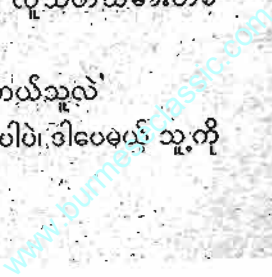
‘ဘယ်လို’

အင်စပက်တာနေမြင့်၏စကားကို မြနှင်းမောင်းက နား လေည်သလို ဝေးကြည့်နေသည်။ သူနှင့်လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်အား သူထမ်းဆောင်နေရသည့် တာဝန် ဝတ္တ ဘားကို သိသင့်သည်ဟု ထင်မိသဖြင့်... .

‘ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအပြင် တခြား လူသတ်သမားတစ် ယောက်လည်း ရှိနေသေးတယ်အေးရဲ့’

‘ဟင်... . ဟုတ်လား၊ အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ’

‘လူသတ်တရားခံကိုတော့ စုံစမ်းဆဲပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို’

ကြည့်ရတာ မိန်းမလှလေးတွေကိုမှ မုန်းတီးနာကြည်းချက်တွေနဲ့ လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

မြနှင်းအေးက တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိသည်။ ကိုလိုနီ ခေတ်၌ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်ဆန် သတ်ဖြတ်သော လူသတ်မှုပေါင်းများစွာ ပေါ်ပေါက်နေသမျှ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝမှာနီးရဖို့လမ်း မမြင်တော့။

ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လားမောင်ရယ်၊ အဲဒီ လူသတ်သမားကို အခုထိမိသေးဘူးလား။

အင်စပက်တာနေမြင့်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

အဲဒီလူဟာ အင်မတန် စိတ်ထားယုတ်မာတဲ့ လူသတ် သမားပဲ အေး။ မိန်းကလေးတွေကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ။ သူ့မှာ အတိတ်ကနာကြည်းချက် တစ်စုံ တစ်ရာကြောင့် စိတ္တ ဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးထားတာ သေချာတယ်။

အဲဒီလူသတ်သမားကိုမိဖို့ ကိုယ်တို့အဖွဲ့က စုံထောက် မလေး နီလာကို ခြေရာခံခိုင်းဖူးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ညဉ့်၎င်းကမလေး လို အယောင်ဆောင်ပြီး စုံစမ်းခဲ့တယ်လေ။

သူ့ကိုတွေ့လားဟင်

တွေ့တယ် အေး။ ဒါပေမယ့် ဖမ်းဆီးမိခဲ့ဘူး။ နီလာက တည်းခိုခန်းတစ်ခုအထိ သူ့က ဖြားယောင်း ခေါ်ဆောင်သွား တယ်။

လူပုံစံက အတော်ကို ချောမောင်လှပပြီး ဥပရိရုပ် ကောင်း မွန်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိတယ်။

မြနှင်းအေးက စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်လက်နားထောင်နေ မိသည်။ နားထောင်နေရင်း လူသတ်သမားကို မျက်စိထဲမြင် ယောင်လာမိသလို ကြောက်ရွံ့မိသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်က ချစ်သူမြနှင်းအေး၏အမူအရာ ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။

ဆက်ပါဦး ကိုကိုရဲ့

ဆက်ပြောရင် အေးကြောက်လန့်နေမှာစိုးလို့ ကိုကို မပြောတာပါ။

ကိုစွမရိုပါဘူး။ အန္တရာယ်ကောင်က ကြိုသိထားတော့ ပို ကောင်းတာပေါ့။

အေးက အင်စပက်တာတစ်ဦး၏ ချစ်သူပီသစွာ သတ္တိရှိ လေသယောင် ဟန်ဆောင်ပြောဆိုလိုက်၏။

အင်စပက်တာနေမြင့်က ပြုံးလိုက်ရင်း စကားကို ဆက် ရန်ကြိုလိုက်သည်။

အဲဒီညမှာ လူသတ်သမားက နီလာကို အခန်းထဲခေါ်ပြီး ချောင်ပိတ်သတ်ဖြတ်ဖို့အထိ ကြိုးစားခဲ့တယ်လေ။ နီလာက လေ့ တွင်ပေးထားတဲ့လူဆိုတော့ ထောင်ထပ်ပိတ်မိမခံဘဲ တိုက်ရင်း နိုက် ရင်း ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးလာရတယ်ဆိုပါတော့။

‘ဒါဆို အဲဒီ လူသတ်သမားကို နီလာကောင်းကောင်း မှတ်မိခဲ့တာပေါ့နော်’

‘ဟာ... ဘာပြောကောင်းမလဲ သိပ်မှတ်မိခဲ့တာပေါ့၊ ချက်ချင်းပဲ ဓာတ်ပုံပညာရှင်တွေ ပန်းချီဆရာတွေကို ခေါ်ပြီး လူသတ်သမားရဲ့ပုံကို ထုတ်လိုက်တာ။’

‘ဟောဒီမှာလေ’

အင်စပက်တာနေမြင့်က ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ အသင့်ကူးလာသော ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

မြနှင်းအေးက ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်မိသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့် ပြောသကဲ့သို့ အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်ရှိ ချောမွေ့လှပသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိထားလိုက်သည်။

မျက်နှာပေါက်အကျဏ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် တူသလိုလိုထင်ရသည်။ မည်သူမည်ဝါဆိုတာတော့ ချက်ချင်းခေါင်းထဲ မပေါ်လာသေး။

‘ရုပ်ကလေးက သနားကမ်းမားနဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာလိုက်တာ လွန်ရောနော်’

‘အင်း... သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့အေးရယ်’

အင်စပက်တာနေမြင့်အား မြနှင်းအေးက ဓာတ်ပုံပြန်ပေးလိုက်၏။

‘အေး ယူထားလေ၊ အဲဒီလူကို မတွေ့ဘူးလို့ သယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ၊ အေး တွေ့ရင် အစ်ကို့ဆီကို ချက်ချင်းသတင်း ပို့နို့ရတာပေါ့’

မြနှင်းအေးက ဓာတ်ပုံကို ယူထားလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၄၇)

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံထဲ၌ စူးရဲတောက်ပဆုံး ညစ်နွမ်းစေ
သည့် အရောင်များဖြင့်သာ ရှိနေတတ်၏။

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို စတင်သုံးစွဲလာကတည်းက ထိုသို့ ဖြစ်
လာရသည်ဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ရည်နုပျိုဆေး
သောက်စဉ်က တဒင်္ဂသာ တက်ကြွရွှင်လန်းသောမျက်နှာကို မှန်ဖြင့်
ပေါ်၌ မြင်ခဲ့ရပြီး...

ဆေးအာနိသင် ပြယ်သောအခါ ရုပ်သွင်က နုပိုရှိရင်းစွဲ
ထက် ပို၍အိုမင်းရင့်ရော်လာသလို ထင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်အမှားများကိုလည်း ဆက်ကာကျူးလွန်လာတတ်
သည်။

မြိတ်မြို့ မိုးပြာဟိုတယ်မှ သိင်္ဂီကိုသတ်မှု...

ဒေါ်(ပ်)လမ်းမှ မိအေးစိန်ကိုသတ်မှု...

နယ်လီဆိုသော မိန်းကလေးကို သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်မှု အမှုပေါင်းများစွာနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပုလိပ်အဖွဲ့က ခြေရာခံ လိုက်နေကြောင်းကို သတိထားမိသည်။

မျက်နှာနှစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ သံလွန်စရာဖွေဖို့ပင် လွယ်မည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများကိုမြင်တိုင်း အရိုင်းစိတ်က ဝင်လာတတ်လေသည်။

အဆိုးရွားဆုံးက စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစေတတ်သော ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုကို စွဲကပ်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုရောဂါဝေဒနာဆိုးအတွက် စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦးဦးကိုပြုလ၍ ဆေးကုသမှုခံရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မပြုဖြစ်ခဲ့။

ထိုသို့ပြုသ၍ ဆေးကုသမှုခံနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏လျှို့ဝှက်ချက်အား ဆရာဝန်ကသိရှိသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ လုံခြုံမှုမရှိသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည် ဆယ်သူမပြု မိမိမူဆိုသည့် စကားအတိုင်း ထိုသောကဝေဒနာများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ပါမောက္ခဟောင်း ဦးတိုးစိန်ကိုလည်းကောင်း၊ ယောပြန်ခေတ်စမ်း ဆရာဂျမ်းကိုလည်းကောင်း၊ မွေးစားသား ရှိန်းမောင်ကိုလည်းကောင်း လုံးဝ မတွေ့လိုတော့

သံရည်ကျိုစက်ကြီးအပေါ်၌ တစ်သက်လုံး သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ လုပ်ကိုင်လာခဲ့ဖူးသည်ကိုပင် မေ့ပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုလုပ်ငန်းအား မွေးစားသား ရှိန်းမောင်က ဆက်လုပ်ကိုင်နေ၍ တော်သေးသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ အမြဲတွေ့လိုသူတစ်ယောက်မှာ မြနင်းအေးပင် ဖြစ်သည်။

သူမကိုတော့ တစ်နေ့တစ်ရက်မမေ့ခဲ့။

မြနင်းအေးကို အမြဲမြင်နိုင်မည့် ကုလားကော်ဖီဆိုင်လေးသို့ တစ်ပတ်တစ်ခါလိုလို ရောက်သည်။ သူမက ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည်ကို ဂရုပြုနေပုံမရ၊ ဦးတိုးစိန် လုပ်ငန်းဆီသို့ အမြဲ သွားလာနေမြဲ။

ဦးတိုးစိန်၏ ပြောကြားချက်အရ မြနင်းအေးမှာ သီတင်းကျွတ်လျှင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်ဟု သိရသည်။ သူနှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်သူမှာ အင်စပက်တာနေမြင့်ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း တို့လည်း သိသည်။

သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ် မြနင်းအေး၏ချစ်သူ အင်စပက်တာနေမြင့်ဆိုသူနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဆုံစည်းခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ကျွန်ုပ်အပေါ် မြနင်းအေးက လက်မခံနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည့်အခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်။ အစိမ်းရောင်ပုလင်းထဲမှ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးမှာ ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒကို ယခုအထိ ဘယ်လိုမှပြည့်ဝအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိသေး။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ဖောက်ပြန်သလိုရှိလာတိုင်း ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ဆေးကိုသုံးစွဲ၍ မြို့ထဲသို့ ထွက်လာရင်း ချောမောလှပသော ပြည် တန်ဆာမကလေးများကို ရှာဖွေသတ်ဖြတ်ချင်လာသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ရှူးသွပ်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၌ လူတွေမသိနိုင်သော စိတ်ဝေဒနာတစ်ခု စွဲကပ် လာခဲ့သည်။

ထိုဝေဒနာကား ကုသလို့ ရနိုင်လိမ့်မည်မထင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဝေဒနာပေါ်ပေါက်လာခြင်း မှာ အတိတ်နှင့်ဆက်စပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခါး သီးစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသောဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေလျက် ရှိသည်။

ထိုဝေဒနာကို အမည်တပ်ရလျှင် နာကြည်းခြင်းဟု အမည်နာမတစ်ခု မှည့်ရပေလိမ့်မည်။

+++++

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘဝမလှပခဲ့။

ကျွန်ုပ်အား မွေးဖွားသန့်စင်ပေးခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးမှာ မန္တလေး၌ ဓားပြများလက်ချက်နှင့် သေဆုံးသွားရသည့် နောက်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

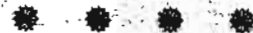
ကလေးလေးက ချစ်စရာလေးပါဟယ်၊ သူ့ဇာတာက လည်း သူ့ဌေးဖြစ်မယ့်လက္ခဏာပါတယ်ဟဲ့

ကလေးတစ်ယောက်အပေါ် သနားကြင်နာတတ်သော် လည်း နှုတ်စိုဝမ်းဝအောင်ပင် မနည်းရှာစားနေရသည်မို့ နိနိမာ ပြောသလိုပင် သူတို့အလုပ်နှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်သလို ဖြစ်နေ တတ်သည်။

သို့ပေမယ့် မပုံ့က မိဘမဲ့ဖြစ်နေရှာသောကလေးအပေါ် သနားသည်။ ဂရုဏာသက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူလုပ်ကိုင်နေရသော အလုပ်နှင့် မအပ်စပ် သော်လည်း ထိုကလေးကို မွေးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ထိုကလေး၏အမည်ကား အောင်ကြွယ်ဟူ၍ ဖြစ်လေ တော့သတည်း။

အခန်း (၄၈)

အလကားကောင်ပါကွာ၊ အမှိုက်ပုံကကောက်ပြီး သူ့
အမေ ဟို... ဟို... အဲ... ဈေးရောင်းစားတဲ့သူက မွေးစားတာ
တဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား

အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ သူ့အားအမြဲတမ်းမနာလို
ဝန်တိုစိတ်ရှိနေသည့် ဖိုးနီတို့အုပ်စုက မထိတထိ စကြသည်။ ထိုအ
ခါ အောင်ကြွယ်၏စိတ်ထဲ၌ မခံချိမခံသာဖြစ်တတ်မြေ။

သူ၏ဘဝ၌ လူရယ်သို့ဖြစ်လာပြန်သော်လည်း အမည်း
ဝက်တစ်စက်က ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် အရှက်ကို ဘယ်လိုမှ
ကာကွယ်မပေးနိုင်ခဲ့။

သိတတ်သောအရွယ်၌ ပတ်ဝန်းကျင်က ထိုသို့ ဝိုင်းနှိမ်
ပြောဆိုမှုကို အောင်ကြွယ် နည်းနည်းမှသည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံး ပြဿ
နာကို စတင်လေတော့သည်။

'ဟော့ကောင်... ဖိုးနီ... မင်း... မင်း... ငါ့ကို စောင်း
ပြောနေတာ မဟုတ်လား'

လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်၍ ဖိုးနီကို အုပ်စုဆီသို့
သွားရောက်စိန်ခေါ်လိုက်မိ၏။

'ဟား... ဟား... ဟား'

'မှန်တာပြောတာပဲ မင်းက နာသလားကွ။ မင်းအမေကို
ငါတို့ပြောတာဟုတ်မဟုတ် အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပြန်မေးကြည့်လေ'

'မင်း... မင်း လွန်လာပြီနော်'

'အောင်မာ... မင်းကများငါ့ကို လွန်တော့တာသုပ်ချင်
သလဲကွာ'

'ကဲကွာ'

'ဖုန်း'

တမင်သက်သက်ရန်စလာသည့် ဖိုးနီတို့အုပ်စုကို အောင်
ကြွယ်က မခီချင်စိတ်နှင့် စတင်စဉ်းလေတော့သည်။

ခေါ်သကား ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် သုံးယောက်နှင့်
တစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေ ရသော်လည်း ဖိုးနီတို့အုပ်စုက သူ့အား
နိုင်အောင် သတ်ပုတ်နိုင်ခြင်းမရှိ။ ကျောင်းထိပ်ညောင်ပင်ကြီး
အောက်၌ လုံးလားထွေးလား ဖြစ်တုန်ကြသည်။

ထို့နောက် ကျောင်းထဲမှ ဆရာ၊ ဆရာမများ ရောက်လာ၍
သူတို့အား ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေကာ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့
လေတော့သည်။

'မင်းစရိုက်ကိုက အောက်တန်းကျလွန်းပါတယ်ကွာ၊
ကျောင်းသားချင်း နောက်ကျစကြတာမဲ၊ ဒီအထိရန်ဖြစ်ဖို့ ခေါ်
ပါဘူး'

'သူတို့က မဟုတ်တာပြောလိုပါ ဆရာ'

'တော်စမ်း... သူတို့ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲ၊ မင်း
အမေကိုက ဒီပြင်အလုပ် လုပ်စားဖို့မရှိဘဲ ကားဂိတ်နေပြီး နေရုံ
သရွေ့ အဲဒီအလုပ်လုပ်နေတာကိုး...'

ရွာထဲမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေရှိနေတာ ရွာနာတယ်ကွ သိရဲ့
လား'

အောင်ကြွယ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့၊ ဖြစ်သမျှပြုသနာ
နှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်တရားက သူ့ဘက်မှ ရပ်တည်နိုင်ခြင်းမရှိ။

ကိုလိုနီခေတ်ပညာရေးက ဝေ့ရှိသူတို့ကို ရွှေ့တန်းတင်
မျက်နှာလိုက်တတ်ကြသောကြောင့် သူကြီးသား ဖိုးနီနှင့် စကား
များရာမှ ထိုးကြိတ်ကြသည်အထိ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်ကိစ္စ၌ ဖိုးနီမှာ
အပြစ်မရှိဘဲ အောင်ကြွယ်မှာသာ အပြစ်ရှိကြောင်းဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြရင်း အောင်ကြွယ်အား ကျောတို ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ဆုံးမကာ
ကျောင်းမှ ထုတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

အောင်ကြွယ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြု၍မရနိုင်
တော့ပေ။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ကျောင်းကထွက်ခဲ့ရုံသာရှိ
တော့သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ထန်းရည်သမားဖိုးကွန်းကတော့

* ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

အောင်ကြွယ်ဘက်မှရပ်တည်ခဲ့သည်။

အသေဝန်စာ ဗာလန် ဟူသောစကားအရ အောင်ကြွယ် အနေနှင့် သူ့ခံစားနေရသော အဖြစ်တို့ကို ရင်းမြစ်ရှာဖွေရာတွင် ထန်းရည်သမား ဖိုးကွန်းတစ်ယောက်သာရှိတော့သည်။

ထန်းရည်သမားဖိုးကွန်းကို ဆရာတင်မိလေတော့သည်။
ဟေ့ကောင်... အောင်ကြွယ်၊ မင်းဘဝကို ဘာမှအား မငယ်နဲ့၊ ဝညာမရှိတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ စာရင်းငှားလုပ်ပြီး လူ့လောကကြီးထဲ ရပ်တည်လို့ ရပါတယ်ကွာ၊ လူတွေက တစ်မျိုးကွဲ၊ သူများမကောင်းကြောင်းကို လျှောက်ပြောနေကြပြီး ကိုယ်ကလေးကောင်းရဲ့လားဆိုတာ တစ်နေ့တစ်ခါလောက် မှန်ထဲကြည့်ပြီး ဘယ်သူကများ ရဲရဲမေးဝံ့ကြလို့လဲ...
မှန်တာချည်းတွေသာ လျှောက်ပြောနေရရင်တော့ ဖိုးကွန်းတစ်ယောက် သေတာကြာပြီကိုယ့်လူရေ အကြားသည် အမြင်လောက် မကောင်းပေဘူးတဲ့၊ ကြားသမျှကို မမြင်စေနဲ့၊ မြင်အောင်မကြည့်နဲ့ကွာ၊ ကြားသမျှကို မြင်အောင်ကြည့်မိလိုက်တာနဲ့ မင်းရောဂါတက်နေအုံးမှာပဲ

ဖိုးကွန်းပြောသည့်စကားက သွေးထွက်အောင်မှန်လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အရက်သမားနှုတ်ဖျားမှ အမှန်တရားရှိသည်ဟု ဆိုကြခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ဖိုးကွန်းပြောသည်အတိုင်း ကြားမိသမျှကို မြင်အောင်မကြည့်ဖို့တော့ လိုပေလိမ့်မည်။

၂၆၉ ● ရာဇဝင်

သို့ပေမယ့် အောင်ကြွယ်မနေနိုင်။ မျက်စိနှစ်လုံးက ကြည့်ဖို့ ဘုရားက ဖန်ဆင်းပေးထားသည့်အတွက် မမြင်ချင်ပဲ မြင်နေရသည့်ကိစ္စများက သူ့အတွက် ရှောင်လို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

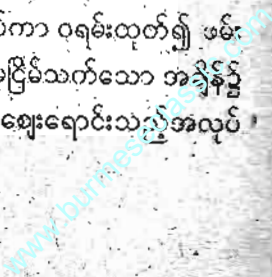
အခန်း (၄၉)

ကိုလိုနီခေတ် လူနေမှုစီးပွားရေးမှာ ချွတ်ခြံကျလာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား (ချစ်တီးယား) ဘာဘူ သူဌေးများကလည်း ထင်သလို ခြယ်လွယ်နိုင်သောအချိန်ဖြစ်သည်။

စာမတတ်သူများအပေါ် လက်တွေ့ခိုင်ခံ့ အသိအမှတ်ပြုခိုင်းရင်း စက္ကူစုတ်မျှသာရှိသော စာချုပ်တစ်ခုပေါ်တွင် သူတို့စိတ်တိုင်းကျငွေကို ရေးမှတ်လျက် ထင်သလိုလုပ်နိုင်ကြသည်။

တရားဥပဒေဟူသောစကားက ငွေရှိသူ ချစ်တီးယားအတွက် အလွယ်တကူ ရေလဲသုံးစွဲနိုင်သောစကားပင် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာစံအား သူပုန်ဟုအမည်တပ်ကာ ဝရမ်းထုတ်၍ ဖမ်းဆီးဖို့ ကြံကြံပြန်သည်။ တိုင်းပြည်က လုံးဝမုငြိမ်သက်သော အချိန်၌ မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်သော အမေပုံတ သည်ဈေးရောင်းသည်အလုပ် တလွဲ၍ တခြားအလုပ် မလုပ်တတ်ပေ။

အရွယ်ကပေးသော အသိဉာဏ်အရ ဘဝကိုစဉ်းစားမိ တိုင်း မည်သို့ ပြုပြင်ရန်နဲ့ မသိလောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ဆီးအောက်တွင် နင်းပြားဘဝရောက်နေရသည့် အောင်ကြွယ်တို့သားအမိအဖြစ်ကို မည်သူက လာကယ်နိုင်ပါဦး မည်နည်း။

ဘာ... ရှက်တယ် ဟုတ်လား၊ နင့်ကို ဒီအရွယ်အထိ လူလားမြောက်အောင် ငါဒီအလုပ်နဲ့ ရှာကျွေးလာခဲ့တာဟဲ့ အမေပုံ့စကားကြောင့် အောင်ကြွယ် ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည့်ကိစ္စကို စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့အား မွေးခဲ့သည့် မိခင်ကြီးမပုံ့စာ မကောင်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်စား၍ ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်ဟုသာ နာကြည်းနေမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျုပ် အမေ့ကို အလုပ်လုပ်ကျွေးပါမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာ လက်တွေ့ခြေထောက်တွေ အကောင်းကြီးပါ၊ သူများကို ခိုခို အား ထားတဲ့အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေရင် ဖြစ်မှာ မဟုတ် ဘူး။

ဖြန်း

အောင်ကြွယ်၏ ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ပူထူသွားလေတော့ သည်။

နင်... နင် အခုအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားစမ်း၊ တစ်သက်

လုံး ကျွေးမွေးလာတဲ့ကျေးဇူးကိုမှမထောက် မအေးကို စော်ကားလိုက် တာလဲ ကမ်းကုန်ရော

အောင်ကြွယ်က အမေပုံ့၏ဒေါသကို သိသောကြောင့် ကျိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ငြိမ်နေလိုက်၏။

'ဒီဈေးသည်လုပ်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲဟဲ့၊ အရေးကြီး တာက နင်မျိုးဆိုဖို့ ငွေရအောင်ပဲမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မနီက ပြောတာ၊ ခြေနှစ်ချောင်းကို မကယ်ကောင်းဘူးတဲ့၊ ငါ့ကိုက မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လို့ မွေးစားမိတာ၊ အခုတော့ ငါ့အလုပ်ကို ကဖျက်ယဖျက် လုပ်မယ့်အကောင်ကိုမှ မွေးစားမိပါပကောလား

အမေပုံ့၏စကားများက သူ့အပေါ်နားမလည်နိုင်သလို မွေးစားသည်ဆိုသော စကားနှင့်ဝင် မိခင်နဲ့သားဟူသော အကြင်နာ တရား မရှိတော့ဘဲ သမုဒ္ဒရာကြီးတစ်စင်းခြားပြီး ဝေးရတော့ မည့်အဖြစ်သို့ တွန်းပို့နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်းတို့ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

ဂျာနယ်

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင် (ဒုတိယတွဲ)

ရာဇဝင်

အခန်း (၅၀)

ငယ်စဉ်ကဒဏ်ရာရ

ရွာထိပ်မှ လူစည်ကားသည့်ကြက်ဝိုင်းရှိသည်။ အောင်
ဦးတစ်ယောက် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကြက်ဝိုင်းရှိရာသို့ ခြေဦး လှည့်
လာခဲ့သည်။ နေရောင်အောက်၌ ကြက်နှစ်ကောင်က မမော
မင်းခွပ် ကြ၏။

'ဟုတ်ပြီ၊ လည်ဆံနီကွ . . . လည်ဆံနီ'

'ဟေး . . . ခွပ်ထား'

ကြက်တိုက်ခြင်း ဓလေ့ကို အလျင်ကတည်းက သူသဘော
ကျခဲ့။ တရုတ္တန်ကား လူထက် အသိဉာဏ်နည်းပါးလှပေသည်။
အားနည်းချက်ကိုသိသောလူများက မိုက်လုံးကြီးစွာ တိရစ္ဆာန်ကို
အောက်ပင့်ပေးလျက် တိုက်ခိုက်ခိုင်းနေသည်ကိုက သဘာဝ မကျ

ပေ။ ဝါစနာရှင်များ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေကြသည်။
 အောင်ကြွယ်တစ်ယောက် ကြက်ဝိုင်းဘက်သို့ ခြေဦးလှ
 လာသည့်အတွက် မှားယွင်းနေပြီလားဟု အောက်မေ့မိသည်။ ထို
 အုပ်ထဲ၌ လူဗာလလူမိုက်များရှိနိုင်သည်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လျှော
 သွားနေမည့်အစား နံနက်ခင်းထုတ် သတင်းစာကြီးများထဲ ပါလ
 သော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံ
 သမား ဦးသိန်းဟိုနှင့် သွားရောက်ဆွေးနွေးလျှင် သူ့အတွက် ဗ
 သုတရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာဦးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ရန် ပြင်လိုက်
 'ဟေ့... ဈေးသည်သား။ ဒီကိုလာစမ်း'
 နှင့်နှင့်သီးသီးခေါ်လိုက်သံကြောင့် ထောင်းခနဲဒေါ
 ထွက်သွားမိသည်။ ခေါ်လိုက်သူက ထန်းရည်သမား ကိုတင်အု
 သူ့ကို အောင်ကြွယ် ကောင်းကောင်းသိသည်။
 သို့ပေမယ့် လူတကာရှေ့၌ အခုလို သုံးနှုံးလိုက်ပုံက ရို
 စိုင်းရာကျသည်ဟု ထင်မိသဖြင့် . . . .

'ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကြီးမှူးပြီး ဘာလာယစ်ဦးမလို့လဲ'
 မဟုတ်မခံတတ်သောစိတ်ဓာတ် ပေါ်လွင်စေရန် ခပ်
 စွာလေး ပြောဆိုလိုက်သည်။
 'အောင်မာ... မလောက်လေး မလောက်စားကောင်
 များ ငါ့ကိုပြန်ဟောက်လို့၊ ပြိုဟ်ကောင်လေး လာစမ်း'
 'ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုလွှတ်နော်၊ အနိုင်မကျင့်နဲ့'

'ငါ တယ်လုပ်လိုက်ရ'
 ထန်းရည်သမား ကိုတင်အုပ်က အောင်ကြွယ်၏ကုပ်ကိုဆွဲ
 ၍ ရိုက်ဖို့ရွယ်လိုက်၏။ သို့သော် . . .

'ခွပ်'
 'အား'

အောင်ကြွယ်က လက်မြန်ခြေမြန် တွတ်ခိုင်းကျိုးတစ်ခုကို
 ကိုင်လျက် နဖူးသို့ လှည့်ထုလိုက်သဖြင့် ကိုတင်အုပ် နဖူးဟက်တက်
 တွဲ၍ သွေးများစီးကျလာလေသည်။

'ဟား ဟား ဟား တင်အုပ်ဆိုတဲ့အကောင် အောင်ကြွယ်နဲ့
 တွေတော့ မှတ်ရောမဟုတ်လား'

လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံကြောင့် ကိုတင်အုပ်က ရူးရှူး
 ရှဲ့ရှဲ့ ဖြစ်လာသည်။ အောင်ကြွယ်အား ဖမ်းမိရန် သွေးရူးသွေးတန်း
 ဖြစ်နေလေတော့သည်။ အောင်ကြွယ်ကလည်း လှည့်ပတ်ပြေးနေ
 ရလေသည်။

ကြက်ဝိုင်းကလူများက ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြသည်။
 တင်အုပ်အတွက် မဟာအရှက်တော်ကွဲရသည့်နေ့ဆိုလည်း မများ
 ပေ။

အောင်ကြွယ်အား တစ်ရွာလုံးက ခပ်စွာစွာလူတစ်
 ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြလေပြီ။

ယခု အောင်ကြွယ် မပွဲကြောင့် ကျောင်းမှ အထုတ်ခံလိုက်ရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မိခင်ကြီးအပေါ် သူ့အနေနှင့် မေတ္တာမပျက်ချစ်ခင်လျက်၊ မိခင်ကြီးအပေါ် ထိခိုက်နစ်နာမည့်စကား ပြောဆိုလာသူအား နည်းနည်းကလေးမှ အလျှော့မပေးဘဲ တုံ့ပြန်ချင်သည်။

သူတို့ပြောဆိုသောစကားများမှာ သွေးထွက်အောင်မှန်နေ နန်းသိပါလျက်နှင့် အောင်ကြွယ် တစ်စက်ကလေးမှသည်းခံခြင်း မရှိနိုင်။ အသည်းကျွဲခတ်သလို နာကျင်မိသည်။

ထိုကိစ္စကို မပွဲက နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ သူလုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်အား မွေးရကျိုးမနပ်အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးသူ တစ်ယောက်ဟု ထင်ပေလိမ့်မည်။

ယခုကိစ္စ ကိုတင်အုပ် ရိုင်းခိုင်းစွာပြောပြသလိုပင် သူ့မွေးအားမိခင်ကြီး မပွဲကိုယ်တိုင်က ထိုအလုပ်ကို မရှက်မကြောက်ပဲ ဘာကြောင့် လုပ်စားနေရသနည်း။ အောင်ကြွယ် စဉ်းစားမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ သည်။

နနယ်သော သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ ကိုလိုနီခေတ်၌ ကျပ်တည်းစွာ နေထိုင်ရသည့် လူနေမှုစနစ်ကြီးကိုသာ တရားခံဟုမြင်ရပေတော့မည်။ မိခင်ကြီးမပွဲကိုလည်း သည်အကြောင်း ရှင်းပြလို့ရနိုင်သိမ့်မည်မထင်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား နားအလည်နိုင်ဆုံး ခင်နာဆိုသည့် ကောင်မလေးထံသို့ ခြေဦးလှည့်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

‘နင်ဖြစ်လိုက်မှ ဒီလိုချည်းပဲ အောင်ကြွယ်ရယ်၊ တစ်ရွာလုံး

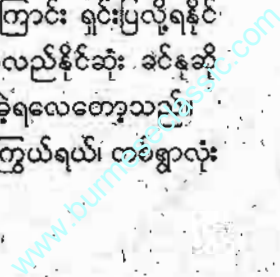
အခန်း (၅၁)

အောင်ကြွယ် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ အမောအပန်းဖြေနေမိသည်။ ကိုတင်အုပ်အား ခဲနှင့်ထုပ်ပစ်ခဲ့သောသတင်းမှာ ယခုလောက်ဆို သူ့၏မွေးစားမိခင် မပွဲထံသို့ ရောက်လောက်ပေပြီ။

မပွဲက အောင်ကြွယ်ပြန်အလာကို ကြိုမိတစ်လုံးနှင့် စောင့်မျှော်နေပေလိမ့်မည်။ မပွဲက ပညာမတတ်၊ ခေတ်ဆိုးကြီးထဲ၌ ဈေးခဲရောင်းရင်း နှီးစားရသော အလုပ်ကလွဲ၍ ဘာအလုပ်မှ လုပ်ချင်စိတ်မရှိ။ မပွဲကို တစ်ရွာလုံးက နှိမ်ကြသည်။

အောင်ကြွယ်ကိုလည်း ထိုသို့ အောက်တန်းစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရသူ ဈေးသည်မတစ်ဦး၏သားဟု နေရာတကာ အပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့တတ်ကြသည်။

လူ့ဘဝကြီး၌ မကောင်းသောအလုပ်နှင့် အသက်မွေးသူ၏အိမ်၌ မှီခိုနေထိုင်ခြင်းမှာ တစ်ရက်ကလေးမှ စိတ်မချမ်းသာရ။

* ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

နဲ့ တစ်ယောက်တည်းဆိုသလိုပဲ ရွာမှာ နင်နဲ့တည့်တဲ့လူက ခပ်ရှားရှားပဲ

ခင်နက သူပြောသမျှအကြောင်းကို နားထောင်ရင် အထက်ပါအတိုင်း တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေလေတော့သည်။

'ဟာ . . . ခက်တာပဲ၊ ငါ့ကို နားမလည်နိုင်သူတွေထဲမှာ နင် တစ်ယောက်လဲ အဆစ်ပါနေပါရောလား'

'ဒါတော့ နင်ထင်ချင်သလိုထင်ပေါ့၊ ငါကတော့ နင့်အပေါ် နားလည်လွန်းလို့ ဟိုဘက်တောင်မှ လွန်နေသေးတယ် သိရဲ့လား' ဟင်း

အောင်ကြွယ်တစ်ယောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်လေတော့သည်။ ခင်နအား သူ့အနေနှင့် ဆက်ရန်မဖြစ်လိုတော့သည်တစ်ခါဆိုလျှင် သူ့ဘက်က အလွန်ဖြစ်နေပေတော့မည်။

ယခုကိစ္စ၌ ခင်နလို အပျိုကလေးတစ်ယောက်အား ခံစားနေရသမျှကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်၍ သင့်၊ မသင့် မချင့်ချိန်နေတော့ရင်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုလိုက်ရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားပြီး ကျေနပ်သလိုလို ရှိသွားခဲ့လေတော့သည်။

ခင်နက သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာဖြေသိမ့်ပြောရန် စဉ်းစားလိုက်ရင်း . . .

'ခက်လိုက်တာ အောင်ကြွယ်ရာ၊ နင်ဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်ပြော တစ်နေ့ ဝေအိုးချိုးကပ်နေမယ် သိရဲ့လား'

၁၁ * ရာဇဝင်

'အခုလောလောဆယ်မှာလဲ၊ ငရဲကျနေသလို ငါ့တစုက ပူလောင်နေပြီပဲ ခင်နရယ်'

ခင်နက သနားသောမျက်နှာလေးနှင့် အောင်ကြွယ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အောင်ကြွယ်ကား ခင်နထက်စာလျှင် ရုပ်အလွန်ဆိုးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရုပ်ဆိုးသလို ဘဝလည်း ဆိုးရွားလွန်းလှပေ သည်။ မိဘနှစ်ပါးမရှိသော်လည်း သူ့ဘဝကို ကြုံကြုံခံနိုင်စွမ်းရှိအောင် နေချင်သေးသည်။

အခုတော့ တစ်ရွာလုံးက နေ့ရှိသရွေ့ အကဲ့ရဲ့ခံ အနှိမ်ခံ ဘဝမျိုး ဖြစ်လာခဲ့သည့်အတွက် လောကကြီးထဲ၌ နေချင်စိတ်ပင် မရှိခဲ့သည့် အောင်ကြွယ်ဘဝကို နားလည်မိသည်။ စာနာတတ်မိသည်။ အောင်ကြွယ်၏မွေးစားမိခင်ကြီး မပွဲက ဘယ်တော့မှ သည့်အလုပ်ကို စွန့်ပစ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ခင်နအဖို့ အောင်ကြွယ်အပေါ် ကရုဏာပိုရလေတော့သည်။

ခင်နကိုယ်တိုင်က ဆီစက်ပိုင်ရှင်သူဌေးသမီးတစ်ယောက်။ မိဘများကလည်း ရွှေပေါ်မြတင်ထားနိုင်သူဖြစ်ပြီး အရာရာတိုင်း ပြည့်စုံလှသူဆိုလည်း မမှားပေ။

သို့ပေမယ့် အရွယ်ရောက်၍ ဖူးစာရှင် ရှာတတ်လာသော အခါ အောင်ကြွယ်လိုရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ဘဝဆိုးဆိုး လူတစ်ယောက်ကိုမှ ဘာကြောင့်ရွေးချယ်မိမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။

အခန်း (၅၂)

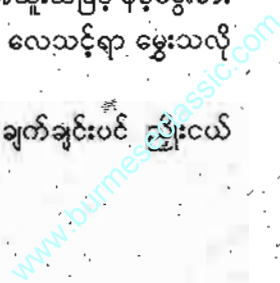
အောင်ကြွယ်ကို ကျောင်းမှထုတ်ပစ်လိုက်စဉ်က ဆရာများ ရှေ့တွင် ခင်နာကိုယ်တိုင် အကာအကွယ်ပေး၍ မရနိုင်မှန်းသိသော်လည်း မတရားမှုကြောင့် ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် အောင်ကြွယ်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်ရန် ရွာသို့ အရောက်လာခဲ့ရင်း မကြာမကြာ သူတို့နှစ်ယောက် ရွာထိပ်ကညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ချိန်းတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။

‘နင် ငါ့ဘဝကိုသိလို့ ငါ့အပေါ် မုန်းချင်နေပြီမဟုတ်လား’

‘အို... ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နင့်ကိုငါစပြီး ချစ်ကတည်းက နင်တို့မိသားစုအကြောင်းကို ငါသိသားပဲ၊ အထူးသဖြင့် နှစ်မွေးစားအေးကြီး မပုံအကြောင်းက တစ်ရွာလုံးမှာ လေသင့်ရာ မွေးသလို ခြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား’

အောင်ကြွယ်၏မျက်နှာလေးမှာ ချက်ချင်းပင် ညှိုးငယ်

လျက် ချွတ်ခြံကျဆင်းသွားသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွား
ခဲ့ရှာလေပြီ။ ခင်နုကိုယ်တိုင်က အောင်ကြွယ် စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်မည်ကို မကြည့်ရက်။ ထို့ကြောင့်...

'ဒို့ပြင်အကြောင်း ပြောကြရအောင်ဟယ်၊ နင့်အမေကြီး
အကြောင်းသာဆက်ပြောနေရင် မိုးလင်းသွားတောင် ပြီးမှာ မဟုတ်
ဘူး။ စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ အောင်ကြွယ်ရား၊ မွေး
လာကတည်းက လူတိုင်းချမ်းသာလာကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုးစား
ရင် ဘာမဆိုဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ နင်ကျောင်းမနေရင် ဘာလုပ်မလဲ'

'ငါ သစ်စက်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မယ် ခင်နု'
'အင်း... ကောင်းသားပဲ'

'အဲဒီအလုပ်သာ ဟန်ကျရင် ငါအလုပ်သမားခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်လာအောင်အထိ ကြိုးစားမယ်။ သူဌေးက ငါ့ကို လစာတိုး
ပေးရင် အမေကို ဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလင်းခစ်ရဘူး'

အောင်ကြွယ်က သူ့ရင်ထဲရှိသမျှကို ခင်နု မှား ဖွင့်ဟတိုင်
ပင်လိုက်၏။ သူ့မက အောင်ကြွယ်၏ ယောက်ျားပီသသော စိတ်
ဓာတ်ကို လေးစားမိသည်။ ကြောင့် အောင်ကြွယ်သစ်စက်၌
အလုပ်လုပ်မည်ဆို သောက်ဖို့ကို အထူးပင်အားပေးလိုက်မိသည်။

အောင်ကြွယ်က သူ့ ရည်မှန်းချက်ကို အပြည့်အဝ ထောက်
ခံလိုက်သည့် ခင်နု တစ်ယောက်ရှိနေသဖြင့် အားတက်သွားမိသည်။

'နင့်ကို ငါ လက်ထပ်ချင်ပြီ ခင်
အို... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ'

'ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကို တစ်သက်လုံးလုပ်မကျွေးနိုင်ဘူးလို့
ခင်နုလို့လား'

'မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာက
စာလွန်းဘူးလား... အခု နင့်မှာရော ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ'
ခင်နုစကားကြောင့် အောင်ကြွယ်ရှက်သွားမိသည်။

'ကဲ... ငါပြန်မယ် အောင်ကြွယ်၊ နင်သစ်စက်မှာ အလုပ်
မဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော်၊ နင့်အမေ မပုံနဲ့လဲ ရန်မဖြစ်နဲ့ဦး'
ခင်နုက အောင်ကြွယ် ရှက်နေမှန်းသိ၍ အမြန်ပကား
မိကာ မြင်းလည်းဂိတ်သို့ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။ အောင်ကြွယ်က ရပ်ရင်း ခင်နုအားငေး၍ ကျန်ခဲ့ရှာလေ
သည်။

သူ့အနေနှင့် နားလည်မှုရှိလှသော ချစ်သူခင်နုနှင့် ဘဝ
အနုကို မည်သို့ထူထောင်ရမည်ကိုသာ တွေးတောနေမိလေသည်။
တဖန်ကြည်နူးခဲ့ရသမျှ မကြာခင် ပျောက်ကွယ်သွားရပေ
တော့မည်။ အောင်ကြွယ်အဖို့ အချိန်တန်လျှင်အိမ်ပြန်ရပေဦးတော့
မည်။ သူ့အနေနှင့် အိမ်သို့ လုံးဝပြန်ချင်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် မိခင်မပို့နှင့် ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်
သေချာနေသည်။

အခန်း (၅၃)

'က... ခိုက်ဦးဟယ်၊ ခိုက်ဦး'

'ခွမ်း... ခွမ်း'

အမေပုံ၏ ကြိမ်လုံးက အရေပြားများဆုတ်ဖြဲသွား
သက်အောင် ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

အောင်ကြွယ် မှားသည်မှန်သည် တစ်ခွန်းမျှကို ပြန်မပြော
တော့၊ ရိုက်သမျှ ကျိတ်မှိတ်ခံနေလိုက်သည်။

'နင့်ကြောင့် အားလုံး အခင်အမင်ပျက်ကုန်ပြီ သိရဲ့လား
အိမ်ကောင်ရဲ့'

အမေမပုံ ပြောဆိုနေသံက ငွေ့မရသောကြောင့် သူ့
ပေါ် မကျေမချမ်း ဒေါသများ တဖွားဖွားထနေလေဟန် ဖြစ်
သည်။

သူ့အနေနှင့် ထပ်ပြီးရှင်းပြနေလျှင် ကိုယ့်အမှားဖြစ်နေဦး

မည်ကိုစိုး၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သွား... ကိုတင်အုပ်ကို နင်အခုပဲသွားတောင်းပန်လိုက်

ဟာဗျာ မဟုတ်တာပဲ အမေရာ... ကျွပ်က မူးပြီးစေ

ကားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတောင်းပန်နိုင်

ဘူး

ကဲဟယ်

ခွမ်း... ခွမ်း

အောင်ကြွယ် တစ်ကိုယ်လုံး အစွမ်းရာများထင်နေ

သော်လည်း ခေါင်းမာမာနှင့် ကောက်ဆစ်ရုပ်လို ငြိမ်နေလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာတော့ ကြိမ်ဒဏ်ထက် ပိုမိုနိာကျင်စေသည့် ဝေဒနာများ

ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

ထိုဝေဒနာများအား မည်သို့ငြိမ်းသတ်လို့မှ ရနိုင်လိမ့်မည်

မဟုတ်ပေ။

ထိုဝေဒနာအား အမေပုံလည်း မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အောင်ကြွယ်ဘဝကို နာကြည်းချက်ဖြင့် သစ်စက်၌

အလုပ်လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရှာသည်။

ရွာနှင့် အလှမ်းဝေးသောနေရာ၌ ဇမ္ဗူထွန်းသစ်စက်

ရှိ၏။

ထိုသစ်စက်အား ဦးအောင်ဗလဆိုသူ သူဌေးက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့

ပြီး ဘုံဘေအားမားသစ်ကုမ္ပဏီမှ ခိုးယူလာသောသစ်များကို ခွဲ၍

ရောင်းချရသောလုပ်ငန်းကို စီးပွားဖြစ်လုပ်ကိုင်သည်။

အောင်ကြွယ် နေပုံထိုင်ပုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံအား သစ်ကုန်သည်

သဘောကျနေကြသည်။

ဦးအောင်ဗလက အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်

များ လက်ထံ ပါသွားပြီး စီးပွားပြိုင်အသုံးချခံရမည်စိုး၍...

ကောင်လေးက သနားဖို့ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမယ့် မျိုးရိုးက

ကောင်းဘူးဗျ၊ အမေလုပ်တဲ့လူက ဈေးသည်၊ ကျွဲစိတောင် ခိုင်းဖို့

ခေါ်ထားရတယ် ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲ...

လူဆိုတာ ဗီဇဘယ်လို ပဲကောင်းကောင်း ကြက်မှာအရိုး

မှာအမျိုးဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း မျိုးရိုးကောင်းဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ

ဟုတ်လား

အောင်ကြွယ် ပြောဆိုနေသောစကားသံကို ကြားရသဖြင့်

သထွက်မိသည်။

သူ့အနေဖြင့် မည်မျှပင် ကောင်းမွန်အောင် ဘဝကို ကြိုး

ပြုပြင်စေကာမူ အမည်းတစ်စက်ကြောင့် သူ့ဘဝကို ပတ်ဝန်း

စင်က အပြစ်တင်ရှုတ်ချလို့ ဆုံးမည် မဟုတ်တော့ပေ။

ယခုလည်း ဇမ္ဗူထွန်းသစ်စက်ပိုင်ရှင်သူဌေးက သူ့အပေါ်

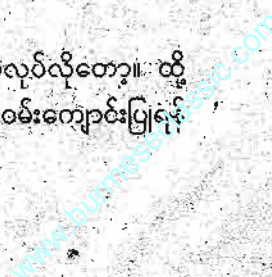
စေကောင်းစေသည့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်

မှန်နိုင်သော်လည်း တခြားပွဲစားများ ခေါ်ယူအသုံးချသွားမည်စိုး၍

ထိုစဉ်က ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

အောင်ကြွယ် ထိုသစ်စက်၌ အလုပ်မလုပ်လိုတော့။ ထို့

ကြောင့် တခြားအလုပ်တစ်ခုဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရန်

အတွက် လိုက်လံရှာဖွေရတော့သည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက ပညာတတ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်
များတောင်မှ အလုပ်တစ်ခုကို ရဖို့ မလွယ်လှသော အချိန်ဖြစ်သည်။
အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကိုလိုနီဗျူရိုကရေစီ ယန္တရားကြီး လည်
ပတ်ရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်စာ တတ်မြောက်သူများကို ရွှေ့တန်းတပ်
အလုပ်ပေးသော်လည်း မြန်မာအများစုရရှိသော အလုပ်မှာ စာရေး
စာချုပ် အလုပ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

မိုးချစ်ဝံသာနုစိတ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ဝံသာနုစိတ်
များ ရင့်သန်လာစေရန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူခြင်းပေါင်း၍ မြန်မာ
လူငယ်ကလေးများအား အလုပ်ပေးထားသည်လည်း ရှိတတ်သည်။
ထို့ကြောင့် အလုပ်ကိစ္စအတွက် နိုင်ငံရေးသမား တစ်
ယောက် ဖြစ်သော ဦးသိန်းဟိုအား သွားရောက်အပူကပ်ရလေ
တော့သည်။

ရန်ကုန်မှာ ငါ့အသိမိတ်ဆွေ တစ်ဦးတော့ရှိတယ်ကွ၊ သူ
နာမည်က ကြီးဆွေတဲ့၊ ဝပ်ရှော့လုပ်ငန်းတစ်ခုလည်းရှိတယ်။
အဲဒီမှာ မင်းအတွက် အလုပ်ရချင်ရမှာပေါ့ သွားကြည့်
လား။

တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသော စကားအတိုင်း
နိုင်ငံရေးသမား ကိုသိန်းဟို စာရေးပေးသည့်အတိုင်း သူ၏မိတ်ဆွေ
ဆိုသူထံသို့ အလုပ်ရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုသိန်းဟိုက သူ့အပေါ် ငွေရောလူပါ ကူညီပေးနေသော

ကြောင့် မည်သို့ ကျေးဇူး ဆပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာရင်း ကိုသိန်းဟို အသိမိတ်ဆွေ
တစ်ဦး၏ ဝပ်ရှော့၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

အခန်း (၅၄)

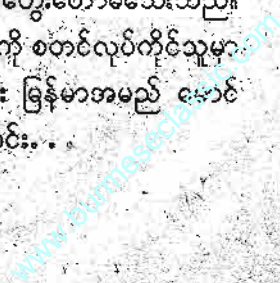
ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသည့်အတွက် နယ်မှာရှိစဉ်ကလို မဟုတ်ဘဲ သူ့အတွက်များစွာ အမြင်ကျယ်လာခဲ့သည်။

ဝပ်ရှောမှာ ဘိုးစိန်လမ်း၌ဖြစ်၏။ တိုက်ကြီးများ၊ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းကြီးများကိုငေးရင်း ရွာမှာနေရသည့် လူနေမှုစနစ်နှင့် ကွာဟမှုကို တောက်ကြီးကန်းအစ်ကောင်လို ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ထိုလမ်းက လျှောက်လျှင် ကန်တော်ကြီးကိုလည်းပေါက် သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလည်း ရောက်သည်။

ခြံဝန်းကြီးများနှင့်နေကြသော အရပ်ဖြစ်၍ သူ့အနေနှင့် ရောက်ကာစကဆိုလျှင် လူမှနေပါလေစဟု တွေးစောမိသေးသည်။

ထိုနေရာ၌ ကားဝပ်ရှောလုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်သူမှာ သခင်က ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခြန်မာအမည် မောင် အေးဟု မှည့်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း...

သူ ယခုလုပ်ကိုင်နေသော ဦးကြီး ဆွေဆိုသည့် ဝပ်ရှော့ ပိုင်ရှင်မှာ ယခင်က ကုလားမောင်အေးထံ၌ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်- ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။

သူ့အတွက်တော့ ကြားသိရသမျှ အားတက်စရာပင်ဖြစ်တော့သည်။

အတန်းပညာကို မသင်ကြားရသော်လည်း ရွာမှာကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ သတင်းစာဖိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး စာအုပ်ဖိုးက သူ့အတွက် အတော့်ကိုကုန်ကျလေတော့သည်။

ဝပ်ရှော့က ထမင်းကျွေးထားသဖြင့် စရိတ်မကုန်သော်လည်း ဝီမိုးနင်းစာအုပ်များထွက်လျှင် သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး သုံးရက်စာလောက် ပြတ်သွားလေသည်။

(ထိုအချိန်က ဝီမိုးနင်းမှာ ပိုက်ဆံကြီးဟူသော ကလောင်နာမည်နှင့် ထွက်သောကြောင့် ပိုက်ဆံကြီးထွက်လျှင် ပိုက်ဆံကလေးကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောကြသည်။)

ရွာမှ အမေ မပဲ့သတင်းကို ကြားရသည်မှာ မကောင်းလှတချို့ကတော့ အမေ မပဲ့တစ်ယောက် ရောဂါရနေပြီဟု ပြောသည်။

တချို့ကတော့ အမေ မပဲ့ နေမကောင်းဖြစ်သည်မှာ ရိုးရိုး သားသားဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

သူ့အနေနှင့် မည်သို့ယုံကြည်ရမည် မသိ၊ အမေ မပဲ့အတွက် စိုးရိမ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးကြီးဆွေအား ခွင့်ပန်၍ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

ရွာသို့ရောက်သည့်အခါ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း အမေ မပဲ့က မျက်ရည်များစို့လာသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသလို အမေ မပဲ့၏ ရုပ်သွင်ကလည်း တစ်နှစ်နှင့်တစ်နှစ် မထူပဲ ပြောင်းလဲသွားကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

‘သား . . . ရန်ကုန်မှာအဆင်ပြေတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ’

‘သားကို အမေ သတိရနေပါတယ်ကွယ်’

သူ့အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အမေ မပဲ့၏လေသံက အလျင်လို မာကျောပြင်းထန်ခြင်းမရှိ၊ လူကြီးဆန်ဆန် တည်ငြိမ်နေသည်။

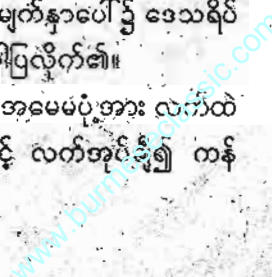
အလျင်က သူ့အခုလိုအိမ်ပြန်လာချိန်၌ အမေမပဲ့က ကြိမ်လုံးနှင့် ဆီးကြို၍ ပါးစပ်မှ ဆဲဆိကြိမ်းမောင်းတတ်စမြဲ။ ယခုတော့ စိတ်ကိုလျှော့၍ မာန်မာနတရား မရှိသလောက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

‘အမေ အရင်ကလိုပဲလား’

သူက မရဲတရဲကလေးမေးလိုက်၏။

ထူးထူးခြားခြားပင် အမေမပဲ့၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဒေသရိပ်များ ကင်းစင်လျက် သူ့ကို မြူး၍ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

သူဝမ်းသာလုံးဆို့သွားခဲ့ရလေပြီ။ အမေမပဲ့အား လက်ထဲပါလာသမျှ ပိုက်ဆံကလေးအနည်းငယ်နှင့် လက်အုပ်ချို့၍ ကန်

တော့လိုက်မိသည်။

‘သား . . . ရန်ကုန်ကို ပြန်ရမှာပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ် အမေ၊ ကျွန်တော့်ဝပ်ရွှေပိုင်ရှင်ကို ခွင့်တောင်းပြီး အမေနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ဒီက မကြာမကြာလာပါ့မယ် စိတ်ချပါ အမေ’

အမေမပုံကိုကန်တော့အပြီး ခင်နုနှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခင်နုနှင့်မတွေ့ရသည်မှာလည်း ကြာမြင့်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား

ချိန်းတွေ့နေကျ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးတောင် အကိုင်းအခက်အလက်တွေ ပိုထွက်လာပါပုကောလားဟု အဝေးမှကြည့်ရင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

ခင်နုက ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ဦးစွာရောက်ရှိနေပြီ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း အနားရောက်အောင်ပင် မစောင့်နိုင်ပဲ အဝေး မလှမ်းမကမ်းမှပင် ပြေးလာခဲ့သည်။

‘နင့်ကို ငါဒီမှာစောင့်နေတာ မိသိန်းမှ ပြောပါ့မလားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ အောင်ကြွယ်ရယ်’

ခင်နုက အောင်သွယ်တော် မိသိန်းအား မှာလိုက်ပုံကိုစွဲပြောလိုက်သည်။

‘နင် ငါရွာကိုပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိသလဲ ဒါများ အဆန်းလွှပ်လို့ အောင်ကြွယ်ရယ်၊ နင့် အကြောင်းဆို ငါက အမြဲနားစွင့်ထားတာ၊ ရန်ကုန်မှာ အစ်ကိုကြီး တင်စိန်တို့က’

အမေမပုံအကြောင်းမေးကတည်းက နင် မကြာခင် ရွာကိုပြန်လာလိမ့် -ဖယ်ဆိုတာ ထင်သားပဲ

‘ဒါနဲ့ နင်ရွာမှာပဲနေတော့မှာလား အောင်ကြွယ်’

‘ဟင့်အင်း . . . ရွာမှာနေလို့ ငါ ဘာလုပ်စားရမလဲ’

‘အင်း . . . ဒါလဲဟုတ်တာပဲ’

သူ့အနေနှင့် ရန်ကုန်မှာနေမည်ဟုပြောလိုက်သောကြောင့် ခင်နု မျက်နှာလေး မသာမယာဖြစ်သွားကြောင်းကို သတိထားမိလိုက်သည်။

အခန်း (၅၅)

'ဘယ်မှာပဲနေနေပါ ခင်နုရယ်၊ နင့်ကို ငါအမြဲသတိရနေ
ခင် ပြီးတာပဲ'

ခင်နုမျက်နှာကလေး ညှိုးနေရာမှ ချက်ချင်းပင် ဝမ်းပလာ
သည်။

'နင် ပိုက်ဆံတွေ အတော်စုမိနေပြီလား အောင်ကြွယ်'
'ဟင့်အင်း'

ခင်နု၏စကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် ရည်ရွယ်ပြောဆို
ဆိုက်မှန်းသိသည်။

သို့ပေမယ့် အောင်ကြွယ်ကိုယ်တိုင်က မလိမ္မံမညာတတ်
သဖြင့် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရခြင်းသာဖြစ်သည်။

'ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးက ပိုက်ဆံစုလို့ကို မရဘူးဟာ မြင်မြင်
သမျှ လျှောက်ဝယ်ပြီး သုံးဖြုန်းချင်စရာကြီးပဲ + . . . ဒါပေမယ့်

အလုပ်သင်ဆိုတော့ ထမင်းကျွေးပြီး သူတို့မှန်ဖိုးပဲဖိုး ပေးသလောက်ပဲရတာ'

'ဒါဆို ရွာပဲပြန်လာပြီး အလုပ်လုပ်ပါလားဟယ်'
'ငါ့ ရွာကို လုံးဝပြန်မလာချင်တော့ဘူး ခင်န'

'ရွာမှာနေရင် ငါ တစ်သက်လုံး စာရင်းငှားဘဝက တတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုလူကနှိမ်လိုက် ဒီလူကကဲ့ရဲ့လိုက်ဆိုတဲ့ ပြဿနာတွေကို ရင်မဆိုင်နိုင်ရင်တော့ အမှုက ရှုပ်လှလိမ့်ဦးမယ်'

အောင်ကြွယ်က ခင်န နားလည်လာအောင် ရှင်းပြနေမိသည်။

'ရန်ကုန်မှာက နောက်ဆုံး ငါ မတတ်တဲ့ပညာတွေ သင်ရတယ်၊ ငါ မသိတဲ့ စီးပွားရေးတွေကို သိလာရတယ်လေ၊ အဲဒါအရုံးထဲက အမြတ်တွေပဲပေါ့'

ခင်နတစ်ယောက် အောင်ကြွယ်ပြောဆိုသမျှကို နားလည်သွားပြီဟု ထင်မိသည်။

သူက အိမ်မှာနေရင်း အောင်ကြွယ်အား သတိရနေသည့်အကြောင်းနှင့် သူ့အိမ်က အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ယောက်ျားပေးစားရန် စီစဉ်လိမ့်မည်ဟု ထည့်ပြောလိုက်၏။

'အေးပါ . . . ခင်နရယ်၊ ငါနဲ့အတူ အတူနေနိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံစုပါမယ်၊ ငါ ရန်ကုန်မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုထပ်ရှာပြီး နင့်ကို လာခိုးမယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

ခင်နမျှတ်နှာလေးပေါ်တွင် ပြုံးရိပ်သမီးလာခဲ့သည်။

သူ၏အပြုံးက အောင်ကြွယ်အပေါ် နှစ်သက်လို့လား သော အပြုံးမင်ဖြစ်လေသည်။

အောင်ကြွယ် ဝမ်းရှော့၌ အလုပ်သင်ဘဝမှ နေ့စားလရိုင်း အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ကားများကို ဆီပျောက်မီးပျောက် ကြည့်တတ်ရုံမသာမက ကား၏စက်သံကို နားထောင်ရင် ချက်ချင်းပင် မည်သို့စက်၌တ်လွင်းချက်ရှိနေကြောင်း ခေါင်းထဲပေါ်လာသမျှ ဖက်ခနဲ ပြောနိုင်သည်အထိ တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

မကွင်းနစ်တစ်ယောက်ဟု မသတ်မှတ်နိုင်သည့်တိုင် သာမန်အလုပ်သမား အဆင့်မျိုးလည်း မဟုတ်တော့။

ခင်န ပြောထားသည့်အတိုင်း ရသမျှလခထဲမှ တစ်ချို့တစ်အိတ်ကို မွေးစားမိခင်ကြီးမပုံ အား ထောက်ပံ့၍ တစ်ချို့တစ်ခက်ကို ချတာစုဆောင်းလာခဲ့သည်။

အချိန်ရတိုင်း ဝမ်းရှော့ပိုင်ရှင်ထံခွင့် တောင်း၍ ရွာသို့ပြန်ကာ ခင်နနှင့်လူငယ်တို့ ဘာသာဘာဝ ချိန်းတွေ့ခဲ့ကြသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သော်လည်း မိဘများက အောင်ကြွယ်နှင့် လုံးဝသဘောတူနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ခင်နကသိထားသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးသား သီတင်းငါလကတ်လျှင် တစ်နေရာ၌ ခြီးပြေးရင်း ရန်ကုန်၌ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်သွားမည်ဟု စီစဉ်နေစဉ် ခင်နထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့သည်။

စာကိုဖတ်ကြည့်မိသောအခါ မျှော်လင့်ထားသမျှ ရည်ရွယ်စိတ်ကူးထားသမျှ သံထဲရေသွန်သလို ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ စာထဲ၌ ရေးထားသည်မှာ...

ခင်နုမိဘများအပေါ် အပြစ်မမြင်လိုသော်လည်း သူ့အား ထိုအခြေအနေဆိုးသို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သည့် မွေးစား မိခင်ကြီးအပေါ် နာကြည်းလာခဲ့မိသည်။

ကိုအောင်...

ခင်နုကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။

ခင်နုနဲ့ ကိုအောင်တို့ ချစ်နေကြတာ အိမ်ကသိသွားလို့ ကိုတင်မောင်ဆွေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းပေးစား လိုက်ကြပြီ။

သူတို့က ကိုအောင်နဲ့ သဘောမတူနိုင်တဲ့ အချက်ကတော့ ကိုအောင်ရဲ့မွေးစားအမေ ဒေါ်ပုံဟာ ဈေးသည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့တဲ့။

ချစ်တဲ့
ခင်နု

‘တောက်’

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စာကို လုံးခြေလွင့်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

သူ့ဘဝနှင့်ရည်ရွယ်ချက်အား ပျက်စီးစေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ခင်နုက သူ့ကိုမေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ခင်ပါလျက် ဝေးခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅၆)

ကံအကြောင်းကြောင့် သူဌေးလောင်းဖြစ်

ကျွန်ုပ်မှာ ချောမောလှပပြီး မိန်းမကောင်းများ မလုပ်သည့် အလုပ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသော မိန်းမများကို လွန်စွာ မုန်းတီးတတ်သော စိတ်ဓာတ်နာ စွဲကပ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မွေးစားမိခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားကြောင်း ကြားသိရသော်လည်း ရွာသို့ လုံးဝမရောက်။

ကျွန်ုပ် မထင်မှတ်ဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာရခြင်းကား လွန်စွာ ဆန်းကြယ်လွန်းလှလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ကားစပ်ရွှေဘွဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် ပိုင်ရှင်က အရေးပေးခဲ့ရဆုံး အလုပ်သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ရလေ

သည်။

မည်သည့်ကားကိုစွဲမဆို ကျွန်ုပ်မပါလျှင် မပြီးနိုင်သလေစက် အရေးပါလှသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ ကားဝပ်ရှော့သို့ အော်စတင်ကားနက်ကြီးတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။

ကားဝေါ်မှဆင်လာသူမှာ သူ့ငွေးသူကြွယ်ပုံစံဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော်လည်း အညာသားများ ရန်ကုန်၌ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသကဲ့သို့ သူ၏ပုံစံက သူ့ငွေးဂိုက်မကျလှပေ။

မျက်နှာ၌ အဆီတဝင်းဝင်းဖြစ်နေပြီး ပူပြင်းလှသည့်ရာသီဥတု၌ သက္ကလပ်စ ဘောင်းဘီအရှည်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီတို့ကို ဆင်ခြန်းထားပုံက မြင်ရုံနှင့်ပင် အလွန်ရယ်ချင်စရာကောင်းလှပေသည်။

ဝပ်ရှော့ဆရာနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု နှစ်ယောက်သားပြောဆိုနေပုံကို ခန့်မှန်းကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် သိနိုင်သည်။

တောသူငွေးကဲ့သို့ ဟိတ်ဟန်ကောင်းလှသူနှင့် ပိုင်ရှင်ဦးကြီးဆွေမှာ ရင်းနှီးစွာစကားပြောဆိုနေကြရင်း . . .

‘မောင်အောင်ရေ ခဏ’

ကျွန်ုပ် ဦးကြီးဆွေလှမ်းခေါ်သည့်နေရာသို့ စက်ပြင်ဝတ်နှင့် လျှောက်လာခဲ့၏။

‘ဟောဒီက သူ့ငွေးဦးသန်းရှိနဲ့လိုက်သွားပြီး သူ့ကားထဲ

အိမ်မှာပြင်စရာရှိတာလေး ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလိုက်ပါတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘ပစ္စည်းတွေအားလုံးပါအောင် ထည့်သွားဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်ုပ်ကား တောသူငွေးဦးသန်းရှိန်၏အိမ်သို့ ကားလိုက်ပြင်ပေးရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရပေတော့သည်။

‘ဘယ်ကိုးကောင်းရမှာလဲခင်ဗျာ’

‘စော်ဘွားကြီးကုန်းကို မောင်းကွာ’

တောသူငွေးဦးသန်းရှိန်၏ အော်စတင်ကားနက်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်သည့်အနေနှင့် ဖိုးစိန်လမ်းဝပ်ရှော့မှ စော်ဘွားကြီးကုန်းဘက်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ကားစက်သံက မမှန်ချင်သလိုဖြစ်နေ၍ . . .

‘ကားက အင်ဂျင်ကျနေပြီနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သုံးနေတာပဲ သုံးနှစ်ရှိပြီကွယ်’

ဦးသန်းရှိန်က တောသူငွေးဂိုက်ဟန်မျိုးရှိနေသော်လည်း ဆနကြီးပုံမရ။

သူဝယ်ယူထားသော အော်စတင်ကားနက်ကြီးနှင့် မတ်သက်၍ သီလိသမျှမေးနေသော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဝပ်ရှော့ အလုပ်သမားလေးတစ်ဦးကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပြန်လည်ဖြေကြားနေသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွေးမိသည်မှာ ဦးသန်းရှိန်ဆိုသူ၏ အကြောင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဦးသန်းရှိန်မှာ နေ့ချင်းညချင်း ပြတ်လမ်းနည်းနှင့် သူငွေ
ပြစ်လာရမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

သူ၏ပြောဆိုပုံအရ ကားတစ်စီးကို ဝယ်ယူထားသော်
လည်း ကားအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှသိပုံမရ

တခြားသူငွေများကဲ့သို့ ကားမောင်းရန်ခရိုင်ဘာငှားရမ်း
ပြီး အခန့်သားထိုင်စီးလိုသည် သူငွေလည်းမဟုတ်။

သူတို့ယ်တိုင် ကားမောင်းလာဖို့ကိုထောက်ခြင်းဖြင့် အိမ်၌
ခရိုင်ဘာမရှိကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သူ့ကို ခန့်မှန်းကြည့်ရှုရသလောက် မှတ်
ချက်ပေးလိုက်မိသည်။

ကားကိုဝယ်ထားသည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဟုဆိုသော်လည်း
တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ ပြန်စယ်ထားကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား
လိမ်ညာပြောဆို၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်က အော်စတင်ကားနက်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သိရှိ
လေ့လာသလောက် နိုင်ငံခြား၌ ကားသင်္ချိုင်းဖို့ရမည့်ကား ဖြစ်
တော့သည်။

ဇော်ဘွားကြီးကုန်း ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ဇော်ဘွားကြီးအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဦးသန်းရှိန်
၏ ခြံကလွဲ၍ တခြားမည်သည့်ခြံမျှမရှိ။ ခြံနာမည်တပ်မထား။

ရှေးဟောင်း ခြံကြီးတစ်ခြံ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုထင်ရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုခြံကျယ်ကြီး၌ ဦးသန်းရှိန်တစ်ဦးတည်း နေထိုင်
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅၇)

ကျွန်ုပ်က ဦးသန်းရှိန်အား မသိလိုက်ဘာသာ အကဲခတ်
ခြည့်ရှုနေရသော်လည်း စပ်စုမေးမြန်းခြင်းမရှိ။

ကားပြင်ရန်အတွက် သီးသန့်နေရာပေးထားသော ဂိုဒေါင်
တွင်းသို့သာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုဂိုဒေါင်မှာ ဦးသန်းရှိန်တိုက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ခြံဝင်း
အုပ်စုအတွင်း၌သာ ရှိလေတော့သည်။

မိုးက ဗြုန်းစားကြီးရွာချလာသည်။

ထိုမိုးကား သင်္ကြန်မတိုင်မီရွာတတ်သော ဖက်စွတ်မိုးချိုး
နှင့် ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မိုးအေးအေးနှင့် ဂိုဒေါင်ထဲ၌ ကားပြင်နေရာမှ
အည်းများကိုဖြုတ်ကြည့်ရင်း လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကိုဝယ်ယူမှုရန်
ဦးသန်းရှိန်ထံ သွားပြောဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

၅၂

ကျွန်ုပ် အိမ်ပေါက်ဝသို့ရောက်သည့်အခါ ဘာများကား
ကြီးတစ်ချပ် ပွင့်နေသည်။ ကျွန်ုပ် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခင်ဗျားအတွက် ပြေးစရာခြေမရှိပါဘူး၊ ဦးသန်းရှိန်၊ ဘယ်
မလဲ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက တစ်ပတ်ရိုက်ပြီးလူသွားတဲ့ စိန်တွေ

အို . . . မရှိဘူး . . . မသိဘူး
ဘူး

သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်အမိန့်ပေးသူက ဦးသန်းရှိန်အား
စိတ်တိုင်းကျ နှိပ်စက်နေသည်။

ခင်ဗျားကတော့ ဒီမှာ တိုက်ခဲခြံဝယ်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာ
လို့ ကျုပ်မှာတော့ ရဲအဖွဲ့က ခြေရာခံလိုက်နေလို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး
ပြေးနေရတယ်ဗျ

ကျွန်ုပ် သူတို့အချင်းချင်း ပြောဆိုနေသောစကားကို နား
ထောင်ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်ဦးစလုံး အနုကြမ်းစီး၍ ထွက်ပြေးတိမ်း
ရှောင်လာရသော ဓားပြများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

လောလောဆယ် တစ်ဖက်လူလက်ထဲ၌ သေနတ်တစ်
လက်ရှိနေသောကြောင့် လွယ်လွယ်နှင့် တိုက်ခိုက်၍ ရလိမ့်မည်
မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲ၌ ရန်သူကိုတုံ့ပြန်တိုက် ခိုက်နိုင်ဖို့ အင်
တိုတစ်ချောင်းမျှပင်မပါခဲ့။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ထံတိုင် သတ္တိနည်း
သူမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် အလစ်တိုက်ခိုက်နိုင်မည့် အခြေအနေကို

စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရလေတော့သည်။ သေနတ်သမားက ထိုစိအိမ်
ဦး၌ ဦးသန်းရှိန်တစ်ဦးတည်းရှိနေကြောင်း သိထားပုံရှိသည်။

ကျွန်ုပ် အခန်းထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်မိသည်။ နံရံ၌
အိတ်ဆွဲထားသော ဓားနှစ်လက်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

အလှူချိတ်ဆွဲထားသော မှန်စိရွှေချဇာနှစ်လက်ဖြစ်သော်
လည်း သေနတ်နှင့်လူနှစ်ယောက်ထံ ကျော်လွှားရပေဦးမည်။

မတော်တဆ ဓားနှစ်လက်ထံရောက်မသွားပဲ သေနတ်နှင့်
အတူ ကျွန်ုပ်အား တွေ့သွားခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဦးသန်းရှိန်၏ သေနတ်
ပြောင်းဝသို့ ဦးတည်ထားသော ကျည်ဆန်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက်ဖြစ်
သွားပေတော့မည်။

ခပ်မခိတ်ဆိတ်နေလျက် အကြံထုတ်နေရင်း အခန်း
ထောင့်မှ ပန်းအိုးတစ်လုံးကို မျက်စိထဲမြင်လိုက်မိသည်။

ထိုပန်းအိုးကိုသာ ကောင်းကောင်းအသုံးချတတ်လျှင်
ကျွန်ုပ်အတွက် လက်နက်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ခြေထောက်ကို ဖွဖလေးနင်းလျှောက်၍ ပန်း
အိုးဆီ ကပ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဒိုင်း
ဟိုက်

ကျွန်ုပ် ပန်းအိုးကိုကိုင်လိုက်စဉ် သေနတ်နှင့်လူက ဦးသန်း
အား ရက်စက်စွာသတ်ဝစ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ . . .

ဝန်း

အား

လက်ထဲကိုင်မိလျက်သားဖြစ်နေသော ပန်းအိုးနှင့်
သေနတ်နှင့်လူ၏ခေါင်းကို ပစ်ထုလိုက်ရလေတော့သည်။

သေနတ် နှင့်လူမှာ မည်သို့မှ တုံ့ပြန်နိုင်ခွင့်အရဘဲ ပြစ်
ထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ ခြင်းကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲ လဲ
လွှားလေသည်။

ဦး . . . ဦး . . . ကျွန်တော် . . . ဘာ . . . ဘာလုပ်
လဲ

ဦးသန်းရှိန်ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ သေဆုံးရတော့မည့်
တစ်ယောက်ဟု သိထားပုံရသည်။

ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောပြလိုဟန်နှင့် ရှေ့
တိုးခိုင်းလိုက်ရင်း . . .

ရဲ စ ခန်း ဖုန်း ဆက်၊ စိန်တွေယူပြီး မင်းဘဝ ချ
သာ . . . သာ

မီးခဲသေတ္တာသောတစ်ချောင်းကို လက်ထဲထည့်ပေး
သူပြောလိုသောစကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်လက်ပေါ်၌ ဇက်ကျိုးသေ
သွားခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်းအကြီးမားဆုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုဖြင့်
ဆိုင်လိုက်ရသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမိသည်။

ဦးသန်းရှိန်ပြောလိုသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်အတို

ကျွန်ုပ် ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်လျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံလျက်သား
သ၍ သတိမေ့နေသူကို လာရောက်ဖမ်းဆီးသွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် ဦးသန်းရှိန် သေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အမှု
တော်လာ နိုင်ဖွယ်မရှိတော့။

မီးခဲသေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်သည်။
ငွေစက္ကူများ၊ ရွှေဒင်္ဂါနှင့် စိန်ထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူဌေးခြံတစ်ခြံမှ ဓားပြတိုက်လာသည့် ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။

အခန်း (၅၈)

ထိုပစ္စည်းများ၏တန်ဖိုးကား မနည်းလှပေ။ ထိုခေတ်
ကာလတန်ဖိုးနှင့်ပင် သိန်းကျော်တန်နေရှာလေသည်။

ဦးသန်းရှိန် ပြောသလို ထိုပစ္စည်းများအား ပုလိပ်အစိုးရ
သက်သို့ မအပ်ပဲ ထုခွဲရောင်းချလိုက်မည်ဆိုပါက... တစ်သက်
အား မကုန်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်ုပ် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာပေ
မိမ့်မည်။

တစ်သက်လုံး သည်လောက်တန်ဖိုးများလွန်းသည့် ပစ္စည်း
များကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးသောကြောင့် လောဘတက်
နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ မသမာမှုနှင့်ရထားသောပစ္စည်းများ
အချို့ မမြင်မိတော့။

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုသာရလိုသော အတ္တစိတ်က ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် ဦးသန်းရှိန်ပြောသည့်အတိုင်း ပုလိပ်အဖွဲ့က လုံးဝမရိပ်မိအောင် ပစ္စည်းများကို သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မြှုပ်နှံရင်ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ရဲအဖွဲ့ရောက်ရှိလာပြီး သေနတ်နှင့်လူကိုဖမ်းခေါ်၍ ဦးသန်းရှိန်၏အလောင်းကို သယ်ထုတ်သွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား အစိုးရတက်တော်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သက်သေထား၍ စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့မှစစ်ဆေးချက်များ အပေါ် မည်သည့်ကိစ္စမှ မသိဘဲ ကားပြင်ရန်လာရောက်ခေါ် ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် လိုက်လာရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ယုံကြည်လောက်အောင် ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဘဝရှောင်ပိုင်ရှင် ဦးကြီးဆွေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤအတိုင်းပင် ထွက်ဆိုသောကြောင့် ရဲအဖွဲ့က အပြစ်မရှိကြောင်း ယုံကြည်၍ လွတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဓားပြအချင်းချင်း ဝေစုခွဲရာမှ ဇာတ်တူသားစားကြခြင်းဟူသော သတင်းခေါင်းစဉ်တစ်ပုဒ်ဖြင့်သာ အမှုကြီးတစ်ခုလုံးကို အဆုံးသတ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကား စိုင်းကော်၍ ချုံပေါ်ဇောက်ဆိုသော ပုကားအတိုင်း မျှော်လင့်မထားသော ပစ္စည်းများကို ရရှိလျက်ခမ်းသ

ကြွယ်ဝသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပေတော့မည်။

ဝပ်ရှော့၌ ဟန်မပျက်ဆက်နေရင်း ရွာပြန်တော့မည်ဟုခွင့်တောင်းလျက် တိုက်ရာပါပစ္စည်းများနှင့်အတူ မန္တလေးမြို့၌ ဇာတ်မြုပ်၍ တစ်နှစ်တိတိနေထိုင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အား အားလုံးက ကြီးပွားချမ်းသာလာအောင် ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် သူငွေကြီးဖြစ်လာရသူတစ်ယောက်ဟု ထင်ရလေအောင် အပင်ပန်းခံကြိုးစားပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်နည်းနှင့် ကြီးပွားချမ်းသာလာရန်နည်းဟု မျက်ခြည်ပြတ်သွားစေရန် ရိုန်းမောင်အား ထပ်မံမွှေးနှိုးခဲ့သည်။

ရိုန်းမောင်အနေနှင့်လည်း ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို လုံးဝမစေ့ရအောင် ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သံဃာ့ညီကိုစက်တစ်လုံးကို တည်ထောင်လျက် အလုပ်လုပ်ပြသည်။

အများအပြင်၌ သံရည်ကျိုစက်ကြောင့် ကြီးပွား ချမ်းသာလာသူဟု ထင်မြင်ယူဆကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကား အရာရာကိုပြည့်စုံပြီဟု ထင်မိသော်လည်း နှစ်နှင့်တေးခဲ့ရသောကိစ္စကို စဉ်းစားမိတိုင်း ရင်ထဲ၌ နာကြည်းမှုနှင့် ဆူးတောင်များက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထလာတတ်စဉ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ကြီးပွားချမ်းသာလာသောအခါ ငွေက အရာရာ အနိုင်ယူ လွမ်းမိုးထားတတ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်နားလည် ရပြန်သည်။

—သို့သော် မြဲနင်းအေး၏အချစ်ကိုမရမချင်း ကျွန်ုပ်၏အကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်စုံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အကြွင်းမဲ့ ပုံကြည်ထားမိသည်။

သံရည်ကျိုစက် လုပ်ကိုင်ရသောအလုပ်မှာလည်း စီးပွားရေးအရမဟုတ်တော့ဘဲ ဟန်ပြသဘောသက်ရောက်နေသည်။

အလုပ်သမားများပင် စိတ်ညစ်လာတော့လေသည်။

ရိုန်းမောင်တစ်ယောက်လည်း သူ၏ဖခင်အား မည်သို့နားလည်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်လာမိလေတော့သည်။

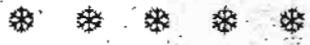
သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်သောကေသီအား မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သဘောမတူရသနည်း။

ထိုကိစ္စကို ကေသီအား ဖွင့်၍ တိုင်ပင်ကြည့်သော်လည်း အဖြေရှာမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

နေ့စဉ်သတင်းစာထဲ၌ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းသောသတင်းများကြောင့် ပြည်သူများက ရင်ဘတ်ထိတ်ဖြစ်နေရသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများကို ဖမ်းမိသော်လည်း ခေါင်ဆောင်မှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ခြေရာခံ၍ လုံးမရနိုင်သေး။

ရိုန်းမောင်အနေနှင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ ရည်ရွယ်ချက်အား အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားမနေသော်လည်း ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းအနေနှင့် အထူးဂရုပြုတတ်စမြဲ။

အခန်း (၅၉)

စုံထောက်မင်းကြီးနှင့် နေမြင့်

စုံထောက်မင်းကြီးက ဗီရိယံမှ လူဆိုးဂိုဏ်းအဖွဲ့မှ ဓာတ်ပုံ
နက္ခတ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏ရှေ့၌ ထိုင်နေသူတစ်ဦးက အင်စ
ပက်တာနေမြင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နေမြင့်က သူ့စုံစမ်းရသမျှသတင်းကို စုံထောက်မင်းကြီး
ဝတီးဝပ်အား ပြောပြပြီး ပေါ်ထွက်လာမည့် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို
စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

'ဓာတ်ပုံပေါင်းတစ်ရာကျော်ကျော် စစ်ဆေးလာခဲ့ပြီးပြီ၊
သူသတ်သမားရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့တူတာ မတွေ့သေးဘူးဆိုတော့ လူသတ်
သမားဟာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာဖြစ်လိမ့်မယ် မောင်မင်း'

'မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မင်းကြီး'

'ဘယ်လို'

စုံထောက်မင်းကြီးက အင်စပက်တာနေမြင့်စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

မှက်နှာဖုံးတပ်ထားတဲ့လူဆိုရင် စုံထောက်အဖွဲ့က စေလွှတ်လိုက်တဲ့ နီဂါအသိဆုံးနေမှာပေါ့။ အခု သူ့ပြောပုံအရဆိုရင် လူသတ်သမားဟာ သူမမှတ်မိနိုင်တဲ့မှက်နှာနဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ် ဆိုတဲ့အချက်ရယ်...။

သူ့ကို ရင်းနှီးအောင်ချဉ်းကပ်စဉ်ကထက် တစ်နေ့တစ်နေ့ ပိုချောလာတယ်လို့ထင်ရကြောင်း ပြောပြပုံထောက်ရင်...။

အဲဒီလူက မှက်နှာကို အသွင်ပြောင်းသွားစေတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးကို သောက်သုံးနေတာရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား မင်းကြီး'

'ဟေ'

အင်စပက်တာနေမြင့်စကားကြောင့် စုံထောက်မင်းကြီး စတီးဝပ်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့အား ဝေး စိုက်ကြည့်နေရင်း...။

'မောင်မင်းတို့ မြန်မာမှာ ဒီလိုဆေးမျိုးရှိတယ်လို့ ကြားဖူးသလား'

ဟုတ်ကဲ့... ရှိနိုင်ပါတယ် မင်းကြီး။ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ လည်း တခြားလူမျိုးတွေလို စူးစမ်းရှာဖွေတတ်တဲ့စိတ် တီထွင်ကြံဆ တတ်တဲ့ အတွေးတွေ ရှိကြတာပါပဲ...။

'သိပ္ပံပညာတွေခေတ်စားနေတဲ့အချိန်မှာ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတွေ

အတတ်ပညာတွေကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေဟာ မနောဓာတ် သင်ယူရတာပါ။ စိတ်နဲ့လေ့ကျင့်ရတာပါ။ စိတ်ကိုအတည်ငြိမ်ဆုံး အောင် ထိန်းချုပ်ရင်း ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေကို တတ်မြောက်ထား ရှေ့မြန်မာကြီးတွေလည်း ယခုအချိန်အထိ အသက်ထင်ရှားရှိနေ ခဲ့ပါပဲ...။

ဒါကြောင့် ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲဆေးကို မြန်မာတွေ တီထွင် တီးခဲ့မှာ သေချာပါတယ် မင်းကြီး'

အင်စပက်တာနေမြင့်က မြန်မာလူငယ်တစ်ဦးပီပီ ဒိုးဒိုး က်ဒေါက်နှင့် တစ်စက်ကလေးမှ အညံ့မခံအလျှော့မပေးဘဲ ခြေလိုက်သည့်အတွက် စုံထောက်မင်းကြီးပင် ငြိမ်ကျသွားလေ တာသည်။

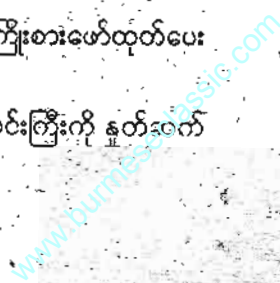
ဆေးတံကိုဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း လေးနက်စွာစဉ်းစားလျက်...။

'မောင်မင်းပြောတာတွေကို နားရှိလိုကြားလိုက်ရပေမယ့် နှိပ်တော့မယ့်ဘူး၊ မောင်ရင်ပြောတဲ့လူဟာ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာတွေ့တဲ့ မအမျိုးအနွယ်ဖြစ်ရမယ်...။

ဒီတော့ ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့လူကို မြန်ဆုံးဖမ်းပေးပါ။ ဒါပဲ'

ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားဖော်ထုတ်ပေး သ်'

အင်စပက်တာနေမြင့်က စုံထောက်မင်းကြီးကို နှုတ်ခေါ် ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

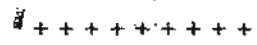

သူထွက်၍လာခဲ့စဉ် ခေါင်းထဲ၌ မင်းကြီးအား ပြောဆိုနေသည် အကြောင်းကိုစွဲများကိုသာ မပြတ်တောင်းတော့လာမိ၏။

သူ့စိတ်ထဲထင်ထားသည့်အတိုင်း ပြောဆိုလိုက်ရသော်လည်း စုံထောက်မင်းကြီးက သူ့ပြောသမျှနားလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟုတ်။

အင်စပက်တာနေမြင့် အမြဲတမ်း လက်တွေ့ကျကျ လူကိုိုင်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်နားလည်ထားပြီးဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ လူသတ်သမားကို အမြဲမပြတ်ခံစားနေရတော့မည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်တစ်ယောက် မြနင်းအေးထံသို့ ဝတ္တရားမပျက် အမြဲရောက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ အလွဲဝမ်းသာမိသည်။

မြနင်းအေးထံရောက်လာရင်း ပါမေကူဦးတိုးစိန်နှင့်မကြာခဏ စကားပြောဆိုသောအခါ သူ့အတွက် ငဟုသူဟုများစွာ ရှေးလေသည်။

ဦးတိုးစိန်က ရာဇဝင်တွင်သာကျွမ်းကျင်လှသည် မဟုတ်ဆေးကျမ်းများအကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်မြောက်ထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးနှင့်ပတ်သက်၍ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် သိနားလည်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၆၀)

အဲဒီဆေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာကျော်က ဆေးတော်ကြီး ဇီဝကမ္မ အရင်ရာဇဝေတွေ ဖူးတယ်ဗျ၊ ဆေးဂမုန်း ခပ်မျိုးကနေ စူးရှတဲ့အနံ့ကြောင့် အဲဒီအရွက်ကို စားမိတဲ့အတွက် ဆင်အိုကြီးတွေဟာ ချက်ချင်းပဲ နပျိုတဲ့အသွင် ပြောင်းသွားဖူးတယ်လို့ သိရတယ်လေ...

ဒါပေမယ့် ဇရာဆိုတဲ့ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း ကို ဘယ်သူက မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ မကြာခင်မှာပဲ ဆေးဂမုန်းပင်ကြီးလည်း သောက်ကွယ်ပြီး စားမိတဲ့ လူတွေမှာတော့ ရောဂါဝေဒနာတစ်မျိုးကို ဖူးရတယ်လေ'

ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာမျိုးလဲ ပြောစမ်းပါဦး
'ဝိုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်လာရခြင်းဝေဒနာပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ပျို့မှ နယ်န ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း နပျိုလာတဲ့လူဟာ နည်းနည်းလေး

* ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

အရွယ်ကျလာတဲ့ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ရင်း ပိုပြီး နုပျိုချင်လာတတ်တာကိုး၊ ဒီတော့ နုပျိုခြင်းကိုဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေးနဲ့ ဟန်ဆောင် ပြောင်ပစ်ရပေမယ့် တစ်ရက်နဲ့တစ်ရက် သူ့အသက်ကြီးလာတတ်တာက သတိမပြုမိဖူးလေ၊ ဒီတော့ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုတိုးလာတာပေါ့ဗျာ။

ဦးတိုးစိန်က မောသွားလေဟန်ရှိသောကြောင့် ဆေးတအား မီးညှိဖွာရှိုက်နေမိသည်။ အင်စပက်တာနေမြင့်အနေနှင့် ဆေးဝမှန်းအကြောင်းကို သိရသဖြင့် အံ့ဩရလေသည်။

ဦးတိုးစိန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတော့ အဘွားလေး မကြာခင် ပြောဖူးသလို အသက်ငယ်ချင်ရင် နတ်ရေကန်ထဲ ဝုန်းခနဲသာ ခုဆင်းလိုက်ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီဗျို့။

ဟာ . . . သိပ်မှန်တာပေါ့၊ အဆင်းမတော်လို့ နတ်ရေကန်ထဲက တက်မရဘဲ ငဲလက်မအရွယ်လေးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ။

ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား။

နှစ်ဦးသား ပွဲကျနေသည့်အတွက် မြန့်နှံ့အေးက မြန်မြန် အချိန်တန်ပြီဟု ကိုယ်ယောင်ပြလိုက်သောသဘောနှင့် အပေါက်ဝသို့ ရပ်ပြလိုက်ရင်း . . .

ကျွန်မ ချမ်းဆင်းလို့ရပြီလား ဆရာ။

အေး . . . အေး ရပါပြီကွယ်။

အင်စပက်တာနေမြင့်လည်း နှုတ်ဆက်၍ အခန်းထဲမှ

ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ မြန့်နှံ့အေးက တစ်လမ်းလုံး အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုနေပြန်သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်တစ်ယောက် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားပေါ် ကျေပွန်သလောက် ချစ်သူမြန့်နှံ့အေးအဖြစ်မှ ကင်းလွတ်အောင် မနေနိုင်သူ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

မြန့်နှံ့အေးကို မကြာမီလက်ထပ်ချင်သည့်အကြောင်း၊ နှင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကိုသာ ဖမ်းဆီးမိလျှင် စုံထောက်မင်းကြီးက သူ့ကို စာထူးထပ်တိုးပေးဦးမယ့်အကြောင်းကို ဝမ်းသာအားရပြောပြလေသည်။ မြန့်နှံ့အေးတစ်ယောက် စိတ်ပြေသွားသလိုလို ရှိလာလေသည်။

ဆရာနဲ့ ပြန်ဖို့တောင် သတိမရလောက်အောင် ဘာတွေမှား ဒီလောက်တောင် အရေးတကြီးပြောဆိုနေရတာလဲ ပြောပါဦး။

ဪ . . . ဒါလား။ ဆရာဦးတိုးစိန်က စာပေဗဟုသုတ ပြယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ အစ်ကို သိချင်တာလေးမှမေးနေတာ အေးရဲ့ . . . ဒီလိုလေ ဟိုရှေးတုန်းကရဲ့ဦးဖူးတဲ့ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးအကြောင်းပေါ့၊ အဲဒီဆေးသာ ဒီခေတ်မှာတကယ်ရှိရင် အသက်အရွယ်ကြီးရင်သူတွေ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက်လေမလဲဆိုတာ သွားမိလို့လေ။

သူ့စကားကြောင့် မြန့်နှံ့အေးက ပြုံးလိုက်၏။

အေးက ဘာပြုံးတာလဲ။

အစ်ကိုက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေးတတ်တာကို သဘော

ကျလို့ပါ။

ဟာ... အေး မှားနေပြီထင်တယ်။ အခုပဲ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေး
ဟာ သမားထော်ကြီး ဇီဝကလက်ထက်ကတည်းက ရှိတယ်ဆိုတာ
ဆရာ ဦးတိုးစိန်ကိုယ်တိုင်ပြောပြလိုက်ပြီလေ။

အေးက ဘာမှဆက်မပြောချင်လေဟန် ဆက်လျှောက်
လာခဲ့ရင်း...

အင်းလေ... အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေး
တာရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့။ အခုတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး။

အေး ကြောသည့်စကားကို နေမြင့်ထပ်မငြင်းလိုလေဟန်
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။

ဆရာဦးတိုးစိန်ကို ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးနဲ့ပတ်သက်လို့ သိသူ
တာကို မေးမြန်းတဲ့လူက အစ်ကိုပါနဲ့ဆို နှစ်ယောက်တောင် ရှိသွား
လေ။

ဟင်... ဟုတ်လား။ တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ
ဦးတိုးစိန်ဆီ မကြာခဏလာနေတဲ့ သံရည်ကိစ္စပဲ။

ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ကြွယ်ပေါ့
'ဪ'

အင်စပက်တာနေမြင့်က မြန်းအေးပြောပြသည့်စကား
ကို မြေပေါ်ဆဲဆဲပင် သဘောထားလိုက်၏။

အခန်း (၆၁)

ဟတ်ဖဲချပ်ကလေး ရောက်လာပြန်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် အလုပ်ရုံပိတ်ချိန်နေ့ရက်ဖြစ်သော
ကြောင့် ခြံထဲ၌လမ်းလျှောက်နေရင်း မြန်းအေးအကြောင်းကို
ဦးစားနေမိသည်။

မြန်းအေး၏အချစ်ကို သည်တစ်သက် ရဖို့လွယ်မည်
ဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဘခြားနည်းလမ်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်၍ သူမ၏
အချစ်ကို ရယူသိမ်းပိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားရပေဦးမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခြံကိုဝယ်ယူစဉ်က အနီးအနားတစ်ဝိုက်၌ တစ်

ခြားခြံတစ်ခြံသာရှိသည်။

ယခုတော့ ခြံလေးငါးခြံ ရှိနေပြီဖြစ်၍ အတော်လေးစည်ကားလျက်ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် နံနက်ခင်းအချိန်ရောက်တိုင်း လေးထောင့်ကန်၊ ဒါးပိန်စသော နေရာအသီးသီးမှ ဈေးသည်များနှင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ထိုဈေးသည်များက လူစုမိသည်နှင့် ဈေးကိုဝေးဝေးလံလံ မသွားဘဲ လမ်းပေါ်၌ ခင်း၍ရောင်းချတတ်သည်။

ဂေါ်ရာပုလိပ်များတွေ့လျှင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကာ ပြေးလွှားတတ်ကြသေးသည်။

ယခင်က သူ့ခိုး ဓားပြများ၏ရန်ကို ကြောက်ရွံ့နေရသော ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်ကလေးက ယခု ထိုသို့ စည်ကားနေတတ်ပေသည်။

ခြံကလေးထဲ၌ မာလီကြီး၏ ပြုစုပျိုးထောင်မှုကြောင့် ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးလို လှပနေသော ဗိုလ်ဦးထုပ်ပန်းများက ဝေဝေဆာဆာနှင့် ပွင့်နေကြသည်။

ဗိုလ်ဦးထုပ်ပန်းမျိုးက ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ခြံ၌သာရှိသော အလွန်ရှားပါးသော ပန်းသာဖြစ်သည်။

ဂန္ဓမာပန်းများကဲ့သို့ အဆုပ်လိုက်ပွင့်တတ်ပြီး ပန်းပွင့်ဖတ်က ဗိုလ်များဆောင်းထားလေ့ရှိသော ဦးထုပ်ကလေးတင်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေတတ်သဖြင့် ထိုနာမည်ကို အလွယ်ခေါ်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပန်းမျိုးစေ့ကို အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်တစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ခြံကား တခြားခြံထက်ပင် ထူးခြားစွာ လှပနေခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်စောစောနိုးနေ၍ မဖတ်ရသေးသော မြန်မာ့ခေတ်တင်းစာကို မျှော်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သတင်းစာဖတ်ခြင်းဝါသနာကို အထူးခြိုက်လှသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားဆုံးက နိုင်ငံရေးသတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းကို တစ်နေ့မဖတ်လျှင် စိတ်ထဲမှာ မအိမုသာဖြစ်နေမိသည်။

ထိုခေတ်က သံတော် ဆင့်သတင်းစာမှာ အရေးအသားအထက်မြက်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

သထင်းတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိလာအောင် ထိထိမိမိ ပြောနိုင်ခြင်းကိုက အထူးလေးစားဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ မြို့မအင်ရှေ့သော သတင်းများကိုဖတ်ရသည်မှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်ရသကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှ၏။

သတင်းရေးရာ၌ ပွင့်လင်းစွာရေးသားဖော်ပြနိုင်ခွင့် ရှိသောကြောင့် တချို့သတင်းခေါင်းကြီးပိုင်းများ ဖတ်လိုက်သည့်အခါ သင်ပြောင်သရော်ထားလေဟန် ဝါကျများက စိတ်ထဲ ကြည်နူးစေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်ရပ်မှန်သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောလဟာ

လတစ်ခုလို တိတိကျကျ ရှေးပြန်ခြင်းမရှိဘဲ အဖျားရှူးသွားတတ်
သော သတင်းစာသမားကိုတွေ့လျှင် ဒေါသဖြစ်လို့မဆုံးနိုင်ခဲ့။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်ကား သတင်းစာဖတ်ပဲမနေနိုင်
ခြံဝ သတင်းစာပုံးထဲ၌ ကျွန်ုပ်မှာယူထားသော သတင်းစာ
များကို ထုတ်လူနေစဉ် တပြိုင်မပြန်လာသော ဒရိုင်ဘာ ကိုပေါက်
ဖော်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဆရာ ပိန္နဲ အစောကြီးနိုးနေပါလား'
'ဟေး'

ဒရိုင်ဘာကိုပေါက်ဖော်အား ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အသံ
အမှတ်ဖြူပြောဆိုလိုက်ရင်း သတင်းစာနှစ်စောင်အား ဆုပ်ကိုင်စွဲ
လျှောက်လာခဲ့သည်။

'ဆရာအတွက် အိမ်နံဆိုင်က မလိုင်ဝယ်ခဲ့တယ်'

'ကောင်းတာပေါ့ကွာ... ငါလဲ အိပ်ရာထ အမြဲနောင်
ကျနေတာနဲ့ နိပြားမလိုင် မစားရတာ အတော်ကြာပြီ'

'ဒီနေ့ သတင်းစာတွေ အရမ်းကောင်းတယ်ဆရာ၊ သတင်း
ထူးနှစ်ပုဒ်ပါလို့တဲ့'

'ဟေ့... ဘာသတင်းများပါလိမ့်'

'အင်းလျားလမ်းမှာ မိန်းမချောလေးတစ်ဦးကို မကြာ
သေးခင်က သတ်ဖြတ်သွားတာကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီတဲ့'

ကျွန်ုပ် ရင်တွေ တုန်လာမိသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မချို့ဆိုသော ပြည့်တန်ဆာမလေး

အင်းလျားလမ်း၌ ရုပ်ပြောင်း ဆေးသောက်၍ သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သောကြောင့် ပေါက်ဖော်၏စကားကို နားထောင်ရသည်မှာ လိပ်
ပြာမလုံလှပေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆၂)

‘နောက်သတင်းတစ်ပုဒ်က ပျောက်ဆုံးနေသော ပင့်ကူ
က ရိုက်ချုပ်ကြီးတဲ့၊ အဲဒါလဲ မိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်’

‘အင်း . . . ဟုတ်တာပေါ့ကွာ’

ကျွန်ုပ်က စိတ်မဝင်စားသော်လည်း အလိုက်သင့်ပြောဆို
နေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ သတင်းစာနှစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ဖတ်
ကြည့်ချင်မိသည်။

သို့သော် ထိုသတင်းနှစ်ပုဒ်အား ဖတ်ရှုနေစဉ် ပြောင်းလဲ
သွားမည့်အမှုအရာအား ဒရိုင်ဘာပေါက်ဖော် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေ
စာလည်း စိုးရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

‘ကဲ . . . မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လေ၊ နံပြားနဲ့မလိုင်
ညီတော့ လက်ဖက်ရည်စိုင်းမှာ ပြင်ထားလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

ဒရိုင်ဘာ ကိုပေါက်ဖော် ထွက်ခွာသွားမှ သက်ပြင်းရည်

* ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ကြီးကို ချနိုင်လေတော့သည်။ ခြံဝင်းအတွင်း၌ ဝမ်းတစ်ခုရှိသည် မနက်စောစောနိုးတိုင်း ထိုဝမ်းပေါ်ထိုင်ရင်း သတင်းစာ ဖတ်လေ့ရှိသော စည်းစိမ်မျိုးကို ကျွန်ုပ်လွန်စွာ နှစ်ခြိုက်တတ်လေသည်။

ထိုနေရာလေးကို သတင်းစာတိုက်၍ လျှောက်လာခဲ့သည် ကျွန်ုပ်အတွက် အနှောင့်အယှက်မရှိနိုင်တော့သဖြင့် သတင်းစာထဲ သတင်းနှစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုရပေတော့မည်။

‘ကလောင်... ကလောင်’

ခြံဝမှခေါင်းလောင်းတီးခတ်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။

ခြံရှေ့၌ ဥပဓိရုပ်ခန့်ညားလှသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တွေ့ရသည်။ ခြံနင်းဖော့ထက် အသက်တစ်နှစ်ခန့် ကြီးပေလိမ့်မည် ရုပ်ရည်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက မြင်ရုံနှင့်ပင် သန့်သန့် မြန်မြန်ရှိကြောင်း သိသာပေါ်လွင်လှသည်။

အနီးအနား၌ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ခိုင်းမည့်သူက မရှိသေကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခြံဝသို့ လျှောက်လာခဲ့ရလေသည်။

အမျိုးသမီးငယ်၏မျက်လုံးက ချယ်နီသားတုတ်ကောက်နှင့် လျှောက်လာလှည့်ကျွန်ုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလေ့လာကြည့်နေဟန်ရှိသည်။

xxxxxxxxxxxxxxxx

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နံနက်စောစောနိုးနေသဖြင့် ထိပ်ရာထဲမှ သွန်ကြေနေသော အကျီအဝတ်အစားကိုမလဲဘဲ ကမန်းကတန်းထ သာခြင်းကြောင့် သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် မတူနိုင်ပေ။

‘ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ မိန်းကလေး’

‘ကျွန်မ ဟောဒီခြံကသူဌေးဦးအောင်ကြွယ်နဲ့ တွေ့ချင်သို့ပါ’

‘ဦးအောင်ကြွယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပါပဲ’

‘ရှင်’

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ကို အားတုံအားနာနှင့်ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်သွားလေဟန် ရှိသွားခဲ့လေသည်။

‘ဘာကိုစွဲလဲ’

ကျွန်ုပ်က လာရင်းကိစ္စကို ခြံတံခါးဖွင့်မီ အပြတ်သားဆုံး

မေးမြန်းလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကလေးက ကျွန်ုပ်၏အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေ
သေးဘဲ ဘေးဘီဘယ်ညာကြည့်လျက် စဉ်းစားနေသည်။

သူ့အမူအရာက ထစ်စုံတစ်ရာကို နောက်ကြောင်း
မအေးသလိုလို ရှိနေသောကြောင့် စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်သွား
သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ပိန်းကလေးများနှင့် ဆက်ဆံတတ်ခြင်းမရှိ
ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကလေးမှာ ကျွန်ုပ် ဖိတ်ကြားထား
ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်မဟုတ်မှန်း စိတ်ထဲအလိုလိုသိရှိခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ဦးသက္ကရသမီးပါ။ ကျွန်မနာမည်က ရင်ရင်၊ အ
မဆုံးခင်မှာ ဦးအောင်ကြွယ်ထံ အရောက်သွားဖို့မှာခဲ့တယ်။

ဦးသက္ကသမီး ရင်ရင်... ဟုတ်လား။

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို သူမကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ကျွန်ုပ် ကဗျာတယာ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

ကဲ... အထဲကိုလိုက်ခဲ့။

ကျွန်ုပ်ကား ဦးသက္ကနှင့်ပတ်သက်၍ လပေါင်းများစွာ
လျော့ထားသူတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ငန်းနက်အတွင်းမှ မည်
သည့် ရတနာပစ္စည်းမှ မရခဲ့သောကြောင့် မေ့ထားခဲ့သည်ဆိုလည်း
မမှားပေ။

ယခုတော့ ဦးသက္ကဆိုသူက ကတိစကားထားခဲ့သည်။

တိုင်း သူ၏သမီးရင်ရင်ကိုလွှတ်၍ ဝေစုပေးဖို့ တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း
သာဖြစ်လိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆၃)

ရင်ရင်ဆိုသော မိန်းကလေးကို ဧည့်ခန်း၌ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရင်း ဦးသက္ကပေးထားခဲ့သောဟတ်ဖန် အပြစ်ကလေးကို သိမ်းဆည်းထားသော စာအုပ်စင်များကြားမှ ထုတ်ယူလိုက်မိသည်။

ထိုဟတ်ဖန်လေးအကြောင်းကို ဦးသက္ကနှင့် ကျွန်ုပ်သော သိရှိခဲ့ကြသဖြင့် ထိုမိန်းကလေးမှာ သမီးဖြစ်သူ ရင်ရင်ဟုတ်မဟုတ် ချက်ချင်း သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရင်ရင်က ဧည့်ခန်းထဲထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်အလာကိုစောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေသည်။

‘ဦးသက္ကသမီး ဟုတ်၊ မဟုတ် သက်သေပြစရာပါလား’
‘ဟုတ်တဲ့၊ ပါပါတယ်’

ရင်ရင်က ‘လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့်ထပ်၍ သိမ်းဆည်းထားသော ဟတ်ဖန်အပိုင်းအစလေးကို ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ပို့သေစွာ

* ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

၇၆

လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ် ဖဲချုပ်ကလေးနှစ်ခုကို ဆက်ကြည့်လိုက်၏။ အဲဒါ
ခွင်ကျဖြစ်သည်။

ဖဲချုပ်ကလေးကိုကြည့်လိုက်၊ ရင်ရင်ကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

'ဦးသက္ကသမီးဆိုတာတော့ သေချာသွားပါပြီ'

ရင်ရင်က ရတနာများ ဝေစုရတော့မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ
သွားလေဟန်နှင့် . . . .

'ဟုတ်ကဲ့ . . . ငန်းနက်ကို အဖေပြောတဲ့နေရာမှာ ဦး
အောင်ကြွယ်နဲ့ သားကိုရိုနှိမ်းမောင်တို့ လာပြီးဆယ်သွားကြတယ်။
ဆိုတာကို ကျွန်မ သတင်းတိတိကျကျ ရထားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်

ရင်ရင် စကားကို ဆက်သင့်မသင့် ချင်ချိန်ရင်း ကျွန်
အား လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

'စကားဆုံးအောင် ဆက်ပါဦးကွယ်'

ကျွန်ုပ်က လာရင်းကိစ္စကို အပြတ်သားဆုံး ဆွေးနွေးနိုင်ဖို့
တမင်ရည်ရွယ်၍ ရင်ရင်အား မဆုံးသေးသည့်စကားကို ဆက်ပြော

ရန် နှိုးဆွပေးလိုက်၏။

အခန်း (၆၄)

'ဒါကြောင့် ငန်းနက်ထဲကရလာတဲ့ရတနာတွေကို ဖေဖေနဲ့
တိစကားထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ဦးအောင်ကြွယ်အနေနဲ့ ကျွန်မကိုဝေစု
သေးဖို့ လာရောက်တောင်းခံတာပါပဲ'

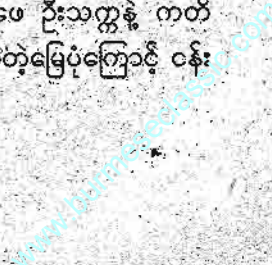
ရင်ရင် ပြောဆိုသောစကားက ဆုံးပြီဟု စိတ်ထဲသတ်မှတ်
တတ်၏။

ကျွန်ုပ်အတွက် သူမကို ရတနာများမတွေ့ခဲ့ကြောင်း အမှန်
ဆိုင်းပြောဆိုရန် ခက်နေမိသည်။

သို့ပေမယ့် မရှင်းလို့မဖြစ်။

ထို့ကြောင့် . . . .

'ဝမ်းနည်းပါတယ် ရင်ရင်၊ မင်းအဖေ ဦးသက္ကနဲ့ ကတိ
ထားထားခဲ့တာမှန်ပါတယ်။ မင်းအဖေပေးခဲ့တဲ့မြေပုံကြောင့် ငန်း
နက်ကိုလဲ ကျုပ်ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ် . . .

ဒါပေမယ့် ငန်းနက်ဆိုတဲ့ ဝေါ်ဇူ ဝိသင်္ဘောပျက်ထဲက ကျုပ်ထင်ထားသလို ရတနာတွေ လုံးဝ မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းအပေါ် ဘယ်လိုမှဝေစွဲခဲ့မပေးနိုင်ပါဘူး။

ရှင်... ရတနာတွေ မရဘူးဟုတ်လား။

မမျှော်လင့်သော စကားတွေကြောင့် ရင်ရင်ဆိုသောမိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ထံ သံသယမျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ငန်းနက်မှ ရတနာတွေမရခဲ့ကြောင်း အမှန် အတိုင်းပြောပြလိုက်ရ၍ ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားသလို ဖြစ်မိသော်လည်း သူမ၏အကြည့်တွေကြောင့် မလုံမလဲဖြစ်နေမိသည်။

မင်းက ကျုပ်ပြောတာကိုမယုံလိုလား။

အို... ဒီကိစ္စ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဦးအောင်ကြွယ်။

သူမထဲမှ ခါးသီးစွာပေါက်ကွဲထွက်လာသော စကားသံက ဝတင်ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ် မည်သို့ရှင်းပြရမည်မသိ ဖြစ်နေမိသည်။ သူမက ပင် ဆက်၍...

ကျွန်မဖောက် ဒီမြေပုံကိုရဖို့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက အသက်ခံရင်းပြီး ရယူခဲ့တာပါ။

ဆယ်လို့... ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း ဟုတ်လား။

ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့လေသည်။

ပင့်ကူနက် ဂိုဏ်းသတင်းက အခုတလော အတော်ကို ချောက်ချားစဖွယ် ဖြစ်လောက်အောင် ကြားနေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က သိ ဦးလှည့်လာလေမလားဟု စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မအဖေက အရင်ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသား တစ်ဦးပါပဲ...

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းဟာ ငန်းနက်သင်္ဘောတို့ ခြေရာခံလိုက်နေတာကြာပြီလေ။ နောက်ဆုံး မြိတ်ကျွန်းစုမှာ ငန်းနက် နစ်မြုပ်သွားတဲ့ နေရာအတိအကျကို ခြေရာခံမိပြီး မြေပုံတစ်ခုရေးဆွဲခဲ့ဖူးတယ်...

အဲဒီမြေပုံအတွက် အဖေဟာ လောဘတက်ပြီး ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကနေတစ်ဆင့် ဦးယူထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်...

ငန်းနက်ထဲမှာ ရတနာတွေရှိမှန်း သိပေမယ့် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး မဆယ်နိုင်တာကြောင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက အဖေကို ခြေရာခံမိခင် မြေပုံစာရွက်ကို သင်္ဘောပျက်တွေ ဆယ်တတ်တဲ့ ခိုလှမ်းက ရှာဖွေရာမန်ဆိုတဲ့ ကုလားသူဌေးကို ရောင်းချပစ်ဖို့ ခြံခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

ငန်းနက်ရတနာပိုစာရွက်နောက်၌ မထင်မှတ်သော အချပ်ထော်ပုံက ပါလာခဲ့ပြီလေ။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရတနာများကိုရရှိခဲ့ပြီး လက်ဝါးကြီးဆုပ်ထားသူတစ်ဦးအနေနှင့် အထင်အမြင်သေး ခံနေရလေသည်။

ဆက်စမ်းပါဦး

အဖေဟာ ဒီမြေပုံစာရွက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒုက္ခခံနေရသူ ပါပဲ။ ကုလားသူဌေး ရှာဖွေရာမန်ကလည်း ရတနာတွေကိုအပိုင်စီးလို့ တဲ့ လောဘတွေတက်လာတယ်...။

ဒါကြောင့် အဖေကို အရက်ထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး မြေပုံကို ယူဖို့ ကြိုးစားပြန်တယ်...။

ဒါပေမယ့် အဖေက အဆိပ်သင့်ခံရမှန်းသိလို့ မသေခင် အချိန်မှာ ဒီမြေပုံကို သင်္ဘောပျက်တွေဆယ်ယူနေတဲ့ မြန်မာသူဌေး ဦးအောင်ကြွယ်ကိုပေးပြီး ဝေစုတောင်းယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထွက်လာခဲ့တာ ပါပဲ...။

ဒါကြောင့် ကျွန်မအဖေ အသက်နဲ့ရင်းပြီးရယူခဲ့တဲ့မြေပုံ ကြောင့် ငန်းနက်သင်္ဘောပျက်ထဲကရတနာတွေကို သမ်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်မဟာ ရသင့်ဘယ်လို့ ယူဆပြီး အခုလိုဝေစုတောင်းခံရတာ ပါပဲ။

ကျွန်ုပ် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အား ရင်ရင်က လိမ်ညာလှည့်စားနေသူတစ် ယောက်အဖြစ် နားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေ ပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်က သူပြောသမျှအကြောင်းစုံကို ပြည့်စုံစွာ သိ နားလည်ခွင့်ရခဲ့သော်လည်း သူမအားမည်သို့မျှ မကူညီနိုင်ခဲ့။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စရိုက်က ကြီးမားစွာအရှာထွက်ခဲ့

သည့်အတွက် ဖွတ်မရဓားမဆုံးဆိုသကဲ့သို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအ ပေါ် ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် တိုးတက်လာသော ကျွန်ုပ်အား ငန်းနက် နဲ့ ပတ်သက်၍ လုံးဝ အရှုံးပေါ်စေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၆၅)

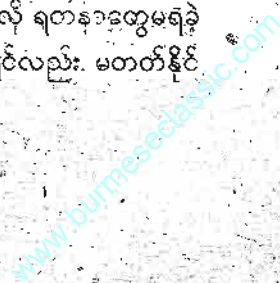
ဦးသက္ကထံမှ မြေပုံကိုရခဲ့ပြီး ငန်းနက်အား သွားရောက်
သိယူစဉ်က ကုန်ကျစရိတ်မှာ သိန်းကျော်ကုန်ခဲ့ပြီး သံတိုသံစ
တည်များရောင်းချငွေမှာ သောင်းဂဏန်းလောက်သာ ပြန်လည်
ရခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် အစိမ်းရောင်ဝတ္ထုသိဒ္ဓိ ဆေး
တစ်ပုလင်းသာ ကျန်ပဲအတွက်အမြတ်ဟုဆိုစရာရှိသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

ကျွန်ုပ် ငန်းနက်ထံက ဦးသက္ကထင်သလို ရတနာတွေမရခဲ့
တော့ အမှန်ပါပဲဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ပြောတာမယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်

အို . . . ကျွန်မတော့ မယုံဘူး

အခြေအနေက ရှင်းလေ့ရှုပ်လေ့ဖြစ်၍ လာခဲ့၏။
'ဒါဆို ကျုပ်ဘက်က မင်းကို ဘယ်လိုမှဝေစုပေးဖို့ မဝ
တော့ပါဘူးနော်'
ရင်ရင်၏ မျက်နှာထားက ပိုမိုတင်းမာလာမှန်း သတိထား
သည်။

'ဪ... ရှင်က အဖေ့ဆီက မြေပုံကြောင့် ရတနာတွေ
ရခဲ့ပြီး ပြီးဆိုတော့ ရှင်ပြောသလို ကျွန်မက ယုံလိမ့်မယ်ထုံး ထင်နေ
လား ဦးအောင်ကြွယ်'

ထပ်မံအထွန့်တက်ပြောဆိုသော ရင်ရင်ဆိုသောမိန်းက
လေးအပေါ် သတ်ဖြတ်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် မုန်းတ
နာကြည်းမှုများ ပေါ်လာလေတော့သည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်မရနိုင်လျှင်
အဆိုးရွားဆုံးစိတ်က သတ်ဖြတ်မိပေလိမ့်မည်။

ရင်ရင်ကား ကြောက်စရာကောင်းလှသောမိန်းကလေး
တစ်ဦးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ဝေစုအတွက် တရားမမှု
မှု မရှိနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မြေပုံတရွက်ကို ဦးအောင်ကြွယ်က ယူခို
လိုက်တာလို့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို အကြောင်းကြားလိုက်ရုံပဲပေါ့
ဘယ်လို... ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို အကြောင်းကြားမယ
ဟုတ်လား'

ရင်ရင်က သူ၏ခြိမ်းခြောက်မှုအပေါ် နှစ်သက်လိုလား

သာဟန် ပြုံးလိုက်ရင်း...
'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါမှ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက ကျွန်မတို့ သား
မတို့ ခြေရာခံ မလိုက်နိုင်မှာပေါ့'

ဦးအောင်ကြွယ်က အနည်းငယ်တွန့်လှုပ်သွားမိသည်။ ပင့်
ကူနက်ဂိုဏ်းဆိုသည်မှာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော
သူဆိုးဂိုဏ်းသာဖြစ်သည်။
မြေပုံသာ သူ့မှာ ရှိကြောင်း သိနေလျှင် လွယ်မည်မဟုတ်။
ရင်ရင်က ဆက်လက်၍...
'မဂိုလမ်းက ကုလားသူဌေးတုန်းကလဲ ဒီလိုဘဲ၊ မြေပုံအ
ကြောင်းအဝယ်လုပ်မှန်း ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက သိသွားတာနဲ့ ခေါင်းဖြတ်
သတ်ပစ်ခဲ့တာ'
ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထလာခဲ့မိလေတော့သည်။
ရင်ရင် ပြောပြနေသောစကားမှာ အမှန်တရားသာဖြစ်သည်။
ငန်းနက်နှင့်ပတ်သက်၍ မြေပုံတစ်ချပ်အတွက် အပေး
သူလုပ်ထားသည်ကိစ္စအား သူနှင့်ဦးသက္ကသာသိသည်။
ထို့နောက် သမီးရင်ရင်ပါ သိလာခဲ့လေသည်။ ထိုကိစ္စ
ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သာ သိရှိသွားခဲ့လျှင်
အနာရယ်က သူ့ထံရောက်လာပေလိမ့်မည်။
'မင်းအတွက် ထိုင်သင့်သလောက်ဝေစုပေးမယ်ဆိုရင် မင်း
ကျေနပ်မှာလား'
'ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား'

တကယ့်ပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းဘက်က ဝေစု
သွားပြီဆိုတာနဲ့ ကတိတော့တည်ရလိမ့်မယ်...။

ငါ့ဆီမှာ ဝန်းနက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မြေပုံတစ်ချပ်ရှိနေတယ်
ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောရဘူး။

အို...။ စိတ်သာချွ၊ ကျွန်မဘက်က ကတိတည်နေစေမယ်
နစ်ဦးသား အပေးအယူတည့်သွားကြသည်။

ရင်ရင်က သူ့အတွက်ဝေစုရတော့မည်ကိုသိသဖြင့် စိတ်
ကျေနပ်မှု ရရှိသွားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်လည်း ငန်းနက်နှင့်
ပတ်သက်သောမြေပုံကိစ္စ တခြားတစ်ယောက်သို့ မပေါက်ကြားနိုင်
တော့ ယုံကြည်သည့်အတွက် စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားသလို ပြစ်မိသည်
ထို့ကြောင့်...။

မနက်ဖြန် ခြင်္သေ့မင်းတို့တယ်၊ အခန်းနံပါတ် (၁၅) က
စောင့်ပါ။ ကျွန်ုပ် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်။

ဘယ်အချိန်စောင့်ရမှာလဲ၊ ရှင်ကရော ဘယ်အချိန် ထလာ
မှာလဲ။

၈-နာရီခွဲ ၉-နာရီအကြား
ကျွန်မစိတ်ချနေမယ်နော်၊ ချိန်းထားတဲ့အတိုင်းမျက်ကွက်

ရင်တော့ ကျွန်မအဆိုး မဆိုနဲ့။

အခန်း (၆၆)

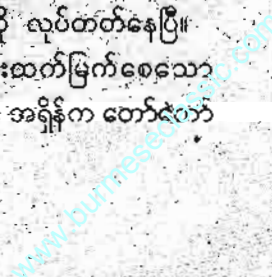
ချိန်းဆိုသောနေ့

ရင်ရင်ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်များ ဆိုးရွားစွာ
ပျက်ပြန်စပြုလာခဲ့လေပြီး။

အလျင်လို အခန်းအောင်း၍ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို အာနိသင်
ပြယ်အောင် ကြိုတင်သောက်ရလေတော့သည်။

ဆေးကို အလျင်လို တစ်ကြိမ်တည်း သောက်လေ့မရှိဘဲ
နှစ် ကြိမ်တင်သောက်တတ်သောအကျင့်ကို လုပ်တတ်နေပြီ။

(၂၄)နာရီလုံးလုံး နုပျိုခြင်းအစွမ်းထက်မြက်စေသော
ဆေးကို ထိုရက်ထက်ပို၍ သောက်သုံးခဲ့ပါလျှင် အရှိန်က တော်လှောင်
၍ ကျဆင်းမသွားနိုင်ပေ။

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

ကျွန်ုပ်၏အိမ်ထဲ၌ လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခု ပြုလုပ်ထားခဲ့လေပြီ။

ထိုအခန်းအတွင်း၌ ဆေးသောက်သုံး မှီဝဲနေစဉ်အခါအတွင်း လွတ်လပ်စွာနေနိုင်သည်။

အပြင်သို့ ထွက်မည်ဆိုလျှင် ခြံထဲမှမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိရလေအောင်...။

ခြံပြင်သို့ ရောက်နိုင်သည့်လမ်းတစ်ခုကိုပါ အသင့်ဖောက်လုပ်ထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးအားလည်းကောင်း...။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ဧည့်သည်မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်သော အမှုကိစ္စကိုလည်းကောင်း...။

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရိပ်မိစေဘဲ ရှိရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား အသက်ငါးဆယ်အရွယ်သူဌေးကြီးဦးအောင်ကြွယ်ဟု သိရှိနိုင်ခြင်းမှအပ အခြားဘာမှသိရှိနိုင်ခွင့်မရှိ။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အတိတ်၏ နာကြည်းခြင်းဒဏ်များက ဖိစီးထားသောကြောင့် ရင်ရင်နှင့် ပတ်သက်သမျှ မုန်းတီးနာကျင်မှုများ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ရင်ရင်အား ချိန်းဆို့ရသည်မှာ ငန်းနက်မှရရှိလာသော ရတနာတွေအား ပေးဖို့မဟုတ်။

ရတနာတွေမရခဲ့ကြောင်း ရင်ရင် ကိုယ်တိုင်က မယုံကြည်

နိုင်ခဲ့။
ထို့ကြောင့် ရှင်းမရနိုင်သည့်ပြဿနာအတွက် သူမအား နှုတ်ပိတ်ရုံသာရှိတော့သည်။

အခန်း (၆၇)

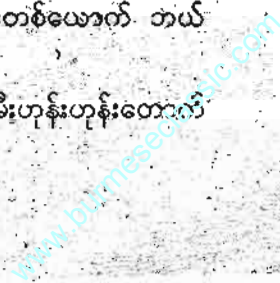
'မိန်းမတွေဟာ ငွေမျက်နှာ၊ ဂုဏ်မျက်နှာကိုသာကြည့်ပြီး အရာရာတိုင်းအပေါ် နှလုံးသား သွေးသားပေးပြီး အနိုင်ယူတတ်ကြ သယ်...'

ဒါကြောင့် ပုရိသတွေမျှော်လင့်မထားဘဲ အန္တရာယ်တွေ များစွာဟာ မထင်မှတ်တဲ့နေရာက ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြတာပဲ။ အခုလဲ ငါဘာလုပ်ရမလဲ...'

ငါ့အပေါ်အန္တရာယ်ပေးမယ့် မြွေဟောက်လိုမိန်းမ တစ် ယောက်ကို ဦးအောင် သတ်ဖြတ်လိုက်ရုံပဲပေါ့။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှကြိမ်းဝါးသံကို ရင်ရင်တစ်ယောက် ဘယ် ညည်းနဲ့မှ ကြားနိုင်လိမ့်မည်မထင်။

ကျွန်ုပ်၏ အမုန်းများစွာက ရင်ထဲ၌ မီးဟုန်းဟုန်းတောက် ချွေးလေပြီ။

နာကြည်းခြင်း၊ ကလဲစားချေခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းတို့ကား ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့သော ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ရမှားကြောက်သလို ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးအားတိုးဖြင့် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်နိုင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ပုလိပ်အဖွဲ့မှ လုံးဝခြေရာမခံနိုင်ဟု ယုံကြည်မိနေခြင်းကား မိုက်မဲမှုပင် ဖြစ်လေသည်။

+ + + + +

'သတင်းကသေချာရဲ့လား ဝင်းထိန်'

'သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးကိုယ်တိုင်က ပြောသွားတာပါ'

'ဒါဆို မနက်ဖြန် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို မျက်ခြည်မပြတ်ဘဲ ခြင်္သေ့မင်းဟိုတယ်ကို မသွားမီကတည်းက စောင့်ကြည့်နေဖို့လိုလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့လှုပ်ရှားမှုကိုစောင့်ဆိုင်းပြီး အခွင့်သာမှ ဝင်ဖမ်းရမယ်'

'ရက်စံ ဂရာ'

ဆာဂျင်ဝင်းထိန် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ရင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအကြောင်း ဆက်တွေ့နေမိသည်။

သတင်းက တိတိကျကျမဟုတ်သောကြောင့် ပင့်ကူနက်

ဂိုဏ်းက မည်သည့်အကြောင်းနှင့် ခြင်္သေ့မင်းဟိုတယ်အား ရောက်ရှိလာမည်ကို မသိနိုင်သေး။

အင်စပက်တာနေမြင့်အတွက် အထူးကြိုးပမ်းရမည့် အစီအစဉ် ဖြစ်တော့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်သာ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဖမ်းမိခဲ့ပြီ ဆိုလျှင် သူနှင့်မြဲနှင်းအေးတို့ လက်ထပ်မီ စုံထောက်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးလိမ့်မည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို လျော့တွက်ထားလို့မရသေး။

နေရာ တိုင်းပိတ်ဆို့ဝိုင်းရံထားသော်လည်း ရန်သူက တွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပေါက်ရှာတတ်သေးသည်။

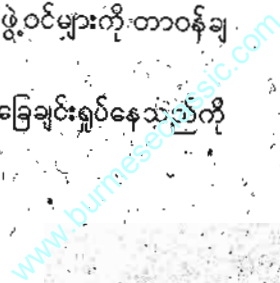
ခြင်္သေ့မင်းစားတော်ဆက်က ကမ်းနားလမ်း၌ရှိ၏။

လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းက သိထားသော နာမည်ကြီး အရဟံဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း အထက်တန်းလွှာများက အသောက်လေ့မရှိ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသတ်မှု၊ ရန်ဖြစ်မှု ပြဿနာ ချင်းသောင်းခြောက်ထောင်နှင့် မကြာခဏကြုံတွေ့နေရသော နေရာသာဖြစ်၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးက အမြဲတမ်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တာဝန်ချထားရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြည့်တန်ဆာမများ ခြေချင်းရှုပ်နေသည့်ကို မြင်ရင် နှော့ရတတ်သေးသည်။

ပြည့်တန်ဆာကိစ္စကို အဘယ်ကြောင့် ထိရောက်စွာနှိမ်နင်းနိုင်ခြင်းမရှိနိုင်သေးကြောင်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်လောက၌ အဆိုးရွားဆုံးအတင့်ရဲလာသည်က ပြည့်တန်ဆာကိစ္စနှင့် ဘိန်းဖြူကိစ္စများသာ ဖြစ်နေလေတော့သည် ရန်ကုန်မြို့ တရုတ်တန်းနှင့် ကမ်းနားလမ်း၌ ထိုအချိန်က ဘိန်းခန်းများ မှိုလိုပေါက်နေခဲ့သည်။

ဟိုတယ်ကြီးများက အပြင်ပန်း၌သာ ဆိုဖာကြီးများနှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အဆောင်အယောင်များရှိပြီး တချို့ဟိုတယ်များ၌ ဘိန်းများကို သီးသန့်အမှောင်ချ၍ ထားပေးကြောင်းကို ကြားရပြန်သည်။

လူဆိုးလူမိုက်များပေါင်းစုံစုစည်းသည့် ခြင်္သေ့မင်းစားတော်ဆက်ကို အမိန့်အရ အတင်းအဓမ္မပမ်းဆီးခြင်းမပြုဘဲ ကြီးရှည်ရှည်နှင့် လှန်ထားခြင်းကား ဒုစရိုက်လောက၌ ဖြစ်ပျက်သမျှ ကာ တစ်နည်းနည်းနှင့် သိရှိနိုင်ရန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်နှင့်အဖွဲ့က သတင်းရထားသည် ခြင်္သေ့မင်းသို့ ရုပ်ဖျက်ရောက်ရှိနေသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက အမှတ်သင်္ကေတရင်ထိုးများသော်လည်းကောင်း လက်ဖျံလက်မောင်း၌ ပင့်ကူနက်အမှတ်တံဆိပ်သင်္ကေတသော်လည်းကောင်း ထိုးထားလေ့ရှိသည်။

ရဲအဖွဲ့ကခြေရာခံနေမှန်းသိ၍ ပင့်ကူနက်အမှတ်တံဆိပ်

အား ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မပြသည့်တိုင် စုံထောက်များ၏ မျက်လုံးထဲ သူဆိုးနှင့် လူကောင်းကို မြင်ရုံနှင့်ပင် အတဲခတ်တတ်သောကြောင့် အခက်အခဲ သိပ်မရှိလှပေ။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအား သစ္စာဖောက်၍ လျှို့ဝှက်သတင်းပေးသူမှာ ဦးသက္ကဏီ၏သမီး ရင်ရင်ပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၆၈)

ရင်ရင်ကိုယ်တိုင် ဦးအောင်ကြွယ်၏ ကံတိစကားကို
ကြည်နိုင်ခဲ့။

ဖခင်ကြီးအသက်နှင့်ရင်း၍ ရယူခဲ့သောမြေပုံအား အပိုင်
ခန်းနက်မှ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ရတနာများကို စေ့စွဲ မပေး
သော သဘောရှိသည်ဟု နားလည်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူမအနေနှင့် ဦးအောင်ကြွယ်သာ ကတိပျက်
မိလျှင် ခြိမ်းခြောက်ထူးသည့်အတိုင်း ပင့်ကူနက်နှင့် ထိပ်
တွေ့ပေးလိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

အချိန်က (၈)နာရီကျော်စပြုလာခဲ့လေပြီ။ ချိန်းဆိုထား
အတိုင်း ရင်ရင်က အခန်း (၁၅)၌ . . .

ဦးအောင်ကြွယ်၏ အရိပ်အရောင်မျှပင် မမြင်ရသေး။

ခြင်သော်မင်းဟိုတယ်က ညဉ့်ဦးယံမို့ အထူးစည်ကားစေ
လာပြီဖြစ်၏။

လူရှုပ်ထွေးချိန်၌ သပ်ရပ်စွာဝတ်စားဆင်ယင်ထားသူ
အသက်(၂၀)ခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက်က ဟိုတယ်ထဲ
ဝင်လာသည်။

သူကား ဦးအောင်ကြွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဝဏ္ဏသိ
ဆေးသောက်၍ နပျိုသွားသူကို မည်သူကမျှမှတ်မိကြမည်မဟုတ်
ဦးအောင်ကြွယ်က ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း အခ
နံပါတ်(၁၅)ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်။

‘ထိုင်မယ်နော်’

‘လူရှိတယ်ရှင်... သူမကြာခင်လာတော့မှာ’

ဦးအောင်ကြွယ်အား မမှတ်မိသောကြောင့် မထိုင်မီ ရင်
က ဦးစွာပြောဆိုလိုက်၏။

‘အဲဒီလူက ဦးအောင်ကြွယ်မဟုတ်လား’

‘ဟင်... ရှင်ဘယ်လိုလုစံသိတာလဲ’

ရင်ရင်က အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။ ဦးအောင်
ကြွယ်နှင့်သူ နှစ်ယောက် ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ မည်သူ
သိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ထားခဲ့မိသည်။

အခုတော့ ထိုလူရွယ်က မည်သို့သိနေရသနည်း။

ကျွန်တော်က ဦးအောင်ကြွယ်တပည့် ဒီဒီပါဝင်ပါ။ ဆေး
မအားလို့ ကျွန်တော့်ကို ဟောဒီက မရင်ရင်နဲ့ဆုံပြီး အရေးကြီး

ကိစ္စလေးဖြေရှင်းဖို့ လွတ်လိုက်လို့ပါ’

‘ရှင်ဆရာက ဘယ်သွားလို့လဲ’

‘မနေ့ကပဲ မန္တလေးကအရေးကြီးကိစ္စဖုန်းလာလို့ ည

တွင်းချင်းပဲ ခရီးထွက်သွားရတယ်လေ’

ရင်ရင်အား အယုံသွင်းပြောဆိုနေသော်လည်း သူ့ကိုယ်

တိုင် သံသယရှိသောမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရှုနေဆဲ။

ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆွေးနွေးစရာမရှိပါဘူး ကိုဒီပါဝင်၊ ရှင်ဆရာ

ပြန်လာရင်သာ ကတိပျက်ကွက်တဲ့အတွက် ကျွန်မပြောထားတဲ့

အတိုင်း လုပ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကိုသာ ပြောပေးပါ’

ရင်ရင်က ပြောသလိုလုပ်တတ်သည့် နဂါးမလေးထစ်

သောက်မို့ ဦးအောင်ကြွယ်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသည်။

ဟာ... မဟုတ်တာဘဲမရင်ရင်ရယ်၊ ခင်ဗျား ဖြစ်ချင်တဲ့

ဆန္ဒတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့...။

ကျပ်ဆရာက ကတိမပျက်ပါဘူး၊ သူပြန်လာရင် ကိစ္စတွေ

အားလုံးရှင်းပေးမှာပါ’

‘မလိုတော့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို ထပ်ပြီး လှည့်စားမနေကြ

နဲ့ ရှင်ဆရာကိုသာ အန္တရာယ်ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားခိုင်း

တယ်ပါ’

ရင်ရင်က ဆတ်ဆတ်ကြုံမှလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော

အောင် မည်သို့မျှတားဆီးရလိမ့်မည်မဟုတ်မုန်းသိသဖြင့် ကြိုတင်

ပြင်ထားသည့်အတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ကိုတင်းကျပ်စွာ မှမ်းချုပ်

❁ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

လိုက်မိသည်။

‘အို . . . လွတ်နော် . . . လွတ်’

ရင်ရင်က ရုတ်တရက်မို့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ရုန်းထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိ၏။ သို့သော် မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် အားချင်းမမျှသည့်အပြင် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကြောင့် ဦးအောင်ကြွယ်မှာ ပိုမိုသန်စွမ်းနေသည်။

x x x x x x x x

အရိပ်နှစ်ခုက ခွာတုံပူးတုံဖြစ်နေသောကြောင့် အင်စပက်တာနေမြင့်နှင့်အဖွဲ့က ကြည့်နေရင်း မသင်္ကာဖြစ်လာမိလေသည်။

‘နီလာ . . . အခန်းဆယ့်ငါးကို သွားကြည့်စမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

၁၀၀ ❁ ရာဇဝင်

နီလာဆိုသည့်စုံထောက်မလေးက သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အခန်းဆယ့်ငါးသို့ တက်လာခဲ့သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်နှင့်အဖွဲ့က ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်၍သာ သတင်းရရှိထားသောကြောင့် ရင်ရင်၏ပြဿနာကို မသိရှိနိုင်သေး။

❁ ❁ ❁ ❁ ❁

အခန်း (၆၉)

ဦးအောင်ကြွယ်က မိန်းမလှလေးများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့်
အတိုင်း ရင်ရင်အား လည်ပင်းညှစ်၍ သတ်ပစ်လိုက်လေပြီ။

အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးမည်အပြု သူ၏ရှေ့မှောက်သို့
တူနက်ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးက အားခန့်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏လက်ထဲ၌ လူသတ်လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် သူ
အိုင်၍ အမဲဖျက်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလာခဲ့လေတော့သည်။

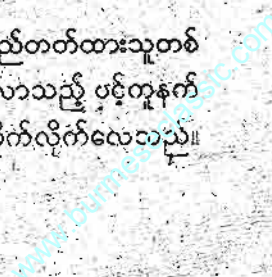
'ယား'

'ဖြောင်း'

'အား'

ဦးအောင်ကြွယ်ကိုယ်တိုင် ဗန်တိုဗန်ရှည်တတ်ထားသူတစ်
ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာသည့် ပင့်တူနက်

သားနှစ်ဦးကို လျှပ်တစ်ပြက် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နံကြားသို့ ပြင်းထန်စွာကန်မိသွားသော ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း
သားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲညွတ်ကွေးကျဆင်းသွားခဲ့၏။
ကျန်အဖော်တစ်ယောက်တ ဓားဖြင့် သဲကြီးမဲကြီးလိုက်
တိုက်ခိုက်နေရှာသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က သိုင်းပြောင်းပြန်တတ်ထားသူ တ
ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် တိုက်ကွက်စေလှသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်မှာ ထွက်ပေါက်ဆီသို့ အရောက်သွား
ကြိုးစားနေသော်လည်း မရောက်နိုင်ပဲဖြစ်နေရှာသည်။

သိုင်းသမားက လက်ထဲမှဓားမြှောင်ကို အဖျိုးဖျိုးပြော
ကိုင်လျက် ရှုပ်ထွေးသောသိုင်းကွက်များကိုသုံး၍ တိုက်ခိုက်နေသ
က ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်သည်။

တစ်ချက်မှားခဲ့လျှင် ပင့်ကူနက်သိုင်းသမား၏ဓားက ဝင်
ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်အနေနှင့် ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်တိမ်း
ရပုံတို့က အသည်းယားဖွယ်ဖြစ်သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသမားက ဓားကိုင်အလွန်သေသပ်ပ
သည်။

အခန်း (၇၀)

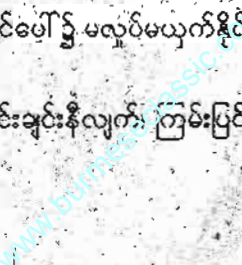
ဦးအောင်ကြွယ်အား ထိုးမိသွားပြီဟု ထင်မြင်ယူရလောက်
အောင်ပင် အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည့် မြင်ကွင်းတည်း။

ဓားမြှောင်မှာ ချိုင်းအောက်ကဝင်၍ တစ်ဖက်၌ရှိသော
သစ်သားတိုင်အား ဒုတိယအသံမြည်အောင် စိုက်ဝင်သွားခဲ့ပြီး
ဗန်တိုနည်းအရ ရန်သူ၏လက်အား မိမိရရမ်းဆုပ်ချုပ်ကိုင်၍
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုံးခနဲပစ်ဆောင်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကြမ်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လျှင်လျှင်သကဲ့သို့ တုန်ခါသွား
ရုံမကဘဲ လူတစ်ကိုယ်လုံး အစိုးအဆစ်များ တစ်စစပျက်ထွက်သွား
လေသလားဟု အောက်မေ့ရသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်နိုင်
ပဲ စန့်စန့်ကြီး ငြိမ်သက်နေရှာသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၌ သွေးများ ချင်းချင်းနီလျက် ကြမ်းပြင်

ပေါ်၌ လက်ခေါက်လျက် ရန်သူကိုင်ဆောင်သော ဓားမြှောင်က သူ့ကျောပြင်သို့ စိုက်ဝင်သွားသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က ပုဏ္ဏက ဝင်စီးထားသကဲ့သို့ပင် စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းဖြစ်နေရှာလေပြီ။

ခုသဆုံးနေသောအလောင်းကို ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်လျက် အပေါက်ဝဆီသို့ လှစ်ခနဲတိုးထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေတော့သည်။

အပေါက်ဝဆီမှ ရှည်လျားသောအရိပ်တစ်ခုက မီးရောင်အောက် ထိုးကျလာခဲ့သည်။

'ဟိတ်'

'ခုတ်'

'အင့်'

ဦးအောင်ကြွယ်က ဖမ်းဆီးဖို့ အခန်းထဲဝင်လာသူ စုံထောက်မ နီလာ၏ဇက်ပိုးသို့ လက်ဝါးစောင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာ ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

စုံထောက်မ နီလာမှာ အလစ်တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် သေနတ်ရောလူပါ လွင့်စဉ်သွားခဲ့လေသည်။

နီလာကို သူ့တစ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးသောကြောင့် စုံထောက်မ မှန်းသိရသောအခါ အံ့အားသင့် နေမိသည်။

သေနတ်တိုတောက်ယူ၍ နီလာ၏နားထင်မှာ တော့ထားလိုက်သည်။

'မင်းနဲ့ တခြားဘယ်သူတွေ ပါလာသေးသလဲ...'

ဗြာစမ်း'

'မသိဘူး'

နီလာက ခေါင်းမာမာနှင့် ဖုံးကွယ်ရန်ကြိုးစားနေပြန်သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က သေနတ်မောင်းကို ချောက်ခနဲတင်လိုက်သည်။

သူက ရက်စက်သောလူတစ်ယောက်မှန်း သိရှိပြီးဖြစ်၍ သူ့ မျက်နှာပေါ်၌ သွေးမရှိတော့။

'ဟေ့... လက်နက်ချပါ။ မင်းကို ပုလိပ်အဖွဲ့ကဝိုင်းထားပြီ။'

ဦးအောင်ကြွယ်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ခံပြင်းစိတ်အရိပ်များ ထင်းသား ပေါ်လာခဲ့သည်။

'ဪ... ဒီလိုလား'

အင်စပက်တာနေမြင့်နှင့်အဖွဲ့က အပေါက်ဝလှေကားဆီမှ ဖမ်းရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြလေပြီ။

ခြင်သော်မင်းစားတော်ဆက်အတွင်းရှိ လူများအားလုံးကို သိပ်အဖွဲ့က ပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပွားလျှင် ထိခိုက်မည်စိုး၍ အပြင်သို့နှင့်

ပြေးကြွခဲ့သည်။

ထိုဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မည်သည့်လူပ်ရှားမှုမျှ မတွေ့ရသောအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

* ကဏ္ဍသိဒ္ဓိရှင်

အင်စပက်တာနေမြင့်က လှေကားဆီသို့ ဦးစမ်းအကဲခတ်
သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်၏။ တရားခံမှာ တခြားပြေးနေသည့်
နည်းလမ်းမရှိတော့။

ခြင်္သေ့မင်းအဆောက်အအုံ၏ အနောက်ဘက်၌လည်း
ပုလိပ်အဖွဲ့က ဝိုင်းထားပြီးဖြစ်၍ စိတ်ချလုံခြုံမှုအပြည့်ရှိပြီးသား
ပင်ဖြစ်သည်။

မင်းကို ငါးမိနစ်အချိန်ပေးမယ်၊ ထွက်လာခဲ့ပါ။
ဇုတ်ထဲမှနာရီကိုကြည့်ရင်း ထပ်မံအော်ပြောလိုက်သည်။
လူသတ်သမားက နီလာကိုဓားစာခံလုပ်ထားရင် ကျွန်ုပ်
ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြမလဲ အင်စပက်တာနေမြင့်

စုံထောက်တစ်ဦးက စိုးရိမ်တကြီး မေးခွန်းထုတ်နေသည်။
ကျွန်ုပ်ဟာ စုံထောက်တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ဘယ်သူမှယဉ်းလို့
ရတဲ့ လက်မရွံ့သေနတ်သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အ
သားပဲ၊ တရားခံဟာ နီလာကိုဓားစာခံလုပ်လာပစေဦး၊ ကျွန်ုပ်
အောင်ပစ်ဖမ်းပြမယ်။

ငါးမိနစ် ပြည့်တော့မည်။
အင်စပက်တာနေမြင့်က ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်
ဖြင့် လှေကားသို့ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိထားသူဖြစ်၍ လူသတ်
ရားခံကို အပြောနှင့် ညီညွတ်အောင် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးပြလိုက်ရုံသာ
တော့သည်။

အားလုံးက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် လှေကားဆီသို့ တစ်
အင်စပက်တာနေမြင့်ဆီသို့ တစ်လှည့် ငေးမောကြည့်နေကြ
သည်။

ဖြစ်ရပ်က တဒင်္ဂအတွင်း၌ပင် ရင်ခုန်တုန်လှုပ်စရာ
ဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပေတော့မည်။

အခန်း (၇၀)

အင်စပက်တာနေမြင့်က ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို့ မလှုပ်
ယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။

လှေကားထစ်ပေါ်မှဆင်းလာသောခြေသံများကို အတိုင်း
သားကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

မြင်ကွင်းဆီသို့ လှမ်းအကြည့် အာမေဒိုတ်သံများ ပေါ်
ထွက်လာသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က အင်စပက်တာနေမြင့်ထက် သည်နေ
အတွင် တစ်ဖုန်းသာသွားခဲ့လေပြီ။

နစ်ဦးစလုံး တရားခံကမည် သူဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်းခွဲ
မရနိုင်လောက်အောင် အိပ်ရာခင်း ကြီးတစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်ခြံ

လွှား၍ ဆင်းလာသောကြောင့်တည်း။

လက်မရွံ့သေနတ်သမားဟု ကြွေးကြော်ထားသည့် အင်စပက်တာနေမြင့်ပင် မပစ်ရဲလောက်အောင် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားမိလေတော့သည်။

အဝတ်လွှမ်းထားသူနှစ်ဦးက ကားဆီသို့ တလှုပ်လှုပ်သွားနေ၏။ အင်စပက်တာနေမြင့်က ခေါင်းထဲဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခုရလိုက်သည်မှာ နီလာ၏ဘောင်းဘီမှာ နက်ပြာရောင်ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဝူး

ဦးအောင်ကြွယ်က တားကိုအရှိုန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လျက် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

ကားလမ်းပေါ် ပုံလျက်သားလေးလဲကျနေသည့် စုံထောက်မလေးနီလာပင်ဖြစ်သလေ။

တောက်

အင်စပက်တာနေမြင့်ထံမှ ခံပြင်းသည့်တောက်ခေါက်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့က ခြင်္သေ့မင်းအဆောက်အအုံထဲမှ ပင့်ကူနတ်ဝိုင်းသားများကို ထမ်းစင်နှင့် ထုတ်လာကြသည်။

လက်မတင်လေး လွတ်မြောက်သွားသည့် လူသတ်တရားခံက မည်သူဖြစ်သည်ကိုတော့ တစ်ဖွဲ့လုံး မသိနိုင်ကြ။ လူသတ်တရား

က ထပ်မံလွတ်မြောက်သွားသည့်အတွက် အင်စပက်တာနေမြင့်ခေါင်းပေါ် တာဝန်တစ်ခု ထပ်ရောက်လာပေဦးတော့မည်။

x x x x x x x x

အင်းစိန် စီအိုင်ဒီရုံးခန်း၌ စုံထောက်မင်းကြီးစတီးဝပ်မှာ ကျွမ်းကျင်ဖြစ်လျက် ရုံးခန်းအတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်သည်။

သူ၏ရှေ့၌ရှိနေသူက အင်စပက်တာနေမြင့်နှင့် စုံထောက်မ နီလာတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးက စုံထောက်မင်းကြီးထံမှ ပေါ်ထွက်လာမည့် ကားသံကို စောင့်မျှော်နေကြရှာသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်

ပြောပါမင်းကြီး

မောင်မင်း လူသတ်သမားကို ဖမ်းမိနိုင်ဘူးဆိုတာ အင်စပက်တာနေမြင့်မှ ညံ့ဖျင်းရာမကျပေဘူးလား...

အားလုံးဝိုင်းထားပါလျက်နဲ့ ပေါ့လျော့လို့ လူသတ်သမားထွက်ပြေးသွားရတာပဲ မဟုတ် လား

မင်းကြီး၏အသံက ဒေါသများပါနေသကဲ့သို့ မျက်နှာကြဲကလည်း မှုန်တေတေဖြစ်နေသဖြင့် နီလာက ကြောက်ရွံ့နေသည့်အင်စပက်တာနေမြင့်က ပါးစပ်ထဲ ပဲလှော်ဝါးမပျက် နားထောင့်ရင်း . . . .

ကျွန်ုပ်ညွှတ်တယ်ဆိုတာထက် လူသတ်သမားက ကျွန်ုပ်ထံတော်တယ်လို ပြောရင် ပိုပြီးမှန်ပါလိမ့်မယ်မင်းကြီး၊ တကယ်တော့ နီလာကိုညှာပြီး ကျွန်ုပ် ပပစ်ခဲ့တာပါ။

မင်းကြီးကို ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောတဲ့သူ အင်စပက်တာနေမြင့်အား အဲအားသင့်ကုန်ကြ၏။

သူကိုယ်တိုင်က အမှားကျူးလွန်မိလျှင် ငွေယာက်ျားပဲ ဝန်ခံခဲ့သည့် သတ္တိရှိသည်။

မင်းကြီးက ပမာမခန့်ပြောဆိုသောစကားကြောင့် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာခဲ့ပြီး . . . .

မောင်မင်းကို တာဝန်ပေါ့လျော့မှုနဲ့ အပြစ်ဝေးရလိမ့်မယ် အင်စပက်တာနေမြင့်က စီအိုင်ဒီမှထုတ်ပေးထားသော စုံထောက်ကတ်ပြားကိုစားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်ရင်း မချိပြီးပြူး၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အလုပ်တထွက်ပြီး ခေါင်းအေးအေးချင်တာ ကြာလှပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းကြီးဆုံးဖြတ်ချက်ကိုနားခံအသင့်ပါပဲ။

အခြေအနေက တင်းမာစပြုလာပြီမို့ ကြောက်ရွံ့နေသော စုံထောက်မ နီလာက ဝင်၍ . . . .

ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မအသက်ကိုညှာပြီး မပစ်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ မင်းကြီး၊ ပုလိပ်တစ်ဖွဲ့လုံးက လူသတ်သမားကိုဖမ်းဖို့ ဝန်လေးနေချိန်မှာ ဆရာကိုယ်တိုင်က သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာလဲ ကျွန်မအသိဆုံးပါပဲ . . .

ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ဆရာဘက်က အပြစ်လုံးဝ မရှိဘူးလို့ ဆင်ပါတယ်။

နီလာပြောတာမှန်ပါတယ်မင်းကြီး၊ အင်စပက်တာ နေမြင့်သာ စီအိုင်ဒီစုံထောက်တစ်ဖွဲ့လုံးက အားအထားရဆုံးလူ တစ်ယောက်ပါပဲ၊ သူသာအလုပ်ကထွက်သွားမယ်ဆိုရင် လူသတ်သမားကို စုံစမ်း ဖော်ထုတ်လို့ လွယ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ကျန်ရှိသောစုံထောက်များကပင် အင်စပက်တာဘက်မှ ထောက်ခံနေပြန်သဖြင့် စုံထောက်မင်းကြီးက ဘာဆင်စနန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ပြီးမှ . . . .

ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ လူသတ်သမားကို ဖမ်းမိဖို့သာ အင်စပက်တာနေမြင့်နဲ့အတူ အားလုံးက တာဝန်ယူကြပါ။

အင်စပက်တာနေမြင့် အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်သော မင်းကြီးမျက်နှာအား စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ချက်ပြူးလိုက်၏။

သူ၏အပြုံးက မင်းကြီးအား အခုတော့ဘာဇာတ်နိုင်သနည်း ဟူသောအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်တတ်သည့်အပြုံး။

ခုံပေါ်တင်ထားသော ကတ်ပြားကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူ
လျက် ဆင်နားရွက်တံခါးကို ဝန်းခနဲတိုးထွက်သွားလေတော့သည်။

မင်းကြီးက လှုပ်ရှားသွားသည့် ဆင်နားရွက်တံခါးကို
မှန်တေတေနှင့်ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရှာလေသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်ကိုယ်တိုင် ဆက်လက်စုံစမ်းဖော်
ထုတ် ရန်ကိစ္စများကို လိုလိုလားလား လက်ခံလိုက်သည့်အတွက်
အားလုံးက ရင်အေးရသော်လည်း စုံထောက်မင်းကြီးက သူ့အပေါ်
ဖီလာဆန်ကျင် ပြောဆိုပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားသူ အင်စပက်တာ
မြင့်အပေါ် နည်းနည်းလေးမှ ကျေနပ်ပုံမရသေး။

ဝန်း

ကြီး

အခန်း (၇၂)

အင်စပက်တာနေမြင့်ရာ၊ မင်းကြီးအကြောင်းလဲသိသားနဲ့
ဘယ်လိုပဲဆူဆူ ကိုယ့်ဘက်က ငြိမ်နေလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ
အင်စပက်တာဦးအေးမောင်က အသက်အရွယ်ကြီးရင့်
ညီပီ ဆုံးမနေသည်။

'ဟာဗျာ... ကျုပ်က သူပြောသမျှငြိမ်ခံနေရင် အပြစ်ရှိတဲ့
သူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့'

'နို... မင်းမှာရော အပြစ်မရှိဘူးလား'
'ရှိတော့ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အပြစ်က ရဲဘော်ရဲ
ဘော်ချင်း မြန်မာလူမျိုးချင်း အသက်တစ်ချောင်းကို ငဲ့ယှာပြီးမှား

ခွဲတဲ့ စေတနာအများအပြား...

ကျုပ်တို့တစ်တွေကို အိမ်ကြက်ချင်းအိုး မဲသတ်ခွပ်ခိုင်းပြင်
ဘိလပ်မှာ ဆုတ်ဆိပ်တွေသွားယူဦးမယ်သူကို အခုလိုတုံ့ပြန်တာ
ဟာ သဘာဝကျပါတယ်ဗျား ဒီလိုမလုပ်ရင် ဖီအိုင်ဒီစုံထောက်ကြီး
တစ်ဦးလုံးကို မင်းကြီးက ပွေလိခမယ်လေ

အင်စပက်တာနေမြင့်က စိတ်ယုံရုံသည့်အတိုင်း ပြော
လိုက်လေသည်။

အင်စပက်တာဘီအေးမောင်ကိုယ်တိုင် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီး
တစ်ခုလုံးစည်းရုံးရေးကို အင်စပက်တာနေမြင့်ကြောင့် ပြုကွဲပျက်
မသွားစေလို၍ ပြောဆိုမိလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျုပ်အနေနဲ့ အေးကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးထား
အချိန်တွေကို နောက်ဆုတ်ပြီး တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာထမ်း
ဆောင်ဖို့ တက်ကြွနေသူတစ်ဦးပါဦးအေးမောင်...

မင်းကြီးပြောတာလောက်နဲ့ စိတ်ခုသွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်
ဟာ လူပျော့လူညံ့ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့!

ခင်ဗျားစကားကြားရတာ သိပ်ကိုဝမ်းသာလှပါပြီခင်ဗျား
စိတ်ဇာတ်ကို သံဏီလိုမာကျောအောင်ထားနိုင်သလို ဖယောင်း
ပျော့ပျောင်းအောင်ဖန်တီးနိုင်တဲ့ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ယူပါတယ်

နိုး... နိုး... ဦးအေးမောင်၊ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်
စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ဒီစကားကိုပြောစမ်းပါဗျား...

တော်ကြာ တခြားလူတစ်ယောက်ကြားသွားရင် ဘုရား

နိုး မြောက်နေသလိုထင်နေပါမယ်'

ဦးအေးမောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်က အတော်ကိုပေါင်းရသင်းရခက်
သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းကောင်းနားလည်
သွားသဖြင့် မချီးမွမ်းရဲတော့။

သူပြောသလိုပင် သူ၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး
စောင့်ကြည့်ရန်သာရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဖီအိုင်ဒီမှထွက်လာရင်း အင်းစိန်ဈေးသို့ ဝင်လိုက်၏။

အင်းစိန်ဈေးထဲရှိ ဒေါ်မြရီ ပထမကန်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၌
ဦးအေးတစ်ယောက် စောင့်နေလိမ့်မည်ကို သူသိပြီးဖြစ်သည်။

အခုလောက်ဆို မြနှင်းအေးက ဖီအိုင်ဒီ
ထဲပြီးလောက်ပြီ။

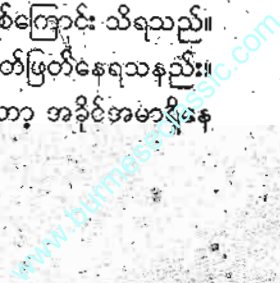
သူ့အား လူသတ်သမားလွတ်မြောက်သွားသည့်သတင်းကို
သိရသော မေးလာခဲ့လျှင် ခက်ရချည်သေးရဲ့ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်

လူသတ်သမား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သူမမြင်လိုက်ရသဖြင့်
ထိုထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။

နီလာ၏ပြောဆိုပုံအရဆိုလျှင် လူသတ်သမားမှာ အလျင်
နှင့်ဆုံးဖူးသော တရားခံတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေရသနည်း။
အဘေး၍ မရနိုင်သေး။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ အခိုင်အမာရှိနေ

သေးချာနေပြီ။

သေဆုံးသူ ရင်ရင်ဆိုသောမိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ လေ့လာရသလောက် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသူ၏ ဖခင်မှာ ယခင်က ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို သတင်းအတိအကျ ရရှိထားခဲ့သည်။

အမှုတစ်ခုနှင့်တစ်ခုက ကွင်းဆက်မိလှမိခင်ဖြစ်နေသော်လည်း လူသတ်တရားခံနှင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ယခုစုံစမ်းမရနိုင်သေး။

ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင်စဉ်းစားနေရတာ အစ်ကို

မြနင်းအေးက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲသို့ဝင်ဝင်ချင်း ထုံးစံအတိုင်း လှမ်းမေးလိုက်၏။

'အမှုအကြောင်းပါကွာ'

မြနင်းအေးက သူ၏အဖြေကို သဘောမကျသလို မျက်မှောင်ကုတ်ကလေးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ချစ်သူချင်း တဒင်္ဂလေးဆိုစည်းခဲ့ရသည့်အချိန်ကလေးနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားကိုခေါင်းထဲထည့်ထားတာ သူ့အတွက်အထောက်အထားဆန်းဆန်းဖြစ်နေမိသည်။

မြနင်းအေးက ချစ်သူ၏ဆန္ဒကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လောက်အောင် ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် အင်စပက်တာနေမြို့က ချစ်သူချင်းတွေ့ရလေ့တိုင်း အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တဖွဖွပြောတတ်

စမြဲဖြစ်သည်။ မြနင်းအေးက စိတ်ဝင်စားသည့်အတိုင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြောဖန်များလာသောအခါ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့် စိတ္တလူသတ်သမားကို ဖမ်းမိသရွေ့ သူတို့နှစ်ယောက်နီးရဖို့ လမ်းမမြင်သလိုဖြစ်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် စကားစပြီး မပြောဘဲ မျိုသိပ်လိုက်ရ၏။

အခန်း (၇၃)

အတိတ်နာကြည်းချက်

ဤသို့ဖြင့် ဦးအောင်ကြွယ်တစ်ယောက် အတိတ်၏ နာ
ကြည်းချက်များကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း လူ့သတ်သမားတစ်ယောက်
ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

သို့ပေမယ့် မသိစိတ်ကသာ ကြမ်းတမ်းလှသော်လည်း
ဘကယ်တမ်း နှလုံးသားရေးရာ၌ မြဲနင်းအေးကိုတော့ ချစ်ရေးမဆို
လောက်အောင် သတ္တိနည်းပါးလှသည်။

သူဌေးတစ်ယောက်၏ ရုဏ်သိက္ခာကြောင့် ထိုကိစ္စအား
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးတိုးစိန်အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မိသည်။

ခင်ဗျားက လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီစကားကို
ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးမှာက ရည်

❁ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

ရွယ်ပြီးသားရှိတယ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားအသိဆုံးပဲ၊ ကာယကံရှင်
ကိုယ်တိုင်က မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ရတဲ့ကိစ္စမို့ ကျုပ်အနေနဲ့တော့
အတင်းဇွတ်မတိုးစေချင်ဘူး'

ဦးတိုးစိန်က မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရလေအောင် ဖျောင်း
ပြောဆိုကြည့်သည်။

'ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး
ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားအသိဆုံးနော်'

'အင်းလေ... ဘာဖြစ်သလဲ'

'အခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က သူ့ဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်နေလို့ ကျုပ် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မိတာကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်မှာ
အဆိုးဆုံးပါပဲ'

'မထင်ရပါဘူးဗျာ၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ကြတာပဲ၊ အဓိက
ထိန်းရမှာက စိတ်ဗျ... စိတ်'

ဦးတိုးစိန်ပြောဆိုသည့်စကားကြောင့် အသက်အရွယ်ကြီး
ရင့်မှ အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားမိသည်ကို ရှက်မိသလိုဖြစ်
လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်အား ဦးတိုးစိန်ကိုယ်တိုင် လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဟု
ထင်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ကံကောင်းနိုင်သေးသည်၊
စိတ်ထဲ၌ ခင်နူကို မမေ့နိုင်သေးသလို အတိတ်ကိုလည်း သတိရ
သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးတိုးစိန်အား စကားဖြတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြန်

ကခဲ့လေတော့သည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် စီးပွား
လုပ်ငန်းအတွက် ခရီးထွက်သွားရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။

ကေသီနှင့် ပတ်သက်၍ စကားကတောက်ကဆဖြစ်ထား
သည့်အတွက် မျက်နှာပူနေဟန်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်လည်း ရှိန်းမောင်အပေါ်မွေးစားလာက
သွားက အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

ရှိန်းမောင်၏ အနေအထိုင် အပြောအဆိုအပြုအမူကအစ
ဖြစ်ဆိုဖွယ်မမြင်မိခဲ့။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိန်းကလေးများနှင့် မပတ်သက်၍
ပျော်အား ရှိန်းမောင် စိတ်နာမည်ဆိုလည်း နာထိုက်ပေသည်။

ရှိန်းမောင်အားကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းမိသလို ဖြစ်လာခဲ့
သည်။

ထို့ကြောင့်...

'မင်း ကေသီဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့သေးလား'
'တွေ့ပါတယ် မေမေ'

'သူ့ပုံစံကရော မိန်းမပီသရဲ့လား'

'လူပုံကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ'

'လူပုံကအေးတယ်ဆိုပေမယ့် အပြင်ပန်းအရသာ အေးပုံ
အတွင်းစိတ်က ပူလောင်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မိန်းမ
အကဲခတ်ရအခက်ဆုံးပဲ 'သားရဲ့ ...

ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့ ကေသီကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် အလေးအနက်ထား စဉ်းစားရမယ်၊ ကြားလား

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’

ရိုးနှိုးမောင်က ကျွန်ုပ်ဆုံးမသည့်စကားကို ဖြေသာအားပြောဆိုရင်း အပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။

‘ဟော... ပြောရင်းနဲ့ ဒါကဘယ်လဲ’

‘ဟို... ဟို... အဲ... ဟိုတယ်ကို သွားမလို့ပါအဖေ ကျွန်ုပ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့၊ ရိုးနှိုးမောင်အတွက် ထမင်းအကြံထုတ်ရပေဦးမည်။’

ထို့ကြောင့်...

‘ကဲ... မင်းသဘောပဲ၊ သွားချင်သွား၊ ဒါပေမယ့် သည့်နက်ခံမနေနဲ့ပေါ့ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ရိုးနှိုးမောင်က ကျွန်ုပ်မြင်ကွင်းရှေ့မှ သွက်လက်ပေါ်ပေါ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကေသီအား လောကကြီးထဲမှ ဖောက်ဖျက်ပစ်ကာ သွားအောင်မလုပ်နိုင်သရွေ့ ဤအရာကား တားဆီး၍ရမယ့်ဟုတ်။

ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲ၌ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးကြောင်းသာ ရောက်ရှိလာသည်။ ဤသို့သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းအတွက်

လိပ်များကသာ သိရှိသွားပါလျှင်ကျွန်ုပ်အား ကြီးမိန့်ပေးခံရပေမိမည်။

လူကုန်ထံအသိုင်းအဝိုင်းက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူဆစ်ယောက်အဖြစ် ဝိုင်း၍ သတ်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်အပေါ် သံကြည်လေးစားနေသူများ ဝိုင်း၍ရှုတ်ချပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မှားမှန်းသိရှိနေသော ကိစ္စတစ်ခုကို ဇွတ်ဖုတ်လုပ်ချင်နေသောစိတ်က ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးသည့်ပမာ ရှိခဲ့ရာပင်ဖြစ်။

အခန်း (၇၄)

ကျွန်ုပ်အတွက် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးသာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အ
ကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကိုသာ တစ်စုံတစ်ယောက်သိရှိ
အားမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းများကို ယုံဖွယ်
စင်စင်မရှိ။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကိုသတင်းပေးခဲ့သည့် ဦးသက္ကဏိသမီးဖြစ်
မုန်ရင်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားရတော့
မည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကလည်း ကျွန်ုပ်အပေါ် မည်သည့်နည်းနဲ့
ခြေရာခံဖို့ မလွယ်လှတော့ပေ။ ဝန်းနက်ရတနာမြေပုံကိစ္စလည်း
အိတ်အဖြစ် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသည်က ကုက္ကိုစုရွာကလေးမှ ခင်နာ အ
ကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

နက္ခတ်သိဒ္ဓိရှင်

ခင်နုနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်ပေကတ်နှင့်တစ်ယောက် ခင်နု မိဖွားရက် ချစ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ကုက္ကိုစုရွာတလေးက ပြင်ပသောနေ့ရာသီအောက် အလူးအလဲခံနေရရှာသော နေ့တစ်နေ့။

ကျွန်ုပ် ရွာသွားသည့်လမ်းတစ်လျှောက် ကိုယ့်အတွေးကိုယ် လေးလျှောက်လာခဲ့မိသည်။

အစီအစဉ်ပေါက်နေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးက ရိပ်သာမရှိသည့် သွားရသည့်နေရာမှာ မည်မျှပင်ပန်းလှမည်နည်း။ မွှေးစားမိခင်ကြီး သတ်ရမိသည်လည်းပါသည်။ ခင်နုအပေါ် မြင်တွေ့ချင်လှသည့် ကလည်း ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးဖင့်နေသလိုထင်ရသော်လည်း စိတ်ရောက်နှင့်နေသည်။

ကျွန်ုပ် ဝပ်ရှော့မှရသည့် ချွေးနည်းစာစာလေးများနှင့် ယူထားသော လက်ဆော်နို့ပစ္စည်းတုပ်အတွက် မလုံခြုံနိုင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သွားလာနေသော ကုက္ကိုစုလမ်းတစ်ခု၌ မကြာခဏ ဓားပြတိုက်ဖူးသည်။ ထိုအရပ်အခေါ်အဝေါ်အလျှင် တောကြောင်ဟုခေါ်သည်။

တောကြောင်က ရွာနား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေပြီဆိုသော် တစ်ရွာလုံး ကျီးလန်စာစား ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အရပ်ဒေသမှ တောကြောင်များက ရွာထဲအ

အတင့်ရဲစွာ ဝင်ခြင်းမရှိ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရွာသားများပင် တောကြောင်က ဧက ရောက်နေရသောကြောင့်တည်း။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်ယွင်းမှုတစ်ခုတည်းကို အပြစ်ဆိုလို့ မရနိုင်သေး။

ကိုလိုနီခေတ်စီးပွားရေးအခြေအနေကိုက ကျပ်တည်းလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လယ်သမားတချို့ပင် လယ်မဲ့ယာမဲ့ဖြစ်၍ အသက်ရှူကျပ်နေရချိန်၌ အခွန်များက တိုးမြှင့်ကောက်ခံသေး သည်။

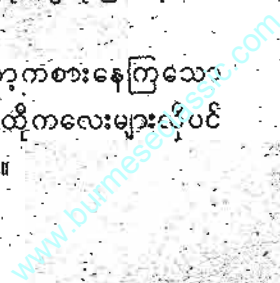
ကုန်ပစ္စည်းများကလည်း ဈေးမြင့်တက်လာသေးသည်။ နောက်ဆုံး ကြီးပွားချမ်းသာသူမှာ ချစ်တီးယားစို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ခွန်ကော်မရှင်အဖွဲ့နှင့် တွဲရေးခွဲရေး ပြဿနာတစ်ရပ်ကို သတင်းစာကြီးများထဲတွင် နေ့စဉ်ထည့်သွင်း ဖော်ပြကာ ပြည်သူ့လူထုအား ဝေခွဲရခက်လှအောင် လှည့်စားခဲ့ပြန်သည်။

ပြည်သူတို့မှာ တွဲလျှင် တိုင်းပြည်ကြီးမှ လွတ်မြောက်လာတော့မလိုလို ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး ခွဲရေး တွဲရေးပြဿနာကို မဲခွဲဆုံးဖြတ်ရတော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။

သစ်ပင်ရိပ်များ၌ အော်ဟစ်စော့ကစားနေကြသော စာလေးများကို မြင်မိသည်။ ငယ်စဉ်က ထိုကလေးများလိုပင် ဆော့ကစားဖို့ ပျော်ရွှင် လွတ်လပ်ခွင့်မရှိခဲ့။

အမေပုံက ဧည့်သည်များနှင့်ဆက်ဆံတိုင်း ရောက်လာသော ဧည့်သည်များက တောက်တိုမယ်ရခိုင်းသည့်အလုပ်ကို စိတ်ရှည် သည်းခံ၍ လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

သဘောကောင်းသူတစ်ချို့က ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့သည့် မုန့်ဖိုးများကိုပင် လွတ်လပ်စွာ သုံးစွဲခွင့်မရှိ။

ဧည့်သည်များပြန်သွားပြီဆိုလျှင် မွေးစားမအေကလက်ဖြန့်တောင်းတတ်သည်။ မပေးလျှင် ကြိမ်စာကျွေးသည်။ ဤ ဆိုးရွားလှသောဘဝကို ပြန်လည်တွေးမိတိုင်း ရင်နာမိသည်။

ရန်ကုန်သို့ရောက်မှ ကြီးပွားချမ်းသာလာရာ အလုပ်က ရိုးကပ်စွာ မည်သို့လုပ်ကိုင်ရမည်ကို သိရှိနားလည်လာလေသည်။ ရွာထိပ်သို့အရောက် လှည်းတစ်စီးထွက်လာသည်ကို မြဲလိုက်ရသည်။

'ဟေ့ကောင်... အောင်ကြွယ်'

ကိုရေချမ်းက လှည်းပေါ်မှ အားရပါးရလှမ်းခေါ်လိုက်ရင်း...

'မင်းအခုမှ ရွာကိုပြန်လာတာလား'

'ဟုတ်ကဲ့'

ကိုရေချမ်းက ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောပြရဟန်နှင့် နွားကိုကြိမ်တို့၍ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကပ်လိုက်ရင်း...

'မင်း ခင်နုသတင်းရော ကြားပြီးပြီလား'

'ဟင်... ခင်နု ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရေချမ်း'

'ခင်နုကို အိမ်ကလှကြီးတွေ သဘောတူတဲ့လူတစ်ယောက် နဲ့ပေးစားဖို့ အတင်းစိစဉ်ကြတယ်လေ၊ ပထမတော့ သူကငြင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေနဲ့အမေအကြောင်း လည်း မင်း သိသားပဲ၊ ရွာမှာရှိတဲ့ကာလသားတွေကို လူလို့ထင်တဲ့ ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး...'

ဒီတော့ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ဆူပူကြိမ်မောင်းပြီး မြန်းဖို့ စိစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ခင်နုက မင်းအပေါ် သိပ်သစ္စာရှိတဲ့မိန်းကလေးကွ၊ သူက ဇွတ်အတင်းစိစဉ်တာကို မခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ တံတားပေါ်က ခုန်ချတယ်လေ'

'ဗျား... ခင်နု သေကြောင်းကြံစည်တယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ မစီးရိမ်ပါနဲ့ ကောင်ကြွယ်ရာ၊ ခင်နုကကောင်း ထောက်မလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ တွေ့တဲ့လူတွေက အဆယ်မြန်လို့ သာပေါ့ကွာ၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး'

'ဟင်း'

သည်တော့မှ ကျွန်ုပ် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ခင်နု၏သတင်းကို ရွာထိပ်ဝင်ဝင်ချင်း ကိုရေချမ်း ပြောပြ သဖြင့် သိခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ် လုံးဝစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်က လက်ရှိအခြေအနေ၌ ခင်နု သောကဖိစီးခံနေရသည်ကို မည်သို့မျှ မကယ်တင်နိုင်သည့်ဘဝကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေချမ်းကိုနှုတ်ဆက်၍ ရွာထဲသို့ ခပ်သွက်

သွက်ကလေး ဝင်လာခဲ့လေတော့သည်။

xxxxxxxx

သား... ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ကဗျာကယာ သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်း မွေးစားမိခင်ကြီး နှစ်မိခင်အောင် ခင်နုတို့ရွာဘက်သို့ သွားမည် ပြင်ဆင်ခိုက် ရုတ်တရက်ခေးလိုက်သော စကားသံကိုကြားရသဖြင့် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

အမှန်တော့ မွေးစားမိခင်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကား မဆိုင်လှပေ။

ကျွန်ုပ်အား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ထိုသို့စကားဆိုဖူးခြင်းမရှိပဲ ယခုလို မေးမြန်းနေသဖြင့် ဆိုသြနေလေသည်။

ခင်နုတို့ရွာဘက် ခဏလောက်သွားမလို့ပါ။

ကျွန်ုပ် မညာချင်သောကြောင့် အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်ရလေတော့သည်။

မင်း ခင်နုဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ရှေ့ဆက်တွဲနေရင် ခုက

ဘာင်းကောင်းကြီး ရောက်လိမ့်မယ်'

အမေ မပဲ့ဇီစကားက ကျွန်ုပ်မိန်းမယူရန်ကိစ္စကို ဘဝင်လှလေဟန်မတူချေ။

မိန်းမယူသွားလျှင် အိုမင်းသွားတော့မည်ဖြစ်သော အမေအတွက် ချစ်ကျွေးမည်သူမရှိဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် ...

'အမေကလည်းဗျာ၊ ကျုပ်က သူများပစ္စည်းခိုးနေတာမှ ဆုတ်တာ၊ ကျုပ်လိုအလုပ်ကြိုးစားတဲ့သူနဲ့ ဘယ်သူကမှ သဘောဆွန့်ခံရာ မရှိပါဘူး'

'အေးလေ... ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ၊ နောက်မှ အမေ ပြောတာ ဟုတ်ပါလားလို့ နောင်တမရနဲ့'

ထိုစဉ် အမေ မပဲ့ပြောဆိုသောစကားကို ကျွန်ုပ် နားမဝင်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်သက်ဆိုင်သော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအား ဝင်ရောက်အောင်ယုတ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ရည်းစားကိစ္စမှန်ထူနေသောကြောင့် ဘာကိုမှမစဉ်းစားပဲ ခင်နုနှင့်တွေ့ဆုံရန် ရွာထဲမှ မြင်းတစ်ကောင်ကိုရှာ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ရွာနှင့် ခင်နုတို့ရွာကမဝေးလှသော်လည်း အနည်းဆုံး သုံးနာရီ မြင်းကိုနှင့်လိုက်လျှင် ရောက်နိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်ငှားလာသည့် မြင်းညိုကြီးက ရွှေဘိုမြင်းစစ်စစ်မို့ ဘာမှပြောစရာမလို၊ နှင်သလောက် ခရီးထွင်သည်။

ရွာထိပ်သို့အရောက် လူကြုံမှာလိုက်သည့်အတွက် နေ့တွေ့နေကျ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ခင်နုက ကျွန်ုပ်အား တမျှော်မျှော်လုပ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်မှ မြင်းရှိရာသို့ အားပါးတရပြေးလာရင်း 'ငါတို့ထွက်ပြေးကြရင်ကောင်းလိမ့်မယ်'

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော ခင်နု၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

'ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ခင်နု'

'နင့်ကို ငါရှင်းပြဖို့အချိန်မရှိဘူး ကိုအောင်၊ အစ်ကိုလိုက်လာကြလိမ့်မယ်'

'ဘာတွေလဲ ခင်နုရယ်၊ ငါတော့ လုံးဝနားမလည်နိုင်ဘူးဘူး'

ခင်နုကဟာမျှမပြောဘဲ မြင်းပေါ်သို့ စွေခနဲခုန်တက်လိုက်ရင်း.....

'ရွာပြင်ဘက်ကို အမြန်မောင်းစမ်းပါ ကိုအောင်ရယ်၊ ခင်နုအလိုကျ ရွာပြင်ဘက်သို့ အမြန်မောင်းနှင်လေသည်။ မြင်းခွာသံများက ကြားနေရဆဲ၊ ခင်နုအစ်ကိုတွေ့လိုက်သောကြောင့်ပြန်ပြန်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ၍ လွတ်မြောက်ရာ ယာအတစ်နေရာသို့ မြင်းကို ဦးတည်လိုက်လေသည်။ အင်္ကျီကိုဖြုတ်၍ ခွာသံ လုံးဝမကြားရလေအောင် ပတ်ချည်ရင်း ယာခင်းဆီသို့ တစ်ရွေ့ နှင်လာခဲ့လေတော့သည်။

သည်ယာခင်းထဲ၌ နှစ်ယောက်အိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အလိုမတူပဲခိုးပြေးသည်ဟု ခင်နုမိဘများက တိုင်ချက်ဖွင့်လှောင်သက်ဆိုင်ရာက မြေလှန်ရှာပေးဦးတော့မည်။

ခင်နုက သူ့အလိုဆန္ဒပြည့်ဝသွားပြီမို့ စိတ်အေးလက်အေးသာ ရှိနေသော်လည်း ကျွန်ုပ် ရင်ခုန်မိနေဆဲ။ ကျွန်ုပ်အတွက် ပထမဆုံး စွန့်စားရသည့်အလုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၇၅)

မိန်းမတစ်ယောက်ကိုရယူဖို့ ဤမျှ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလိမ့် မည်ဟု ကျွန်ုပ်လုံးဝစွေးမထားခဲ့။ တကယ်လက်တွေ့ကျမှ အမေပို့ ပြောသလိုပင် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့နေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က အားကိုးတကြီးလိုက်လာသော ခင်နာအတွက် ကြောက်ရွံ့အားဝယ်စိတ်များ ဝင်လာမည်စိုးသောကြောင့် အရိပ်တ ကြည့်ကြည့် လှုပ်နေရသည်။

ခင်နာကိုခိုးလျှင် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့အရောက်ခိုးမှ ဖြစ်ပေ တော့မည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပုန်းအောင်းနေပါက နှစ်ယောက် ဝလုံးကို ပြန်မိသွားနိုင်မှန်းသိသည်။

သို့သော် အချိန်ကုန်သွား၍ တစ်ဖက်ရွာမှ ရန်ကုန်သွား သည့်လမ်းကို ညတွင်းချင်း ဖြတ်သန်းဖို့ လွယ်ကူလှ။

ခင်နုက မောပန်းလွန်းသဖြင့် လက်မောင်းပေါ် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးဖြင့် အိပ်စက်နေသည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် အဝေးဆီမှ မြင်းဟီးသံကို စတင်ကြားရသည်။

ထိုမြင်းဟီးသံကြောင့် ကျွန်ုပ် ငှားစီးလာသည့်မြင်းညိုကြီးကလည်း တုံ့ပြန်အသံပြုလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ခင်နုတို့ရှိသော နေရာသို့ ပြေးမလွတ်နိုင်အောင် ဝိုင်းမိသွားလေသည်။

'ဟေ့ကောင်... ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ထွက်ပြေးမယ်မကြာနဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဘေးသွားမယ်'

ခင်နုအစ်ကို လူမိုက်များက ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သား ရှိနိုင်မည့်နေရာကိုမှန်း၍ ခြောက်လှန့်အသံပြုနေသည်။ အားလုံးက မိလျှင် ဝိုင်း၍ အမဲဖျက်ကြမှာ သေချာနေပြီ။

'ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုအောင်'

'လွတ်အောင်ထွက်ပြေးကြမယ်'

'ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား'

'ဒါဆို နင်နေခဲ့မလား'

'ဟင့်အင်း မနေခဲ့ဘူး'

ခင်နုကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

သူ့ဆန္ဒကြောင့် သည်နေရာသို့ မမျှော်လင့်ပဲ ခိုးပြေးလာ

ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုများကို ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

'ခက်လိုက်တာ ခင်နုရယ်၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာသာ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်စမ်းပါ'

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်အော်လိုက်မှ ကျွန်ုပ်နှင့်လိုက်လာသည်။ မြင်းဆီသို့ သွားလို့ မဖြစ်။

ကျွန်ုပ်မြင်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အန္တရာယ်များ ဝိုင်းရံနေမှန်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်နုလက်ကိုင်ဆွဲ၍ ကိုင်းတောထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

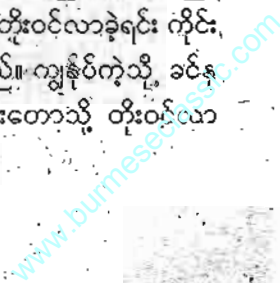
ကိုင်းတောအုပ်က ခြောက်ကပ်နေပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်ထပ်လျက် အုပ်ဆိုင်းနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အတွက် လုံခြုံမှု မရှိနိုင်သည့် နေရာကောင်းသာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ကိုင်းတောထဲသို့ဝင်ပြီး မကြာခင် ခနက်မှလိုက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။

'တောက်... လက်မတင်လေး လွတ်သွားရတယ်လို့ကွာ ဒီနှစ်ကောင် ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ရှာကြစမ်း'

အပြင်ဘက်မှ စကားသံကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် တိုးဝင်လာခဲ့ရင်း ကိုင်းတောအုပ်အတွင်းဝိုင်းထိ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ခင်နုအစ်ကို၏ တပည့်တပန်းများကလည်း ကိုင်းတောသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ကျွန်ုပ်က ခင်နာကိုကာကွယ်ရင်း လက်ထဲမှကောက်ယူလာ
သော တုတ်တိုတစ်ချောင်းနှင့် ရှေ့ဆစ်တိုးရန် ကြံရွယ်နေသူအား
လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ခွပ်
အား

အသံကြားရာဆီသို့ ပြေးလာသူလူမိုက်တစ်ချို့က ရှေ့ဆစ်
မတိုးရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အစ်ကိုလုပ်သူက အခြေအနေမှန်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ
သုံးသပ်မိဟန်နှင့် ...

ကိုင်းတောထဲမှာ ပုန်းနေတာ သေချာတယ်၊ မီးရှို့ကြည့်
ကြစမ်း

ခြောက်သွေ့နေသောကိုင်းတောကို မီးတိုက်ရန်ကြံစည်
လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ပြေးရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်
ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သည့်အတူ ကိုင်းတောမှာ မီးစတင်လောင်ကျွမ်းခဲ့စေ
တော့သည်။

ကိုင်းတောက ကူးစက်မြန်လွန်းလှသဖြင့် မီးတောက်မီးလွှဲ
ကြီးက အပူရှိန်ဖြစ်စွာ အနီးသို့ ရောက်မလာမီကလေး အပြင်ဘက်
သို့ ပုန်းခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်ရလေသည်။

ဘိုး
အင်

ကျွန်ုပ်ကား ခင်နာပေါ်ငဲ့ညှာ၍ အပြင်သို့ ရုန်းထွက်လိုက်
ရခြင်းဖြစ်သည်။

အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်မျှော်နေသည့်
ရန်သူက လက်သီးမိုးရွာချလိုက်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်
အနိုင်ယူခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ပြုံးဖြက်ဝင်းလက်သော အထိအတွေ့ကို မျက်နှာပေါ်
ကျန်းစပ်အောင် တိုက်ရိုက်ဖြစ်ပေါ်လာမှန်းကို သိရှိလိုက်ရပြီး
နောက်...

ကျွန်ုပ် သတိရလာသောအခါ ခြေလက်များကို မလှုပ်
မယှက်နိုင်အောင် ကြိုးနှင့်တုပ်နှောင်ခံထားရလေပြီ။

ခင်နာအား သူ၏အစ်ကိုနှင့် လူမိုက်များက ပြန်လည်ခေါ်
ဆောင်သွားသည်ကို သိရှိရသောအခါ ရင်ထဲကြေကွဲမိသလိုလို ခံစား
ရသည်။

ထိုအကြိမ်ခံစားရသည့်အဖြစ်က ကျွန်ုပ်အတွက် အပြင်း
ဆန်ဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘုရားဟောခဲ့သည့်အတိုင်း ချစ်သောသူနှင့်တွေ့ကွင်းရ
သောဒုက္ခ၊ ချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းသင်းရသည့်ဒုက္ခ
စာသည် ပူလောင်လွန်းလှပေစွာ ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရမှု မခံနိုင်
လောက်အောင် သောကအပူ ဖာပိခံရလေသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် ပထမဦးဆုံးအခက်အခဲက ချုပ်နှောင်ခံ
ထားရသော ယာဘဲမှလွတ်မြောက်ဖို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ချည်

နောင်ထားသော ကြီးများကို ပြတ်တောက်သွားစေရန် ပွတ်တိုက်နေမိသည်။

ကြီးသာမက ကျွန်ုပ်၏လက်များပါ ပေါက်ပြဲကုန်လေတော့သည်။

သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်၏ပြင်းပြသောဆန္ဒ ပြည့်ဝလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် အချုပ်အနှောင်ထဲမှ လွတ်မြောက်လာပြန်သည်။

ကျွန်ုပ် ခင်နုကိုတွေ့ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဂုဏ်ရည်မတူ သူတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏မွေးစားအမေ မပုံ၏ဆင်ရဲမှုကို လက်ညှိုးထိုးကဲ့ရဲ့ကာ သူတို့၏ ခြံဝင်းအတွင်းမှ ထိုးကြိတ်မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် ဘာများတတ်နိုင်မည်နည်း။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲတွင် နာကြည်းခြင်းစိတ်ဝေဒနာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အရာကား ချောမောလှပပြီး မာယာနှင့် မြူဆွယ်တတ်သောမိန်းမတို့အား သတ်ဖြတ်ချင်လောက်အောင် လာတတ်သည့် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

+ + + + +

ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကို ရရှိခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ထိုနာကြည်းခြင်းဝေဒနာတို့အား ရက်စက်စွာ ကလဲ့စားချေတတ်သော အမုန်းတရားတို့နှင့် ကုစားခဲ့သည်။

မိန်းမလှလေးတစ်ဦးကို သတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် စိတ်ရောရုပ်ပါ ပြောင်းသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသမျှကို မေ့ပစ်တတ်သည်။

ယခုလည်း သားဖြစ်သူရှိန်းမောင် ခြေလှမ်းပျက်နေသည့် ဝိစုနှင့်ပတ်သက်၍ ကေသီဆိုသောမိန်းမချောလေးကို အဆက်အသွယ်ပြတ်အောင် မည်သို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမည်ကို ခေါင်းထဲအမြဲစဉ်းစေ ကြံစည်နေမိပြန်လေသည်။

* * * * *

အခန်း (၇၆)

ရိုန်းမောင် နေမြင့် ဖိတ်ဆွေဖြစ်

အိုရီရင့်ကလပ်သို့ မရောက်မီ မိုးက သဲကြီးမဲကြီးရွာသွန်း
နေသည်။ လမ်းမီးရောင်ကရိုနေသော်လည်း လမ်းမပေါ်ယာဥ်များ
အဆက်မပြတ်သေးသရွေ့ ရိုန်းမောင်တစ်ယောက် ကားကို သတိ
ထား မောင်းနှင်နေရသည်။

ရွှေဂုံတိုင်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်လာရာမှ ခြောက်
ထပ်ကြီးဘုရားအနီးသို့မရောက်မီ လမ်းမီးတိုင်များပြတ်နေသဖြင့်
ဘားမီးစုံထွန်းရင်း အရိုန်လျှော့၍မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ထိုနေရာက လူပြတ်တောက်သောနေရာဖြစ်သောကြောင့်
ပို့ပြီး သတိထားရသည်။

ရိုန်းမောင် တွေးနေမိသည်က သူ၏ မွေးစားဖခင်ကြီး

ဦးအောင်ကြွယ်နှင့် ပတ်သက်သောတိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

မြိတ်ကျွန်းစု၌ ဝန်းနက်သင်္ဘောနှစ်မြုပ်သည့်တိစ္စအား သွားရောက်ရှာဖွေကြပြီး ပြန်လာကတည်းက ဦးအောင်ကြွယ် သူ့အပေါ် ဆက်ဆံတတ်သော အပြုအမူက အလျင်နှင့်မတူဘဲ ပြောင်းလဲနေမှန်း သတိကားမိလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရသည်ကို နက်နဲစွာ တွေးတောမနေချင်သော်လည်း သူ၏ချစ်သူ ကေသီနှင့်ပတ်သက်၍ ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်လာသောအခါ ဦးအောင်ကြွယ်အပေါ် အလျင်ကထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်တစား ရှိလာတတ်သည်ကတော့ အမှန်။

မိုးက သဲလာသည်။

မွန်သုတ်က မိုးရေစက်များကို ရှင်း၍မရနိုင်လောက်အောင်ကို သံသံမဲမဲရွာနေသည်။

ကားမီးရောင်တည့်တည့် လမ်းမပေါ်၌ လူတစ်ယောက်က သူမောင်းနှင့်လာသောကားကို လက်ပြတားနေသဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

ထိုနေရာက လူပြတ်သောနေရာဖြစ်၍ အင်္ကျီထဲမှ လိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်ကိုစမ်းရင်း ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်၏။

တစ်ဆိတ်လောက် လမ်းကြိုလိုက်ပါရစေချာ ကျုပ်ကားဟိုမှာပျက်နေလို့ စကားထားခဲ့ရတယ်၊ အရေးကြီးလို့ဦး

မိုးကားအင်္ကျီအရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ကားကြို

လိုက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေသည်။

ထိုလူ၏ပုံသဏ္ဍာန်က လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်လေဟန်မတူ၊ ဒုက္ခရောက်၍ အကူအညီတောင်းခံနေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု အကဲခတ်လိုက်မိသောကြောင့်...

‘မိတ်ဆွေက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’

‘အိုဒီရင့် ကလပ်ကိုပါ’

‘ဒါဆိုတက်လေ၊ လမ်းကြိုသားပဲ’

တစ်ခရီးတည်းသွားရမည့်အဖော်ဖြစ်နေ၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး တက်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

ထိုလူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဆို၍ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်နာမည်က နေမြင့်ပါ၊ အလုပ်က အင်စပက်တာလေ’

‘ဪ... ကျွန်တော် ရှိန်းမောင်ပါ’

တစ်ဦးကိုယ်တစ်ဦး ရင်နှီးမှုရှိအောင် မိတ်ဆက်လိုက်ရင်း ရွှေဂုံတိုင်လမ်းမကို ဦးတည်မောင်နှင့်လာခဲ့သည်။

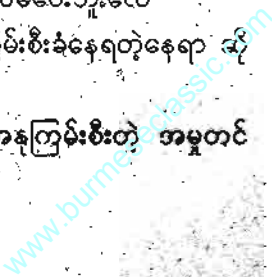
‘မိုးကလည်း ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ အကူအညီတောင်းဖို့’

ကားကလဲ မတွေ့၊ တွေ့တဲ့ကားကလဲ ရပ်မပေးဘူးလေ’

‘ဒီနေရာက မကြာခဏ အနကြမ်းစီးခံနေရတဲ့နေရာ ဒါ’

‘တော့ ရပ်မပေးရုံလို့ဖြစ်မှာပါ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ အခုတလော အနကြမ်းစီးတဲ့ အမှုတင်

❁ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

မကဘူး . . လူသတ်မှုတွေကလဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေပြန်တော့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံးက ဒုစရိုက်ပိုက်တွေကို မနိမ်နင်းနိုင်တော့ဘူးလားလို့တောင် သတင်းစာထဲ ထည့်မရေးရုံတစ်မည်ပါပဲဗျာ . .

အဆိုးဆုံးက မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေကိုမှ ချွေးပြီး လိုက်သတ်နေတဲ့ အမှုပါပဲ။

အင်စပက်တာနေမြင့်က သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို ရင်းနှီးပွင့်လင်းသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား တိုင်ပင်နေသကဲ့သို့ ညည်းတွားနေမိသည်။

'ခင်ဗျားက အိုဒီရင့် အသင်းဝင်ပဲလား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

ရိုန်းမောင်က ဂရုတစိုက်ဖြေကြားရင်း ကားကိုဆက်မောင်းလိုက်၏။

'ခင်ဗျားကို ကျွန်တွေ့ဖူးသလိုလို့ပဲ'

'ကျွန်တော်က သက်န်းကျွန်း သံရည်ကျိုစက်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ကြွယ်ရဲ့ မွေးစားသားပါ'

'ဪ . . ဪ . . ဦးအောင်ကြွယ်ကိုတော့ ဦးတိုးစိန်ဆီ မကြာခဏလာတာ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျားအဖေက လူရိုင်းလူအေး ဟစ်ယောက်ပဲ'

အင်စပက်တာနေမြင့်က ဦးအောင်ကြွယ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဂုဏ်တင်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ရိုန်းမောင်တစ်ယောက် ကျေနပ်သွားသလိုရှိသွားခဲ့သည်။ ကားက အိုဒီရင့်ကလပ်သို့ ချိန်ကွေ့ဝင်လိုက်

သည်။

မီးရောင်နှင့် ညအလှကိုပေါ်လွင်စေရန် ဖွဲ့စည်းထားသည့် အိုင်ဒီရင့်ကလပ်ကား စည်ကားနေပြီ။

အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများသာ ဖိမ်ခံတတ်သော နေရာဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာများ အလွန်နည်းပါးလှသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသား ယမကာအခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

'ကိုရိုန်းမောင်ကို မိတ်ဆွေဖြစ် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုခု ပြုရပါရစေဗျာ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ . . . အားနာစရာကြီး'

'ရပါတယ်ဗျာ . . . ကားကြုံလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ'

ယမကာခန်းမတွင် ထိုင်လျက် စားသောက်ဖွယ်များနှင့် အရက်ကို အင်စပက်တာနေမြင့်က ဦးဆောင်မှာကြားလိုက်သည်။

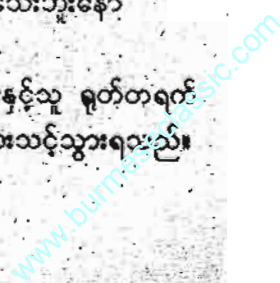
ရိုန်းမောင်က အနေရခက်နေသည်။

သူ သည်ကိုရောက်လာသည့်ရည်ရွယ်ချက်က ကေသီအား တွေ့ဆုံရန်သာဖြစ်သောကြောင့် ထိုကိစ္စကို ဘယ်လိုစကားစရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

'မြကြာယံကေသီ အလှည့်မရောက်သေးဘူးနော်'

'ဗျာ'

အင်စပက်တာနေမြင့်က သူ့အတွေးနှင့်သူ ရုတ်တရက် ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့် ရိုန်းမောင် အံ့အားသင့်သွားရင်းသည်။

'ကေသီကို ခင်ဗျားသိလို့လား'

'သိပ်သိတာပေါ့ဗျာ၊ အိုဒီရင့်ကိုဝင်တိုင်း မြကြာယံသီခွဲလေးနဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ အဆိုတော်မလေးတစ်ယောက်ကို မသိကြမူပဲ တစ်ခေတ်နောက်ကျသွားတော့မှာပေါ့'

'ကေသီက ကျွန်တော့် ချစ်သူဗျ'

'ဟင်... ဟုတ်လား'

'အပ်စပက်တာနေမြင့် အဲရမ်းအံ့အားသင့်သွားသည် ကေသီနှင့်ပတ်သက်၍ လူသတ်သမားက ချဉ်းကပ်ဖူးကြောင်း ဖြစ်ခနဲ သတိရမိလိုက်သဖြင့်...'

'ခင်ဗျားတို့ ချစ်သူဘဝရောက်တာ ကြာပြီလား'

'အင်း... ငှက်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ဆိုပါတော့'

'ကေသီကတော့ အသံရောရုပ်ရော ပြောစရာမရှိဘူးကိုယ့်လူတော့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ချစ်ကြိုက်မိတာ အတော့်က ကုသိုလ်ကောင်းတာပါပဲ'

'အင်စပက်တာနေမြင့်က ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆိုနေသော်လည်း ရှိန်းမောင်ဘက်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိသဖြင့် အံ့ဩရ၏။'

'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုရှိန်းမောင်၊ ကျွန်ုပ် ပြောတာကြား ဘယ်မဟုတ်လား'

'ကြားပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောသလိုဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေမိလို့ပါ'

'ဘယ်လို'

'ကျွန်တော်နဲ့ကေသီ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် လက်ထပ်ပုံ အထိတော့ စိတ်ကူးလို့ မရနိုင်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဖေဖေက သူနဲ့ သဘော မတူဘူးလေ'

'ဪ'

'အဖေက စိတ်တစ်မျိုးဗျ၊ သူကိုယ်တိုင် သံရည်ကျိုစက်ပိုင် ရှင်ဖြစ်လာအောင် အောက်ခြေကနေ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ကြိုးစားလာခဲ့ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် အတော့်ကို ဇီဇာကြောင်တာ၊ ကေသီဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် သီချင်းသည်ဘဝနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရပေမယ့် တခြားမိန်းကလေးတွေလို ဣန္ဒြေမဲ့စွာ နေထိုင်တတ်တာမဟုတ်ဘူးလေ'

'ရှိန်းမောင် အရက်အရိန်လေးနှင့် သူ၏ခဲစားချက်တို့အား ရင်ဖွင့်ပြောဆိုနေပြန်သည်။ အင်စပက်တာနေမြင့်က မမျှော်လင့်ဘဲ ရှိန်းမောင်၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ချို့သာမကဘဲ ဦးအောင်ကြွယ်အကြောင်း တစေ့တစောင်း သိခွင့်ရခဲ့သဖြင့် များစွာ ကျေနပ်နေမိသည်။'

အခန်း (၇၇)

ယမကာခန်းမဆီသို့ မြကြာယ်သီချင်းက ပျံလွင့်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စကားစမြည်ပြောဆိုနေရာမှ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ရိုန်းမောင်က ရီဝေနေသောမျက်လုံးများနှင့် သီချင်းဆို ဖျော်ဖြေနေသည့် ကေသီထံသို့ ငြိမ်သက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏အကြောင်းကို သိခဲ့ရသော အင်စပက်တာ နေမြင့်ပင် ချိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ဘဝနှင့် တူလွန်း လှပေစွ။

သူကိုယ်တိုင်က မြနှင်းအေးကို လက်ထပ်ရန်ကြံရွယ်မိ သော်လည်း တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို အမြဲဦးစားပေးနေရသူဖြစ်၍ လက်မထပ်နိုင်သေး။ အင်စပက်တာနေမြင့်က မြနှင်းအေးကို သတိ ရသွားသည်။

တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် လူသတ်
တရားခံတစ်ဦးအား မဖမ်းဆီးနိုင်သရွေ့ ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။ မြကြာယံသီချင်းထဲ၌ သူပါမောပါသွားသလို ထင်လို
မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရှိန်းမောင်က သူ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်သည့်
ဖုန်းထဲ၌ မြကြာယံကေသီနှင့် သူ့အား လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်ကြောင်း
ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလေသည်။

မြကြာယံကေသီကလည်း သူ၏အောင်မြင်မှုကြောင့်
ပင့်ကူဟိုတယ်မှ ဖျော်ဖြေပေးရန် လှစာနှစ်ဆပေး၍ အလုပ်ခွင်
လိုက်ကြောင်းနှင့် သူ့အား ထပ်မံပြုစုလိုသဖြင့် ရွှေပင့်ကူသို့ လာ
ရောက်ဖို့ ဖိတ်ကြားလိုက်၏။

အင်စပက်တာနေမြင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

တစ်ခါက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီး
အမှတ်မထင်ရရှိလာခဲ့သော လိပ်စာကတ်ပြားလေးတစ်ခုအား
ဖွေကြည့်မိသည့်အခါ ရွှေပင့်ကူစားသောက်ဆိုင်ပင်ဖြစ်နေသည့်
ထို့ကြောင့် ရှိန်းမောင် ဖိတ်ကြားခဲ့သောကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
အနေနှင့် မငြင်းလိုတော့။

ရွှေပင့်ကူစားသောက်ဆိုင်၌ သူ့အတွက် သဲလွန်စတင်
တော့ ရကောင်းသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

ထို့ကြောင့် ရှိန်းမောင်နှင့်အတူ ရွှေပင့်ကူစားသောက်ဆိုင်
သို့ လိုက်လာရန် ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့

သည်။ ရွှေပင့်ကူစားသောက်ဆိုင်က ရှစ်မိုင်၌ရှိသည်။ ပိုက်ဆံတုတ်
မီးသီးများ ငွေကိုပုံ၍ ဖြုန်းတတ်သော တရုတ်ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်
သည်ဟု မသွားရောက်မီကတည်းက လေ့လာထားမိသည်။ ဟိုတယ်
အရှင် စိန်ဟုတ်ကြည်မှာ မြင်းပွဲတွင် အောင်မြင်နေသော လောင်း
စားသမားကြီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေပင့်ကူဟိုတယ်မှာ တခြားရက်စတော့ရင့်
အဖွဲ့နှင့်မတူဘဲ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်မှုရရှိလာခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ဒီစင်္ကြံတီနယ်မှ တောသူငွေ့အများစု လာ
ဆက်လေ့ရှိသောနေရာဖြစ်သောကြောင့် တချို့လူကဲ့သို့အသိုင်း
အဝိုင်းက စားသောက်သည့်နေရာနှင့် မတူနိုင်။

ဆိုင်းဘုတ်အနီရောင်ရင့်ရင့်ပေါ်တွင် ရွှေပင့်ကူကြီးတစ်
ချောင်းကို ထင်ထင်ရှားရှားရှိစေရန် အမှတ်အသားပြုထားပြီး ခြံ
ရံရံကြီးတစ်ခုအတွင်း ဖွင့်လှစ်ထားသော နေရာပင်ဖြစ်သည်။

(ထိုကာလက ရွှေပင့်ကူရက်စတော့ရင့် ဖွင့်လှစ်ထားသော
နေရာအနီးတစ်ဝိုက်တွင် မြန်မာအများစုက နဂါးနီစားသောက်
ဆိုင်ကို အပြိုင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ဖူးသည်။)

ရွှေပင့်ကူမှာ (၈)မိုင်ခြံကြီးအတွင်း၌ရှိသောကြောင့်
ထိုပိုင်ကားရှိသူများမှသာ တိုနေရာသို့ သွားလာရ လွယ်ကူသည်။
ရှိန်းမောင်နှင့် နေမြင့်တို့နှစ်ယောက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်
လာရသူများဖြစ်သော်လည်း အရင်းနှီးဆုံးပေါင်းသင်းလာခဲ့သူနှစ်
ယောက်ဟု ထင်ရသည်။

ရွှေပင့်ကူသို့ ရှိန်းမောင် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် လူကြီးထံ
ယောက်က အူယားဖားယားပြေးလာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်
ထိုလူကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ကကျော်ခန့်ရှိပြီး ဝမ်းသာ
က ညည်းသိုးသိုး ဖြစ်နေသည်။

‘အူး... ဝူး’

‘စိတ်ချပါတယ် ဦးဘိုးမြရဲ့ ကျွန်တော့်ကားကို ဦးဘိုးမြလည်း
ထဲပဲ ယုံကြည်စွာ အပ်ထားမှာပါ’

‘အူး... ဝေါ... ဝေါ’

ထိုလူကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားစရာကောင်းလှသည်
စကားလုံးဝမပြောတတ်ဘဲ ဆွံ့အနေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ
သတိထားမိလိုက်သည်။

ရှိန်းမောင်အား တခြားကားတွေမတိုက်မီအောင် ဘေးထွက်
ရပ်ထားဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ ပြောဆိုနေသည်။ ရှိန်းမောင်
လူတန်းစားမခွဲခြားတတ်သောလေဟန် ဦးဘိုးမြဆိုသောလူကြီး
အရိုဟသေဆက်ဆံရင်း ဘောက်ဆူးတွေကို လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်
သည်။

အင်စပိုက်တာနေမြင့်ကလည်း သူ့မှာပါသည်။ ငွေစာ
လေးကို သနားသဖြင့် ထပ်မံပေးလိုက်သည်။

ဦးဘိုးမြက ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား
အရိုအသေစေးကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နေမြင့်က ဦးဘိုးမြကို ဝေးကြည့်ရင်း...

‘ဦးဘိုးမြက ဘာလုပ်တာလဲဗျ’

‘ကားစောင့်ကြီးလေ၊ သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာ ကိုနေမြင့်
နဲ့ ကျွန်တော့်ကား ထိုးရိပ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဝမ်းသာအားရပြေးလာ
ပြီး ကြိုတတ်တယ်လေ...’

မိသားစုအတွက် ဆွံ့အနေတဲ့ကြားက ကားစောင့်အလုပ်
လုပ်ပြီး ရှာကျွေးနေသူတစ်ယောက်ပေါ့။

‘ဪ’

‘သူက တခြားဘာအလုပ်လုပ်သေးလဲ’

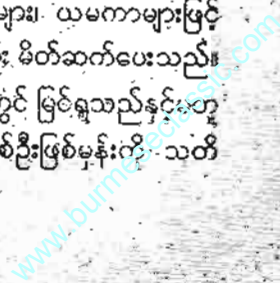
‘ရွှေပင့်ကူခြံက တံခါးစောင့်ခန့်သားတယ်လေ၊ အခုတော့
တံခါးလဲစောင့်ရင်း သူ့အတွက် ဘောက်ဆူးရနိုင်မယ့် ကားတွေရပ်
ဆိုင်း လိုက်ပြီး ကြိုဆိုနေတာပါပဲ၊ တချို့ကလည်း သနားပြီး တွေ့
ဆင်း ပိုက်ဆံပေးကြတယ်လေ၊ တချို့ကျပြန်တော့ သနားရကောင်း
နန်း မသိပြန်ဘူး’

‘လူဆိုတာ ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်
သားခွင်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ’

ဦးဘိုးမြနှင့်ပတ်သက်၍ စကားဖြတ်လိုက်ရင်း စားသောက်
နန်းမဆီသို့ နှစ်ယောက်သား ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ရှိန်းမောင်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ ယမကာများဖြင့်
ညှဉ်ခဲလေတော့သည်။ ချစ်သူတေသီနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကေသီမှာ ဇီးဆလိုက်များအောက်တွင် မြင်ရသည်နှင့် ဟူ
သို့ထက်ပို၍ ချောမောရင်းသန့်နေသူတစ်ဦးဖြစ်မှန်းကို သတိ

※ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ထားမိလိုက်သည်။

သူမကို အင်စပက်တာနေမြင့်က အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေမှန်း သိ၍ ရှက်စနိုးပင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျောက်ဖြူစားပွဲဝိုင်းကြီး၌ ပယင်းရောင်ဖန်ခွက် နှစ်လုံး ရှိသည်။

အကောင်းဆုံး ရုတ်လေဘယ်ပုလင်းတစ်လုံးကို မှာယူ၍ ရှိန်းမောင်ကိုယ်တိုင် ဧည့်စတ်ကျေပွန်စွာ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးရင် ရေခဲတုံးလေးများကို ညှပ်ဖြင့်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကဲ... ကြိုက်သလိုသုံးဆောင်ပါ ကိုနေမြင့်၊ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ ဧည့်ခံပွဲပါပဲ။

တို့

ဇနီးမောင်နှံဟုပြောလိုက်သဖြင့် ကေသီ၏ သန္တာခဲလေး မြန်းကာ နှုတ်ခမ်းကလေးအကြား 'အို' ဟူသော အာမေဇိုတ်အသံ ကလေးက ပေါ်ထွက်လာသည်။ မနေဓာတ်လေဟိန်နှင့် ရှိန်းမောင် အား မျက်စောင်းကလေးထိုး၍ ကြည့်ရှုလိုက်ပုံကိုက လှုပ်စစ်စစ် ရောင်အောက်တွင် အထူးပန်ရလျက်ဖက်လှသော ချစ်စရာအလှ တစ်ပါးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကေသီက အရက်မသောက်ပဲ အကောင်းဆုံး စင်နာတ ဖျော်ရည်ကိုမှာ၍ သောက်လေသည်။

ကေသီရော ရွှေပင့်ကူမှာလုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား အင်စပက်တာနေမြင့်က ရင်းနှီးလေဟန် ကေသီက

နှုန်းခေါ်ဝေါ်မှုကိုပြု၍ စကားစ ရှာမေးလိုက်၏။

ဟုတ်ကဲ့... အိုဒီရင့် ဟိုတယ်မှာလောက်တော့ ဆောက် ဆူးမရပေမယ့် လစာအားဖြင့် နှစ်ဆပိုတယ်ဆိုတော့ ကေသီ အတွက် ပိုအဆင်ပြေတယ်လို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့ အစ်ကို

ကေသီက စကားကို တစ်လုံးချင်း မမှားအောင် ထိန်းသိမ်း ပြောဆိုတတ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သတိထားမိ သည်။ အိုဒီရင့်ကလပ်၌ စတွေ့စဉ်ကလို ဆွက်သွက်လက်လက် ခရီးတာအမှန်။

အခန်း (၅၈)

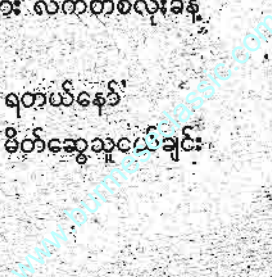
သူ့အား အင်စပက်တာတစ်ယောက်ဟူသော အနေအထားကြောင့် ကြောက်လန့်စွာ ပြောဆိုနေရသောသူတစ်ယောက် သံသယဖြစ်နိုင်ဖွယ်ဖြစ်၏။

ရိုန်းမောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ်ရော အယ်တော့ဇာနည်က ဖြစ်မယ်ထင်သလို

ဒါကတော့ သူ့အပေါ်မှာ မူတည်တာပဲလေ၊ ကေသီဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပါပဲ

ကေသီကားကြောင့် ရိုန်းမောင်တစ်ယောက် ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှ ပယ်ငါးရောင်အရည်များ လက်တစ်လုံးခန့် သူ့သွားပြီဖြစ်၏။

ကိုးမေ့မြင့်က အရက်ကြိုက်တတ်ပုံ ရတယ်နော် မဟုတ်ရပါဘူးဟု တစ်ခါတစ်လေမှ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း

နဲ့ ကြုံဆုံမိတုန်း သောက်စားရတာပါ။ ကြိုက်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အဖျော်ယမကာလေးနဲ့မှ ခေတ်မီတယ်လို့ ထင်ရင်တော့ ခေတ်မီတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာမို့ဗျာ

အင်စပက်တာနေမြင့်၏စကားကို ကေသီကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်ခြိုက်သဘောကျသွားလေဟန် ပြုံးလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ရက်လေဘယ်တစ်လုံး မှကုန်မချင် ထွေရာလေးပါးစကားတွေ လျှောက်ပြောနေမိကြသည်။

အရက်ရှိန်ကလေးနှင့်ရှိန်းမောင်က သူ၏မွေးစားဖခင်ကြီးအောင်ကြွယ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ထဲ၌ ခံစားရသမျှကို ရင်ထဲပွင့်လင်းစွာ ဓာတ်ပြုဖော်တော်မူ၍ အပ်ကြောင်းထပ်နေသည့်အလား ပွင့်ပြနေသည်။

ကေသီ၏ အတောက်ပဆုံးမျက်လုံးတစ်စုံနှင့် မျက်ဝတ်တစ်ခုက အင်စပက်တာနေမြင့်ထံ မကြာခဏ ခိုးကြည့်တတ်မှန်း သော်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

ကေသီအပေါ် သံသယဖြစ်လာမိသောစိတ်များ ရင်ထဲမှ နှိုးဆွပေးသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အမြည်းမန်းကန်များ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ရောက်လာခဲ့၍ အရက်ပုလင်းတစ်ဝက်ကျိုးခွဲနှင့် ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် မဟန်မဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အင်စပက်တာနေမြင့်က သောက်စားသေသွားပွဲကို အလိုက်သိတတ်စွာ ရုပ်ဆိုင်းပေးလိုက်ရင်း ရှိန်းမောင်ကို တွေ့

မြင်လိုက်သည်။

‘ကေသီ... ကားဆီသွားနှင့်လေ’

ကေသီကို ကားရှိရာသို့ သွားခိုင်းလိုက်ရင်း ရှိန်းမောင်၏ အောက်ယံအား ရုပ်ဖျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မသွားရှုလေအောင် သတိနှင့် ခြိမ်း၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရလေသည်။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ဆွဲအနေသော ဦးဘိုးမြက ရှိန်းမောင်ကို ဝိုင်းကူတွဲခေါ်ပေးသည်။

ဦးဘိုးမြ၏အကြည့်က ကေသီအပေါ် နှစ်သက်လိုလားစွာ ခြိမ်းကြောင်း သတိထားလိုက်သည်။ ဦးဘိုးမြလို ရိုးသားသူ တစ်ယောက်က ကေသီကဲ့သို့ သိချင်းဆိုဖျော်ဖြေသူ မိန်းကလေးကို တောင်းသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ရှိန်းမောင်၏ကားထဲ ခေါ်၍ အထင်အမြင် လွဲမှားသွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်အတွက် ကေသီမှာ သံသယဖြစ်လာသည့်သူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မမှားပေ။

× × × × × × × × × × × ×

ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှိန်းမောင်နဲ့ကေသီတို့က ဦးအောင်ကြီး
ရှိနေသရွေ့ လက်ထပ်ဖို့ မလွယ်သေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား

ဟုတ်ဘယ် အေးရဲ့ သူတို့ဘဝက ကိုယ်တို့ထက်တွေ
သနားဖို့ကောင်းနေသေးတယ်

နေဖြင့်က ရှိန်းမောင်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ပုံကအစ နောက်
ရွေ့ပင်ကုရက်စတော့ရင် ဤလိုက်ရသည်အထိ ချစ်သူဖြင့်
အား ပြောပြလိုက်သည်။

မြနှင်းအေးက စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်ရင်း
ထင်မြင်သူဆချက်ကို ပြောပြလေသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က လူတစ်မျိုးပါ။ သူကိုယ်တိုင်က
ဘဏ္ဍာကြီး လူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ငွေရရှိသာအရေးအကြီး
လို့ အာရုံစိုက်နေရတာကြောင့် ခုလို လူဖျိုကြီးဖြစ်နေတာပဲ

တော့လေ

မြနှင်းအေးက ဦးအောင်ကြွယ်နှင့်ပတ်ဆက်သမျှ သူ့သိ
ထားသမျှလောက်ကို စကားစလိုက်သည်။

ဦးတိုးစိန်ဆီကော သူလာသေးသလား
လာပါတယ်၊ ဒီလူကြီးကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ အသက်ကြီး
မှ ဆံပင်တွေဆေးဆိုးလို့ မျက်နှာကလဲ တစ်ခါတစ်လေ မိတ်ကပ်
များ လိမ်းလာသလားအောက်မေ့ရတယ်၊ အသက်ကြီးမှ ချောမော
လှပမှုကို ပိုပြီး ခုံမင်တတ်သလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ်...

တစ်ခါတစ်လေ အေးကို စကားမရှိစကားရှာ လာလာ
ပြောတတ်သေးတယ်၊ အေးအနေနဲ့ ဦးတိုးစိန်မျက်နှာကြောင့်
အလိုက်သင့် ဆက်ဆံနေရတာပါ

နေဖြင့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။
ရှိန်းမောင် ပြောသမျှကို ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားကြည့်နေမိ
သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်ကိုယ်တိုင်က မိန်းမတွေအပေါ် မုန်းတီး၍
လူဖျိုကြီးလုပ်နေသူဖြစ်ကြောင်း...

ရှိန်းမောင် လက်ထပ်မည့်ကိစ္စ၌ သူကိုယ်တိုင်က သဘော
မတူနိုင်ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းကို ကြားသိရပြီဖြစ်၏။

ယခု မြနှင်းအေး ပြောဆိုသောအကြောင်းနှင့် လုံးဝဆန်
ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။

အေး အနေနဲ့ သူလာပြီး အခုလိုဆက်ဆံနေတာကိုရော

❁ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ဦးတိုးစိန်ကို ပြောမပြဘူးလား'

'ဟင်္ဂအင်း... သူ့အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ အေးအပေါ်
ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်လာလိမ့်မယ် မထင်လို့လေ...'

နောက်ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးဆုံး
သို့ကွာတရားပဲ မဟုတ်လား၊ အေး ပြောပြလိုက်ရင် သူ့သိက္ခာ
သွားမှာပေါ့'

'အင်း... ဒါလည်းမှန်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ပညာအ
ဆိုရင် ဦးအောင်ကြွယ်လို အရွယ်ကြီးတွေက ပိုပြီး ဖောက်ပြန်လာ
တတ်တဲ့ သဘောရှိတယ် အေးရဲ့...'

ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်သည်ထက်ပိုပြီး လိုက်
လျောစွာ မဆက်ဆံနဲ့'

'စိတ်ချစမ်းပါ အစ်ကို၊ အေး ဒီလောက်တောင် သမား
မမဲ့ပါဘူး'

'အေးအပေါ် ယုံပါတယ်'

ဦးအောင်ကြွယ်နှင့်ပတ်သက်၍ စကားဆက်ပြောနေလျှင်
နှစ်ဦးသား ပဋိပက္ခဖြစ်လာနိုင်သောကြောင့် နေမြင့်က ပါးနပ်လိမ့်
စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

'အေးကို အစ်ကို တစ်ခါကပေးထားဖူးတဲ့ ဓာတ်ပုံပေး
ရုံသေးလား'

'လူသတ်သမားပုံကို ပြောတာထင်တယ်၊ ရှိတယ်လေ'

'အဲဒီလူကိုတွေ့တွေ့ချင်း အစ်ကို့ဆီ ချက်ချင်းအကြောင်း

မမေ့နဲ့နော်၊ ပြီးတော့ လူသတ်သမားကိုလဲတွေ့ရင် လွတ်အောင်
ခွာင်ဦး'

'စိတ်ချစမ်းပါ အစ်ကိုရယ်'

အေးက စိုးရိမ်နေသည့်နေမြင့်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ
သည်။

အခန်း (၇၉)

ရွှေပင့်ကူ ရက်စတောရင့်သို့ ရှိန်းမောင်နှင့်ဆုံရန် နောက် ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်ရောက်လာခဲ့သည်။

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ဦးဘိုးမြကြီးက နေမြင့်ထဲပြေးလာ သည်။ ဦးဘိုးမြက သူ့အား ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် မှတ်မိနေလေပြီ။

ဦးဘိုးမြထံ အောက်ဆုံးပေး၍ နေမြင့်က ရှိန်းမောင်၏ ဝံ့ပန်းသဏ္ဍာန်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြသလိုက်ရင်း ရောက်ရှိ လာမလာ မေးမြန်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးဘိုးမြက သဘောပေါက် နားလည်သွားလေဟန်ဖြင့် မလာကြောင်း ပြောဆိုနေသည်။ ကေသီအား သူ့အကြံနေခြင်းဖြစ် မည်ဟု စိတ်ထဲသိလိုက်သည်။ သည်နေ့ သူ့အနေနှင့်တမင်စောစော ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေပင့်ကူနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်ထဲ မသက်သာမှုများရှိနေ

❁ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

သည်။ ပင့်ကူဆိုသော သင်္ကေတနှင့် နာမည်ပေးထားသည့်အတွက် ထိုနေရာသို့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများက တစ်နည်းနည်းနှင့် ရောက် ရှိလာနိုင်သည်။

ရွှေမင်းကဲ့သို့ ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်ခဲ့စဉ်က ကေသီ၏ မျက်ဝန်းကို သံသယဖြစ်မိသည်။ သူမ၏အကြည့်နှင့် မျက်ဝန်းကား အင်စပက်တာနေမြင့်အတွက် လေးနက်စွာ စဉ်းစားစရာကောင်း သည့် ပုစ္ဆာပေါင်းများစွာ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အကြံအစည်အတိုင်း ရွှေမင်းကဲ့သို့ စောစော လာ၍ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ပန်ချာပီတစ်ယောက်အသွင် သို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ သူ ထိုသို့ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို ကေသီ လုံးဝမှတ်မိနိုင်မည် မဟုတ်တော့။

စားပွဲထောင့်တစ်နေရာတွင် အရက်တစ်လုံးမှာယူရင်း ရှိန်းမောင်နှင့်ကေသီတို့အလာကို စောင့်နေလိုက်၏။ မကြာပါ။ ကေသီနှင့် ရှိန်းမောင်တို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရှိန်းမောင်က သူ၏စားပွဲနှင့်မျက်စောင်းထိုး၌ ထိုင်နေ သည့် သူ့အား ပန်ချာပီတစ်ယောက်အဖြစ်သံာ ထင်နေသော ကြောင့် ဝရုတစိုက်ကြည့်ခြင်းမရှိ။

ထုံးစံအတိုင်း ကေသီ သီချင်းဆိုမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့် ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

မကြာမီ စားသောက်ခန်းမသို့ လူများ တဖွဲဖွဲနှင့် ရောက်ရှိ လာကြသည်။

စားပွဲထောင့်တစ်နေရာ၌ အုပ်စုလိုက်သောင်းကျန်းနေ သူက ကျင်သိန်းနှင့်အဖွဲ့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

တရုတ်တန်း ကျင်သိန်းက သူ့မျက်နှာမှာ အမြဲတစေပင် ပြုံးနေတတ်ပြီး လူတစ်ယောက်အား သနားကြင်နာတတ်သယောင် နှိပ်မေမယ့် ရက်စက်သည့်နေရာ၌ နှစ်ယောက်မရှိပေ။

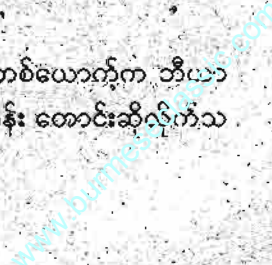
မိုက်ပြီဟေ့ဆိုလျှင် အရွယ်သုံးပါးမရွေး ရက်စက်စွာ သတ် ပြတ်တတ်၏။ ဓားမြှောင်ထိုး ကျွမ်းကျင်လှသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တရုတ်တန်း ကျင်သိန်း ဒေါသဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ဝှက်ယူထားသောဓား မြှောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ဆိုးသတ်နိုင်သည်။

ထိုသို့ ထိုးလိုက်မှန်းမသိရဘဲ အားလို့အော်၍ ဘုံးခနဲ လဲ ကျသွားမှသာ တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၏ လက်ချက်ပါလားဟု မှတ် ချက်ချနိုင်လောက်သည်အထိ ညင်သာလှသည်။

လူပုံစံက တရုတ်မင်းဆင်းတစ်ယောက်လို ချောမောလှပ သော်လည်း စပို့ရှပ်ကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားသောကြောင့် သံမဏိ ဆွဲသို့ မာကျောသည့်ကြွက်သားများ ပြည့်တင်းနေပုံက သူ၏ကာယ အလှအပနှင့်ရုပ်ရည်က မလိုက်ဖက်ကြောင်းပေါ်လွင်ထင်ရှားလှ သည်။

‘ဟေ့... မြကြာယံကေသီ ဆိုကွ’

တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၏ တမည့်တစ်ယောက်က တီယာ စစ်လုံးကို ကိုင်သောကရင်း မိုက်တီမိုက်ကန်း တောင်းဆိုလိုက်သ

ဖြင့် အခန်းထဲ ဝိင်ခံသောက်သုံးနေသူများ တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် အတီး... ထိုင်စမ်း’

တရုတ်တန်းကျင်သိန်းက အတီးဆိုသည့် သူ၏တပည့် တရုတ်ကလေးကို ဟောကပ်ပစ်လိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ရှိန်းမောင်မျက်နှာ ညှိမည်းစပြုလာခဲ့လေပြီ။ တရုတ်တန်း ကျင်သိန်းတို့အုပ်စုကိုကြည့်ရင်း အူနုကျွဲခတ် ခံစားနေရဟန်မို့ သည်။ ကျင်သိန်းက ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်ထားသော နန်ကရက်ဖိနပ်ပေါ် ပေလာသည့်ဗွတ်များအား ဘီယာနှင့် ဆေးခပ်ပစ်နေသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့် တစ်ဖက်ခုံမှ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

သည်တစ်ညတော့ အခြေအနေမကောင်း၊ ဆိုင်သိ ကျင်သိန်းတို့အုပ်စု ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ပြုလုပ်ဆိုးဝင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

မြကြာယံကေသီ ဖျော်ဖြေသောအလှည့်သို့ ရောက်လာခဲ့ လေပြီ။ အောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြိုက်များသည့် မြကြာယံ သီချင်း ကို စန္ဒရားတီးခတ်၍ သီဆိုလိုက်သောအခါ အားလုံးက မီးတို ရေနံငြိမ်းသတ်လိုက်သကဲ့သို့ ချက်ချင်းပင် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသူက ကျင်သိန်းပင်ဖြစ်သည်။

သူကိုယ်တိုင် မြကြာယံကေသီထဲမှ မျက်လုံးမခွာနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ တဖက်အတွင်း သီချင်းသာတော့ပဲ လူရောသီချင်း

သမ်းသွားခြင်းသာဖြစ်၏။

တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၊ စွဲလမ်းမိပြီဆိုလျှင် ရာမဇုတ် ဘာထဲက ဒဿင်္ဂီရိထက်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ သည်။ သူ့စွဲလမ်းမိသူ တော်တော်များများမှာ ကားဓာင်ခံရတတ် ပြသည်။

(ထိုဆော်ကာလ၌ ကားဓာင်ခိုးပြေးတတ်သော ဒုစရိုက်မှ လူမိုက် တော်တော်များများက ကျူးလွန်မိသောကြောင့် မိန်းက ဝေးများ ရုပ်ရည်နုချာမော့လှပခြင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိလှပေသည်) ကျင်သိန်းက စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို မျက်စုပစ်လိုက် သည်။

စားပွဲထိုး ရောက်လာသည့်အခါ ပိုက်ဆံများကို ထုတ်၍ ကြာယံကေသီကိုကြည့်ရင်း တတွတ်တွတ် မေးမြန်းနေလေသည်။ ထိုစားပွဲထိုးက ဟိုတယ်၌ မိန်းမထိန်းပုံစံ နေထိုင်သော အဆိုက်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံကိုယူ၍ တရုတ်တန်း ကျင်သိန်း မေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားနေရလေတော့ သည်။

ရှိန်းမောင်အနေနှင့် တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၏ အခြေ အနေကို နားမလည်နိုင်သော်လည်း အင်စပက်တာနေမြင့်က ရှေ့ မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို ဒက်ခနဲသိရှိခဲ့ပြီ။

လူမိုက်များ တန်ခိုးကြီးထွားသော ကာလဖြစ်သော်လည်း အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်များကိုတော့ အန်တုကျော်လွှားနိုင်ခြင်း

မရှိသေးပေ။

သမင်ဆယ်လမ်း ကျားတစ်လမ်းသာရှိသည်ဆိုသော စကားအတိုင်း အချိန်မရွေး ဖြိုခွင်းရေးဗျူဟာတစ်ရပ်ကို ဆင် ရှသည်။

လူမိုက်ချင်း စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်ရာ၌ စည်းကမ်းချက် ထားရှိသော်လည်း ပုလိပ်အဖွဲ့က လူမိုက်များကိုဖမ်းဆီးသည့်အ စည်းကမ်းချက်မရှိ။ ကြိုက်ရာလက်နက်နှင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး သောကြောင့်တည်း။

လူမိုက်များက အင်စပတ်တာနေမြင့်ဆိုလျှင် ကြောက် သတ်ကြသည်။

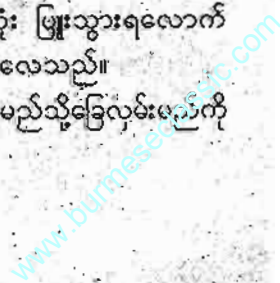
အခန်း (၈၀)

အင်စပတ်တာနေမြင့်သည် ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်း၌ လူမိုက် မဖြစ်သေးပဲ လက်ကိုင်တုတ်လုပ်နေရရာသူ တေလေပျိုးလေးများ ကို တပည့် လက်သပ်မွေးကာ ဓားပြတိုက်စားနေသော ညိုကြီးအား ဖမ်းဆီးလိုက်သောအမှု၌ သူ့ကိုယ်တိုင် လူမိုက်လက်သစ်ကလေး တစ်ဦးကဲ့သို့ ဒုက္ခပင်ပန်းခံကာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး . . . .

ဓားပြဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလုံး၌ အဆိုးရွားဆုံး မြေပွေးညိုကြီး ဆိုသူကအစ ဝေစုထဲတွင်ပါဝင်နေသော ဂိုဏ်းသားများအားလုံးကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖော်ထုတ်ပြသသွားလေတော့သည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံး မျက်လုံး ဖြူးသွားရလောက် အောင် ဦးနှောက်အား အသုံးချသွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ယခုလည်း တရုတ်တန်းကျင်သိန်း မည်သို့ခြေလှမ်းပည်ကို မြင်ရုံနှင့်ပင် သိနေခဲ့သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့် တုတ်အကျီအောက်၌ လျှို့ဝှက်ယူ
ဆောင်လာသော သေနတ်ကို စမ်းလိုက်သည်။

လူမိုက်အများစုက လူကိုကြောက်သည်မဟုတ်၊ သေနတ်ကို
ကြောက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်သိန်း၏ ဓားမြှောင်ကြားမှ ရှောင်ကွင်းနိုင်
ရန် သူ့၌ အကာအကွယ်လေးတစ်ခုတော့ ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်
အားရှိလွှားခဲ့သည်။

တရုတ်တန်းကျင်သိန်းနှင့် လူနှစ်ယောက်က အကြံအစည်
အတိုင်း တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

တပည့်တစ်ယောက်က ငှားရမ်းလာသော ကားတစ်စီး
ပေါ်သို့တက်ရင်း ထွက်ခွာသွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ရိုန်းမောင်က ဘာကိုမှ သိမည်မထင်။

အင်စပက်တာနေမြင့် တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၏ လှည့်
ကွက်ဟူသမျှကို သိသည်။

သူတို့တစ်သိုက်က ကိုယ်ယောင်ပြပြီး ရှောင်ထွက်ခြင်းမှာ
ကေသီအပြန်ကို လမ်းမှ ဒုက္ခပေးတော့မည်ဖြစ်၏။

အင်စပက်တာနေမြင့်က တရုတ်တန်းကျင်သိန်းနှင့် အဖွဲ့
အား မျက်ခြည်ပျက်ခံ၍ မဖြစ်သောကြောင့် ခြေရာခံလိုက်ရန်အတွက်
ငွေရှင်းပြီး အမြန်လိုက်လာခဲ့သည်။

လမ်းကမှောင်နေသည်။

ထောက်ကြန့် တရုတ်သင်္ချိုင်းနား၌ လူတစ်စုက တာစူနေ

ဆဲ။

သူတို့ကား တရုတ်တန်းကျင်သိန်းနှင့်အဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။
သူတို့အကြံက ကေသီအပြန်ကို စောင့်ဆိုင်း၍ ကားတင်ပြေးရန်ဖြစ်
သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှ ခြေရာခံလိုက်လာသော အင်စပက်တာ
နေမြင့်ကို အားလုံးက သတိပြုမိကြဟန်မတူချေ။

(ထိုကားလ၌ တရုတ်သုသာန်ကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ မြို့ထဲသို့
ပြန်ဝင်နိုင်သော လမ်းတစ်လမ်းသာရှိသောကြောင့် ထိုနယ်နိမိတ်ကို
မဖြတ်မနေပင် ဖြတ်ရလေသည်။)

+++++

'ရွှေသွားအောင်မြင့်... မင်းဘက်က ပီပီရီရီရီပါစေနော်
ကောင်မလေး လွတ်သွားရင် ဒီမှာကြည့်ထား'

တရုတ်တန်းကျင်သိန်းက ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြ၍ ကြိမ်း
လိုက်သည်။

ရွှေသွားအောင်မြင့်က ဂျစ်ကားမောင်းသမား တစ်ဦးပင်
ဖြစ်သည်။ ကားတင်သောကိစ္စတိုင်း ရွှေသွားအောင်မြင့် ကားကို
သာ ငှားရမ်းအသုံးပြုနေကျဖြစ်သည်။

အောင်မြင့်ကားကလည်း လူကောင်းကိုငှားရသည့် ယက်
ဒုစရိုက်သမားကို ငှားရသည်က များသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်တု ဖဲ၊ အရက်၊ မိန်းမ ဝါသနာပါလှသော
ကြောင့် သည်အလုပ်မျိုးက သူ့အတွက် တွက်ခြေကိုက်သည်။

အချိန်တိုတိုနှင့် ငွေအများဆုံးရနိုင်သော်လည်း ပုလိပ်
အဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်းတိုးလျှင် ကားနံပါတ်မမှတ်မိအောင် မောင်းပြေး
ရသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်လေ ကျည်ဆန်ကြားမှ အူယားဖယားပြေးလွှား
ရသဖြင့် နောင်ကို သည်လိုအလုပ်မျိုး လုံးဝမလုပ်ချင်လောက်
အောင် နောင်တရမိသည်။

သို့သော်လည်း ရွှေသွားအောင်မြင့်က သည်အလုပ်ကိုပဲ
ရွေးချယ်တတ်စမြဲ။

ယခုလည်း တရုတ်တန်းကျင်သိန်းက အလုပ်မဖြစ်လျှင်
အသေသတ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးလာသည်။

သူတို့အကြံအစည်က ကေသီတို့ ပြန်လာလျှင် လမ်းပေါ်
လူတစ်ယောက် မှောက်လျက်အိပ်ခိုင်းပြီး ကားကိုရပ်တန့်စေမည်။

ကားရပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တရုတ်တန်းကျင်သိန်း
နှင့်အဖွဲ့က ကားပေါ်မှပါလာသည့်လူများကို ဆင်းခိုင်း၍ . . . .

ခြံထဲ၌ အသင့်စက်နိုးခိုင်းထားသော ရွှေသွားအောင်မြင့်
ကားနှင့် ကေသီအား တင်ပြေးရန်သာဖြစ်သည်။

အကြံအစည်ကား မည်သို့ အခက်အခဲရှိမည် မသိနိုင်သေး
တွက်ရေးနဲ့ပင် ဖျော်နေသည်။

အားလုံး အသင့်ပြင်ဟော့

ကားမီးရောင်ကို မြင်ကတည်းက မည်သည့်ကားဖြစ်မည်
ကို ကျင်သိန်းက ဒက်ခနဲသိပြီးသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့်
ပေးလိုက်သည်။

ရှိုန်းမောင်နှင့် ကေသီတို့ကားက ရှေ့၌ ပေါ်ပေါက်လာမည့်
အန္တရာယ်ကိုမသိဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ မောင်းနှင်လာသည်။

ကားက ထောက်ကြန့် တရုတ်သင်္ချိုင်းရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့
စဉ် . . . .

'အစ်ကို့ . . . ဟိုမှာ . . . လူ . . . လူ'

လူတစ်ယောက် လမ်းမပေါ် လဲနေသည်ကို မြင်ရသော
ကြောင့် ရှိုန်းမောင်က ကားကိုရပ်၍ ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၏တပည့် အတီးက ဟန်ဆောင်
ကောင်းလွန်းလှ၏။ လမ်းပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား လဲနေရာမှ
တစ်စက်ကလေးမှပင် မလှုပ်။

'အသက်မှရှိုသေးရဲ့လား မသိဘူး'

ရှိုန်းမောင်က တစ်ဖက်သို့ ဆွဲလှန်လိုက်စဉ် . . .

'ဘုံး'

ပြင်းထန်စွာ ကန်လိုက်သောကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး လွင့်
စဉ်သွားလေတော့သည်။

'ဟင်'

ကေသီက မမျှော်လင့်ဘဲ လှည့်စားခံလိုက်ရသောကြောင့်
ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားခဲ့သဖြင့် ကားပေါ်မှ ဝုန်းခနဲဆင်းလာ

ခဲ့သည်။ တရုတ်တန်း ကျင်သိန်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပြော
သွားခဲ့သည်။

မြကြာယုံကေသီလည်း သူတို့ထင်ထားသကဲ့သို့ ခေါင်း
ခံသွားမည့် ပျော့ညိုညိုမိန်းကလေးတစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်းကို
ကောင်းစွာ နားလည်သွားမိသည်။

‘နင်က တယ်ရဲတင်းပါလား၊ ဒီနယ်မြေမှာ ကျင်သိန်းမလုပ်
နိုင်တာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး’

‘သတ္တိရှိ စမ်းကြည့်လေ’

ကေသီက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တရုတ်တန်း
ကျင်သိန်းကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

မြကြာယုံသိချင်းနဲ့ စဉ်က ပျော့ပျောင်းနွဲ့နှောင်းသော
သီချင်းသံအကြားတွင် ယောက်ျားအချို့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်သွား
ရဖူးသည်။

ယခုတော့ ကျားရိုင်းမလေးတစ်ဦးအသွင်နှင့် တစ်မျိုးတစ်
မည် ပြောင်းလဲနေပြန်သည်။

အင်စပတ်တာနေမြင့်က သေနတ်ကို ထုတ်ထားသော်
လည်း ကေသီ၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေချင်သေးသဖြင့်
မပစ်ပဲ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

ကျင်သိန်းက လက်ထဲရှိ ဓားမြှောင်ကို ဝင်းခဲခဲလက်ခဲ
လှည့်ကာ ကစားလိုက်ရင်း ကေသီအား တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့တိုး
လာခဲ့သည်။

ရိုန်းမောင်တစ်ယောက်ပင် ချစ်သူကေသီအတွက် အံ့အား
သင့်ရလေတော့သည်။

‘ကေသီ... သတိထားနော်’

ကေသီက ရန်သူကိုပင် ဂရုစိုက်ပုံမရပဲ သွေးအေးအေး
ဖြင့် လှမ်းအော်၍ သတိပေးလိုက်သော ရိုန်းမောင်အား ခေါင်း
ညိတ်ပြုလိုက်၏။

တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၏ဓားမြှောင်က ကေသီအတွက်
ကြောက်စွဲမကောင်း၊ တုတ်တစ်ချောင်းလောက်ပင် စာန်ဖိုးမရှိဖြစ်ရ
လေသည်။ လူကို မထိုးမိပဲ လေကိုသာထိုးမိသဖြင့် ကျင်သိန်း ရှုတ်
သွား၏။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဝိုင်းထားစမ်း’

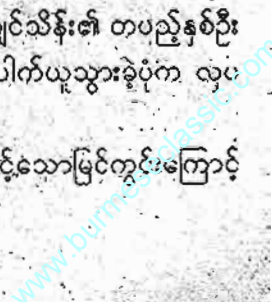
ရိုန်းမောင်အား စိတ်ချယုံကြည်စွာ လွတ်ပေးထားလျက်
ကေသီကိုသာ တောခွေးများဝိုင်းသည့်ပဟာ လွတ်ထွက်မသွားစေရန်
ပိတ်ဆို့ ဝိုင်းရံထားလေတော့သည်။ ကေသီက ရန်သူရွှေ့သော
ခြေထောက်များကိုသာ အာရုံပြုလျက်...။

‘ယား’

‘ဘိုး.. ဘိုး’

ဝင်ရောက်လာသူ တရုတ်တန်းကျင်သိန်း၏ တပည့်နှစ်ဦး
အား ခြေထောက်နှင့်ခုန်ကန်ရင်း ထွက်ပေါက်ယူသွားခဲ့ပုံက လှပ
လွန်းလှသည်။

အင်စပတ်တာနေမြင့် မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းကြောင့်

အံ့အားသင့်ခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိအောင် မိန်းမကြမ်းကြီးတစ်ယောက်လို တိုက်ခိုက်ပြသွားနိုင်သည့် ကေသီအပေါ် အထူးလေးစားသွားမိသည်။ ကေသီ၏ကိုယ်ခံပညာက အဆင့်မြင့်လှသည်။

ကျင်သိန်း၏ တပည့်နှစ်ယောက်က ပွဲဦးထွက်အနေနှင့် မရှုမလှ ခံလိုက်ရလေသည်။ သို့ပေမယ့် မကျေမချမ်းဖြစ်လျက် ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်လာသည်။

ကျင်သိန်းအဖို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကေသီအား တိုက်ခိုက်အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ ကျင်သိန်း၏တပည့် နှစ်ယောက်လက်ထဲ၌ တုတ်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တုတ်လက်နက်ကို ကေသီက မမူ၊ တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ဆင်ထားသော အနေအထား နည်းနည်းကလေးမျှ တွန့်ဆုတ်မှုမရှိ။

‘ဝိုး... ဝိုး’

တုတ်နှစ်ခုချောင်း ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ရိုက်နေသည့်အကြား လှပစွာ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

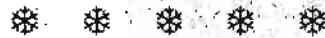
တုတ်သမားနှစ်ယောက်က လှစ်ခနဲ တိုးဝင်ထွက်ပြေးသွားသူ ကေသီနောက်သို့ သမင်လည်ပြန် တိုက်ခိုက်မည်အပြု... .

‘တိုင်း’

‘ဘုံး’

‘အင့်’

ကေသီ၏ လှပသောတိုက်ကွက်က တစ်ဖက်သို့လှည့်မလာခင် ဦးသွားခဲ့လေပြီ။ ကျင်သိန်း၏တပည့်နှစ်ယောက် လုံးဝပြန်ထနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

အခန်း (၈၁)

ပြင်းထန်လွန်းလှသည့် ကေသီ၏တိုက်ကွက်က တစ်ချက်
ဆို ဆိုသဘောက မရှုမလှ ခံစားလိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အင်စပက်တာနေ့မြင့်က သတိပြုမိသည်မှာ ကေသီ၏
တိုက်ကွက်များက သူနှင့်တစ်ခါက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည့် ပင့်ကူနက်
လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်၏ တိုက်ကွက်နှင့်ထပ်တူနေသော အချက်
ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူသွားခဲ့သည့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း
လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်၏ တိုက်ကွက်များကို သူ ယခုထိအမှတ်ရ
နေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့အနေနှင့် ကေသီအပေါ် သံသယဖြစ်မိသည်မှာ စတွေ့
ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ကေသီ၏ လျှို့ဝှက်နိုင်သော မျက်ဝန်း
တစ်စုံက လုံးဝမရှိသေးခဲ့။

ရှုန်းမောင်အပေါ် လက်ထပ်မည့်ကိစ္စမှာ ကေသီအနေနှင့် အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သိရှိနိုင်ပေမယ့် ရွှေပင့်ကူ ရက်စတောရင့်၌ သီချင်းဆိုဖျော်ဖြေသည့်အလုပ်ကား ရိုးရိုးသား သား မဖြစ်နိုင်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ကေသီကိုယ်တိုင်က ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း မှ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီ။

အင်စပက်တာနေမြင့်အနေနှင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့် ပတ် သက်၍ စုံစမ်းနေဆဲကာလတွင် လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသည်ကို ရှုန်းမောင်ရော ကေသီပါ မသိစေချင်။

ရှုန်းမောင်သိရှိသွားလျှင် သူ့အတွက် အထင်လွဲမှားသွား စေနိုင်သလို ကေသီသိရှိသွားလျှင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို စုံစမ်း၍မရ နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်.....

အင်စပက်တာနေမြင့်က အခြေအနေကို ဆက်လက် စောင့်ကြည့်နေရပြန်သည်။

တရုတ်တန်းကျင်သိန်းနှင့် ကေသီတို့က ပွဲကြီးပွဲကောင်း နွဲ့နေကြလေပြီ။

တရုတ်တန်းကျင်သိန်းက ဘေးလမ်းကြောင်းကို လုံးဝ မပြတ်မလပ်စေရဘဲ တရစပ်တိုက်ခိုက်နေသည်။

ကေသီအနေနှင့် ခံစစ်အနေအထားမှ နေရာယူရသော လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် တွဲပြန်တိုက်ခိုက်ခွင့် ရနိုင်အောင် ကြိုးပမ်း

ခဲ့သေးသည်။

သို့ပေမယ့် လက်နက်မဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် သိပ်အတင့်ရဲလို့ မဖြစ်နိုင်သေး။

ကျင်သိန်း၏ဓားက သူ့ဓား ပွတ်ကာသိကာ ကျီစယ်နေ သည်ကို သတိထားနေရသေးသည်။

တရုတ်တန်းကျင်သိန်းကိုယ်တိုင်က မဟာအရှက်တော်ကွဲ ခဲ့ရသည့် ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ကေသီအပေါ် နှစ်သက်မြတ်နိုး သည့် ရမ္မက်စိတ်များ မရှိနိုင်တော့၊ လူ့ဗိုက်ဆိုသောဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းစေရန် ဖြစ်တဲ့နည်းဖြင့် အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်ရန်သာ ရှိ တော့သည်။

ကေသီက ရှုန်းမောင်ကို တရုတ်တန်းကျင်သိန်းက အလစ် ခိုက်ခိုက်ခွင့်မရအောင် ကာရံထားလိုက်ရလေသည်။

ကျင်သိန်း၏ဓားချက်များက နှစ်ယောက်စလုံးဆီသို့ ဦး ချည်နေသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်အနေဖြင့် တရုတ်တန်းကျင်သိန်း ဘေး ပစ်ချလိုက်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသော်လည်း ရှုန်းမောင်နှင့်ကေသီ တို့ ထိမည်ဆို၍ မပစ်ရဲသေး။

တိုက်ကွက်များက တဖြည်းဖြည်း သွက်လက်လာသကဲ့သို့ ခိုက် ကြမ်းတမ်းစပြုလာသည်။

'ဒိုင်'

အင်စပက်တာနေမြင့်က အခွင့်သာခိုက် တရုတ်တန်း

ကျင်သိန်း၏ လက်ထဲမှစားကို မိမိရရ ပစ်ချလိုက်ရလေတော့သည်။
ကျင်သိန်း၏ တပည့်နှစ်ဦးမှာ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရင်း ရွှေသွား

အောင်မြင်ကားနှင့် တချိုးတည်း လစ်ပြေးသွားရလေတော့သည်။
ရွှေသွားအောင်မြင်အတွက် အော်ဒါကြေးမရနိုင်မှန်း သိ
သော်လည်း သေနတ်သံကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သာရောက်ရှိလာလျှင်
ကားရောလူပါ အမှုပတ်နေဦးမည်ကို ကြိုသိ၍ သင်္ဃပင်နောက်
ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းထုတ်လာရင်း တရုတ်တန်း ကျင်သိန်းတို့
အား တင်ဆောင်လျက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ရှိန်းမောင်နှင့်ကေသီတို့က တုန်လှုပ်သွားခဲ့လေပြီ။ သေနတ်သံကြားရာသီသို့ လှမ်းကြည့်ကြသော်လည်း မည်သူ တစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ မမြင်မိ။

ကေသီကိုယ်တိုင်က သူ့အား ရိပ်မိသွားလောက်ပြီဟု ဖိစိတ်
စိတ်ကြောင့် မလုံမလဲ ဖြစ်ရလေတော့သည်။ ကယ်တင်ရှင်က မည်
သူနည်း။

ကေသီအတွက် စဉ်းစားစရာတစ်ခု ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၈၅)

တရားခံအား သံလွန်စေပြီ။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ရွှေ
တူရက်စတောရင့်အား မျက်ခြည်မပြတ် လှေလာရတော့သည်။
ထူးသဖြင့် ကေသီအား စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ကေသီနှင့်ပတ်သက်၍ ခြုံငုံလေ့လာမိသလောက်ဆိုလျှင်
တူရက် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရာနှုန်းပြည့်
ချိန်းသေနေပြီ။

သူ့မအား ချက်ချင်းဖမ်းဆီး၍ မဖြစ်နိုင်သေး၊ စုံထောက်
အဲဒါ ပရိယာယ်ဖြင့် တည်ကြက်တစ်ကောင် မွေးထားသလို လွတ်
အောင်ရင်း ရွှေပင့်တူစားတော်ဆက်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း
တို့ကို ဆက်လက် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရလေတော့သည်။

✻ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

အင်စပက်တာနေမြင့်က စနေနှင့်တနင်္ဂနွေနေ့ရက်များသို့ ရောက်တိုင်း ရွှေပင့်ကူသို့ ရောက်လာတတ်သောကြောင့် ဦးဘိုးမြကပင် သူ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေခဲ့သည်။

ရိုန်းမောင်အား သူ့အနေနှင့် အတွေ့ခံလို့ လုံးဝမဖြစ်သောကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်ဆိုင်ခန်းမထဲ မဝင်မီ အိမ်သာတစ်ခုထဲသို့ ဝင်၍ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ရတတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။

မြနှင်းအေးကို လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပေးထားသော်လည်း ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းအား သဲလွန်စရနေပြီမို့ အားလပ်ရက်များတွင် ချစ်သူနှစ်ဦး ချိန်းဆိုထားခြင်းပင် ဖျက်ကွက်နေတတ်၏။

အင်စပက်တာနေမြင့် စားသောက်ခန်းမတွင် အမြဲတမ်း တစ်ဦးတည်း နေထိုင်တတ်သည်။ သူ့အား စားပွဲထိုးကလေးများက အာစ ပန်ချာပီဆရာဝန် ဒေါက်တာဆင်းဟူ၍ သိရှိထားကြလေတော့သည်။ သူ၏ရုပ်ဖျက်လာရသောပုံစံမှာ ပန်ချာပီဆရာဝန် ဒေါက်တာဆင်းဟု ငြင်းပယ်စရာမရှိအောင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်ကို လက်ကြယ်သီးတပ်၍ ဝတ်ဆင်သောအခါ စိတ်အိုက်စရာကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေမိသည်။

ဟဲ့လို့... ဒေါက်တာဆင်း

ဟိုင်း

သူ့အား နှုတ်ဆက်လာသူအား ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာရသော်လည်း လာထိုင်၍ လေကြောရှည်နေမှာစိုးရသည်။ အင်

ပက်တာနေမြင့်က အင်စပက်တာကို သိပ်ပြီး ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်မှုမရှိသောကြောင့် တစ်နှစ်နေရာများ၌ အသွင်တူအောင် ဖန်တီးနိုင်သော်လည်း တစ်ထေရာတည်း သရုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ မလွယ်လှ။

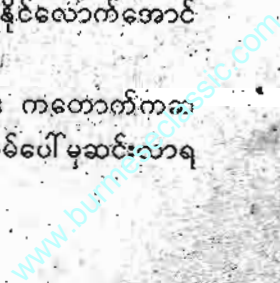
XXXXXXXXXXXX

ထောက်ကြံ့သင်္ချိုင်းရှေ့ အဖြစ်အပျက်အား သတင်းစာသမားတစ်ဦးက သိရှိသွားသောကြောင့် မြကြာယံကေသီ ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်ခြင်းဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်နှင့် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတစ်စောင်၌ လက်ဆော့ရေးသားလိုက်၏။

ထိုကိစ္စကြောင့် သတင်းစာထဲ၌ပါသောအကြောင်းကိစ္စကို ခတ်မိသော ဦးအောင်ကြွယ်မှာ ကေသီအား ရှုပ်ပွေ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။

ရိုန်းမောင်တစ်ယောက် ကေသီဘက်မှရပ်တည်၍ ရှင်းပြဖို့ ဦးစားသော်လည်း မည်သို့မျှ ရှင်းပြခွင့်မရနိုင်လောက်အောင် ခြစ်လာမိသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သားအဖချင်း ကတောက်ကဆဲကားများကြပြီး ရိုန်းမောင်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာရ

သောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

မကြာမီ သတင်းစာထဲ၌ သားဖြစ်သူရှိန်းမောင်အား စားသုံးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လိုက်သော သတင်းတစ်ပုဒ်ကိုသာ ထုတ်ဖော်ရှုလိုက်ရလေတော့သည်။

* * * * *

ဝမ်းသာစရာကောင်းသောအချက်မှာ ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်သည့်ကိစ္စမှာ အရှုံးထက် အမြတ်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ကေသီအား ချက်ချင်းလက်ထပ်မယူနိုင်သေးသည့်ကေသီအနား၌ ညစဉ်လာရောက် စောင့်ရှောက်နိုင်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကေသီတစ်ယောက် သူ အောင်မြင်ကြားသော မြကြာယံသီချင်းအား စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းပင်သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်က ကေသီနှင့်ရှိန်းမောင်တို့အား တွေ့နေရသော်လည်း ပန်ချာပီဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဆင်းအဟန်ဆောင်ထားခြင်းကြောင့် သွားရောက် သတင်းမေးရန် နိုင်သေး။

ပန်ချာပီဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဆင်းအဖြစ် မည်သည် အချိန်ကာလအထိ ဟန်ဆောင်နေရဦးမည်ကိုလည်း မပြောနိုင်သေး။

သူ့အသိချစ်ဆုံးက ရှိန်းမောင်အပေါ် ကေသီက အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသူချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်နေခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် ငန်းနက်သင်္ဘောကြီးကို သွားဆယ်သော မဂိုလမ်းမှ ကုလားသူဌေးတစ်ဦး အသတ်ခံလိုက်ရသည်ဆိုသော သတင်းတစ်ပုဒ်နှင့် ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် မကြာသေးခင်ကာလအတွင်း ဗြိတိကျွန်းစုမှ ငန်းနက်ဆိုသောသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း သွားရောက်ဆယ်ယူသည်ဟုဆိုသဖြင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သော ကေသီအား တစ်ဖက်လှည့်နှင့် စည်းရုံးခိုင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ရှိန်းမောင်၏ကြံ့ခွာက တွေးဝံ့စရာ မရှိနိုင်။

* * * * *

အခန်း (၈၃)

မြန်းအေးနှင့် ဦးအောင်ကြွယ်

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရှိန်းမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းစာထဲ
၌ အမွေပြတ်ကြော်ငြာ၍ မွေးစားသားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လိုက်ရ
သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသလို ဖြစ်နေမိသည်။

ရှိန်းမောင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲ ထည့်စဉ်း
စားစရာ မလိုတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားရမည့်ကိစ္စကား မြန်းအေး အကြောင်းပင်
ဖြစ်တော့သည်။

မြန်းအေးမှာ အခုတလော ကျွန်ုပ်အား အလျင်လို စိမ်း
ကားစွာ မဆက်ဆံတော့ပဲ အလိုက်သင့် ဆက်ဆံနေတတ်သည်ကို
တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ် စိတ်ချမ်းသာသလိုလို ရှိသေးခဲ့သည်။

အလျှင်လို ဦးတိုးစိန်ထံသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေပေ အပြုံးနှင့် လှိုက်လှိုစွာ ကြိုဆိုလာသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ရောဂါဝေဒနာ ပိုဆိုးရွားလာသူ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။

ဦးတိုးစိန် ပြောပြပုံအရဆိုလျှင် သူ၏ချစ်သူ အင်စပက်တာနေမြင့်နှင့် လက်ထပ်ရန် ကြံရွယ်ထားပြီးမှ ကတိပျက်ကွက်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆင်မပြေနိုင် ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်ဟု တစ်စွန်းတစ်စ သိလာခဲ့သည်။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးကို စောင့်ဆိုင်းနေသူ ကျွန်ုပ်ကား မြနင်းအေးက မွေးနေ့အတွက် လိုက်လံကျွေးမွေးပါရစေဟု လူကြီးလူကောင်းတစ်လောက်ဆန်ဆန် ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မြနင်းအေးက ကျွန်ုပ်အား လိုလာစွာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်က မင်းသားခေါင်းစွပ် ချွတ်ပစ်လို့မရနိုင်သေး။

ထို့ကြောင့် သိက္ခာစာရားရှိသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ့အား ဟိုကိစ္စစားတော်ဆက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာရင်း မွေးကြီးမြသော အစားအစာများနှင့် တည့်ခင်းညှော်ခံလေတော့သည်။

စားနော် မြနင်းအေး၊ အန်ကယ်ကို ဘာမှအားမနာနဲ့နော် စားစရာ သောက်စရာတွေက စုံလို့ပါလား၊ အန်ကယ် မြနင်းအေးက ဒါတွေအကုန်လုံး ဘယ်စားနိုင်ပါ့မလဲ၊ နှစ်ယောက်တည်း စားကယ်ဆီတာ နည်းနည်းပဲမှာပေါ့

'ဟေ့တံတာပဲကွယ်... အန်ကယ်အတွက် ဒီလောက်ငွေက ပြောပလောက်ပါဘူး၊ ဒီထက်မကတောင် ကျွေးချင်သေးတယ်၊ အစရာတွေအားလုံးက တခြားဆိုင်တွေမှာ မရနိုင်တဲ့အစားအသောက်တွေချည်းပဲ...'

ဒီစားတော်ဆက်က တစ်ရက်ကြိုတင်မှာရတာလေ၊ ချက်ပြုတ်တဲ့ စားဖိုမှူးတွေမှန်သမျှ နိုင်ငံခြားမှာသွားပြီး တရုတ်အစားအစာ ချက်ပြုတ်တဲ့နည်းပေါင်း တစ်ရာကျော်ကျော်ကို သင်လာခဲ့ရတာလေ'

ကျွန်ုပ်က ဟိုကိစ္စစားတော်ဆက်နှင့်ပတ်သက်၍ သိထားသောကိစ္စအား မြနင်းအေးကို ရှည်လျားစွာ ပြောပြလိုက်လေသည်။

အခန်း (၈၄)

မြနှင်းအေးက ဟင်းဆယ်မျိုးကို စုံအောင် မြည်းလိုက်ရင်း.....

'အင်း... အားလုံး အရသာရှိတာပဲ၊ ကဲ... အဲဒါကယ့်မွှေးနေ့မှာ မြနှင်းအေး ဘာဆုတောင်းပေးရမလဲ ပြောလေ ကျွန်ုပ် ဘာပြောရမှန်းမသိပဲ ပြုံးစိစ်လုပ်နေမိသည်။

ပြီးမှ.....

'လူပျိုကြီးဘဝ လွတ်မြောက်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းပေးပါတော့ကွယ်'

မြနှင်းအေးက (၁၂)မျိုးတွင်းချိုအား ခပ်သောက်လိုက်ရင်း...

'ဒါမျိုးဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမှ ဖြစ်တာ အန်ကယ်နဲ့ ဆုတောင်းလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး'

ကျွန်ုပ်က ပြောကွတ်ဝင်လာအောင် ရေလှာမြောင်းပေး လုပ်လိုသောသဘောနှင့် သွေးတိုးစမ်းလိုက်မှန်း သိလိုက်သော်လည်း အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မိန်းမတို့၏ မာယာကိုးဆယ်တွင် ဝင်မတိုးမိစေရန် ကျွန်ုပ် သိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် သတိပြုမိလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မြနှင်းအေးကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ် အခုလိုအချိန်၌ ဖွင့်ပြောလိုက်မည်ဆိုလျှင် ပရိယာယ်တစ်မျိုးနှင့် ရှောင်တိမ်းပြေးပေဦးတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရှက်လွန်းသည့်အမှုအရာနှင့် ပြုံးရင်း ထမင်း ဆက်စားနေမိသည်။

'မြနှင်းအေး လက်ထပ်တော့မယ်ဆို'

ကျွန်ုပ်က သိထားသောအကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို ဟန်ဆောင်၍ မေးမြန်းလိုက်၏။

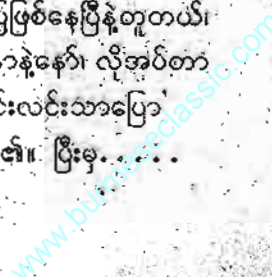
မြနှင်းအေး၏မျက်နှာကလေးမှာ ချက်ချင်းပင် ညှိုးငယ်သွားကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။

'အခု လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး.....

အန်ကယ်'

'မြနှင်းအေး လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူက အကြောင်းကိစ္စ အမျိုးမျိုးကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေပြန်တူတယ်၊ အန်ကယ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ၊ အားမနာနဲ့နော်၊ လိုအပ်တာရင် မိတ်ဆွေအရင်းအချာလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော'

မြနှင်းအေးက သက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။ ပြီးမှ.....

'အနိကယ် ကူညီလို့မရပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို တိုင်ပင်တိုင်း အလေးအနက်မထားသလို လုပ်နေတယ် လေ... စဉ်းစားကြည့်ပါ အနိကယ်၊ မြနင်းတို့ မိန်းမသားတွေမှာ က အရာရာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ တော်ရုံကြပါတယ်...'

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အနေနဲ့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာ အကဲ ခတ်ဝေဖန်ကြည့်နေချိန်မှာ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို ဟိုနေ့ရွှေဒီနေ့ ရွှေ လိုက်သာလုပ်နေရင် မြနင်းအတွက် ထိခိုက်နစ်နာစရာတွေ တစ်ပုံကြီးပေါ်လာနိုင်ပါတယ်'

'ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ သူ့ဘက်က တခြားဘာမှမရှိဘဲကိစ္စတွေကို နောက်ဆုတ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စသာ ဒုတိယအဆင့်အားပေးသင့်တာ ပေါ့'

ကျွန်ုပ်က မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ မီးလောင်ရာလေပင့်ဆို သလို ပြောဆိုလိုက်၏။

မြနင်းအေးနှင့် အင်စပက်တာနေမြင့်တို့နှစ်ယောက်မှာ ခဲညှပ်တစ်ကြိမ်တော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ကောက်နေကြခြင်း မဟုတ်တော့။ စကားများပြီး ကတောက်ကဆဖြစ်သောအဆင့်အထိ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

သည်လိုအချိန်မျိုး၌ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ရင်း ဝှံ့ လန့်တုန်း ဖျာခင်းဖို့သာ ကျွန်ုပ် စောင့်ဆိုင်း၍နေရပေတော့သည်။

'စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ မြနင်းရယ်၊ က... စားစရာရှိတာစားပြီးတာနဲ့ ပြုဇာတ်လေးဘာလေး ပင်ကြည့်ကြဇ

အောင် မြနင်းလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိသွားအောင်ပေါ့ကွယ်' မြနင်းအေး စကားမပြန်ပဲ ထမင်းကိုသာ ငဲ့စားနေလေ သည်။ မြနင်းအေးက ဦးအောင်ကြွယ်၏အကြောင်းကို တမင်သိ ချိ၍ လိုက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်၏ အမှုအရာကို သူ့အနေနှင့် မသင်္ကာတာ ကြာခဲ့ပြီ။

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာခဏ မေးမြန်းကြောင်းကို ဆရာဦးတိုးစိန်ကပြောပြ၍ ဦးအောင်ကြွယ်အား သတိထားပေါင်း ပမ်းဖို့ လိုအပ်ကြောင်းကို ပြောဆိုခဲ့သည်။

မြနင်းအေးက ဆရာဖြစ်သူ ပါမောက္ခဦးတိုးစိန်၏စကား ကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူဖြစ်သော အင်စပက်တာနေမြင့်အပေါ် သစ္စာမဲ့ သော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် အမြင်မခံနိုင်ခဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံတိုင်း နေမြင့်က ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း အကြောင်း၊ စိတ္တလူသတ်သမားအကြောင်း မကြာခဏပြောတတ် သည်။

ထို့ကြောင့် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကို အချိန်ပြည့်ထမ်း ဆောင်နေရသူ ချစ်သူအတွက် မည်သို့ကူညီရမည်ကို မကြာခဏ ခင်းစားမိသည်။

အခန်း (၈၅)

သတင်းစာထဲ၌ ဦးအောင်ကြွယ်က သားဖြစ်သူရှိန်းမောင်
အား အမွေဖြစ်၍ သားအဖြစ်မှစွန့်လွှတ်လိုက်သည်ဆိုသော
သတင်းကို သူမ သိရှိပြီးကတည်းက ဦးအောင်ကြွယ်အပေါ် စိတ်
ဝင်စားလာခဲ့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်အား ပြုစုတ်မကြည့်ချင်ကြောင်း ပြောဆို
လိုက်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် မြနင်းအေးကို တည်းခိုဆောင်သို့ လိုက်လံ
ခိုဆောင်ခဲ့သည်။

မြနင်းအေးက အင်စပက်တာနေမြင့်ကိုယ်စား သူ့အား
အနီးကပ်စုံစမ်းနေကြောင်း နည်းနည်းကလေးမှ ရိပ်စိပုံမရချေ။

သူပြောဆိုချင်သောစကားကို မျှိုသိပ်၍ လူကြီးလူကောင်း
ဆန်ဆန် ဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြောဆိုရင်း နှုတ်ဆက်ပြန်သွားလေ
တော့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်အား ခြံစီအထိလိုက်ပို့ရင်း ဧည့်ခန်း
ပြန်ဝင်အလား...

‘မြနင်းအေးရေး... ဒီမှာ ယူဧည့်သည်ကြီး ပိုက်ဆံအိတ်
ကျန်ခဲ့လို့ ကိုယ် သိမ်းထားလိုက်ရတယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ အေမီ’

ဦးအောင်ကြွယ်က သူခေါင်းထဲ စိစဉ်ထားသော အခြေ
အစည် ဖြစ်မလာသဖြင့် ရှက်ကီးရှက်ကန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ် မေ့တုန်း
ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အေမီပေးသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူဆောင်လာရင်း အိတ်
ခန်းသို့အရောက် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...

‘ဟင်’

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လျှော့ခနဲထွက်ကျလာ
သည်။

ထိုဓာတ်ပုံမှာ ဦးအောင်ကြွယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် နေ
စဉ်က ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

မြနင်းအေးက စိတ်၌ ထိုဓာတ်ပုံမျိုးတစ်ပုံကို တွေ့ဖူးသ
လို စိတ်မှာထင်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဝီရိကိုဖွင့်၍ အင်စပက်တာ နေမြင့် ပေးထား
သောဓာတ်ပုံကို ရှာဖွေလိုက်မိသည်။

ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံအား တိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူသိတ်
မား၏ရုပ်ရည်နှင့် ဦးအောင်ကြွယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်

ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံမှာ ခွဲမရအောင် တူနေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိဦးနှောက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်သောကိစ္စ
အတွက် ချစ်သူအင်စပက်တာနေမြင့်အား တိုင်ပင်ရန် ဈေးသူ့ဖုန်း
ဆက်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဈေး၌ ဖုန်းဆက်နေသော်လည်း လွယ်လွယ်နှင့် ဖုန်းခေါ်
၍မရ။

နောက်ဆုံး သူ့လက်ထဲမှဓာတ်ပုံအား အင်စပက်တာနေ
မြင့်အား ပြသရန် မြင်းလှည်းတစ်စီးငှား၍ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူ၏ တည်းခိုခန်း၌ ယောက်ျားဖော် ထမင်းချက် တစ်
ယောက်နှင့် အတူနေခြင်းဖြစ်သည်။ တည်းခိုအိမ်သို့ သူမ ရောက်
သည့်အခါ...

‘ဆရာ ဒီနေ့နေခက်ကျမယ်လို့ ပြောပါတယ်’

‘ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါဆို စာရေးပေးခဲ့ပါ့မယ်၊ သူလာရင်
ဆက်ဆက်ပေးလိုက်ပါနော်’

မြနင်းအေးတစ်ယောက် နေမြင့်ရောက်အိလာကို မျှော်နေ
မိသည်။ သူရေးထားသော စာကို နေမြင့်သာရရှိသွားခဲ့လျှင် မည်မျှ
အံ့အားသင့်သွားလေမလဲ...

သူမ မထင်ထားသော ဦးအောင်ကြွယ်ဆို ထူကား စိတ်ဝေ
ဒနာ လူသိတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကိစ္စမှာ ဆန်းကြယ်
လွန်းလှသည်။

မြနင်းအေးတစ်ယောက် သူ့မျက်စိများ မှားလေသလားဟု

❖ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

ပင် ထင်မိသောကြောင့် ခေတ်ပုံနှစ်ပုံကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်မိသည်။
မျက်နှာပေါက်အကျ၊ နှာတံပေါ်ပုံကအစ၊ မျက်ခုံးမျက်လုံး
အားလုံး ခွဲမရအောင် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရသည်ကို လုံးဝစဉ်းစားမရခဲ့၊
ဦးအောင်ကြွယ်က အသက်(၂၀)အရွယ်ကပုံစံ မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို
ကောက်စွပ်၍ လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေခြင်းပေလား။

ဦးတိုးစိန်နှင့် နေမြင့်တို့ မကြာသေးခင်က တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းခုံပြောဆိုဖူးသောစကားကို ပြေးသတိရမိ
သည်။

ထိုစကားထဲတွင် နုပျိုလန်းဆန်းစေသည့် ဆေးတစ်မျိုးကို
ရှေးခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း သိရသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်၌ ထိုသို့ စိတ်နုပျိုသွားစေသည့် ဆေးတစ်
မျိုး ရှိခြင်းပေလား။

ထိုဆေးကို သောက်သုံးလျက် အသက်ပြန်လည်ငယ်သွား
ခွင့်တွင် မိန်းကလေးများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
သူမ၏ အတွေးများကို သေချာသည်ဟု မထင်မိသေး။

'ပွင့်'

'ဟယ်... အစ်ကို'

'ကားဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့်
နေမြင့်အား အပေါက်ဝသို့ အပြေးအလွှား ဆီးကြိုဖို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။

၂၀၉ ❖ ရာဇဝင်

'ဟင်'

သူမ မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးအောင်ကြွယ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားစေ
သည်။

အခန်း (၈၆)

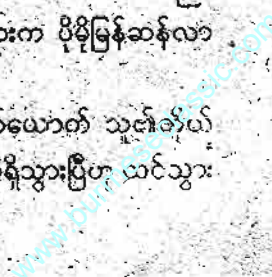
* ဦးအောင်ကြွယ်က သူမ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို ရုံးဝ
သိရှိလေဟန်မတူချေ။

သူမ၏ အမူအရာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေတော့
သည်။

‘အန်ကယ် ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာပါ’
‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

မြနှင်းအေး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။
နင်ခုန်သံက စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ပိုမိုမြန်ဆန်လာ
သည်။

အကယ်၍သာ ဦးအောင်ကြွယ်တစ်ယောက် သူ၏ဘယ်
နေ့ ကိုယ်တာ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မြနှင်းအေးသိရှိသွားပြီဟု သင်သွား

* ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

လျှင် . . . . .

အလျင်သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းမလှလေးများလိုပင်
လည်း အသက်ရှင်ခွင့်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို နားလည်
သည်။

အခန်းဖော်များကလည်း သည်ကနေမှ အပြင်သို့ ထွက်
သွားကြသဖြင့် မည်သို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှန်းမသိအောင်ပင် ဖြစ်
အည်။

'ဘာဖြစ်နေတာလဲ မြနင်းရှုံ့ မင်းကို အန်ကယ်ကြည့်ရ
တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်နေသလိုပဲ'

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ဟို . . . ဟို . . . အိပ်
ဆိုးမက်ပြီး လန့်နိုးကာစမို့ပါ'

ဦးအောင်ကြွယ်က မြနင်းအေး၏ အမူအရာကိုကြည့်
ချက်ချင်းရိပ်မိသွားပုံရသည်။

'အန်ကယ် ပိုက်ဆံအိတ်ရော'

'ရှိ . . . ရှိပါတယ်'

ပိုက်ဆံအိတ်ဟု ပြောလိုက်မှ အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံထုတ်
ထားမိသည်ကို ပြေးသတိရလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဓာတ်ပုံဆီသို့ အာရုံရောက်သွားမိခဲ့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က ဆက်တီခုံပေါ် ယှဉ်တွဲဖြန့်ထား

ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံအား သူ့ထက်ဦးစွာ မြင်တွေ့သွားခဲ့ လေပြီ။

မြနင်းအေး အတွက် လုံးဝပြေးပေါက်မရှိနိုင်တော့။

နည်း တတ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။
'ဪ . . . မင်းက ငါ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံးကို ဒီအာဘီပုံ
အရ သိရှိသွားခဲ့ပြီကိုး'
ဦးအောင်ကြွယ်က သူ့စိတ်ထဲ မလုံမခြုံဖြစ်မိသည့်အတိုင်း
မြနင်းအေးကို ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၈၇)

'ဟုတ်တယ်... ရှင်ဟာ လူ့ယုတ်မာကြီး၊ သူတော်ကျောင်း
ဆောင်ဆောင်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေတဲ့
လူ့ယုတ်မာ လူ့သတ်သမား'

'ဟား... ဟား... ဟား မှန်တယ်၊ မင်းပြောတာ အကုန်
မှန်တယ်'

ဦးအောင်ကြွယ်က အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မြှင်းတေး၏
စွပ်စွဲပြောဆိုချက်များအပေါ် လှောင်ပြောင်ရယ်မောပစ်လိုက်ရင်း
မှန်ကန်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံမိနေသည်။

'ရှင်... ရှင် ရှေ့တိုးမလာနဲ့၊ ကျွန်မအခန်းထဲက ခုချက်
ခင်းထွက်သွား'

'မင်းပြောချင်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်လေ၊ အန်ကယ်အ
ပေါ်တာမှ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ အန်ကယ်က

ဘီလူးတစ်ကောင်မှ မဟုတ်ပါ... ဟဲ... ဟဲ...
'အို... ရှင်ဟာ ဘီလူးပါ၊ မိန်းမလှလေးတွေကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်တတ်တဲ့ လူဘီလူးကြီး'

'ထားပါတော့လေ၊ အန်ကယ်ဟာ ဘီလူးကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် တောင် မင်းကို အာခံတွင်းထဲ ငုံ့ထားမတတ်ချစ်နေရတဲ့ ဝာနောယက္ခလို ဘီလူးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ မင်းကို အန်ကယ် ချစ်တယ်၊ မင်းကို အန်ကယ် လက်ထပ်ပါရအေ'

'ဘယ်လို... ချစ်တယ် လက်ထပ်မယ်၊ အို... ရှင်လို လူသတ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ မယားဖြစ်ရတာထက် သေရတာက မြတ်ပါသေးကယ်၊ ရှင်အသက်ကို ရှင်ပြန်တွက်ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မကို ဒီစကားမျိုး ပြောရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးရှင်'

မြနှင်းအေးက မည်မျှပြောဆိုနေသော်လည်း ဦးအောင်ကြွယ်က လုံးဝလျော့မသွားသေး၊ ရှေ့သို့ဆက်ကာ ငှီးလာတော့သည်။ မြနှင်းအေး ချောင်ပိတ်မိနေပြီ။

'ရှင်... ရှင် ရွှေလုံးဝတိုးမလာနော်'

'အို... လွတ်... လွတ်'

ပြောဆိုနေသည့်ကြားက ဦးအောင်ကြွယ်၏ သန်မာသော လက်မောင်းကြီးနှစ်ဖက်က မြနှင်းအေးအား ရင်ခွင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း (ကရိုလိုဖောင်း) မေ့ဆေးရည်စွက်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မြနှင်းအေး၏နှာခေါင်းဝသို့ တို့လိုက်လေတော့သည်။

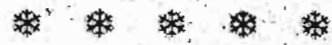
• မြနှင်းအေးမှာ မြွေတစ်ကောင်ကိုသို့ ပျော့ခွေသွားလေသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်၏ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ဟာပျက်က မြနှင်းအေးကို ကားတင်ပြေးရန် လှုံ့ဆော်လိုက်သကဲ့သို့ အကွက်ဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လူရိပ်လူခြည်ကိုကြည့်ရင်း မြနှင်းအေးကိုပွေလျက် ကားထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မြနှင်းအေးအား သူ့ လွတ်လပ်စွာနေလိုလျှင် သွားရောက်နေထိုင်တတ်သော သုဝဏ္ဏ၌ရှိသည့် မြကြီးတစ်မြို့ဆီသို့ ကားဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေတော့သည်။

မြနှင်းအေး၏ဘဝကား မကြာမီ ရေတိမ်နစ်ရှေ့ပေတော့မည်။

အခန်း (၈၈)

အင်စပက်တာနေမြင့်က မြနှင်းအေး ရေးသားထားခဲ့
သော စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိသည်။

အစ်ကို . . .

အစ်ကိုပေးထားတဲ့ စိတ်ဝေဒနာလူသတ်သမားကို
တွေ့ ပါပြီ။ အဲဒီလူဟာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဦးအောင်ကြွယ်ပါ
ပဲ။

သူ့ပိုက်ဆံဖိတ်ထဲက အစ်ကိုပေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့
တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ ဦးအောင်ကြွယ် အသက် (၂၀)
ကျော် အရွယ်ကတည်းက ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံပါပဲ။ အစ်ကို
ဗာရရချင်း အေးထံအမြန်လာခဲ့ပါ။

အေး

စာဆုံးသွားသည့်တိုင် အင်စပက်တာနေမြင့်၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာမတွေ့နိုင်သည့် ဦးအောင် ကြွယ်၏လျှို့ဝှက်ချက်အား မြနှင်းအေးတစ်ယောက် မည်သို့ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိ၏။

'ဒီစာလာပေးတာ ဘယ်အချိန်လောက်လဲ'

'ညနေကပါ ဆရာ၊ သုံးနာရီလောက် ကြာပြီ'

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က ဆောက်တည်ရာမရနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ မြနှင်းအေးအတွက် အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ကို သူ့စိတ်ထဲ မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲ သိရှိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်.....

'ဘာမှာသွားသေးလဲ'

အစ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဒီစာကိုပေးပြီး သူ့ဆီအမြန် ဆုံးလာပါလို့ မှာသွားပါတယ်'

အင်စပက်တာနေမြင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေဘဲ အိမ်ထဲမှ အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

လူသတ်သမားက ဦးအောင်ကြွယ် ဖြစ်နေသည်ဟု သိရှိ နားလည်သည့်တိုင် လူသတ်သမား၏လက်တွင်း၌ သက်ဆင်းကျ ရောက်နေသော ချစ်သူမြနှင်းအေးအတွက် အပူလောင်ဆုံး ခံစား နေရသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်ကိုယ်တိုင်က မိန်းမလှကလေးများကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ဖူးသည့် လက်စလက်နက် ရှိနေပြန်သဖြင့်

မြနှင်းအေး၏ကံကြမ္မာအတွက် မတွေးဝံ့တော့ပေ။

မြနှင်းအေးရှိရာသို့သာ ကားကိုအမြန်ဆုံး မောင်းနှင်ခဲ့ရ လေတော့သည်။

မြနှင်းအေး ငှားရမ်းနေထိုင်သောအဆောင်ဆိုင် ရောက်ရှိ လာခဲ့၏။ မြနှင်းအေးကို မမြင်တွေ့ရသဖြင့် သူ့တွက်ဆသလိုဖြစ်ပြီ ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သူ၏အခန်းဖော်များကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သောအ ခါ.....

'ကျွန်မတို့လည်း အပြင်ထွက်နေတာနဲ့ ဘယ်သူလာသွား တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာမသိလိုက်ရပါဘူး'

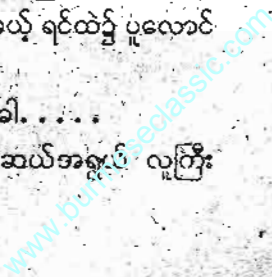
'ညနေက အပြင်မထွက်ခင်မှာ အခန်းထဲ သူရှိနေသေး တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး၊ ကိုနေမြင့်နဲ့ အလျှင်လို စကားများလာပြန်ပြီနဲ့တူတယ်လို့တောင် ပြောနေကြ သေးတယ်'

အင်စပက်တာနေမြင့်က အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်ကိစ္စ ဖြစ်နေ၍ အခန်းဖော်များကို ဖွင့်ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်သေး။ ထို့ကြောင့် မသိလိုက်ဘာသာ ပြေးနေလိုက်ရသည်။

အပြင်ဘက်အမြင်အရ ပြေးနေရပေမယ့် ရင်ထဲ၌ ပူလောင် နေမှုက လုံးဝပျောက်မသွားသေး။

ခြံစောင့်ကြီးကို မေးကြည့်သောအခါ.....

'ကားနက်ကြီးတစ်စီးနဲ့ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လူကြီး

တစ်ယောက် လာသွားတာတော့ တွေ့လိုက်ပါတယ်
ဦးအောင်ကြွယ်က သူထက်ဦးအောင် ရောက်ရှိပြီး ဖမ်း
ဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ကျိန်းသေသွားလေပြီ။

ဦးအောင်ကြွယ်က ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူ့နေထိုင်သည့်
သံရည်ကျိုစက်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မည်မဟုတ်
မြနင်းအေး ပျောက်ဆုံးသွားကတည်းက ဒေါင်းတောက်အောင်
ရှာနေမည်ကို သူ ကြိုတင်တွက်ဆထားတော့မည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်တစ်ယောက် ခေါင်းအေးအေးထား
ပြီး စဉ်းစားရလေတော့သည်။

မြနင်းအေးအပေါ် သူမည်မျှချစ်သည် ဆိုသောကိစ္စ
အတွက် အထူးပြောဖို့တောင် မလိုဝေ။ ရည်းစားလူလူ အုနုကျွဲခတ်
ဆိုသော စကားအတိုင်း သူ ခံရခက်လွန်းလှသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်ကိုယ်တိုင်က ရာဇဝတ်မှုပေါင်းများစွာကို
ဆက်တိုက်ကျူးလွန်ခဲ့သည့် တရားခံတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ တစ်ချက်
ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို ဦးအောင်ကြွယ်အားရှာဖွေဖမ်းဆီးရန်
အသင့်တော်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

သို့သော် လူသတ်မှုပေါင်းများစွာကို ကျူးလွန်ထားသည့်
တရားခံတစ်ယောက်ကို သူ့လျှော့တွက်ထားလို့မဖြစ်... စုံထောက်
တစ်ဦးထက်ပင် ပါးနပ်လိမ္မာမှု ရှိနိုင်သည်။

ဦးအောင်ကြွယ် ဘယ်နေရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေ
မည်နည်း။

ထိုကိစ္စကား အလေးအနက်ထား စဉ်းစားစရာပင်ဖြစ်
သည်။ အချိန်တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးသွားသကဲ့သို့ ဦးအောင်ကြွယ်၏
သားကောင်ပမာ ဖြစ်နေရရှာသည့် မြနင်းအေးဘဝကား ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်နေရာနှင့် လွဲမှားစွာ ရှာဖွေနေမိလျှင် အခြေအနေကား
တစ်ချိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားစရာ ဖြစ်နိုင်သည်။

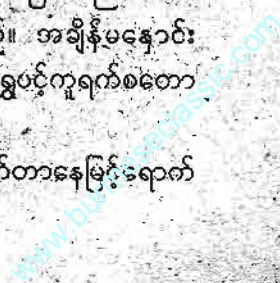
အခန်း (၈၉)

အင်စပက်တာနေမြင့်ကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ပုလိပ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း နှလုံးသားရေးရာ ဝိစွနှင့်ယှဉ်၍ တရားခံတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးရတော့မည်ဆိုသော ဝိစွနှင့် ကြုံလာရသောအခါ မတွေးဝံ့အောင်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသော အကြံတစ်ခုက ဦးအောင်ကြွယ် ရှိနိုင်သောနေရာသို့ ရှိန်းမောင် တစ်ယောက် သိရှိနိုင်သေးသည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

လက်ထဲမှနာရီကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ အချိန်မနှောင်းသေး။ ထိုအချိန်၌ ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် ရွှေပင့်ကူရက်စတော့ရင်ထဲ၌ ရှိနေမှာ သေချာသည်။

ရွှေပင့်ကူရက်စတော့ရင်သို့ အင်စပက်တာနေမြင့်ရောက်

ရှိလာခဲ့သည်။ ရှိန်းမောင်အား မပြောမဖြစ်သည့်ကိစ္စပွင့်လင်းစွာ အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည့်အခါ သူက ဒေါသတိုး ပေါက်ကလေးတော့သည်။

အဖေ့ကို ကျပ်ကြည့်နေတာကြာပြီဗျာ ဝန်းနက်သင်္ဘောက ရှာဖွေပြီး ပြန်လာကတည်းက သူ့စိတ်တွေက မမှန်တော့ဘူး တစ်ခါတစ်လေ အိမ်မှာနေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်ဆိုပြီး သုဝဏ္ဏဘက်မှာ သူဝယ်ထားတဲ့ခြံတစ်ခြံမှာ ဆွေးနေသေးတယ်လေ၊ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း အမှန်တကယ်မသိခဲ့ရပါဘူးဗျာ

ဒါဆို မိဖုရားလိပ်စာ ကိုရှိန်းမောင်မှာရှိလား
ဟာ... သိပ်ရှိတာပေါ့ ကိုနေမြင့်ရယ်
ရှိန်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို လိပ်စာကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ ရေးမှတ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

သူပုံစံက အမွေဖြစ်၍ သား အဖြစ်မှစွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာထားသဖြင့် ဖခင်ဦးအောင်ကြွယ် အပေါ်၌ အတော်တန် နာကြည်းနေခဲ့ရသည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်အနေနှင့် ရှိန်းမောင်နှင့်ပတ်သက်သော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို စပ်စုမနေလိုတော့။

မြနှင်းအေးအား ကယ်ထင်နိုင်ဖို့သာ အရေးအကြီးဆုံးအချိန် ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှိန်းမောင်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုနေရာ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

ရှိန်းမောင်တစ်ယောက်က သူပြောသမျှကို မယုံသလိုလိုနှင့် ဇဲတွဝေစဉ်းစားနေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။ ရှိန်းမောင်ညွှန်လိုက်သော လိပ်စာအရဆိုလျှင် ထိုနေရာက မြို့စွန်ခေါ်ရလောက်အောင် အလွန်လူမြတ်ပြီး ချောင်ကျသောနေရာသာ ဖြစ်တော့သည်။

(ထိုကာလအတောအတွင်းက သုဝဏ္ဏမြို့ခံစစ် မတည်သေး။ သစ်ပင်ပန်းမန်များစိုက်ပျိုးသော ခြံများသာရှိတတ်ပြီး သူနေကျပါးသော ဓာရပ်ဖြစ်လေသည်။)

အင်စပက်တာနေမြင့်၏ကားကလေးက သုဝဏ္ဏဘက်ဆီသို့ အမြန်ဆုံး ဦးတည်မောင်းနှင်လာရပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဦးအောင်ကြွယ်တစ်ယောက် သူ့ဘက်ထဲမှ လုံးဝလွတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၉၀)

ရုန်းမလွတ်သာ

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မြနင်းအေး သတိရလာသောအခါ မည်သည့်နေရာသို့
သူမ ရောက်ရှိနေမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ရသည်။

မကြာသေးမီအတိတ်ကာလ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်လည်
ဦးစားမိသောအခါ၌ ဦးအောင်ကြွယ်နှင့်ပတ်သက်၍ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားစရာအကြောင်းများ ပေါ်လာသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမများနှင့်ပတ်
သက်၍ ချစ်သူအင်စပက်တာနေမြင့်က မကြာခဏ ပြောပြခဲ့ဖူးသ
ည့် မှတ်မိနေသည်။

သေဆုံးသူမိန်းကလေးများမှာ ချောမောလှပသူကလေး

များချည်း ဖြစ်သည်။ မြနင်းအေးကိုတော့ ဦးအောင်ကြွယ် ကိုယ်တို့ အပေါင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သက်မှတ်ခဲ့ခြင်းမရှိတော့ဘဲ သေချာသည်။

ဆရာဦးတိုးစိန်ထံသို့ မကြာခဏ ရောက်လာကတည်းက ဦးအောင်ကြွယ်၏ မျက်လုံးကြီးများကို သံသယဖြစ်နေတတ်ကြောင်း နေမြင့်အား သူမ မကြာခဏ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကွာခြားလှသည်ကတစ်ကြောင့် ဦးအောင်ကြွယ်ကို ဂုဏ်သရေရှိလှကြီးလှကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုသို့သောအလုပ်ကို လုပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

ယခုတော့ သူ မမျှော်လင့်ထားသော လူတစ်ယောက် အခန်းတစ်ခုထဲ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့လေပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ဦးအား အခန်းတစ်ခုထဲချုပ်နှောင်ထားခြင်းမှာ အားငယ်တတ်သည်ကလွဲ၍ လွတ်မြောက်ရန်လမ်းစ ဝင်သေးသည်။ အဝတ်အစားကို ချုပ်နှောင်ခံရမည်ဆိုပါက လွတ်မြောက်ရန်လမ်းစ လုံးဝမရှိတော့။

ထို့ကြောင့် အခန်းတွင်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ထူပေါက်တစ်ခုကို ရှာနေမိသည်။

အခန်းတံခါးကို အပြင်မှသေ့ခုတ် ပိတ်ဆိုထားကြောင်း လုံးဝမဖွင့်ရနိုင်။ မြောင်းပေါက်တံခါးက ဖွင့်ရန်လွယ်ကူသော်လည်း အပေါ်ထပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ခုန်ဆင်းမှ ဖြစ်

မည်း အပေါ်ထပ်မှ ခုန်ဆင်းဖို့ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်။ အဆင်းမတော်လျှင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

မြနင်းအေး တွေးရင်း စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းလာခဲ့မိသည်။ နေမြင့်သို့ စာရေးထားခဲ့သည်ကို သတိရမိသော်လည်း ထိုခြံသို့ ချက်ချင်းရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ဖို့ကား မလွယ်ကူလှပေ။

သူမ၏ဘဝကား ဦးအောင်ကြွယ်လက်တွင်း၌ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ရေတိမ်နှစ်မခံနိုင်။

ဦးအောင်ကြွယ်က တခြား မိန်းကလေးများကဲ့သို့ သူမအား သတ်ဖြတ်ရန် ခေါ်ယူလာခြင်းမဟုတ်သည့်အတွက် အနည်းငယ် စိတ်အေးလက်အေး စဉ်းစားချိန် ရနိုင်သေးသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က သူမကိုချစ်သည်ဟုဆိုသည်။ လက်ထပ်မည်ဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမတို့၏ မာယာကိုသုံး၍ ထိုနေရာမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်အားထုတ်လျှင် ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

တစ်ခု စဉ်းစားနေရသေးသည်မှာ တစ်ခါတည်း လွတ်မြောက်သွားခဲ့လျှင် အကြောင်းမဟုတ်။

ထိုခြံထဲမှ အပြင်သို့ထွက်နိုင်သည်တိုင် သူမအဖို့ ပြေးစရာလမ်းက တစ်ခုသာရသည်။ ဦးအောင်ကြွယ်၏ခြံက လမ်းဆုံး၌ ကန်လန်ဖြစ်ဆောက်ထားသဖြင့် ထိုလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထွက်ပြေးနိုင်မှသာ လွတ်မြောက်နိုင်လိမ့်မည်။

သူမ သတိရလာသောအချိန်ကား မမှောင်သေးသဖြင့်

အပေါ်ထပ်မှ မြန်းနားချင်းများအား တကူအညီရလိုရငြား ရှာဖွေကြည့်မိခဲ့သည်။

တစ်မြဲကျော် နွားမွေးမြူသည့် ကုလားမိသားစုရှိသည့် ထိုမိသားစုကို အားကိုး၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်။

ဦးအောင်ကြွယ်က ပါးနပ်လိမ္မာသူဖြစ်ပြီး အရာရာကို နေ့နှင့်ပေါက်၍ အနိုင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကုလားမိသားစုက ကူညီချင်သည့်တိုင်အောင် ဦးအောင်ကြွယ်လိုဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ဦးကို ကျော်လွန်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မြနင်းအေး အတည်ငြိမ်ဆုံး စဉ်းစားရသည်မှာ ယခုသည် ခြံထဲသို့ သူမ ရောက်ရှိနေခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အလိုမတူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ဆူငွေတစ်ဦးက အဓမ္မ ကားတင်ပြေးပါသည်ဟုဆိုလျှင် မြနင်းအေးဘက်မှဆုံးရှုံးနစ်နာစရာ ထပ်မံပေါ်လာနိုင်သေးသည်။

နေမြင့်အပေါ် သူတစ်သက်လုံး မြတ်နိုးတွယ်တာလာခဲ့သမျှ ဦးအောင်ကြွယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အဆုံးရှုံးခံရတော့မည်ကို သိနားလည်မိသဖြင့် ဘယ်လိုမှ မပြေဆည်မရလောက်အောင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိသည်။

နာရီကိုကြည့်ရင်း ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာသည်။ မကြာခင် သူမထံသို့ ဦးအောင်ကြွယ် ရောက်လာမည်မှာ ကျိန်းသေနေပြီ။

ဦးအောင်ကြွယ်၏အစ်ယောက် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကိုသောက်

လိုက်သည့်အတွက် အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ် နိပျိုသွားခဲ့ပြန်သည်။

မှန်ထဲတွင် သူ၏ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရှုရင်း ပီတိဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့အား ဦးအောင်ကြွယ် အနေဖြင့် မချစ်နိုင်သော မြနင်းအေးအတွက် နပျိုလန်းဆန်းနေသည့် ရုပ်သွင်ကိုသာ မြင်လိုက်ရလျှင် သူမ၏စိတ်ကား တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်မှ အသက် (၂၀)ကျော်အရွယ် နပျိုလှလိမ့်မည်ဟု မြနင်းအေး ထင်ထားလိမ့်မည်မဟုတ်။ သည်တစ်ညတော့ မြနင်းအေးကို သူ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားရပေတော့မည်။ မြနင်းအေးကို လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် သူ၏လျှို့ချက်ကို သူမနေနှင့် ဖော်ထုတ်မည်မဟုတ်တော့။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပြီးခဲ့သော အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြည်ဖုံးကားချကာ လူသစ်စိတ်သစ်ဖြင့် ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်သွားဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကိုသောက်တိုင်း အမြဲလာနေတတ်သည့် သုဝဏ္ဏခြံကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်ယူလာရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့် လိပ်စာအထိမ်း သုဝဏ္ဏ ခြံကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မြကိုကျော်၍ ဦးကြောင်ခိုးဂုဏ်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ရောက်ရှိနေသည်ကို မည်သူမျှ

မဆီရီနိုင်ခဲ့။

ဦးအောင်ကြွယ်သာ သိရှိသွားခဲ့လျှင် အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲဖွယ်သာ ရှိတော့သည်။

သူ့အတွက်သည်လို့စွန့်စားရသည့်အလုပ်မှာ ကျင့်သားရ နေခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အခက်အခဲမရှိနိုင်ပေ။

ဦးအောင်ကြွယ်ခြံထဲ၌ လွတ်ထားသည့် ခွေးကြီးသုံးကောင် မှာ ယခုလောက်ဆိုလျှင် အိပ်ဆေးမှုန့် ပေါင်မှုန့်များစားသောက်ပြီး အိပ်မောကျနေခဲ့လေပြီ။

ဦးအောင်ကြွယ်အနေနှင့် သူ ထင်မြင်ယူဆထားသည့် အတိုင်း ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဆေးကိုသောက်သုံး၍ နပျို့သောအသွင်ဖြင့် မိန်းမ လှလေးများကို ပြားယောင်းသတ်ဖြတ်လေ့ရှိသော လူသတ်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သိရသည်။

ရွှန်းကောင် ပြောပြမှုအရဆိုလျှင် ငန်းနက်ဆိုသော ပေါ်တူ ဂီသင်္ဘောကြီးတစ်စင်းထဲမှ ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးကို ရရှိခဲ့ ကြောင်း၊ ထိုသေတ္တာထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသော ပုလင်းတစ်လုံးကိုတွေ့ခဲ့ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ကြွယ်က ထိုပုလင်း နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်စကားမှ မစခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ငန်းနက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပင့်ကူနက်ရိုက်ကလည်း ရတနာ များရှိသည်ဟု သတင်းရရှိ၍ အပူတခြင်း ရှာဖွေနေကြောင်းကို သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်အား ပင့်ကူနက်ရိုက်နှင့်ပတ်သက်နေလေ

မလားဟု သတင်းရရှိ၍ စိတ်ထဲထင်နေမိသော်လည်း လူသတ် သမား ဖြစ်လျှင် ပင့်ကူနက်ရိုက်ထဲမှ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပင့်ကူနက်ရိုက်နှင့် ကမ်းနား ဟိုတယ်၌ တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်းကို သူ့သိရှိထားပြီးသော ကြောင့်တည်း။

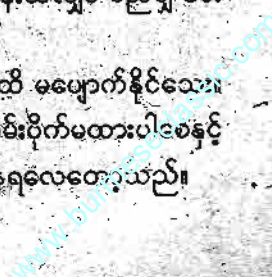
အခန်း (၉၁)

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ သံလွန်စကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် တပည့် မနီလာကို စေလွှတ်ထားပြီးဖြစ်၍ တစ်ဖက်မှ စိတ်အေးရ သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်၏ တိုက်အနောက်ဘက် ကြောင်လိပ်လှေ ကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ ကွေ့ပတ်တက်လာခဲ့သည်။ သူ့အား ဆီးကြို တိုက်ခိုက်မည့် အန္တရာယ်ကမရှိ၍ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ လျှောက်နေမိသည်။

မြနှင်းအေးအနေနှင့် သူ့ရောက်ရှိမှန်းသိလျှင် မည်မျှ ဝမ်း သာလိုက်မည်နည်း။

စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သည့်စိတ်က ယခုထိ မပျောက်နိုင်သေး။ မြနှင်းအေးအပေါ် ဦးအောင်ကြွယ် အစမှသိမ်းပိုက်မထားပါစေနှင့် ဟုသာ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ခိုက်ဆုတောင်းနေရလေတော့သည်။

မြနှင်းအေးက တံခါးဖွင့်သံကို ကြားရသည်နှင့် ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေမိသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သောကြောင့် အပြင်မှ အလင်းတန်းတစ်ခုက မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျလာလေတော့သည်။

မျက်နှာပေါ် ထိုးကျလာလေသည့် အလင်းတန်းနှင့်အတူ သူမထံသို့ လျှောက်လာနေသည့်ခြေသံအား အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

‘ဟင့်’

သူမ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးအောင်ကြွယ်ဟု ထင်မြင်စရာမကောင်းလောက်အောင် နုပျိုလန်းဆန်းနေသူတစ်ယောက်အား မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကိုယ့်ကို သိပ်အံ့ဩနေပြီလား မြနှင်း’

‘ဟင့်အင်း’

‘မညာပါနဲ့မြနှင်းရယ်၊ မြနှင်းက လိပ်ညာနေပေမယ့် ဘက်ပတ် မျက်လုံးတစ်စုံက အဖြေပေးနေပြီပဲ’

တုတ်သည်။ နုပျိုလန်းဆန်းနေသော ဦးအောင်ကြွယ်က အချိန်တိုတိုလေးနှင့် မိန်းမလှကလေးများအပေါ် လှည့်စားနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှင်... ရှင်... မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ကျွန်မဟာ ရှင်လို လူယုတ်မာကို စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့်ဘူး၊ အစ်ကိုနေပြည်အပေါ်ဘယ်လောက်သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းမထစ်ယောက်လဲဆိုတာ မြမြမှတ်ထား

ဘာ’

ဦးအောင်ကြွယ်၏မျက်လုံးထဲ မျှော်လင့်ထားသလိုဖြစ်မလာနိုင်သည့်အတွက် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေခဲ့သည်။ မြနှင်းအေးအား ပြာကျမတတ်ကြည့်ရင်း ကြမ်းတမ်းစွာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်တွန်းလိုက်လေတော့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က နုပျိုဆေးကို သောက်တိုင်း ဆေးတန်ခိုးက ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် သာမန်လူထက် နှစ်ဆခန့် ပိုမိုသန်မာလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြနှင်းအေးတစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ ဘုံးခနဲ လဲကျသွားရလေတော့သည်။

သူ့ဘဝအား လုံးဝစာမယ်တစ်မယ့်လူမရှိ၊ မှန်တိုင်းကြားဝေးလွင့်သွားရမည့် နှင်းဆီတစ်ဖွင့်ပမာ အညှာမခိုင်နိုင်တော့။

‘ဟေ့... အောင်ကြွယ်... လူယုတ်မာ၊ နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း’

‘ဟင်... အစ်ကို’

ရုတ်တရက်အမိန့်ပေးလိုက်သံကြောင့် အပေါက်ဝဆီသို့ လှမ်းအကြည့် ဦးအောင်ကြွယ်အား သေနတ်နှင့်ချိန်စွယ်ထားသည့် နေမြင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘မင်း လူမှားနေပြီထင်တယ်၊ ငါ့နာမည် ဘဦးလေ ဘဦး’

ဦးအောင်ကြွယ်က နုပျိုဆေးသောက်ထားကြောင်း အင်စပက်တာနေပြည်တစ်ယောက် လုံးဝမသိရှိဟု ယူဆ၍ သူ့ကိုယ်သူ ဘဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနေသည်။

* ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

'အို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ သူ့... သူညာနေတာ မြန်းအေးက ကြားထဲမှ မသိမည်စိုး၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ် အားလုံးသိပြီးပြီ ဦးအောင်ကြွယ် ၊ စိတ်နုပျိုဆေးတွေကို ခင်ဗျားသောက်၊ အခုလိုအရွယ်ကလေးရောက်တဲ့အခါ မိနိကလေးတွေကို လှည့်စားပြီးတော့ ဆိုးရွားစွာ ဖောက်ပြန်လာတဲ့ စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ပဲ သတ်ပစ်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ၊ ကျုပ်လို အင်စပက်တာတစ်ယောက်ကို မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်လို့ လုံးဝရမယ်မထင်ပါနဲ့ ဦးအောင်ကြွယ်၊ တရားဥပဒေကို ရင်ဆိုင်တဲ့ သတ္တိမွေးစမ်းပါ'

'ဝုန်း'

ဖမ်းဆီးရန်တိုးလာသော အင်စပက်တာနေ့မြင့်အား ခုံတစ်လုံးနှင့် အလစ်တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် သေနတ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်၏ သန်မာမှုကား သာမန်လူထက်ပိုသောကြောင့် နေ့မြင့်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျားတစ်ကောင်လို လျှစ်တစ်ပြက် လွှားခနဲခနဲအုပ်ရင်း လုံးလားထွေးလား သတ်ဖြတ်နေသည်။

နေ့မြင့်က အင်္ဂါခံလိုက်ရသူဖြစ်သောကြောင့် ဦးအောင်ကြွယ်၏ တိုက်ခိုက်မှုအကြား အလူးအလိမ့်ခံရကာ သေနတ်ဆီသို့ ပြေးကောက်ရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။

ပြောင်း

'အင့်'

ဦးအောင်ကြွယ်က လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်လို ဆေးတန်ခိုးအာနိသင်ကြောင့် အစွမ်းကုန်ပြည့်ဝလာသော ခွန်အားသစ်ကို သုံး၍ သေနတ်ဆီ မဲတင်းကောက်ယူဖို့ ကြိုးစားနေသူနေ့မြင့်အား စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနေသည်။

မြန်းအေးက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော သေနတ်က တဖြည်းဖြည်းလျှော့တိုက်ရင်းပင် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

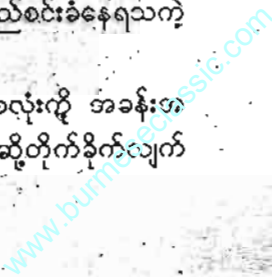
အခန်းပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ သေနတ်ကို ပြေးကောက်ဖို့ လွယ်မည်မဟုတ် ။ ဦးအောင်ကြွယ်က မုန်ယိုနေသောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်လို တစ်ခန်းလုံး တိုက်ခိုက်နေသည်။

နေ့မြင့်တစ်ယောက် တစ်ဖက်ရန်သူအား လျှော့တွက်ထားသည်မှာ အမှားကြီးမှားခဲ့လေပြီ။

ဦးအောင်ကြွယ်ကို ဘယ်လိုမှ မနိုင်နိုင်တော့။ ချစ်သူ မြန်းအေးအတွက် ဒေါသထွက်နေရသောကြောင့် တတ်မြောက်ထားသော ဗန်တိုဗန်ရှည် သိုင်းကွက်များကိုပင် တိတိကျကျ ထိထိရောက်ရောက် အသုံးချနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။

ဦးအောင်ကြွယ် တိုက်ခိုက်သမျှကို လည်စင်းခံနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမိသည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အခန်းအပြင်ဘက်သို့ လုံးဝရောက်ရှိမသွားစေရန် ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်လျက်

ရိုလေတော့သည်။

နေမြင့်က မိုက်မဲစွာပြေးအဝင် ရင်ဝသို့ အင့်ခနဲ ပစ်တင်
ခဲလိုက်ရပြီး ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် နံရံနှင့် ဘုံးခနဲ ရိုက်
သွားလေတော့သည်။

နေမြင့် ရုတ်တရက်မထနိုင်မီ ဦးအောင်ကြွယ်က ကြွေပန်း
အိုးကြီးတစ်လုံးကိုကိုင်၍ နေမြင့်၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်ရန်
တွက် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာသည်။

မြနှင်းအေးက ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိ၏။
'ဒိုင်း'

အား

မြနှင်းအေး အော်ဟစ်လိုက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း
သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ဦးအောင်ကြွယ်က
ယောက် အင်စပက်တာနေမြင့်ထံသို့ မရောက်မီ ကြွေပန်းအိုးကြီး
ကိုင်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုံးခနဲ လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့
သည်။

နေမြင့်ရော မြနှင်းအေးပါ အံ့အားသင့်၍ အပေါက်ဝဆီ
လှမ်းအကြည့်... .

'ဟင်... ဟာ... ရှိန်းမောင်'

ရှိန်းမောင်၏လက်ထဲ၌ အပေါက်ဝသို့ လွင့်စဉ်သွားသည့်
အင်စပက်တာနေမြင့်၏ သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်
အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျုပ် ကျေနပ်တယ်၊ ကျုပ်ဘဝတစ်ခုလုံးကို တာဝန်မဲ့ခဲ့သူ
တစ်ယောက်အပေါ် ကလဲ့စားချေရလို့ ကျုပ် ဝမ်းသာတယ်၊ ကျုပ်
ဒီလိုကလဲ့စားချေဖို့အခွင့်အလမ်းကို ရှာဖွေနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ

ရှိန်းမောင်က နာကြည်းခြင်းများစွာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်
ကို ကြည့်ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ရှိန်း
မောင်တစ်ယောက် ရူးသွားပြီလား။

သို့မဟုတ်... .

ဦးအောင်ကြွယ်က အမွေပြတ်ကြော်ငြာထားသည့်အတွက်
ကောင်းစွာ လက်စားချေခဲ့ပြီလား မသိနိုင်သေး။

အခန်း (၉၂)

လက်စားချေခြင်းအကြောင်းရင်း

အင်စပက်တာနေမြင့်က ရှိန်းမောင်အား နားမလည်နိုင်သောပုံစံနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း...

မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရှိန်းမောင်၊ မင်းပြောနေတာတွေ ငါ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်း ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တာပဲ သိတယ်

ဟုတ်ပါတယ် ကိုနေမြင့်၊ ဦးအောင်ကြွယ်ဟာ လူသတ်တရားခံ ရာဇဝတ်ကောင်ပါ။ အပြစ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးကွယ်လိုစိတ်ကြောင့် အပြစ်တစ်ခုကို ထပ်မံမန်တီးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ မိုက်ကြွေးသံသရာဟာ ဘယ်အခါမှ ဆုံးသွားလိမ့်မယ် မထင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မွေးစားသားဖြစ်သူ ကျုပ်ကိုယ်တို့

အဆုံး သတ်ပေးလိုက်ရတာပါပဲ
'ဒါနဲ့ မင်း စောစောကပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ကလဲ့စားချေခြင်းဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ'

'ဪ... ဒီကိစ္စက ကျုပ်ဘဝနဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့သိအောင် ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ဦးအောင်ကြွယ်ဟာ ကျုပ်မွေးစားအဖေမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့လူဗျ'

'ဟေ'

ရှိန်းမောင်က ရင်နာကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော သူ၏အတိတ်အဖြစ်အပျက်ကို အောက်ပါအတိုင်း စတင်ပြောပြလေသည်။

+ + + + +

မခင်နုမှာ ဖခင်ဖြစ်သူရှေ့မှောက်၌ အစ်ကိုဖြစ်သူများက နှိပ်နှက်ပြန်ခေါ်လာသဖြင့် ဦးအောင်ကြွယ်အား မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ရလေသောကြောင့် ငိုယိုကာ တောင်းပန်နေရှာလေသည်။

'စဉ်းစားပါဦး အဖေရယ်၊ ကျွန်မတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော်၊ သမီး တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက် မဖြစ်ပါရစေနဲ့ သမီး ကိုအောင်ကြွယ်နဲ့ပဲ ပေါင်းပါရစေနော်'

'တိတ်စမ်း... တစ်ရွာလုံးက ပစ်ပယ်ထားတဲ့ကောင်ကို နှင်စဉ်းစားချင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ထို့... ငါတို့မျိုးရိုး ဝုဏ်ကျာကိုမှ မထောက်ပံ့ ဒီလိုအကောင်ကို ယုံကြည်ပြီး ခိုးရာလိုက်ပြီး ခြံခဲ့ရတယ်လို့၊ အလိုလိုက်လို့ အမိုက်မစော်ကားနဲ့ ခင်နု ရှေ့

ဆက်ပြီး ဒီကောင်နဲ့ပေါင်းသင်းဖို့ ဆက်ပြောနေရင် နင့်ကို ငါ့ကိုယ်
တိုင် သတ်ပစ်မယ် နားလည်လား။

ခင်နု ခူးနှင့်မျက်ရည် သုတ်ရန်မှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်
တော့ပေ။ ကိုအောင်ကြွယ်၏ အဝတ်လျှောက်လုံး မည်သို့
ကောင်းမလာနိုင်တော့ကြောင်း ခင်နုတစ်ယောက် ကောင်းစွာ နား
လည်လိုက်မိသည်။

မင်းတို့ ဒီကောင်ကို သေသေချာချာ ချုပ်ထားရဲ့လား
သူဌေးဖြစ်သူက သားနှစ်ယောက်အား မေးလိုက်၏။

သေချာပါတယ်အဖေ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကောင်ကို သေသေ
ချာချာ ချုပ်နှောင်ထားတာပါ။

ရော့... ဒီကောင်ကို နောက်ထပ်မလာနိုင်အောင် အပြတ်
ရှင်းခို။

သမီးအတွက် အရှက်ကိုကာကွယ်နိုင်ရန် သားနှစ်ယောက်
အား သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။ ထိုတစ်
ယောက်အား ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်ပြီး ငွေပုံပေးကာ လူသတ်မှု
ဖုံးကွယ်ခဲ့ကြလေသည်။ ခင်နု မျက်ရည်ကို အဖော်ပြုရန်ကလွဲ
အာမှမတတ်နိုင်ရှာတော့ပေ။

ထိုအချိန်ကတည်းက အောင်ကြွယ်တစ်ယောက် ယာခင်
ထံ၌ ရှာမတွေ့ဟော့ဘဲ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်
လပေါင်းများစွာ သတင်းအစအနပင် ရှာဖွေမရနိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်သည်။

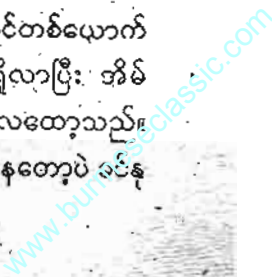
ခင်နုတစ်ယောက် လူကုထံသူဌေးသားဖြစ်သော မြဝေဆို
သူနှင့် မိဘက ပေးစားလိုက်လေတော့သည်။ မြဝေမှာ တစ်ရွာလုံး
တိုးလေး တကျော်ကျော် ဖြစ်လာခဲ့ရသော ခင်နု၏ နောက်ကြောင်း
ရာဇဝင်ကို သိထားပါလျက် ခင်နုဖခင်၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်
၍ လက်ထပ်ယူခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ စတင် ထူထောင်လိုက်ကတည်းက
တစ်စက်ကလေးမှ အဆင်မပြေခဲ့။ မြဝေက အရက်သောက်တတ်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရက်မူးလာသည်အခါ ခင်နုအပေါ် အမြဲလို
လို စိတ်ဆင်းရဲအောင် အပြစ်ရှာတတ်၏။ အမူးသမားတို့၏ ထုံးစံ
အတိုင်း ငယ်ကျီးငယ်နာတွေကိုဖော်၍ ခင်နု တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှား
သွင်းခဲ့သော အမှားကို အားနည်းချက်ကြီး ဘစ်ခလို သဘောထား
ကာ ပြဿနာမီးမွှေးနေသူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သို့သော် မကြာမီ ခင်နုနှင့်မြဝေတို့ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ရင်း
သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားလာခဲ့သည်။

သူ၏အမည်ကား ရှိန်းမောင်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။
မြဝေက သားလေးကိုချစ်လွန်းသောစိတ်ဖြင့် သောက်စား
ပျော်ပါးမှုကို လျှော့လာခဲ့သည်။

ရှိန်းမောင် လသားအရွယ်၌ မြဝေမှာ ဖခင်တစ်ယောက်
၏ တာဝန်ယူရတော့မည်ဟူသော အသိတရားရှိလာပြီး အိမ်
ထောင်တစ်ခုကို ကောင်းကောင်း ထူထောင်လာခဲ့လေတော့သည်။
အရင်လို သောက်စားအော်ဟစ် ရန်ဖြစ်မနေတော့ပဲ ခင်နု

အပေါ် နားလည်လာခဲ့သလို သားလေးရှိန်းမောင်အပေါ် မျက်စိ
အောက်မှ အပျောက်မခံရလေအောင် အချစ်ပိုခဲ့သည်။

ရှိန်းမောင်က ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးကို ချစ်ခင်
တွယ်တာလာတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့မိသား
စာဝမှာ မပြေလည်စရာ မရှိနိုင်၊ ရှေ့ဆက်၍ သာယာဖြောင့်ဖြူ
သာ ရှိလေတော့သည်။

သို့သော် တစ်နေ့ အောင်ကြွယ်တစ်ယောက် ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသူအဖြစ် ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်လာသည်။

ခင်နုတစ်ယောက် လက်ထပ်သွားပြီဆိုသော သတင်းထိ
ကြားရသောအခါ မျှော်လင့်လာခဲ့သမျှ ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသူတစ်
ယောက်လို ဖြစ်သွားမိသည်။

တောက်... သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ
မကျေမချမ်း ဖြစ်မိလျက် ကြိမ်းဝါးလိုက်ရင်း သေနတ်က
ဆွဲကာ ညတွင်းချင်း ခင်နုတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မိသားစု ပျော်ရွှင်နေသည်ကို မြင်ရလေ ပိုပြီး ဒေါသထွက်
မိလေလေ ဖြစ်ရ၏။

နောက်ဆုံး ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် အရာရာကို မထိန်းချုပ်
ထားနိုင်ပဲ ခင်နုနှင့် မြဝေအား ရက်စက်စွာ ပစ်သတ်ခဲ့လေတော့
သည်။

ခင်နုအပေါ် နာကြည်းချက်တစ်ခုကား မိသားစုတစ်ခုထက်
သေကွဲကွဲရလေအောင် မှန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်လိုက်သကဲ့သို့

ဖြစ်လေတော့သည်။

မိဘနှစ်ပါးကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်လိုက်သော်လည်း
လသားအရွယ် ရှိန်းမောင်ကလေးကိုမြင်ကာ သနားသလို ဖြစ်လာမိ
သဖြင့် ကောက်ယူမွေးစားရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြန်သည်။

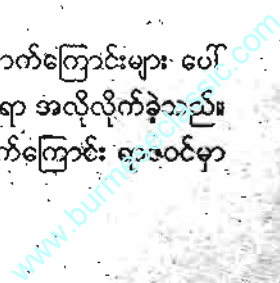
ခင်နုနှင့် မြဝေကို မည်သူသတ်ဖြတ်သွားကြောင်း လုံးဝ
တရားခံမပေါ်ပဲ ရှိခဲ့ရုံသာမက ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် ထူး ဆန်းစွာ
ပျောက်ဆုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ရွာလုံးက အံ့အားသင့်လို့ မဆုံးနိုင်ခဲ့
ပေ။

ထိုသို့ဖြင့် ရှိန်းမောင် ကြီးပြင်းလာသောအခါ သူ၏မွေးစား
အဖေဖြစ်သူ ဦးအောင်ကြွယ်ကိုသာ မိဘအရင်းအချာသဖွယ် ခင်
တွယ်နေရလေတော့သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်က သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်း အမြဲပြောဆို၍ အတိတ်ကိုဖွဲ့ကွယ်တတ်သူ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

လူမှန်းမသိတတ်သေးခင် အရွယ်ကတည်းက မွေးစား
လာခဲ့သဖြင့် မိဘများ၏အကြောင်းကို ဖြူသည်မည်းသည် မသိရပဲ
ဦးအောင်ကြွယ်ကိုသာ ဖခင်ရင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ပိုခဲ့မိ
သည်။

ဦးအောင်ကြွယ်ကလည်း သူ၏နောက်ကြောင်းများ ပေါ်
လာမည်စိုး၍ ရှိန်းမောင်အပေါ် အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။
တစ်သက်လုံး သူ၏ အတိတ်နောက်ကြောင်း ရှာဖွေဝင်မှာ

လုံးဝပေါ်လာတော့မည်မဟုတ်ဟု ထင်မြင်ယူဆ၍ သူဌေးကြီး ဦးအောင်ကြွယ်ဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံး ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်သွားရလိမ့် မည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့လေဟန် တူပေသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူထင်ထားသလို လုံးဝဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး’

တစ်နေ့ ကေသီနဲ့ပတ်သက်လို့ သဘောမတူနိုင်ကြောင်း မကြာခဏ ပြောဆိုလာတဲ့အခါ ဦးအောင်ကြွယ်အပေါ် ကျုပ် မှသင်္ကာ ဖြစ်လာမိတယ်။ တစ်ချိန်က မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်သာဖြစ်ရမယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိတာကြောင့် သူမရှိတုန်း အခန်းထဲဝင်ပြီး သံလွန်စရွာဖွေခဲ့တယ်လေ..

ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတာက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခေမုတ် လာခဲ့တဲ့ ဒိုင်ယာရီဟောင်းတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီ ဒိုင်ယာရီဟောင်းတစ်ခု ဟာ သူတစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဘဝပဲပေါ့...။

ဒါကြောင့် သတင်းစာထဲကနေ အမွေဖြစ်ကြောင်း ကြော် ငြာထည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့အပေါ် နာကြည်းချက်ပေါင်းများစွာနဲ့ သက်စားချေချင်တဲ့စိတ်ဟာ တဖွားဖွားပေါ်လာခဲ့မိတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က ကျေးဇူးကန်းတဲ့အကောင်လို့ ဝိုင်းကဲ့ရဲ့ ကြံမှာစိုးလို့ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ရင်ထဲမှာပဲ ပြန်လည်မျိုသိပ်ခဲ့ရတာ ပါပဲ...။

အခုတော့ ကိုနေမြင့် ရောက်လာပြီး အကြောင်းစုံကို ပွင့် ခင်းစွာ ပြောပြတဲ့အခါ ကျုပ်အပေ ဦးအောင်ကြွယ်ဆိုတာ စိတ်ဝေ နာလူသတ်သမား ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိခွင့်ရ

ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကိုနေမြင့်နောက်ကနေ စိတ်မချလို့ ခြေရာခံ လိုက်လာခဲ့ရင်း ဦးအောင်ကြွယ်ဟာ အလွန်အာနိသင်ပြင်းတဲ့ ဆေး ကိုသောက်ပြီး ကိုနေမြင့် တိုက်ခိုက်လို့မယှဉ်နိုင်မှန်း သိတာနဲ့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်ရတာပါပဲ’

ရှိုန်းမောင်က ကလဲ့စားချေသည်ဆိုသော စကားနှင့်ပတ် သတ်၍ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြခဲ့လေတော့ သည်။

စိတ်ဝေဒနာလူသတ်သမား ဦးအောင်ကြွယ်တစ်ယောက် မိုက် ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရှာလေပြီ။

တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် တာဝန်တစ်ခုက ဆက်ရန်ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ထိုတာဝန်မှာ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွင်းရန်အတွက်ဖြစ်၏။

အခန်း (၉၃)

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ သားကောင်

ရှိုန်းမောင်ထံသို့ အင်စပက်ကာနေမြင့် မျက်ခြည်အပြတ်မခံပဲရှိနေသည်။ နီလာ၏ စုံစမ်းချက်အရ ပင့်ကူနက်လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုသူမှာ ကေသီဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ကျိန်းသေနေပြီ။ သို့သော် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို ဖမ်းဆီးမိရန်အတွက် ကေသီအား ခြေရာခံရန် မဖမ်းဆီးစဲ ပရိယာယ်တစ်မျိုးနှင့် ထားရှိရပေတော့မည်။

ရှိုန်းမောင်တစ်ယောက် သူ၏ဦးအောင်ကြွယ်ကိုစွဲ ရှင်းလင်းပြီး မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့ထံသို့ ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ဧည့်ဆိုးများပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ကေသီထံသို့ ထွက်အလာ လမ်းခွဲလက် လှပြတ်သောနေရာ၌ ကားကြီးတစ်စီး

မှာ ရုတ်တရက်ထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူသုံးယောက် ဆင်းလာလေသည်။

‘တက်စမ်း’

ရှိုန်းမောင်က အံ့အားသင့်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်၍ ကားပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

သူ့ထံရောက်ရှိလာသောဧည့်သည်များက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများဖြစ်ကြောင်း မျက်နှာဖုံးပေါ်မှ ပင့်ကူနက်သင်္ကေတများက ဖော်ပြနေသည်။ ရှိုန်းမောင်အား မျက်နှာအဝတ်စည်း၍ စခန်းသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ရှိုန်းမောင် သတိရလာသောအခါ ပုပ်အုံနံ့စော်သော အခန်းတစ်ခု၌ သူ့အား ချုပ်နှောင်ထားကြောင်း သိရလေသည်။

သစ်သားခုံပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားရုံမကသေးပဲ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသည့် ကင်းကြီးများကို ခြေချခွင့်မရအောင် ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ ထားခဲ့သေးသည်။

ကင်းမည်းကြီးများမှာ ရှိုန်းမောင်ရှိနေသော သစ်သားခုံပေါ်အထိ တက်မလာနိုင်သော်လည်း ပုရွက်ဆိပ်များလို တစ်စခန်းလုံး ရွစ်တက်နေသည်ကို ကြည့်နေရသည်မှာ အလွန်အသည်းယားစရာ ကောင်းလွန်းလှပေသည်။ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနှင့် သူ့ ပတ်သက်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မတွေးမိခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက ထိုနေရာသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရသနည်း။ ရှိုန်းမောင် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ရ

သည်။ သူ့အတွက် အသက်ရှင်ဖို့ လမ်းစပင်မြင်ရ။ ပင့်ကူနက်
 ဂိုဏ်းက အလွန်ရက်စက်သော လူ့ဆိုးဂိုဏ်းတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း
 သူ ကောင်းစွာသိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ တိုက်ပျက်လှေကားမှ ဆင်းလာ
 သည့်ခြေသံကို ကြားလိုက် ရသည်။ ခြေသံက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်
 လာခဲ့ပြီး ရှိန်းမောင်ရှိရာ မြင်ကွင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေပြီ။
 ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများကို ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။
 ဖားလုံးမှာ ခေါင်းစွပ်အနက်များစွပ်ထားသောကြောင့် မည်သူမည်
 ဝါဆိုတာကိုချက်ချင်းမသိရှိနိုင်သေး။ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် နှစ်ဦး
 နှင့် ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး၏လက်ထဲ၌ ပုလိပ်
 များကိုင်တွယ်တတ်သော နံပါတ်တုတ်တစ်ချောင်းစီ ရှိနေသည်။

‘ရှိန်းမောင်’

သူ့ခေါင်းကို မော့ထားလိုက်၏။

‘မြိတ်မြို့ကိုသွားပြီး ဝန်းနတ်သင်္ဘောကို ဆယ်ခဲ့တယ်ဆို
 တာ ဟုတ်လား’

ရှိန်းမောင် မဖြေ။

‘ဘုံး... ဘုံး’

နံပါတ်တုတ်နှစ်ချောင်း သူ့ထံသို့ ပြင်းထန်စွာသက်ရောက်
 လာခဲ့သည်။

‘အသားကနာမခံချင်ရင် ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါ’

‘ဟုတ်တယ်’

ရှိန်းမောင်က ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ပြတ်သားစွာဖြေလိုက်

သည်။

ဒါဆို သင်္ဘောက ဆယ်လိုရတဲ့ ရတနာသေတ္တာ ဘယ်မ
 လဲ’

‘မသိဘူး’

‘ဘုံး... ဘုံး’

ရှိန်းမောင်စကားက မှားယွင်းခြင်းမရှိသော်လည်း လက်
 ယားနေသူ တုတ်သမားတို့က နှိပ်စက်နေပြန်သည်။

‘ကောင်းကောင်းဖြေပါ’

‘ကျုပ်... တကယ်မသိလို့ မသိဘူး ပြောတာပဲ။ ဘယ်က
 ရတနာတွေလဲ’

‘ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးထဲက ရတနာတွေလေ’

ပင့်ကူနက် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးက ရှိန်းမောင်
 ကိုယ်စား တိတိကျကျဖြေလိုက်၏။

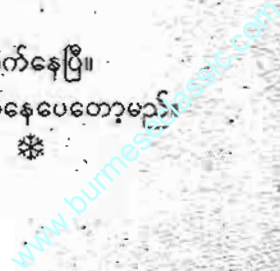
‘ကြေးနီသေတ္တာထဲမှာ ဘယ်လိုရတနာမှ မပါဘူး၊ ပုလင်း
 တစ်လုံးပဲ ပါတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ၊ မင်းနဲ့ ဦးအောင်ကြွယ်တို့ ရတနာ
 သေတ္တာတစ်လုံး ရသွားတယ်ဆိုတာ ငါတို့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက သ
 တင်းအတိအကျ ရထားတာကွ’

ရှိန်းမောင်အတွက် အလွန်ဖြေရခက်နေပြီ။

ပြဿနာက ရှင်းလေရုပ်လေ ဖြစ်နေပေတော့မည်။

* * * * *

အခန်း (၉၄)

ရိုန်းမောင်ပြောသည့်စကားကို ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက မည်သို့
မျှ ယုံကြည်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်...

‘မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြော
နေတာပဲ’

တုတ်သမားများက ထပ်မံရိုက်နှက်ရန် ဖန်ပြင်လိုက်၏။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်စမ်း...’

မင်း စဉ်းစားဖို့ တစ်ရက်တိတိ အချိန်ပေးမယ်၊ ငါတို့ လို
ချင်တဲ့အဖြေကိုမရဘဲ ခေါင်းဆက်မာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ပင့်ကူ
နက်ဂိုဏ်းဟာ အယ်လောက် ရက်စက်တယ်ဆိုတာ မင်း လက်တွေ
သိလာရမှာပေါ့ကွာ’

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင် ရိုန်းမောင်အား ကြိုင်း
ဆောင်းခြောက်လှန့်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ရိုန်းမောင် စဉ်း

စားမိသည်မှာ သူထံ ခေါင်းစွပ်များနှင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းရန် ရောက်ရှိလာကြသူများထဲ၌ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် လက်ထောက်တစ်ဦးက မည်သို့မျှ မေးမြန်းခြင်း၊ နှိပ်စက်ခြင်းမပြုသည့်ကိစ္စအတွက် အလွန် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း၏ အစည်းအဝေးခန်းမတစ်ခုလုံး အပ်ကျ သံပင်ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေတော့ သည်။

ရိုန်းမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များက စည်းဝေးပွဲ ကျင်းပနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရိုန်းမောင်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ သူ့ကို ချက်ချင်းသတ်ပစ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ငန်းနက်ထံက ရတနာကို ဘယ်မှာ သိမ်းဆည်းထားတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ရင် မြေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံးဆိုသလို ဖြစ်နေဦးမယ်

ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးက ရိုန်းမောင်အား သတ်ဖြတ်ရန် မပြင် နိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြောဆိုလိုက်သောကြောင့် ကျန်ရှိနေ သော လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များအားလုံးမှာ ငြိမ်သက်စွာ တွေး သွားကြလေတော့သည်။

ရိုန်းမောင်ဟာ အလွန်ခေါင်းမာသူ တစ်ယောက်ပဲ။ သက်သာ အသေခံသွားမယ် . . .

ငန်းနက်ထံက ရတနာတွေ ရှာတွေ့တယ်လို့ ဘယ်တော့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး

‘သူပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ရှာမတွေ့တာရော မဖြစ်နိုင် တူးလား’

‘အို . . . ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖြတ်ကျွန်းသွားပြီး ငန်းနက်ဆယ်ပေးတဲ့ ဆလုံကြီးတွေဆီက စုံစမ်းခဲ့ တာ . . .

သူတို့ ပြောပုံအရဆိုရင် ဦးအောင်ကြွယ်နဲ့ ရိုန်းမောင်တို့ နှစ်ယောက် ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးကို ဆယ်သွားတယ်လို့ အတိ အကျ ပြောခဲ့တယ်လေ’

သတင်းအတိအကျရထားသူ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းလက် ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးထဲတွင် ရတနာများ သာပါရှိလိမ့်မည်ဟု အသေအချာ စွဲချက်တင် ပြောဆိုလိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် သူတို့သားအဖချင်း လောဘတက်ပြီး သုဝဏ္ဏခြံ မှာ သတ်ဖြတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်လို့ သတင်းရတာပဲ’

‘ဒီကိစ္စကို ပုလိပ်အဖွဲ့က သတင်းအဖြစ်မဖော်ပြပဲ ဘာ ကြောင့် ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ’

‘ရိုန်းမောင်ကို မသတ်ပဲ ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းဖမ်းထားမယ် ဆိုရင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက ပြောင်းပြေးရဖို့ သေချာနေပြီ’

‘ရိုန်းမောင်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအမိန့်အတိုင်း သတ်ဖြတ်ပစ် ခဲ့ အားလုံးက ဆဘောတူပါသလား’

‘တူပါတယ်’
နောက်ဆုံး ရိုန်းမောင်အတွက် ရတနာများ မရလျှင်

✽ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

အသက်ချမ်းသာခွင့်မပေးနိုင်လောက်အောင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက
သတ်ဖြတ်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

‘ရှိုန်းမောင်ကိုသတ်ဖို့ ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲ’
လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးက ရဲရဲထရပ်လိုက်၏။

‘ဒါဆို မနက်ဖြန်နံနက် ရတနာတွေ ဘယ်မှာသိမ်းဆည်း
ထားတယ်ဆိုတာ မေးလို့မရရင် တာဝန်ယူထားတဲ့သူက အပြတ်
ရှင်းပစ်လိုက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ’

ရှိုန်းမောင်အား သတ်ဖြတ်ရန် တာဝန်ယူသူက ကတိပေး
လိုက်လေသည်။

ညက ပို၍မှောင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းတည်ရှိရာ တိုက်ပျက်ကြီးတစ်နေရာတွင်
လူတစ်စုက ရှိုန်းမောင်ဖမ်းဆီးထားရာ အခန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုး
ကပ်လာခဲ့သည်။

‘ဟိတ်... ရပ်’

ထိုလူမှာ ရပ်လိုက်၏။ အစည်းအဝေးခန်းထဲ ရှိုန်းမောင်
အား သတ်ဖြတ်ရန် တာဝန်ယူထားသည့် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်
ဖြစ်သည်။

ခေါင်းစွပ်ပေါ်မှ နံပါတ်ကိုကြည့်ရင်း ‘ဂိုဏ်းသားမှာ
အဓိအသေ ပေးလိုက်လေသည်။’

‘ရှိုန်းမောင် ရှိသလား’

၂၆၁ ❁ ရာဇဂဏီ

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်’

‘သူ့ကို ဒီတစ်ည စစ်ဆေးစရာရှိတယ် တံခါးဖွင့်စမ်း’

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်၏ အမိန့်ကြောင့် အစောင့်မှာ

တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ရှိုန်းမောင်ရှိရာသို့ ဟန်မပျက်

ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၉၅)

ရှိန်းမောင်ရှိရာ အခန်းတွင်းမှ မီးအိမ်ကိုထွန်းညှိလိုက်ရင်း . . . .

‘အစ်ကို’

‘တိုးညှင်းသောလေသံနှင့် ပြောင်းလဲခေါ်လိုက်သောကြောင့် ရှိန်းမောင်တစ်ယောက် ကိုယ့်နားကိုကိုယ် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

သူကား ကေသီပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

‘ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးမှဖြစ်မယ် အစ်ကို၊ သူတို့ မနက်ကျရင် အစ်ကိုကိုသတ်ဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်’
ကေသီက ရှိန်းမောင်ကို အကြောင်းစုံပြောပြရင်း ကြိုးဖြေပေးလိုက်၏။

ရှိန်းမောင်မှာ ပစ္စိကူနက်စိုဏ်း၏ လက်ထောက်စိုဏ်းချုပ်

ဖြစ်နေရှာသည်။ ကေသီအား နားလည်သောမျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ဝေးကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကိုတို့ ပြေးဖို့လွတ်ပါမလား ကေသီ’

‘အို... ကေသီတာဝန်ထားစမ်းပါ’

‘အစ်ကိုတွေကဆို ကေသီအသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်သွားပါမယ်’

ကေသီက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

တိုက်ဖျက်ကြီးအတွင်း လုံးဝထင်မထားသော မြေအောက်လျှို့ဝှက်လမ်းများရှိသည်။ ထိုလမ်းများမှာ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များပင် သိခွင့်ရှိသည်။

အရေးကြုံလျှင် အပြင်သို့ ထွက်နိုင်သည့်လမ်းများဖြစ်သောကြောင့် ကေသီက လျှို့ဝှက်ဝင်ပါမှ လှည့်ပတ်ခေါ်လာခဲ့သည်။ အပြင်သို့ လှမ်းမြင်နေရပေပြီ။

ရိုန်းမောင်နှင့်ကေသီတို့နှစ်ယောက် လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သွားမိသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်နိုင်ပါဘူးကွာ’

ရက်တရက် ချောက်ချားဖွယ်ရာ အော်သံကြီးနှင့်အတူ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းမှ သူတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေပြီ။

လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဝိုင်းရံထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နှင်

ယောက်စလုံး မည်သို့မျှတုံ့ပြန်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းမရှိ။ အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရတော့မည့် အဖြစ်နှင့် တစ်ခါကြုံလိုက်ရပြန်သည်။

နှစ်ဦးသား ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ရပြန်လေသည်။

အခန်း (၉၆)

နောက်ဆုံးလှည့်ကွက်

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စတင်တွေ့ဆုံရလေပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမြဲတစေ သားရေမျက်နှာဖုံးကြီးတစ်ခုကို စွပ်လျက် နေတတ်တာကြောင့် မည်သူမည်ဝါဆိုတာ မသိရှိနိုင်သေး။

သူတို့နှစ်ဦးအား သားရေမျက်နှာဖုံးကြီးကြားမှ ဒေါသမျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်ရင် . . .

'ဘယ်လိုလဲ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်၊ ကျုပ်အမိန့်ကို ဖိဆန်ပြီး သစ္စာဖောက်ရင် ဘယ်လိုခံစားသွားရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား'

'သိပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကျွန်မချစ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် ငန်းနက်ဆယ်ယူစဉ်က ဘယ်လို ရတနာမျိုးမှ မရခဲ့ပါဘူး . . .

❖ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

ဒါက ကျွန်မနဲ့သူ ချစ်သူဘဝ ရောက်ကတည်းက စုံစမ်းခဲ့ရလို့ သိခဲ့တာပါပဲ

'ဒီလိုဆို သူ့မှာအပြစ်မရှိဘူးလို့ မင်းက ဆိုလိုတာလား
'ဟုတ်ပါဘယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကေသီ၏သွက်လက်ချက်ချာစွာ ရှင်းပြနေသော စကားများကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း နားထောင်လျက် တွေဝေစွာစဉ်းစားနေသည်။

'သူတို့ကို မသတ်ပဲထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သစ္စာဖောက်သူကို မသတ်ဘဲထားရင် နောင်ကို ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း အပေါ် မဲထိမဲမြင်ပြုမှုတွေ ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်'

အနီးရှိ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်များကလည်း မလိုတဖန် ပြောဆိုနေကြပြန်သည်။

ထိုအခိုက် . . .

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့စခန်းကို ရဲတွေဝိုင်းလာပါပြီ
'ဟေ'

ကင်းချထားသူ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက အူယား ဖားယားပြေးလာပြီး ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်း တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ကေသီက အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံနိုင်ဘဲ ရှိန်းမောင်အား ခေါ်ဆောင်၍ ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ပြေးလွှားခဲ့လေတော့သည်။

'ဒိုင်း'

၂၆၉ ❖ ရာဇဝင်

'ဒိုင်း'

'ဒိုင်း'

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်မှုများက တိုက်ပျက်ကြီးအတွင်း၌ ငရဲပွက်သည့်အလား ဆူညံပွက်ထလာလေသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့်အတူ ရောက်လာသူက အင်စပက်တာ နေမြင့်နှင့် စုံထောက်မ နီလာတို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

နီလာကိုယ်တိုင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသား တစ်ဦးကဲ့သို့ အယောင်ဆောင်ကာ တစ်ဂိုဏ်းလုံးဖမ်းမိရန်အတွက် စုံစမ်းခဲ့သည်။

ရှိန်းမောင်အား ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းက ဖမ်းဆီးသွားသည်ဆိုသော သတင်းကို သိသိချင်း တိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ထွက်ပေါက်လုံးဝမရှိအောင် ပိတ်ဆို့ထားခဲ့ပြီးမှ ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခြင်း သာဖြစ်သည်။

ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများက အသက်အသေခံ၍ တိုက်ခိုက်တတ်သူများပင်ဖြစ်ကြောင်း အင်စပက်တာနေမြင့်က သိရှိ၍ အသာစီးမှရင်အောင် နေရာယူထားပြီးမှ ဝိုင်းရံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ လုံးဝထွက်ပေါက်မရှိပဲ ဖြစ်နေရှာသည်။

ယမ်းငွေများအကြား၌ မျက်နှာပေါ်တပ်ဆင်ထားသော မျက်နှာဖုံးစွပ်ကြီးအား လုံးဝမချွတ်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က အကျောက်အကန့် ပစ်ခတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

၈ ဝတ္ထုသိဒ္ဓိရှင်

'ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားတွေ ခုခံဖို့မကြိုးစားပါနဲ့၊ လက်နက်ချပါ။ လက်နက်ချပါ'

အင်စပက်တာနေမြင့်ကိုယ်တိုင် ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများကို လက်နက်ချရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည်။

ဝိုင်းရံထားသော ပုလိပ်အင်အားက များလွန်းလှသဖြင့် တစ်ချို့ဂိုဏ်းသားများက ကြောက်လန့်၍ လက်နက်ချရလေတော့သည်။

တစ်ချို့က လက်နက်ချဖို့ မစဉ်းစားဘဲ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်နေပြန်သည်။

'နီလာ၊ အရှေ့ဘက်တံခါးပေါက်ကိုသွား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုံးဝလွတ်မသွားစေနဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့'

တပည့် မနီလာက အရှေ့ဘက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြေးလွှားရင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထွက်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

ကေသီနှင့်ရှိန်းမောင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ တိုက်ပျက်ကြီးအတွင်းရှိ ကျည်ကွယ်နေရာများ၌သာ အကာအကွယ်ယူနေရှာသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအား အဓိကထား၍ လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသူများမှာ သစ္စာဖောက်သည်ဟု ယူဆထားသော ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းသားများပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

'ရဲအဖွဲ့ဘက်ကို ဖြတ်ပြေးရင် ကောင်းမယ် ကေသီ'

၂၇၁ ၉ ရာဇဝင်

တစ်ဖက်၌ လှမ်းမြင်နေရသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များရှိရာသို့ ဖြတ်ပြေးရန် ရှိန်းမောင်က အကြံပေးလိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံးမှာ လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေသောကြောင့် အကယ်၍ ဖြတ်ပြေးစဉ် နောက်မှလိုက်လာသည့် ရန်သူအား ကာကွယ်ဖို့ မလွယ်မှန်း ကေသီကသိသည်။

သို့ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းရှိ သောအခြမ်းတွင် ကြာရှည်နေလို့ မဖြစ်တော့။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး ဖြတ်ပြေးလေတော့သည်။

'အစ်ကို'

'ဒိုင်း'

ပင့်ကူနက် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးက ရှိန်းမောင် ဖြတ်ပြေးသည်ကို လှမ်းမြင်သောကြောင့် အုတ်နံရံအကွယ်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့ပြီး ပစ်ခတ်ရန်ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် ကေသီက ရှိန်းမောင်ကို လုံးဝမထိစေရန် အသတ်ပေး၍ ကာကွယ်သွားလေတော့သည်။

ရှိန်းမောင်မှာ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသော်လည်း တစ်ဖက်၌ သေဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သူ ကေသီအား ကြေကွဲစွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အင်စပက်တာနေမြင့် ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း အရှေ့ဘက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားလာခဲ့သည်။

နီလာကိုယ်တိုင်က သူပြေးလွှားမည့်နေရာကို ပိတ်ဆို့

✽ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိရှင်

ထားသောကြောင့် . . . . .

‘ဒိုင်း’

နီလာ၏ ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့် အတူ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ လုံးဝပြေးမလွတ်ပဲ လက်ကိုထိမှန်လျက် သေနတ်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

သို့ပေမလှ သူကိုယ်တိုင်က ထပ်မံပြေးရန် ကြိုးစားနေပြန်သဖြင့် အင်စပက်တာနေမြင့်က ပစ်ချလိုက်ရလေတော့သည်။

အင်စပက်တာနေမြင့်၏ သေနတ်သံနှင့်အတူ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ကားခနဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

နီလာနှင့် အင်စပက်တာနေမြင့်တို့က သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်လျက် မောက်လျက်သေဆုံးနေသူ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အလောင်းကို တစ်ဖက်သို့ဆွဲလှန်လိုက်ရင်း မျက်နှာဖုံးကို ခွာချလိုက်သောအခါ . . . . .

ဟင် . . . ဦးဘိုးမြ

ရွှေပင့်ကူစားတော်ဆက်၌ သူတို့ အမြဲတမ်း ဘောက်ဆူးပေးနေသော ဆွဲအနေသည့် တံခါးစောင့်ကြီး ဦးဘိုးမြ ဖြစ်နေကြောင်းကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လောတကြီး၌ အဆိုးအကောင်းကို အပြင်ပန်းအမြင်နှင့်ပင် ခွဲခြားနိုင်မှန် ခဲယဉ်းလှစေစေ။

ဦးအောင်ကြွယ်လို ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးတစ်ယောက်ကလည်း စိတ်ဝေဒနာလူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ . . . . .

၂၇၃. ● ရာဇဝင်

ဦးဘိုးမြကဲ့သို့ သနားစရာကောင်းသည့် တံခါးစောင့်ကြီးက ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ . . . .

အင်စပက်တာနေမြင့်အနေဖြင့် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပြီးစီးခဲ့ပြီမို့ မြနှင့်အေးနှင့် မကြာမီလက်ထပ် မှီအရေးကိုသာ စိတ်ကူးယဉ် တွေးတောနေရလေတော့သည်။

ဗုတိယတွဲ(ဇာတ် သိမ်း)ပြီး။

ရာဇဝင်

